

КАМИ ГАРСИЯ, МАРГАРЕТ СТОЪЛ ПРЕЛЕСТЕН ХАОС

Част 3 от „Прелестни създания“

Превод от английски: Паулина Мичева, 2013

chitanka.info

*На нашите майки, Сюзън Рака, която отглеждаше
бебета катерици и ги хранеше с капкомер, и Мерилин Рос
Стоъл, която можеше да кара трактор, преди да кара кола.
Те са истински гатлински праскови.*

„Покой и хаос, мрак и светлина

—
*на ум един творение сме ний,
чертите на едно лице,
цветчета на клонката една;
герои на великия Апокалипсис,
образи и символи от вечността,
в началото и в края, и по
средата, и завинаги.“*

*Уилям
Уърдсуърт,
„Прелюдия“,
кн. VI*

ПРЕДИ ЗАХАР И СОЛ

Странно е как в Гатлин доброто винаги е тясно преплетено със злото. Понякога е трудно да ги различиш. Но и в двата случая в крайна сметка смесваш захарта със солта и целувките с ритниците, както би казала Ама.

Не знам дали навсякъде е така. Познавам единствено Гатлин. И съм сигурен, че докато сядам обратно на мястото си в църквата заедно със Сестрите, единствените новини, които минават или някога ще минат от уста на уста сред енорияшите, са, че кафенето „Пойна птица“ е спряло да предлага на клиентите супата си с хамбургер, че сезонът на прасковения пай е застрашен от провал и че някакви хулигани са откраднали люлката, вързана на стария дъб, близо до парка на Генерала. Половината от присъстващите шумолят по покритите с дебел килим пътеки, обути с обувки, които майка ми твърдеше, че са били на мода преди петдесет години. Коленете се притискат едно до друго и имам чувството, че цяло море от крака съдържа дъха си. Поне аз сдържам моя.

Но Сестрите още държат отворени псалтирите си на грешните страници със сгърчените си пръсти и мачкат кърпичките си в потните си, розови длани. Нищо не може да им попречи да пеят, силно и пискливо, опитвайки да се надвикат една друга. С изключение на леля Пру. Тя едва успява да уцели от време на време три верни ноти, но никой не ѝ обръща внимание. На някои неща не им е писано да се променят, а може би и не трябва. Също като леля Пру, и те е предопределено да бъдат различни.

Сякаш това лято изобщо не го бе имало и ние бяхме в безопасност между тези стени. Сякаш нищо освен изгарящото, ярко слънце, чиито лъчи се процеждат през цветните стъкла, не може да проникне тук вътре. Нито Ейбрахам Рейвънуд, нито Хънтинг и неговата кървава глутница. Нито Сарафина, майката на Лена, нито дори самият дявол. Никой не може да премине през защитата на

отявлената гостоприемност на разпоредителите, които ни подават програмите. А дори някой да се промъкне, свещеникът ще продължи да се моли, хорът все така ще пее, защото нищо по-малко от истинския Апокалипсис не може да възпре хората от Гатлин да ходят на църква и да се бъркат в чуждите работи.

Но отвъд тези стени това лято бе променило всичко — и в света на чародейците, и в нашия свят, макар хората от Гатлин още да не го осъзнаваха. Лена се бе Призовала едновременно и за Светлина, и за Мрак, и бе разделила на две Седемнайсетата луна. Битката между демоните и чародейците бе приключила със смърт и от двете страни. В Общия ред бе зейнала гигантска цепнатина с размера на Големия каньон. Това, което Лена бе направила, за света на чародейците бе равносилно на строшаването на скрижалите с десетте Божии заповеди в нашия свят. Какво ли щяха да си помислят хората от Гатлин, ако научеха за случилото се. Надявах се това никога да не стане. Преди този град ме караше да изпитвам клаустрофобия и го мразех. Сега ми създаваше по-скоро усещането за нещо очаквано, познато, нещо, което един ден щеше да ми липсва. И този ден приближаваше. Бях наясно с това повече от всеки друг.

Захар и сол, целувки и ритници. Момичето, което обичах, се бе върнало при мен и бе взривило света ни. Ето това бе станало това лято.

Бяхме свидетели на последната супа с хамбургер, на края на прасковения пай и на въжените люлки. Но наблюдавахме и началото на нещо.

Началото на Края на дните.

7.IX

ЛИНКУБУС

Стоях на върха на бялата водна кула, с гръб към слънцето. Безглавата ми сянка падаше върху затопления боядисан метал и изчезваше зад ръба право в небето. Съмървил се простираше пред мен, чак до езерото, от път номер 9 до Гатлин. Това бе нашето място, моето и на Лена. Всъщност едно от нашите общи, любими места. Но сега не се чувствах щастлив тук. Струваше ми се, че всеки момент ще повърна. Очите ми се насълзиха, но не знаех защо. Може би светлината бе виновна.

Хайде, време е.

Стиснах и отпуснах юмруци, докато се взирах надолу към малките коли, малките къщи и малките хора, и чаках да се случи. Стомахът ми се сви от тревога. После познатата вълна се стовари върху мен, изкара въздуха от дробовете ми и ме повлече надолу по стълбата. Челюстта ми се удари в парапета. Препънах се, но се метнах напред, опитвайки се да го отблъсна.

Кой си ти?

Но колкото повече се извивах, толкова по-силно ме удряше той. Следващият удар се стовари в стомаха ми и аз се превих на две. И тогава ги видях. Черните му кецове. Толкова стари и изтъркани, че можеха да са мои.

Какво искаш?

Не изчаках обаче отговора. Пресегнах се към гърлото му, а той към моето. В този миг успях да зърна лицето му и видях истината.

Това бях аз.

Докато се взирахме в очите си и се стискахме за гърлата, се претърколихме над ръба на покрива на водната кула и паднахме. По целия път към земята мислех само за едно.

Най-накрая.

* * *

Главата ми удари пода с трясък, а тялото ми я последва секунда по-късно, чаршафите се бяха увили на топка около мен. Опитвах се да отворя очи, но те все още бяха слепнали от съня. Изчаках паниката ми да изчезне.

Преди сънувах как се опитвам да спася Лена да не падне. Сега аз падах. Какво означаваше това? Защо се събуждах с чувството, че вече съм паднал?

— Итън Лоусън! Какво, в името на Спасителя, правиш на пода?

Ама има много характерен начин на крещене, който може да събуди и мъртъвци и да ги върне дори от ада, както обича да казва баща ми.

Отворих очи, но виждах само един самотен чорап, паяк, бродещ нанякъде безцелно и няколко орфани книги. „Параграф 22“, „Играта на Ендър“, „Аутсайдерите“. Вълнуващата гледка под леглото ми.

— Нищо. Просто затварям прозореца.

Погледнах през прозореца си, но не го затворих. Винаги спя на отворено. Започнах да го оставям отворен, когато Макон умря — или поне, когато си мислихме, че е умрял — а сега този навик ме успокояваше. Повечето хора се чувстват в безопасност, когато прозорците им са затворени, но аз знам, че това не би ме защитило от създанията, от които се страхувах. Едно стъкло не би попречило на тъмните чародейци или на някой кървав инкубус да проникне в стаята ми.

Не мисля, че нещо би могло.

Но ако изобщо имаше начин, Макон щеше да го открие. Не го виждах често, откакто се завърнахме от Голямата бариера. Той прекарваше времето си в подземните тунели или работеше по някакво заклинание, за да защити имението „Рейвънуд“. След Седемнайсетата луна, когато Общият ред — деликатният баланс, който регулиреше хармонията на нещата, бе нарушен, къщата на Лена се бе превърнала в истинска „Крепост на самотата“, като онази на Супермен. Ама бе създала своя собствена крепост тук, в „имението“ Ландинг, макар че Линк я наричаше „Крепост на суеверието“. Ама твърдеше, че това са „предпазни мерки“. Посипа всички первази на прозорците със сол и

дори се качи на клатещата се стълба на баща ми, за да овеси на всеки клон на зловещото ни миртово дърво в двора стъклени бутилки с отвора надолу. В нашия район „бутилковите“ дървета са толкова често срещани, колкото кипарисите. Сега всеки път, когато се засечахме с майката на Линк, мисис Линкълн ме питаше: „Уловихте ли някакви зли духове в онези стари бутилки?“.

Иска ми се да можехме да уловим вашите зли духове. Това ми идваше наум. Мисис Линкълн, затворена в прашна бутилка от кока-кола. Не мисля обаче, че имаше „бутилково“ дърво, което да я понесе.

Точно сега просто исках малко свеж въздух. Жегата ме задушаваше и се приведох над рамката на старото ми дървено легло. Парещата топлина бе плътна и ме притискаше като одеяло, което не можеш да отхвърлиш. Безмилостното слънце на Южна Каролина обикновено се предаваше малко през септември, но не и тази година.

Потърках цицината на челото си и се запрепъвах към банята. Влязох под душа и пуснах студената вода. Оставих я да се изтече известно време, но тя продължаваше да бъде топла.

За пети път. Пет сутрини подред падах от леглото си, но се боях да кажа на Ама за кошмарите си. Кой знае какво щеше да закачи тогава на миртовото дърво? След всичко станало това лято Ама се грижеше за мен така, както женският ястреб пази гнездото с малките си. Всеки път щом излизах навън, почти я усещах до себе си — като сянка, като мой личен Гадател, призрак, от когото не можех да избягам.

Не можех да го понеса. Имах нужда да повярвам, че понякога кошмарите могат да бъдат просто кошмари.

Надуших мириса на пържен бекон и спрях водата. Най-накрая бе станала студена. Едва след като се изсуших, забелязах, че прозорецът се беше затворил от само себе си.

* * *

— Побързай, Спяща красавице. Нямам търпение да се впусна в нови бойни подвизи в училище — провикна се Линк още преди да сляза долу. За малко да не разпозная гласа му. Бе по-дълбок, звучеше като мъж, а не като момче, което посвещава времето си на свиренето на барабани и на писане на ужасни песни.

— Да, сигурен съм, че си готов за подвизи, но едва ли ще бъдат свързани с учене — казах аз, като се отпуснах на стола до него пред отрупаната ни с храна кухненска маса. Линк бе наедрял толкова, че изглеждаше все едно е седял на този стол с години, без да мърда оттук. — И откога идваш навреме за училище?

До печката Ама изсумтя, едната ѝ ръка бе поставена на кръста, с другата стискаше любимата си дървена лъжица, „еднооката заплаха“, с която обикновено раздаваше правосъдие на нарушителите на домашния ред, и бъркаше яйцата в тигана.

— Добро утро, Ама.

От стойката ѝ личеше, че предстои сериозно хокане. Приличаше донякъде на насочен пистолет.

— На мен ми изглежда по-скоро като следобед. Крайно време бе да решиш да се присъединиш към нас.

Въпреки че стоеше до горещата печка в още по-горещия ден, тя изобщо не се потеше. Бе нужно нещо много повече от времето, за да принуди Ама да промени начина, по който вършеше работата си. Погледът ѝ ми напомни за това, когато ми поднесе на масата чинията, пълна с толкова пържени яйца, че сигурно вътре се намираше дневната продукция на цял един кокошарник. Колкото по-обилна е закуската, толкова по-пълноценен ще бъде денят ти, това бе кредото на Ама. Ако продължаваше с тези количества, до завършването си щях да се превърна в гигантска лоена топка. Чинията, пълна с бъркани яйца, бе последното доказателство. Не можех повече да го отричам. Днес бе първият учебен ден.

Съвсем логично не очаквах този ден с нетърпение. Миналата година всичките ми т.нар. приятели — с изключение на Линк — ме отблъснаха и се държаха с мен като с боклук. От друга страна, няха търпение да се махна от къщи поне за малко.

— Яж, Итън Уейт — нареди Ама, докато поставяше на масата втора чиния с препечени филии, бекон, овесена каша и масло. Пред Линк също имаше пластмасова поставка, но на нея нямаше нито чиния, нито дори чаша. Ама знаеше много добре, че той вече не би ял яйцата ѝ или каквото и да е друго, излязло от нашата кухня.

Но дори и тя не бе сигурна все още на какво бе способен той. Никой не знаеше, най-малкото самият Линк. Джон Брийд бе някакъв особен вид чародеец — инкубус-хибрид, но Линк беше едно поколение

по-напред в развитието си. Според Макон Линк беше инкубуски еквивалент на далечен южняшки братовчед, който се появява през няколко години само на събития като сватби или погребения и всички постоянно бъркат името му.

Линк протегна ръце над главата си, отпуснат и спокоен. Дървеният стол изпука под теглото му.

— Беше дълго лято, Уейт. Готов съм да се върна в играта.

Преглътнах една лъжица каша и се преборих с желанието си незабавно да я изплюя. Имаше странен вкус, бе някак суха. Ама никога в живота си не бе готвила лоша каша. Може би вината бе в жегата.

— Защо не попиташ Ридли за мнението ѝ по въпроса? После ми кажи, става ли?

Той премигна и разбрах, че е настъпил моментът за парливата тема.

— Това е последната ни година и аз съм единственият Линкубус в „Джаксън“. Притежавам целия чар и плам на света, целият съм в мускули и маса и...

— Моля ти, не ми казвай, че имаш рима за „маса“? Какво, да не е „каша“?

Щях да се засмея, но имах проблеми с преглъщането на въпросната каша от чинията си.

— Знаеш за какво говоря!

Всъщност да, знаех. Станалото бе повече от иронично. Неговата бивша и отново настояща приятелка Ридли бе Сирена — чародейка, способна да накара всяко момче да направи каквото тя пожелае, в мига, в който го поиска. Или поне бе такава, докато Сарафина не ѝ отне силите и тя се превърна в обикновено смъртно момиче няколко дни преди Линк да стане инкубус. Скоро след ухапването той започна да се променя направо пред очите ни. Нелепо стърчащата му коса стана суперготино стърчаща коса. Изведнъж по тялото му се появиха мускули, а бицепсите му се напомпаха като гумените помощни поясчета, които някога майка му слагаше на ръцете му, въпреки че отдавна можеше да плува и всички деца на езерото му се смееха. Приличаше на младеж, който наистина е част от рок банда, а не на ученик, който мечтае да бъде част от такава.

— Не бих предизвиквал Ридли. Може вече да не е Сирена, но пак си е опасна.

Сложих каша и яйца върху филията, добавих и бекона и ухапах. Линк ме погледна така, сякаш щеше да повърне. Храната вече му действаше по съвсем различен начин, след като бе станал отчасти инкубус.

— Пич, няма да предизвиквам Ридли. Може да съм глупав, но не чак толкова.

Хм... Защо ли имах съмнения по този въпрос? Свих рамене и се опитах да ухапя наведнъж половината си сандвич. Вкусът му не беше хубав, имаше нещо сбъркано в него. Явно причината бе в бекона.

Преди да кажа още нещо, на рамото ми се стовари една тежка ръка и аз подскочих. За секунда бях отново на водната кула и се готвех за атака. Но беше само Ама, готова за редовната си лекция за първия учебен ден. Поне така си мислех. Трябваше да забележа червената нишка, завързана за китката ѝ. Нов амулет винаги означаваше, че над главите ни се скупчват буреносни облаци.

— Не знам какво си мислите, момчета, като си седите тука и си говорите, сякаш е съвсем обикновен ден. Не е приключило нито Луната, нито жегата, нито онази история с Ейбрахам Рейвънуд. Двамата се държите, сякаш филмът е свършил, светлините в салона са пуснати и е време да напуснем киното — снижи гласа си тя. — Е, грешите, както е грешно да се влиза бос в църква. Постъпките имат последствия и още не сме видели и половината от тях.

Наясно съм с последствията. Те бяха навсякъде около мен, където и да погледнех, колкото и упорито да се опитвах да не искам да ги виждам.

— Тъъ, госпожо?

Уф, Линк би трябвало да познава Ама по-добре и да си държи устата затворена, когато видеше, че е изпаднала в мрачната си фаза. Тя го стисна здраво и намачка тениската му на „Блек Сабат“.

— Слушай ме внимателно, момче. Голям проблем те чака и си нямаш идея колко съжалявам за това. Но този проблем може да те предпази да не се забъркаш в още по-големи каши. Чуваш ли ме, Джеферсън Линкълн?

Линк кимна стреснато.

— Да, госпожо.

Погледнах към Ама. Не беше пуснала рамото на Линк, а явно скоро щеше да ухапе и мен.

— Ама, не се тревожи толкова. Това е просто първият учебен ден. В сравнение с всичко, което преживяхме последните месеци, е нищо. Все пак в гимназията няма демони, инкубуси и други такива.

Линк се прокашля.

— Хм... Това не е съвсем вярно.

Опита се да се усмихне, но Ама изви тениската му още по-силно, докато не го повдигна от стола.

— Ооох!

— Мислиш, че е забавно ли?

Линк беше достатъчно умен този път да си затвори устата. Ама се обърна към мен и ме стисна за рамото.

— Бях с теб, когато загуби първия си зъб, докато ръфаше онази ябълка. Бях с теб, когато се заби с колелото в големия дъб. Режах картони от обувки за училищните ти проекти, изпекох стотици кексове за рождени дни.

Всичко бе вярно. Ама бе постоянното присъствие в моя живот. Бе до мен, когато майка ми умря, преди година и половина, и когато баща ми почти загуби разсъдъка си заради това.

Тя пусна рамото ми така внезапно, както ме бе хванала, приглади престилката си и понижи глас. Каквото и да бе предизвикало тази буря, вече бе отминало. Може би беше заради жегата. Тя оказваше влияние на всички ни.

Ама се загледа през прозореца. Очите ѝ блуждаеха над главите ни.

— Бях тук, Итън Уейт, и ще продължа да бъда, докато имаш нужда от мен. Нито минута по-малко, нито минута повече.

Какво трябваше да означава това? Никога не ми беше говорила така — сякаш щеше да има време, когато нямаше да бъда тук и нямаше да се нуждая от нея.

— Знам, Ама.

— Погледни ме в очите и ми кажи, че не си толкова уплашен, колкото съм аз — прошепна тя.

— Успяхме да се върнем тук невредими. Това е важното. Ще се справим с всичко.

— Не е толкова просто — отвърна Ама все така тихо, сякаш седяхме на първата редица в църквата. — Кажи ми. Има ли нещо, дори

едно нещо, което да ти се струва същото, откакто се върнахме в Гатлин?

Линк проговори пръв, като изпъна горделиво мускулестите си ръце.

— Ако се тревожите за Итън и Лена, госпожо, ви обещавам, че докато съм край тях с моите нови сили, нищо няма да им се случи.

Ама изсумтя.

— Уесли Линкълн. Нима още не осъзнаваш? Нещата, за които говоря, можеш да ги спреш толкова, колкото можеш да попречиш на небето да падне върху главите ни, ако така е писано да стане...

Отпих глътка от шоколадовото си мляко и за малко да го изплюя цялото. Беше прекалено сладко, като сироп за кашлица. Същото беше и с яйцата ми, които имаха вкус на памук, и с кашата, която скърцаше като пясък между зъбите ми. Всичко беше сбъркано днес, всичко и всички.

— Какво не е наред с млякото, Ама?

Тя поклати глава.

— Не знам, Итън. Какво не е наред с устата ти?

Искаше ми се да знаех.

Когато излязохме навън и се запътихме към Бричката, старата таратайка на Линк, се обърнах назад и погледнах дома ни, „имението“ на Уейт. Не знам защо го направих. Ама стоеше до прозореца, полуприкрита зад завесата, и ни наблюдаваше. И ако не я познавах — а аз я познавах много добре — щях да се закълна, че плачеше. Но това не беше възможно, нали?

7.IX

СМЪРТНИ МОМИЧЕТА

Докато карахме по улица „Дав“, беше трудно да си представиш, че градът ни някога е бил друг освен кафяв. Тревата приличаше на обгоряла кора хляб. Бричката сякаш бе единственото нещо, което не се беше променило. И май за първи път в живота ми Линк караше с позволената скорост, въпреки че го правеше само защото искаше да провери какво е останало от предните дворове на съседите ни.

— Ей, виж азалиите на мисис Ашър. Направо са почернели от силното слънце.

Линк беше прав за жегата. Според „Фермерският алманах“ и Сестрите, които бяха живият алманах на Гатлин, в окръга не е било толкова горещо от 1942 г. Бях сигурен обаче, че не слънцето бе убило азалиите на мисис Ашър.

— Не са изгорели, покрити са със скакалци.

Линк се наведе през прозореца, за да огледа по-отблизо.

— Стига бе!

Скакалците се появиха на ята три седмици след като Лена се Призова сама. Две седмици след това ни удари най-ужасната жега, която бе виждана по тези места от седемдесет години насам. Това не бяха симпатичните зелени скакалци, които Ама намираше всяка сутрин в кухнята ни. Тези бяха черни, с гневна жълта ивица по гръбчетата си, и пътуваха на рояци. Бяха хищници, поглъщаха всеки сантиметър зеленина в града, включително парка. Статуята на генерал Джубал А. Ърли сега се извисяваше сред кафяв кръг мъртва трева, сабята му беше покрита с тази нечакана черна армия.

Линк ускори.

— Това е гнусно. Майка ми смята, че са като наказанието от Библията, предвестник на Апокалипсиса. Сега чака да се появят жабите и водата да потече червена.

За първи път не можех да обвиня мисис Линкълн в нищо. В град, изграден върху равни части религия и суеверие, е трудно да се

пренебрегне неочакваното нашествие на скакалци, спускащи се като черен облак. Всеки ден приличаше на Края на дните, както ни го бяха описвали в училище и в църквата. Но определено нямаше да потропам на вратата на мисис Линкълн и да ѝ кажа, че това най-вероятно е резултат от действията на моята приятелка чародейка, която раздели на две Луната и наруши Общия ред в света. И без това ни беше достатъчно трудно да убедим майката на Линк, че новата му физика не е резултат на стероиди. Този месец вече два пъти го бе пращала в кабинета на доктор Ашър.

Когато влязохме в училищния паркинг, Лена вече бе там. И още нещо се бе променило. Не караше спортната кола на братовчед си Ларкин. Стоеше до катафалката на Макон, облечена в стара тениска на „Ю-Ту“, с думата „война“ изписана на гърдите, сива пола и старите си черни кецове. Невероятно е как една погребална кола и чифт кецове могат да повдигнат така духа на едно момче.

Милион мисли запрепусаха изведнъж през главата ми. Колко странно е, че когато тя ме погледне, на света оставаме само ние двамата. Или как когато поглеждам към нея, забелязвам всяка подробност от тялото и от облеклото ѝ, а всичко останало наоколо избледнява като в мъгла. И да, просто знам, че съм наистина аз само когато сме *двамата* заедно.

Невъзможно бе да го изкажа с думи, а дори и да го направех, не бях сигурен, че думите щяха да бъдат точни. Но не ми се налагаше да опитвам, защото с Лена никога не е трябвало да казваме и да обясняваме какво чувстваме. Ние просто си го мислим и *Келтската нишка*, нашата телепатична връзка, се заема с останалото.

Здрасти.

Защо се забави толкова?

Измъкнах се от колата, гърбът на тениската ми бе подгизнал от пот. Линк изглеждаше имунизиран срещу жегата — още една от особеностите на това да си инкубус. Впуснах се към Лена, прегърнах я и вдишах дълбоко.

Лимони и розмарин. Мирисът, който следвах през коридорите на гимназията, още преди да я срещна за първи път. Никога не го изгубих, дори когато тя вървеше в мрака, далече от мен.

Наведох се внимателно, за да я целуна, като се стараех да не докосвам друга част от тялото ѝ. Напоследък, когато я докоснех, направо не можех да дишам. Физическите ефекти от допира ни ставаха непоносими и макар да се опитвах да го прикривам, тя знаеше.

Усетих разтърсването в мига, в който устните ни се срещнаха. Сладостта на целувката ѝ бе съвършена, а допирът на кожата ѝ така мощно ми влияеше, че винаги ми се завиваше свят. Но сега имаше и нещо друго — чувството, че тя поглъща дъха ми всеки път щом устните ни се докоснат и извлича някаква невидима нишка, която не мога да контролирам. Лена изви шия и се отдръпна назад, преди да успея да помръдна.

После.

Въздъгнах и тя ми даде въздушна целувка.

Но, Лена, минаха...

Цели девет часа?

Аха...

Усмихнах ѝ се, за да я умилоstitвя, но тя поклати глава.

Не искам да прекараш първия ден от училище в кабинета на сестрата.

Тя се притесняваше повече за мен от мен самия. Беше ми все едно дали нещо щеше да ми се случи — което бе напълно възможно, тъй като ми ставаше все по-трудно да я целувам и още по-трудно да стоя встрани от нея. Не можех да понеса мисълта да не я докосвам. И в отношенията ни имаше промяна. Чувството — болката, която не бе точно болка — бе тук, дори когато бяхме разделени. Трябваше да има име за това, за тази съвършена болка, която изпитвах в празните пространства в мен, които обикновено тя изпълваше.

Съществува ли наистина име, което може да опише това? Сърдечна мъка? Така ли са измислили това определение? Само че аз я изпитвах в стомаха си, в главата си, в цялото си тяло. Виждах Лена винаги и навсякъде, когато зяпах през прозорците и се взирах в стените, винаги...

Опитах се да се фокусирам върху нещо, което не ми причиняваше болка.

— Харесва ми новото ти возило.

— Имаш предвид старото? Ридли направо побесня, че ще се появим с катафалката.

— Къде е Ридли? — попита Линк, като оглеждаше паркинга.

Лена кимна към колата зад себе си.

— Вътре е, преоблича се.

— Не може ли да се преоблече вкъщи, като нормалните хора? — попитах аз.

— Чух това, любовнико! — провикна се Ридли от вътрешността на катафалката. Намачкани на топка дрехи полетяха през отворения прозорец и се приземиха на асфалта. — И аз не съм *нормален човек*!

От устата ѝ „нормален“ прозвуча като обида.

— И няма да нося тези масови боклуци!

Ридли се извиваше на задната седалка на колата, през прозореца от време на време се показваха руси и розови кичури; чифт сребристи обувки полетяха навън и се присъединиха към дрехите на земята.

— Приличам на героиня от филм на „Дисни“.

Наведох се и вдигнах обидните за Ридли дрехи. Беше къса, шарена рокля, от онези, които се продаваха по магазините в мола на Съмървил. Вариант на тази, която носеха Савана Сноу, Емили Ашър, Еден Уестърли и Шарлот Чейз — кралиците на отбора на мажоретките, и следователно и половината момичета от гимназия „Джаксън“, които им подражаваха във всичко.

Лена обърна нагоре престорено очи.

— Баба реши, че Ридли вече трябва да се облича по-подходящо — след като ще ходи в нормално училище за смъртни — снижи гласа си. — Нали знаеш, след като и тя е смъртна.

— Това го чух! — Късо розово горнище изхвърча през прозореца. — Само защото съм противна смъртна, не означава, че ще се обличам като такава!

Лена погледна през рамо и се отмести от колата. Ридли най-накрая излезе отвътре и оправи новия си тоалет — яркорозова блузка и черно парче плат, което трябваше да мине за пола. Блузата бе цялата на цепки, захваната на места с безопасни игли и разкриваща едното ѝ голо рамо.

— Не мисля, че е възможно да приличаш някога на смъртна, маце — отбеляза Линк, като намести собствената си тениска, която изглеждаше така, сякаш майка му я бе изпрала на неподходяща температура в пералнята и тя се бе свила.

— И какво, да благодарим на бог за дребните му услуги? И не ме наричай „маце“! — възмути се Ридли и вдигна роклята високо с два пръсти. — Трябва да я дадем за благотворителност. Могат да я продадат като костюм за Хелюин.

Лена се загледа в катарамата на колана на братовчедка си.

— Като сме на темата за боговете, какво, за бога, е това?

— Какво? Тази стара дреболия?

Катарамата на черния кожен колан бе много голяма, с някакво насекомо, пленено в смола или в пластмаса в центъра. Май беше скорпион. Бе зловещо и странно и определено а ла Ридли.

— Просто се старая да се впиша — усмихна се тя. — Нали знаеш... Всички готини хлапета носят такива неща.

Без типичните за нея близалки Ридли явно се чувстваше несигурна и раздразнителна, точно като баща ми, когато Ама го поставеше на безкофеинова диета.

Лена се предаде.

— Трябва да се преоблечеш отново, преди да се приберем у дома, иначе баба ще разбере какво правиш.

Ридли не ѝ обърна внимание, захвърли роклята на горещия асфалт и я стъпка със супервисоките си сандали. Лена въздъхна и повдигна ръка. Роклята полетя нагоре към пръстите ѝ, но преди да ги достигне, избухна в пламъци. Лена отдръпна ръката си и тя падна на земята, с вече обгорени краища.

— По дяволите! — извика Линк и започна да тъпче горящото парче плат с крака, докато от него останаха само овъглени парченца.

Лена се изчерви, но Ридли бе напълно невъзмутима.

— Страхотно, братовчедке. Не бих го направила по-добре.

Лена наблюдаваше последните кълбенца дим.

— Не исках...

— Знам — кимна Ридли с отегчение.

Силите на Лена бяха станали неконтролируеми, откакто се бе Призовала сама, а това бе опасно, като се имаше предвид, че сега бе едновременно и Светлина, и Мрак. Способностите ѝ винаги са били непредсказуеми, но вече можеше да предизвиква всичко — от порои и урагани до гръмотевични бури и горски пожари.

Лена въздъхна сърдито.

— Ще ти купя друга след училище, Рид.

Братовчедка ѝ направи гримаса, зарови се в чантата си и извади очилата си.

— Мерси, не е нужно да ми правиш услуги.

— Чудесна идея! — Линк измъкна своите издраскани черни очила с гумени дръжки, които бяха готини за около десет минути, когато бяхме в шести клас. — Да ги разбием, захарче.

Двамата се насочиха към входа на училището и аз видях своя шанс. Пресегнах се за ръката на Лена и я придърпах към себе си. Тя отметна косата от очите ми — винаги беше прекалено дълга, и ме погледна изпод гъстите си мигли. Едно съвършено златисто око и едно зелено. Очите ѝ така и не се промениха след нощта, в която Сарафина предизвика Седемнайсетата луна, преди да е настъпило времето ѝ. Лена ме гледаше със златното око на тъмните чародейци и със зеленото на светлите — постоянно напомняне за мига, в който осъзна, че притежава и двата вида сили. Но очите ѝ освен това ни напомняха, че изборът ѝ промени всичко за световите чародейци и на смъртните. И за нас.

Итън, недей...

Шши. Излишно се тревожиш.

Прегърнах я и от допира ни по вените ми потече пареща вълна. Усещах нарастващата ѝ сила, докато се опитвах да дишам равномерно. Тя ухапа нежно долната ми устна, докато се целувахме, и за секунди главата ми се замая и загубих равновесие. Не бяхме на паркинга. В съзнанието ми проблясваха различни образи, навярно халюцинирах, защото се целувахме във водата, в езерото, на чина ми в час по английски, на масите в стола, зад скамейките на стадиона, в градината на имението „Грийнбриър“. После над мен премина сянка и почувствах нещо, което не бе резултат от целувката ѝ. Бях изпитал същото на върха на водната кула, в съня си. Задушаване, замайване... С Лена вече не бяхме в градината. Бяхме заобиколени от кал, целувахме се в отворен гроб. Щях да припадна.

Коленете ми се подгъваха и в този миг един глас разцепи въздуха и нашата целувка и Лена се откъсна от мен.

— Ей, привет! Какво си правите?

Савана Сноу.

Отпуснах се на асфалта, с гръб до колата. После усетих как нещо ме издърпва отново нагоре, а краката ми едва докосват земята.

— Какво му е на Итън? — извика Савана.

Отворих очи.

— Сигурно е от жегата — ухили се Линк и ме пусна.

Лена изглеждаше шокирана, но Ридли имаше дори по-изненадан вид. Защото Линк се хилеше така, сякаш някой току-що му бе предложил договор за студиен албум. А този някой бе Савана Сноу — капитанката на мажоретките, суперсекси мацката на гимназията, Свещеният граал на недостижимите момичета в „Джаксън“. Стоеше там, стиснала учебниците пред гърдите си толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Носеше почти същата рокля като онази, която Ридли бе изхвърлила секунди по-рано. Зад нея се влачеше Емили Ашър, облечена в подобна версия на тоалета на Савана, и изглеждаше доста обърквана. Савана пристъпи по-близо към Линк и сега само учебниците ги деляха един от друг.

— Ъъъ, всъщност исках да кажа, ти как си?

Линк прокара нервно пръсти през косата си и направи крачка назад.

— Ами... добре съм. К'во става?

Савана разлюля русата си конска опашка и прехапа долната си устна подканващо. Розовото ѝ червило лъщеше на слънцето.

— Нищо особено. Просто се чудех дали ще ходиш до „Дейри Кийн“ след училище. Може да ме хвърлиш дотам...

Емили я погледна изненадано, аз самият бях смаян. Савана по-скоро би се отказала от мястото си на главна мажоретка, отколкото да се съгласи да се качи на старата таратайка на Линк. Тъй като мотаенето със Савана бе задължително условие да си в компанията ѝ, което означаваше, че ще трябва и тя да се вози с нея, Емили се обади:

— Савана, вече се уговорихме с Ърл. Забрави ли?

— Ти се вози с Ърл. Аз ще отида с Линк.

Савана все още зяпаше Линк, сякаш той бе истинска рок звезда.

Лена поклати глава към мен.

Казах ти. Това е ефектът „Джон Брийд“. Не е зле като за четвърт инкубус. Не можеш да очакваш смъртните момичета да не го усещат.

Някак си го разбихах.

Само смъртните момичета ли, Лена?

Тя се престори, че не разбира за какво говоря.

Е, не всички смъртни момичета май...

Беше права. Линк очевидно не оказваше същия ефект на Емили. Колкото повече Савана хапеше устни, толкова повече Емили изглеждаше ужасена.

Ридли сграбчи Линк за ръката и го издърпа от Савана.

— Следобед е зает, скъпа. Трябва да послушаш приятелката си.

Очите ѝ вече не бяха жълти, но Ридли и като смъртна имаше достатъчно заплашителен вид, напомнящ за предишната ѝ мрачна същност. Савана обаче явно не мислеше така, или поне в момента не ѝ пукаше.

— О, извинявай. Вие двамата заедно ли сте? — Спря за секунда, преструвайки се, че обмисля идеята. — Не. Няма как да сте заедно.

Всички, които висяха в единствената местна закусвалня, „Дейри Кийн“, знаеха за бурните взаимоотношения на Ридли и Линк. Савана хвана Линк под ръка. Открито предизвикателство.

— Предполагам, че това означава, че Линк сам може да взема решения за себе си.

Той освободи ръцете си и прегърна и двете едновременно.

— Дами, дами... Няма нужда да се биете. Има много от мен, ще стигне за всички.

Изпъчи се, макар раменете му да бяха и без това достатъчно широки. Обикновено щях да се разсмея при мисълта за две момичета, който се бият за Линк, само дето това не бяха кои да е момичета. Ставаше дума за Савана Сноу и Ридли Дюшан. Със свръхестествени сили или не, това бяха двете най-мощни Сирени от женски пол, които бяхме имали късмета — или злощастieto — да познаваме, в зависимост от начина, по който решаха да използват силите си.

— Савана, да вървим. Ще закъснеем за часа — намеси се Емили, а в гласа ѝ личеше отвращение.

Зачудих се защо инкубуският магнетизъм на Линк не ѝ действаше.

Савана се притисна още повече към приятеля ми и хвърли многозначителен поглед към Ридли и забучената ѝ с безопасни игли пола.

— Трябва да си намериш приятел, който повече прилича на теб.

Ридли отмести ръката на Линк от рамото си.

— А ти би трябвало да внимаваши с кого говориш по този начин, Барби.

Савана имаше късмет, че Ридли вече не притежаваше силите си.

Ще стане грозно, Лена.

Не се тревожи. Няма да допусна да накажат Ридли в първия ѝ учебен ден. Няма да доставя това удоволствие на директор Харпър.

— Ридли, да вървим — пристъпи напред Лена и застана до братовчедка си. — Тя не си заслужава усилието. Повярвай ми.

Савана се канеше да отвърне на огъня, когато нещо привлече вниманието ѝ. Сбърчи нос изумено.

— Очите ти... С различен цвят са. Какво не ти е наред?

Емили също се доближи, за да погледне. Беше въпрос на време някой да забележи очите на Лена, нямаше как да ни се размине. Но се надявах, че ще успеем поне да влезем в училището, преди мълвата да тръгне.

— Савана, защо не...

Лена ме прекъсна, преди да довърша.

— Щях да те питам същото, но всички знаем отговора, нали?

Ридли скръсти ръце на гърдите си.

— Ще ти подсказа. Започва с „к“ и се римува с бучка.

Лена обърна гръб на Савана и Емили и се запъти към входа на гимназията. Хванах я за ръката и по моята премина ток. Очаквах да бъде бясна след сблъсъка с мажоретките, но тя бе спокойна. Нещо се бе променило и не бяха само очите ѝ. Предполагам, че когато си се срещнал с тъмен чародеец, който се оказва, че е майка ти, и когато сто и петдесетгодишен кървав инкубус се е опитал да те убие, няколко мажоретки не са толкова притеснителни.

Добре ли си?

Лена стисна ръката ми.

Добре съм.

Чувах тропането на обувките на Ридли зад нас. Линк подтичваше до мен.

— Човече, ако ме очакват такива неща, тази година ще бъде размазваща!

Опитвах се да се убедя, че е прав, докато минавахме напърно през пожълтялата трева и под краката ни скърцаха мъртви скакалци.

7.IX

ДРЕБНИ ПРОБЛЕМИ

Има нещо в това да влезеш в училище, хванат ръка за ръка с човека, когото обичаш. Странно е, но не лошо странно. Най-прекрасното странно. Спомнях си как преди гледах двойките, които се движеха залепени като спагети. Има толкова много начини да се долепиш за някого. Ръце, метнати през вратовете, ръце, пъхнати на кръст в джоба на другия. Не можехме просто да вървим, без раменете ни да не потърсят начин да се допрат, сякаш телата ни гравитираха по собствена воля едно към друго.

Трябваше да съм свикнал досега, но все още се чувствах особено, когато вървахме по коридора и всички зяпаха Лена. Тя винаги е била най-красивото момиче в училище, независимо какъв цвят бяха очите ѝ. Освен това всички я познаваха. Тя си беше такава — имаше свои вътрешни сили и не говоря само за свръхестествените. Момчетата не можеха да се въздържат да не я загледат, без значение какво беше направила или колко откачено изглеждаше или се държеше.

И сега я зяпаха по същия начин.

Успокой се, любовнико.

Лена се бутна закачливо в мен.

Бях забравил каква е тази разходка. След шестнайсетия ѝ рожден ден я губех с всяка минута, с всеки час. В края на учебната година се бе отдалечила от мен толкова, че дори не успях да я засека по коридорите на училище. Беше само преди няколко месеца. Но сега, когато бяхме отново заедно, си припомних усещането.

Не ми харесва как те гледат.

Как?

Спрях и докоснах лицето ѝ под луната — красивото петно по рождение на скулата ѝ. И през двама ни премина тръпка и аз се приближих, за да открия устните ѝ.

Ето така.

Тя ме отблъсна с усмивка и ме повлече по коридора.

Схванах. Но мисля, че си се объркал. Виж.

Емъри Уоткинс и другите момчета от баскетболния отбор гледаха втренчено покрай нас, когато подминахме шкафчето му. Той дори ми кимна леко.

Съжалявам, че те разочаровам, Итън, но те не гледат мен.

Чух гласа на Линк.

— Как сте, пичове? Ще постреляме ли този следобед или какво?

Удари с юмрук за поздрав юмрука на Емъри и продължи по коридора. Но те не гледаха и него.

Ридли вървеше на крачка зад нас. Прокарваше бавно дългите си розови нокти по заключените вратички на шкафчетата. Когато стигна до това на Емъри, бавно го затвори.

— Здравейте... момчета.

Така, както изговаряше бавно думите, Ридли все още звучеше като Сирена.

Емъри застина на място, а тя го подмина, докосвайки с пръсти гърдите му. С черната си пола показваше толкова много от голите си крака, че този вид трябваше да бъде забранен със закон. Целият отбор се обърна, да я изгледа.

— Коя е приятелката ти? — попита Емъри Линк, без да сваля очи от Ридли. Беше я виждал и преди — в магазина, когато и аз я видях за първи път, и на зимния бал — тогава тя съсипа физкултурния салон, но сега търсеше специално представяне, по-отблизо, по-лично.

— Кой се интересува? — попита Ридли, като наду голямо балонче с дъвката си.

Линк я погледна и я сграбчи за ръката.

— Никой.

Учениците се разделиха от двете им страни и им разчистиха пътя, докато една бивша Сирена и един четвърт инкубус тръгнаха заедно по коридора, за да завладеят гимназия „Джаксън“. Чудех се какво ли щеше да каже Ама за това.

Да се свети името на Младенеца. И небесата да са ни на помощ.

* * *

— Шегуваш ли се? Наистина ли се предполага да си държа нещата в този миризлив ковчег?

Ридли се взираше в шкафчето, сякаш очакваше оттам да изскочи нещо.

— Рид, била си и преди в училище, имала си шкафчета — каза търпеливо Лена.

Ридли отметна розово-русите си кичури назад.

— Явно съм блокирала спомените си. Може би съм преживяла посттравматичен стрес.

Лена ѝ подаде комбинацията за шкафчето ѝ.

— Не си длъжна да го използваш. Но може да си прибираш вътре учебниците, за да не трябва да ги разнасяш постоянно.

— Учебници? — Ридли изглеждаше отвратена. — Да ги разнасям?

Лена въздъхна.

— Ще ги получиш днес в часовете си. И да, ще трябва да ги носиш със себе си. Знаеш как стават нещата в училище.

Братовчедка ѝ намести блузата си, за да разкрие още малко рамо.

— Последния път, когато бях в училище, бях Сирена. Всъщност не посещавах много часовете и определено не ми се налагаше да нося нищо.

Линк постави тежката си ръка на рамото ѝ.

— Хайде! Имаме общ час. Ще ти покажа как се прави в стил „Линк“.

— Така ли? — попита скептично Ридли. — И как това ще подобри нещата?

— Ами... за начало... не се включват никакви учебници.

Той изглеждаше повече от доволен, че ще бъде с нея в една и съща стая. Очевидно не искаше да я изпуска от поглед.

— Ридли, чакай! — Лена размаха една папка с листа към нея. — Това ще ти трябва.

Ридли обаче хвана Линк за ръката и не ѝ обърна внимание.

— Спокойно, братовчедке. Има кой да ми заеме лист-два.

Затворих шкафчето си.

— Баба ти е голяма оптимистка.

— Мислиш ли?

Като всички наоколо и аз гледах как Линк и Ридли влизат в класната стая.

— Давам на целия този експеримент максимум три дни.

— Три дни? Я виж кой бил оптимистът! — въздъхна Лена и двамата тръгнахме нагоре по стъпалата за часа по английски.

Климатичите бяха включени до дупка, жалкото механично жужене изпълваше коридорите, но остарялата система нямаше шанс срещу горещата вълна. В сградата на администрацията бе по-горещо, отколкото отвън, в двора.

Запътихме се към часа по английски; спрях се за секунда под ярката флуоресцентна светлина на лампите, които бяха изгърмели онзи първи път, когато бях видял Лена и двамата се бяхме сблъскали на влизане в стаята. Вдигнах глава към талашитените квадрати, прикрепени към тавана.

Знаеш ли, ако се загледаш, можеш да видиш следите от обгоряло около новите лампи.

Колко романтично. Сцената на първото ни бедствие. Лена проследи погледа ми до тавана. Мисля, че ги виждам.

Очите ми обходиха картоните, перфорирани с много точки. Колко пъти бях седял в час, взирайки се в тези точки, докато се опитвах да остана буден или ги броях, за да минава времето? Броях минутите до края на часа, часовете до края на деня, дните в седмиците, седмиците в месеците, които ми оставаха, докато напусна Гатлин.

Лена мина покрай мисис Инглиш, която седеше на отрупаното си с документи и листове бюро, и седна на старото си място, точно пред прочутото „добро око“ на учителката ни. Тръгнах след нея, но изведнъж почувствах нещо зад себе си. Беше онова неприятно усещане, когато си се наредил на опашка и човекът зад теб е прекалено близо. Обърнах се, но там нямаше никого.

Лена вече пишеше нещо в тетрадката си, когато седнах на чина до нея. Може би беше някое от нейните стихотворения. Тъкмо се канех да надникна, когато го чух. Гласът бе съвсем отчетлив, но не беше гласът на Лена. Тих шепот, идващ откъм гърба ми. Погледнах, но чинът зад мен бе празен.

Каза ли нещо, Лена?

Тя вдигна глава изненадано от тетрадката си.

Какво?

Предаваше ли ми някаква мисъл? Стори ми се, че някой използва „нишката“.

Лена поклати глава.

Не. Добре ли си?

Кимнах и отворих папката си. И тогава го чух отново. Този път различих и думите. Буквите се появиха и на листа пред мен, изписани с моя почерк.

АЗ ЧАКАМ.

Затворих рязко папката си и притиснах ръцете си, за да не се разтреперят.

Лена ме погледна отново.

Сигурен ли си, че си добре?

Всичко е наред.

Не вдигнах глава до края на часа. Не се обърнах и когато се провалих на теста за „Салемският процес“ на Артър Милър^[1].

Нито когато Лена участва в дискусия за процеса срещу вещиците. Или когато Емили Ашър направи повече от тъпо сравнение между скъпия на сърцата ни починал наскоро Макон Рейвънуд и обсебената от лудост тълпа в пиесата, и една талашитена плочка „случайно“ се откачи от тавана и я удари по главата.

Не вдигнах глава, преди звънецът да удари.

Мисис Инглиш се втренчи в мен толкова настойчиво и същевременно неவிждащо, че си помислих, че може и двете ѝ очи да са стъклени.

Опитах се да се убедя, че първият учебен ден може да побърка всекиго. Може би причината беше и в онова ужасно кафе сутринта.

Но това бе Гатлин, така че имаше много голям шанс да греша.

* * *

След английския до обяд нямахме общи часове с Лена. Аз имах тригонометрия, тя — алгебра. Линк и Ридли бяха разпределени в часа по приложна математика, където пращаха учениците, които според учителите нямаха никакъв шанс да научат по-високите нива на

алгебрата. Всички наричаха този предмет „бургер математика“, защото те научават само как да връщаш ресто. Програмата на Линк беше така направена, сякаш учителите бяха решили, че след завършване на гимназията единственият му шанс е да работи на бензиностанция. Неговият график бе направо разходка по коридора. Аз имах биология, той учеше елементарна география, най-вече геология, с тук-там споменаване на някой камък; аз имах световна история, той учеше култура и обичаи на Южните щати. В сравнение с него все едно се готвех за ядрен инженер. На него изобщо не му пукаше — ако пък го тормозеше, имаше прекалено много момичета, които го следваха из цялото училище, за да му остане време за това.

Честно казано, наистина нямаше значение, защото исках само да се изгубя сред познатата шумотевица на първия училищен ден и да забравя за безумното съобщение в папката ми.

Предполагам, че нищо не е по-добро от едно зловещо лято, изпълнено с преживявания на границата със смъртта, за да накара първия учебен ден да ти се стори страхотен. Докато отидох в стола и видях, че за обяд имаше сандвичи „Слопи Джо“ — прекалено много кайма, прекалено много лук и кетчуп. Но напълно логично. Нищо не те подсеща по-добре, че е първият учебен ден от „Слопи Джо“.

Лесно открих Лена и Ридли. Седяха сами на една от оранжевите маси, а групички момчета кръжаха постоянно около тях като лешояди. Всички бяха чули за Ридли и искаха да се уверят с очите си как изглежда тя.

— Къде е Линк?

Ридли кимна с глава към задната част на столовата, където Линк се местеше от маса на маса, сякаш бе на състезание по скоростен шахмат. Погледнах таблата на Ридли — беше пълна с шоколадов пудинг, десерти с червени желирани кубчета и кексове.

— Май си гладна, Рид?

— Какво да кажа, любовнико? Момичетата си падат по сладкото. Хвана лъжицата и зарови в една от купичките с пудинг.

— Не я закачай. Имаше лош ден — каза Лена.

— Сериозно? Това си е изненада. — Забих зъби в сандвича си. — Какво стана?

Лена погледна към една от масите.

— Ето това стана.

Линк стоеше нафукано до една от пластмасовите пейки, с повдигнат крак, облегнат на масата, и говореше с мажоретките. Вниманието му бе насочено по-специално към тяхната водачка.

— О, това е нищо... Линк си е Линк. Няма за какво да се притесняваш, Рид.

— Все едно съм се притеснила! — сопна ми се тя. — Изобщо не ми пука какво прави той.

Но когато погледнах към таблата ѝ, видях, че четири от купичките с пудинг, вече ги нямаше.

— Не смятам да идвам утре. Цялата тази работа с училището е пълна тъпотия. Местите се от стая в стая на стада като овце, лутате се като заблудени риби, подскочат като зайци...

— Така наричат първокурсниците.

— Какво?

— Ако беше ходила на училище, щеше да знаеш.

Наведох се, за да избегна лъжицата, с която замахна към мен.

— Не говорим за това — метна ми предупредителен поглед Лена.

— Говорим за това, че си солов играч и не обичаш тълпите.

Постарах се в гласа ми да прозвучи съчувствие. Ридли се зае отново с пудингите си с такава отдаденост, че предизвикваше уважение. Не сваляше очи от Линк.

— Да се опитваш да накараш някого да те харесва, е толкова нелепо. Жалко. Толкова типично за...

— ... за смъртни?

— Точно така.

Ридли сви рамене и се зае с желираните кубчета.

* * *

Няколко минути по-късно Линк се добра до нашата маса. Тръсна се до Ридли и страната на пейката, на която седяхме с Лена, леко се повдигна от земята. Бях почти метър и деветдесет, един от най-високите в гимназията, но сега Линк бе само със сантиметър-два по-нисък от мен.

— Ей, пич. По-полека.

Линк се повдигна и нашата страна на масата се долепи отново до балатума. Хората наоколо ни зяпаха.

— Съжалявам, постоянно забравям. Преминавам през трансформация. Мистър Рейвънуд каза, че ще бъде трудно време. Сякаш съм новото момче в квартала.

Лена ме ритна под масата, като се опитваше да не се разсмее. Ридли не се прикриваше толкова.

— Мисля, че ще повърна от цялата тази захар. Чакай, от захарта ли казах, че е? Имах предвид от теб.

Линк се усмихна. Той харесваше именно тази Ридли.

— Чичо ти ми каза, че никой няма да ме разбере.

— Да, обзалагам се, че е наистина трудно да си Хълк — пошегувах се аз, но не бях много далече от истината.

— Пич, не се шегувам. Не мога да седна някъде за повече от пет минути, без всички наоколо да започнат да ми предлагат храната си, сякаш се очаква от мен да я изям.

— Е, ти имаш репутацията, че ядеш всичко и по много.

— Все още мога да я изям, ако искам — обясни той с видимо отвращение. — Но храната вече няма същия вкус като преди. Все едно да дъвчеш картон. Аз съм на диетата на Макон. Нали знаеш, да изсмучеш няколко сънища тук, няколко там...

— Чии сънища?

Ако Линк се хранеше с моите сънища, щях да му сритам задника. И без него нощният ми живот бе достатъчно объркан.

— Няма начин. Главата ти е прекалено смахната за мен. Но няма да повярваш какво сънува Савана. Нека само да кажа, че не са щатските финали на баскетболното първенство.

Никой не пожела да чуе подробности — особено Ридли, която продължаваше упорито да унищожава желираните кремове. Стана ми жал за нея и се питах да укротя Линк.

— Мисля, че мога да живея и без повече информация за Савана.

— Ясно, разбрах. Но няма да повярваш какво още видях.

Ако кажеше, че е видял Савана по бельо, с него бе свършено. Лена явно бе на същото мнение.

— Линк, не мисля, че...

— Кукли.

— Какво?

Това определено не бе отговорът, който Лена очакваше.

— Барбита. Но не като онези, които имат малките момиченца. Нейните са големи и облечени различно. Има си Барби булка, мис Америка, Снежанка. И са сложени в стъклена витрина.

— Знаех си, че самата тя ми прилича на Барби — измърмори Ридли, докато продължаваше да рови в желето.

Линк се примъкна към нея.

— Все така ли ще ме пренебрегваш?

— Не си струва да отделям време дори за да те пренебрегвам — изсумтя Ридли, загледана в желираните кубчета. — Не мисля, че Кухнята прави такива неща. Как се наричаха?

— Желирана изненада — ухили се Линк.

— Каква изненада?

Ридли гледаше изпитателно желатина.

— Каквато слагат вътре — обясни той и докосна с пръст кубчето. — Кожа, кокали и кости... Изненада.

Ридли го погледна, сви рамене и пхна лъжицата с кубчето в устата си. Нямаше да се предаде, не и докато той се мотаеше нощем из спалнята на Савана Сноу, а денем флиртуваше постоянно с нея.

Линк погледна към мен.

— Е, ще потренираш ли след училище?

— Не — отвърнах аз, докато напъхвах останалата част от сандвича в устата си.

— Не мога да повярвам, че ядеш това. Ти мразиш тези сандвичи.

— Знам. Но днес са доста добри.

Да, ето това е. За пръв път в живота ми храната на Ама бе ужасна, а тази в столовата в гимназията — хубава. Значи наистина бе настъпил краят на света.

Знаеш ли... Можеш да поиграеш баскетбол, ако искаш.

Лена ми предлагаше нещо — същото като Линк. Шанс да се помиря с бившите си приятели, да не бъде пълен аутсайдер, ако изобщо беше възможно. Но беше прекалено късно. Приятелите ти трябва да са до теб, когато имаш трудности, и аз знаех точно кои са ми приятели. И кои не бяха.

Не искам.

— Хайде, всичко е наред. Свършено е с простотиите от миналата година.

Линк наистина вярваше в това, което говореше. Но някои неща са трудни за забравяне — като това да торМОЗИШ приятелката ми цяла година.

— Да, само дето хората са си същите.

Дори Линк долови сарказма ми.

— Добре, аз обаче ще пострелям малко — сведе гузно очи той.
— Може и да се върна в отбора. Искam да кажа, все пак не съм го напускал напълно...

За разлика от теб. Това беше частта, която не довърши.

— Наистина е горещо тук.

Потта направо се стичаше по гърба ми. Толкова много хора, натъпкани в една стая.

Добре ли си?

Не. Да. Просто ми трябва малко въздух.

Надигнах се, но ми се струваше, че вратата е на километри разстояние от мен. Това училище притежаваше способността да те накара да се почувстваш малък. Незначителен, колкото бе и самото то. Дори още повече. Предполагам, че някои неща никога не се променят.

* * *

Оказа се, че Ридли не се интересува от изучаването на културата и обичаите на Южните щати, не повече отколкото поощряваше интереса на Линк към проучването на Савана Сноу. Пет минути след началото на часа вече го бе убедила да се запишат на световна история. Това не ме изненада, само дето промяната на часовете означава, че трябва да занесеш учебния си график на мис Хестър и после да лъжеш, молиш и — ако се налагаше — да плачеш, за да получиш разрешение. Затова когато Линк и Ридли се появиха в часа по световна история и той ми каза, че програмата му е била променена по някакъв чудотворен начин, бях повече от подозрителен.

— Как така променена?

Линк тръсна тетрадката си на чина до мен и сви рамене.

— Не знам. В един момент Савана седи до мен, в следващия Ридли идва и сяда от другата ми страна, а след това виждам, че в

програмата ми пише „световна история“. В програмата на Ридли — също. Тя я показва на учителя и той ни изрита от стаята.

— Как го направи? — попитах Ридли, когато седна на мястото си.

— Какво съм направила? — погледна ме тя невинно, като си играеше с катарамата на колана си.

Лена не я остави да ѝ се размине така леко.

— Знаеш за какво говори. Да не си взела някоя книга от кабинета на чичо Макон?

— Нима наистина ме обвиняваш, задето чета?

Лена снижи гласа си.

— Да не би да се опитваш да правиш заклинания? Не е безопасно, Ридли.

— Искаш да кажеш, че не е безопасно за мен. Защото вече съм тъпа смъртна.

— Правенето на заклинания е опасно за смъртните, освен ако не са се обучавали години наред — като Мариан. А ти не си.

Лена не искаше да я нарани, но всеки път щом споменеше думата „смъртен“, Ридли инстинктивно се свиваше като ударена. Все едно доливаше масло в огъня. Може би беше прекалено тежко за нея да го чува от чародеец. Реших да се намеся.

— Лена е права. Кой знае какво може да се случи, ако нещо се обърка.

Ридли не каза нищо и за миг си помислих, че бях угасил пламъците. Но след това тя се обърна към мен, сините ѝ очи пламтяха ярко, също както искряха някога златистите ѝ чародейски очи, и осъзнах колко съм сгрешил.

— Не помня някой да се оплакваше, когато ти и онази ученичка на Мариан правехте заклинания на Голямата бариера.

Лена се изчерви и погледна встрани.

Ридли беше права. Лив и аз направихме заклинания на Голямата бариера. Така успяхме да освободим Макон от Сиянието, чародейската сфера, в която бе затворен. Това бе причината Лив да не може да стане Пазител. Болезнено напомняне за времето, когато с Лена бяхме толкова далече един от друг, колкото е възможно изобщо да бъдат двама души.

Не казах нищо. Зарових се в мислите и спомените си, докато мистър Литълтън се опитваше да ни увери колко интригуваща може да

бъде световната история. Не се справяше много добре. Опитвах се да измисля какво да кажа, за да се измъкна от неловкото мълчание, което се възцари в следващите десет секунди. И се провалих.

Защото макар Лив да не беше в гимназията и да прекарваше дните си в Тунелите с Макон, тя все още бе темата, за която не говорехме. Името, което с Лена не споменавахме. След нощта на Седемнайсетата луна бях говорил само веднъж с Лив и тя ми липсваше. Не че можех да споделя това с някого.

Липсваха ми странный й британски акцент и начинът, по който произнасяше Каролина по-скоро като Каролайна. Липсваше ми селенометърът ѝ, който приличаше на гигантски пластмасов часовник отпреди трийсет години, но бе истинско чудо на техниката — и то изобретено от самата нея. И как постоянно пишеше в малкия си червен бележник. Липсваха ми шегите ни и как тя ми се подиграваше. Липсваше ми моята приятелка. Или по-скоро, моят приятел.

Тъжната част бе, че тя сигурно щеше да разбере как се чувствах.

Просто не можех да ѝ го кажа.

[1] „Салемският процес“ от Артър Милър (1915–2005). Пиесата е по действителен случай от американската история, когато през 1692 г. в Салем по фалшиви обвинения са осъдени и убити като вещици двадесетина души. — Б.пр. ↑

7.IX

ИЗВЪН ПЪТ НОМЕР 9

След училище Линк остана да играе баскетбол с момчетата. Ридли не пожела да тръгне без него, докато мажоретките се упражняваха и мотаеха в салона, въпреки че нямаше да признае ревността си.

Стоях на вратата и гледах как Линк дриблира, без да се поти нито грам. Наблюдавах как цели коша от всеки ъгъл на игрището, от центъра на полето... Останалите момчета стояха встрани и зяпаха със зейнали уста. Треньорът седеше на скамейката, забравил да извади свирката от устата си. Наслаждавах се на всяка секунда от ставащото почти толкова, колкото и самият Линк.

— Липсва ли ти? — застана до мен Лена и се загледа в играта.

Поклатих глава.

— Не. Не искам да се мотая с тях. — Усмихнах се. — А и хубавото е, че поне веднъж никой не гледа нас.

Протегнах й ръка и тя я пое. Дланта ѝ бе топла и мека.

— Да се махаме оттук — каза тя.

Бу Радли седеше в ъгъла на паркинга до знака „Стоп“, дишайки толкова тежко, сякаш въздухът в света не му стигаше. Зачудих се дали Макон продължаваше да ни гледа през очите на чародейското куче. Спряхме до него и отворихме вратата. Бу не се поколеба.

Подкарахме по път номер 9. Постепенно къщите на Гатлин изчезнаха, предградията се превърнаха в редуващи се едно след друго полета и ниви. През този сезон тези полета обикновено бяха смес от зелено и кафяво — царевица и тютюн. Но тази година се виждаха други цветове — черно и жълто; докъдето погледът ни стигаше, се простираха само мъртви растения и скакалци, ядящи последната останала реколта. Чувахме как попадналите под гумите на колата насекоми пукаха. Всичко изглеждаше сбъркано, погрешно.

Това бе другото, за което избягвахме да говорим. Апокалипсисът, който се бе стоварил върху Гатлин. Майката на Линк бе уверена, че

жегата и напливът на скакалците са божие наказание, но аз знаех, че греши. На Голямата бариера Ейбрахам Рейвънуд бе казал, че изборът на Лена ще повлияе и върху света на чародейците, и върху света на смъртните. Явно заплахата му не е била шега.

Лена гледаше през прозореца към опустошените полета. Не можех да кажа нищо, което да я накара да се почувства малко по-добре или поне по-малко отговорна. Можех само да се опитам да я разсея.

— Днес беше смахнат ден, нали? Дори за първи учебен ден...

— Чувствам се зле за Ридли — каза Лена, докато вдигаше косата си нагоре и я извиваше на небрежен кок. — Тя не е на себе си.

— Което означава, че не е зла Сирена, тайно работеща за Сарафина. Трябва ли да съжаляваме за това?

— Не, но изглежда толкова нещастна.

— Искаш ли да чуеш прогнозата ми? Отново ще оплете нещата с Линк и ще му обърка главата.

Лена прехапа устни.

— Ами, да... Ридли все още смята, че е Сирена. Омайването на хората е част от служебните ѝ задължения.

— Обзалагам се, че ще оскубе косите на всички мажоретки, преди да приключи с тях.

— После ще я отстранят от училище завинаги — каза Лена.

Отбих на кръстопътя, излязох от път номер 9 и поех по шосето, което водеше към „Рейвънуд“.

— Не и преди да срине гимназията със земята.

Дъбовите дървета се извисяваха и свеждаха клони над пътя, водещ към къщата на Лена. Гъстата им сянка охлаждаше въздуха и температурата бе с два-три градуса по-ниска. Нахлуващият през отворения прозорец бриз развяваше тъмните къдрици на Лена.

— Не мисля, че Ридли ще издържи още дълго в къщата. Цялото ми семейство се държи налудничаво. Леля Дел не знае дали идва, или си отива.

— Това не е нещо ново.

— Вчера леля Дел помисли Риан за Рийс.

— А Рийс?

— Силите на Рийс са все по-големи, но и някак разпилени. Тя постоянно се оплаква от това. Понякога ме поглежда и изперква. А аз

не знам дали е заради това, което е прочела по лицето ми, или защото не може да прочете нищо по него.

И при нормални обстоятелства Рийс бе доста зловеща, а сега направо не ми се мислеше какво бе станало с дарбата ѝ на Сибила — тя можеше да те погледне в лицето и да види там неща, които дори ти самият не си осъзнавал. Можеше да види всички твои мисли и чувства.

— Поне чичото ти е жив и е с теб.

— В известен смисъл, да. Всеки ден изчезва в Тунелите и нямам представа какво прави там. Сякаш нарочно не иска да знам.

— И какво му е странното на това? Нито той, нито Ама някога са искали да знаем нещо.

Опитах се да прозвуча небрежно, сякаш изобщо не се тревожех заради безбройните скакалци, които продължавах да мацкам под гумите на колата.

— Минаха седмици от завръщането му, а още не знаем какъв вид чародеец е. Знаем само, че е светъл. Не говори с никого за това.

Дори с мен. Това искаше да каже.

— Може би самият той не знае.

— Забрави...

Тя погледна през прозореца, а аз хванах ръката ѝ. И двамата бяхме толкова горещи, че едва усетих изгарянето от докосването ѝ.

— Не можеш ли да поговориш с баба си?

— През повечето време баба е в Барбадос и се опитва да разбере какво се случва.

Лена не каза цялата истина. Семейството ѝ се опитваше да намери начин да възстанови Реда — да прогони жегата, скакалците и всички други бедствия, които ни предстояха в нашия, смъртен свят.

— „Рейвънуд“ има повече заклинания за защита, отколкото ако беше чародейски затвор. Толкова е клаустрофобично, че имам чувството, че са обвързали и оковали мен, а не къщата. Трябва да ти кажа, че те придават напълно нов смисъл на израза „да си наказан въкъщи без излизане“ — поклати глава Лена. — Надявам се, че Ридли не усеща нещата по този начин, след като вече е смъртна.

Не казах нищо, но бях напълно убеден, че Ридли го усеща — все пак и аз бях смъртен, а чувството, което излъчваше имението, направо ме смазваше. С приближаването до „Рейвънуд“ магията струеше от

него, жужеше така, сякаш бе живо същество, обвито в плътна мъгла, която нямаше нищо общо с времето.

Атмосферата на чародейската магия, тъмна и светла.

Откакто се бяхме върнали от Голямата бариера, можех да я долавям — както сега. Паркирах пред клатещите се железни порти — границата на имението „Рейвънуд“, и видях как въздухът около нас пука от електрическо напрежение като при буря.

Портите не бяха същинската преграда. Градините на „Рейвънуд“, израснали и сгъстили се по време на отсъствието на Макон, бяха единственото местенце в целия окръг, където човек можеше да се спаси от жегата и насекомите. Може би това бе доказателство за могъществото на семейството на Лена, но докато минавахме през портите, усещах как енергията отвън се опитваше да си проправи път навътре, а „Рейвънуд“ я отблъскваше с цялата си сила.

Имението отстояваше на бедствието — личеше си по това, че отвън се ширеха безкрайни изгорели кафяви площи, а неговите градини оставаха недокоснати, зелени. Цветните лехи бяха разцъфтели и ярки, дърветата бяха отрупани с плод, просторните зелени морави бяха пищни и красиви и се простираха от голямата къща до брега на река Санти. Дори алеите бяха почистени и оградени с нов чакъл. Външният свят напираше да проникне в това място, но заклинанията и защитите опазваха „Рейвънуд“. Засега. Морските вълни се блъскат в скалите на брега отново и отново, докато превърнат камъка в пясък. Такава щеше да бъде и съдбата на имението.

В крайна сметка вълните винаги си проправят път. Ако Редът наистина бе нарушен, „Рейвънуд“ нямаше да остане още дълго единственият пост на изчезващия свят.

Паркирах катафалката близо до къщата и преди да кажа и дума, бяхме навън, сред влажния въздух. Лена се метна веднага на прохладната трева и аз се отпуснах до нея. Бях чакал този момент през целия ден; беше ми жал за Ама, баща ми и всички други, пленени в града под изгарящото синьо небе. Не знаех колко още щях да понеса това.

Знам.

По дяволите. Не исках...

Знам, че не ме виниш. Всичко е наред.

Тя се приближи към мен и се пресегна с ръка към лицето ми. Стегнах се. Сърцето ми вече не препускаше бясно, когато се докосвахме. Сега чувствах как енергията изтича от тялото ми, сякаш някой или нещо я изсмукваше отвън. Но Лена се поколеба и отпусна ръка.

— Не, вината е моя. Знам, че не го чувстваш така и не можеш да го кажеш, но аз мога.

— Лена...

Тя се извъртя по гръб и се втренчи в небето.

— Нощем лежа в леглото, затварям очите си и се опитвам да премина през... това. Опитвам се да отблъсна облаците и да прогоня жегата. Не знаеш колко е трудно. Колко усилия ни коства да поддържаме „Рейвънуд“ така. — Откъсна една зелена тревичка. — Чичо Макон казва, че не знае какво ще се случи. Баба казва, че е невъзможно да се разбере, защото никога преди не се е случвало.

— Вярваш ли им?

Когато ставаше въпрос за Лена, Макон бе такава важна сила, каквато бе Ама за мен. Ако съществуваше някакъв риск за нея, той никога не би й казал истината.

— Не знам. Но това е по-голямо от Гатлин. Каквото и да съм направила, то се отразява на всички чародейци, не само на семейството ми. Силите на всички чародейци са разбъркани.

— Твоите сили винаги са били непредвидими.

Лена извърна поглед.

— Спонтанните запалвания са нещо повече от „непредвидими“.

Знаех, че е права. Гатлин се носеше бавно към ръба на невидима скала и няхаме идея какво ни чака на дъното на пропастта, в която щяхме да се озовем. Но не можех да й го кажа — не и когато тя беше причината да сме на този ръб.

— Ще разберем какво става.

— Не съм толкова сигурна.

Вдигна едната си ръка към небето и аз си спомних за първия път, когато я последвах в градината на „Грийнбриър“. Тогава проследяваше облаците с пръсти и създаваше свои форми в небето. Все още не осъзнавах напълно в какво се бях забъркал, но дори и да знаех, нямаше да има никакво значение.

Сега всичко бе различно, дори небето. Нямаше облак, чиято форма да очертаем. Нямаше нищо освен заплашителната синя жегга.

Лена вдигна и другата си ръка и погледна към мен.

— Това няма да спре от само себе си. Нещата ще се влошават. Трябва да сме готови. — Ръцете ѝ си играеха разсеяно с въздуха. — Сарафина и Ейбрахам няма да се откажат просто така.

Готов съм.

Тя продължаваше да прави красиви извивки с пръстите си.

— Итън, искам да знаеш, че вече не се страхувам от нищо.

Нито пък аз. Стига да сме заедно.

— Там е работата. Ако нещо се случи, причината ще съм аз. И аз трябва да съм тази, която да го оправи. Разбираш ли какво ти казвам? — не сваляше очи от пръстите си.

Не. Не разбирам.

— Не разбираш или не искаш да разбереш?

Не мога.

— Помниш ли как Ама ти казваше да внимаваш да не пробиеш дупка в небето, защото вселената може да падне върху главата ти?

Усмяхнах се.

— П.О.С.Л.Е.Д.С.Т.В.И.Я. Единайсет букви, вертикално. Иначе казано, дръпни внимателно нишката и гледай как целият свят ще се разкрие пред теб, като разплитащ се пуловер, Итън Уейт.

Тук Лена би трябвало да се разсмее, но тя не го направи.

— Аз дръпнах нишката, когато използвах „Книгата на луните“.

— Заради мен.

Мислех за това постоянно. Тя не беше единствената, която бе дръпнала по-рязко преждата от кълбото, оплетено около целия окръг Гатлин, под и над повърхността на земята.

— Призовах се сама.

— Наложих се да го направя. И трябва да се гордеем с това.

— Гордея се.

Усетих, че се поколеба.

— Но...?

— Но трябва да платя цената и съм готова да го направя.

Затворих очи.

— Не говори така.

— Просто съм реалистка.

— Не, ти чакаш да се случи нещо лошо.

А аз не исках да мисля за това.

Лена се заигра с дрънкулките на гerdана си.

— В случая не е въпрос на *дали* ще се случи, а *кога*.

Аз чакам. Така пишеше в тетрадката ми.

В каква тетрадка?

Не исках да разбира, но не можех и да крия от нея. Не можех и да се преструвам, че нещата можеха да бъдат постарому. Всичко беше напълно сбъркано и го осъзнавах ясно. Лятото. Смъртта на Макон. Странното поведение на Лена. Бягството ѝ с Джон Брийд. И останалото, което се бе случило, преди да срещна Лена — как майка ми не се прибра у дома, обувките ѝ, които си стояха там, където ги бе оставила за последно, хавлията ѝ, все още влажна от сутринта. Празната страна на леглото ѝ, мирисът на косата ѝ по възглавницата.

Пощата, която все още пристигаше за нея.

Внезапността на всичко това. И категоричността му. Самотната реалност на истината — че най-важният човек в живота ти внезапно вече го няма. Което в лоши дни изглежда така, сякаш тя никога не бе съществувала. А в добър ден се появяваше един друг страх. Че дори да си сто процента сигурен, че тя е била тук, може би си единственият човек, който още я помни и мисли за нея.

Как е възможно възглавницата все още да ухае като човека, който вече дори не е на тази планета? И какво ще правиш, ако един ден започне да мирише като всяка друга стара, странна възглавница? Как можеш да се насилиш да прибереш тези обувки?

Но го направих. През това лято бях видял призрака на майка си в гробището „Бонавентура“. И за първи път в живота си повярвах, че нещо се случва с нас, след като умрем. Майка ми не лежеше сама в пръстта на гробището на Гатлин, както винаги се бях страхувал. Най-накрая бях освободил духа ѝ. Най-накрая бях близо.

Итън? Какво става?

Де да знаех.

— Няма да позволя нещо лошо да ти се случи.

Още докато произнасях тези думи, знаех, че не мога да я защитя. Но ги казах, защото бях сигурен, че ако не ги кажа, сърцето ми ще се пръсне отново.

— Знам — излъга тя. Не каза нищо повече, но бе наясно какво чувствах.

Придърпа небето с ръцете си, силно, колкото можеше, сякаш искаше да го отдалечи от слънцето.

Чух силен, остър, раздиращ звук.

Не знаех откъде идваше, нито колко дълго щеше да продължи, но синьото небе се разтвори и макар да не се виждаше нито един облак, дъждът заля лицата ни.

Усетих мократа трева и капките в очите си. Бяха като истински. Потните ми дрехи подгизнаха вместо да изсъхнат. Придърпах я към себе си и хванах лицето ѝ в ръцете си. После я целунах. Целувах я дълго, когато накрая не само аз, но и тя остана без дъх, а земята под нас изсъхна и небето отново бе безмилостно парещо и синьо.

* * *

За вечеря Ама бе приготвила своя прочут пилешки пай, който бе печелил множество награди. Порцията ми бе достойна за гигант и изпълваше чинията до самия ръб. Пробих изпечената коричка с лъжицата си и оставих парата да излезе. Усещах миризмата на хубаво шери, тайната съставка на Ама. Всеки пай в нашия окръг има тайна съставка — сметана, соев сос, лют червен пипер, дори сирене пармезан. „Тайна“ и „пай“ бяха почти синоними по тези места. Дамите в района бяха готови на всичко, за да открият какво се крие под кората на прочутия пай на най-добрите готвачки, сред които бе и Ама.

— Ааах... Тази миризма ме кара да се чувствам като осемгодишен.

Баща ми се усмихна на Ама, но тя пренебрегна и коментара му, и подозрително доброто му настроение. Семестърът в университета бе започнал, той се бе върнал на работа и сега, както седеше с колосаната си риза, изглеждаше съвсем нормален. Можех да забравя годината, която прекара, спейки по цял ден, свит на кълбо нощем в кабинета си, където се преструваше, че пише книгата си. Беше стигнал до състояние, в което почти не говореше и не ядеше. След това обаче бавно започна да се завръща към реалността. А може би само така ми

се струваше, защото миризмата на пая беше започнала да действа и на мен. Зарових по-надълбоко с вилицата си.

— Добре ли мина първият учебен ден, Итън? — попита баща ми с пълна уста.

Огледах замислено парчето пай, забучено на вилицата ми.

— Сравнително добре.

Всичко под кората бе накълцано на толкова дребни късчета, че не можеха да се различат парченцата месо от зеленчуците. По дяволите. Когато Ама извадеше сатъра си и се отдадеше на яростно кълцане, това винаги бе лош знак. Този пай бе доказателство за един доста гневен следобед, който нямах никакво желание да си представям как точно е изглеждал. Беше ми жал за дъската ѝ за рязане. Погледнах към празната ѝ чиния и разбрах, че тази вечер тя нямаше да седне на масата с нас, за да си побъбрим. Нито щеше да ни обясни защо няма да го направи.

Преглътнах тежко.

— А как беше твоят ден, Ама?

Тя стоеше до кухненския плот и пресилваше салатата толкова гневно, че си помислих, че ще счупи стъклената купа.

— Сравнително добре.

Баща ми спокойно надигна чашата си с мляко.

— Моят ден пък беше невероятен. Събудих се със страхотна идея, не знам как ми хрумна! Сигурно подсъзнателно съм го искал и през нощта го осъзнах. В свободните си часове написах няколко страници. Започнах нова книга!

— Така ли? Това е чудесно.

Вдигнах купата със салатата и се загледах в прекалено мазните домати.

— Ще бъде за Гражданската война. Може би ще използвам някои от старите проучвания на майка ти. Трябва да поговоря с Мариан за това.

— Как ще се казва?

— Това е частта, която се появи изненадващо в главата ми. Събудих се и думите бяха там. „Осемнайсетата луна“. Какво мислиш?

Изпуснах купата, тя се удари в масата и се разби на парченца на пода. По кецовете и по дъските на пода се посипаха накъсани листи от салатата и стъкла.

— Итън Уейт! — извика Ама, озова се до мен, преди да кажа и дума, и започна да събира мазната, опасна каша. Както винаги. Наведох се, за да ѝ помогна, а тя ми изсъска: — Нито дума!

И да исках, не можех да говоря. Сякаш бе натикала целия пай в устата ми.

* * *

Какво мислиш, че означава това, Лена?

Лежах парализиран в леглото си, със заровено във възглавницата лице. Ама се бе затворила в стаята си, което означаваше, че и тя не знае какво точно ставаше с баща ми.

Не знам.

Както обикновено, мисълта на Лена достигаше при мен толкова ясно, сякаш тя лежеше на леглото до мен. И, както обикновено, ми се искаше наистина да бе тук.

Как му е хрумнало това? Да не би да сме казали нещо за песните пред него? Да не сме объркали някъде?

Да не сме объркали още нещо. Това обаче не го казах и се опитах да не го и помисля. Отговорът дойде бързо.

Не, Итън. Никога не сме казвали нищо.

Значи, щом той говори за Осемнайсетата луна...

... истината ни връхлетя едновременно.

Причината е, че някой иска той да го прави.

Така вече нещата ставаха по-логични. Тъмните чародейци вече бяха убили майка ми. Баща ми, който едва се бе възстановил, бе лесна мишена. Един път вече бе станал тяхна жертва, в нощта на Шестнайсетата луна на Лена. Нямахше друго обяснение.

Майка ми си бе отишла, но бе намерила начин да ме напътства, като изпращаше предвещаващите песни — „Шестнайсетата луна“ и „Седемнайсетата луна“, които се появяваха в главата ми упорито, докато не започнех да се вслушвам истински в тях. Но това послание не идваше от майка ми.

Лена? Дали е някакво предупреждение? От Ейбрахам?

Може би. Или от моята прекрасна майка.

Сарафина. Лена почти никога не произнасяше името ѝ. Не я винях.

Трябва да е един от тях, нали?

Лена не отговори. Лежах в леглото си, мълчаливо, и се надявах, че е един от двамата. Един от демоните, които познавахме от познатия ни чародейски свят. Защото бе прекалено плашещо да мислим за демоните, които не познавахме — и още по-страшно, за световите, които може би се криеха някъде там, в неизвестното.

Тук ли си още, Итън?

Тук съм.

Ще ми прочетеш ли нещо?

Усмяхнах се на себе си и се пресегнах под леглото. Извадих първата книга, която ми попадна. Робърт Фрост, един от любимите поети на Лена. Отворих на случайна страница.

*„Местенце тайно си открихме,
зад думите от светлина и дързост.
Но страх в сърцата си стаихме,
дали ще ни намерят бързо...“^[1]*

Продължих да чета, докато не почувствах успокояващата тежест на съзнанието на Лена до моето, толкова реално, сякаш главата ѝ се отпуснаше на рамото ми. Исках да я задържа тук, колкото бе възможно по-дълго. С нея бях по-малко самотен.

Струваше ми се, че всеки ред бе написан специално за Лена.

Когато тя се оттегли, продължих да лежа, заслушан в цвърченето на щурците, докато в един момент не осъзнах, че това не бяха щурци. Бяха скакалците. Напастта божия, както ги наричаше мисис Линкълн. Колкото повече слушах, толкова повече шумът звучеше като милиони насекоми, унищожавачи моя град и всичко наоколо. После скакалците замлъкнаха и се превърнаха в нещо друго — ниските тонове на песен, която бих познал винаги и навсякъде.

Чувах тази песен още преди да срещна Лена. „Шестнайсет луни“ ме бяха довели до нея, песента, която само аз можех да чувам. Не можех да ѝ избягам, така, както Лена не можеше да избегне съдбата си, както и аз не можех да се скрия от моята. Песента бе предупреждение

от майка ми — човекът, на когото вярвах най-много в този и във всички възможни светове.

*„Осемнайсет луни, осемнайсет сфери,
в свят без граници и време кой ще ги намери?
Между живот и смърт непризованият се лута,
Земята чака своя ден на гибел и разруха...”*

Опитах се да открия някакъв смисъл в думите, както винаги правех. „Светът без граници и време“ беше този, който бе надвил смъртния свят. Но какво щеше да дойде от този друг свят — Осемнайсетата луна или „Непризованият“? И кой щеше да бъде това? Единственият човек, който бе призовал нещо, бе Лена. Тя бе направила своя избор, което означаваше, че тепърва някой друг щеше да се лута и да прави други избори.

Но най-много ме тревожеше последният ред. „Денят на гибелта и разрухата“. Това определение напоследък отговаряше на почти всеки ден. Как беше възможно нещата да се влошат повече от сега?

Искаше ми се да разполагам с нещо повече от една песен. Искаше ми се майка ми да бе тук и да ми обясни какво означаваше всичко това. Но най-вече исках да разбера как да поправа света, който бяхме разрушили ние самите.

[1] Робърт Фрост, „Откровение“. — Б.пр. ↑

12.IX

СТЪКЛЕНИ КЪЩИ И КАМЪНИ

Цял сом се взираше в мен със стъклени очи, опашката му се мяташе за последно. От едната страна на рибата имаше огромна чиния, отрупана с резени мазен, несготвен бекон. От другата страна бе поставен поднос със сурови скариди, прозрачни и сивкави, точно до купата с каша. Чиния с рохки яйца, чиито жълтъци се разтичаха сред гъст бял сос, беше върхът на цялото ужасяващо пиршество. Беше странно, дори и за „Рейвънуд“. Седях в дневната на имението, точно срещу Лена. Половината от храната имаше вид, сякаш беше готова да стане и да избяга, или да се плъзне по пода. На масата нямаше нито едно нещо, което някой в Гатлин би ял за закуска. Особено аз.

Погледнах отново към празната си чиния, когато пред мен се появи висока кристална чаша с шоколадово мляко. В компанията на рохките яйца млякото не ми се струваше особено привлекателно.

Лена направи гримаса.

— Кухня? Сериозно? Отново?

От другата стая се разнесе възмутен трясък. Лена бе ядосала загадъчния готвач на „Рейвънуд“, когото още не бях виждал. Тя сви рамене и ме погледна.

— Казах ти. Всичко е излязло извън контрол. С всеки ден става все по-лошо.

— Хайде. Винаги можем да си вземем нещо за хапване от магазина — вметнах аз, макар че бях загубил апетита си в мига, в който видях суровия бекон.

И тогава чух познат глас, шумоленето на пантофите, преместването на стола.

— Кухнята полага всички усилия. Животът напоследък е доста труден. Миналата нощ Делфин тропаше по вратата ми и твърдеше, че британците идват.

Макон Рейвънуд с купища навити вестници под мишница, повдигащ чаша, която внезапно се изпълни с нещо, което вероятно бе

чай, но по-скоро приличаше на зелена кал. Бу се довлече след него и се отпусна в краката на господаря си.

Лена въздъхна.

— Риан плаче. Няма да го признае, но се бои, че никога няма да развие пълните си сили. Чичо Барли вече не може да се променя. Леля Дел казва, че не може да превърне дори гримаса в усмивка.

Макон повдигна чашата си и кимна към мен.

— Това може да изчака до след закуска. „Как оценявате сутрешното слънце?“, мистър Уейт?

— Моля?

Това ми звучеше като някаква уловка.

— Роби Уилямс. Какъв чудесен музикант и автор на текстове, не мислиш ли? Доста адекватен въпрос. — Погледна към чашата си, преди да отпие глътка, и я остави на масата. — Предполагам, че това е моят начин да кажа „добро утро“.

— Добро утро, сър.

Опитвах се да не го зяпам. Носеше особен, черен копринен халат. Не бях виждал такъв — с кърпичка, подаваща се от горното джобче. Определено не приличаше на раздърпания халат за баня на баща ми.

Макон ме хвана, че го зяпам.

— Мисля, че терминът, който търсиш, е „къс халат за пушене“. Така е известен, защото е създаден специално за джентълмени, които са обичали да пушат — пепелта не полепва по сатенените ревери. Сега, когато имам цели дни, изпълнени със слънце пред себе си, открих, че има много други неща, за които да се живее, и не отделям толкова време на мъжката галантерия.

— Какво?

— Чичо откри удоволствието да се мотае по пижама цял ден — целуна го Лена по бузата. — Трябва да тръгваме или ще пропуснем кифлите със сусам. Бъди добър и ще донесем и на теб.

Той въздъхна.

— Гладът е толкова изумително неудобство.

Лена вдигна раницата си.

— Ще приема това за „да“.

Макон не ѝ обърна внимание и приглади първия от вестниците си.

— Земетресение в Парагвай. — Отвори другия, който май беше на френски. — Сена пресъхва. — И следващия. — Полярната шапка се топи десет пъти по-бързо от предвиденото. А цялото югоизточно крайбрежие на Съединените щати е засегнато от странна и необяснима епидемия.

Лена затвори вестника му и под него се показва чиния с бял хляб.

— Яж. Светът ще продължи да бъде на ръба на катастрофата, когато приключиш със закуската си. Дори и да си облечен в халата си.

Лицето на Макон веднага омекна, зелените му очи, характерни за инкубусите, грейнаха по-ярко при докосването ѝ. Лена му се усмихна с усмивката, която преди пазеше само за него. Усмивката, която показваше, че тя осъзнава всичко — всяка секунда от времето им заедно. Те знаеха какво имат помежду си. Макон буквално се бе върнал от мъртвите и Лена вече не приемаше и минута от това време за даденост. Завиждах им.

Бях имал същото с майка си, а сега го нямах. Запитах се дали се бях усмихвал по различен начин, когато бях гледал към нея. Дали тя е знаела, че и аз бях изпитвал същото. Как знаех, че тя четеше всяка книга, която четях и аз, за да можем да говорим за нея на старата ни дъбова маса на вечеря. И че прекарваше с часове в книжарницата „Синьото колело“ в Чарлстън, за да открие най-подходящата книга за мен.

— Хайде! — махна ми Лена и аз се отърсих от спомените и грабнах раницата си от пода. Лена прегърна чичо си. — Ридли! — провикна се към горния етаж. От една от баните се разнесе ръмжене.

— Ей сега!

— Сър...

Сгънах салфетката си и се изправих.

Спокойното изражение на Макон изчезна.

— Внимавайте.

— Ще я пазя — обещах аз.

— Благодаря ти, мистър Уейт. Знам, че ще го направиш — каза той и остави чашата си на масата. — Но внимавай и за себе си. Нещата са доста по-сложни, отколкото изглеждат на пръв поглед.

Градът се разпадаше и, общо взето, бяхме разрушили почти целия свят. Не бях сигурен колко по-сложно можеше да бъде.

— Да внимавам за какво, сър?

На масата бе тихо, но чувах как Лена и баба й спореха с Ридли за нещо в коридора.

Макон погледна към купчината си вестници, приглади с ръка най-горния, в който пишеше на език, който никога не бях виждал, и все пак някак си ми беше познат.

— Искаше ми се да знаех.

* * *

След закуската в „Рейвънуд“ — ако можеше да се нарече така, денят стана още по-странен. Закъсняхме за училище, защото трябваше да минем и да подберем и Линк, майка му го хвана как изхвърля закуската си в боклука и го накара да изяде още една порция. После, когато минавахме покрай магазина, не видяхме Дебелака, верният полицаи-кръшкач на гимназията, да седи в колата си, да чете вестника си и да яде любимите си кифли. В магазина даже бяха останали непродадени дузина кифли. Това май беше първият признак за Апокалипсиса. И още по-невероятното бе, че влязохме в училище с двайсет минути закъснение и мис Хестър не бе на бюрото си, за да ни даде листчетата с наказание за задържане след часовете. Лилавият й лак стоеше неотворен на масата пред стола й. Сякаш целият свят се бе завъртял поне на пет градуса в погрешната посока.

— Това е щастливият ни ден — каза Линк, вдигна юмрук и го удари в моя. Аз определено не бях толкова сигурен в това. Бих пробвал с „психарски“.

Подозренията ми се потвърдиха, когато видях Ридли да се запътва към тоалетните. Можех да се закълна, че като по чудо тя се беше преобразила в напълно нормално момиче, облечено в странно нормални момичешки дрехи. И най-накрая, когато заех обичайното си място до Лена, откъм страната на „доброто око“ на мисис Инглиш, с което тя можеше да вижда, внезапно изпитах чувството, че съм се озовал в зоната на здрача.

Седях там, където седях всеки час. Значи или стаята, или мисис Инглиш се бе променила, защото през целия час тя измъчваше ученици от „погрешната“ страна със „Салемският процес“ на Милър.

— „Настанаха ясни, точни времена — ние вече не живеем в някогашния мъждив полумрак, когато злото се смесваше с доброто и замайваше света.“ Мис Ашър, колко „мъждиво“ би казал Артър Милър, че е времето, в което живеем днес?

Емили я погледна стъписано.

— Какво? Не трябва ли да питате... тях? — кимна тя към Аби Портър, Лена и мен — единствените хора, които някога бяха сядали от страната на „доброто око“.

— Трябва да питам всеки, който очаква да изкара изпита по английски, мис Ашър. А сега отговорете на въпроса.

Може би тази сутрин е сложила стъкленото си око от другата страна.

Лена се усмихна, без да вдига поглед от тетрадката си.

Може би.

— Ами... мисля, че... Артър Милър щеше да бъде адски шашнат, че вече не сме толкова глупави. Не позволяваме да ни казват какво да правим...

Вдигнах глава от копието си на „Салемският процес“. И докато Емили се запъваше, опитвайки се да разкритикува лова на вещици, който не се различаваше много от онзи, който самата тя бе водила сама срещу Лена, видях, че стъкленото око се взираше в мен.

И сякаш не само ме гледаше, а направо проникваше в мен.

* * *

Към края на учебния ден нещата започнаха да се нормализират. Мразещата-Итън-Емили изсъска, както в добрите стари времена, когато мина покрай мен, следвана от верните си подгласнички Еден и Шарлот. Ридли разбра, че Лена бе направила заклинанието за прикриване — *Facies Celata* — върху дрехите ѝ на Сирена, за да приличат на нормални дрехи. Сега си бе върнала предишния си вид — черна кожа и розови кичури — и искаше отмъщение, вендета, всичко... По-лошото бе, че когато удари последният звънец, ни замъкна и двамата на баскетболната тренировка, за да гледаме Линк.

Този път не надничаме от коридора. Ридли не се задоволи, докато не си намерихме места на седалките най-отпред, в центъра.

Беше болезнено. Линк още дори не бе излязъл на игрището, а аз трябваше да наблюдавам как старите ми съотборници прецакват играта, на която някога бях цар. Но Лена и Ридли се караха като сестри и на трибуните на зрителите ставаха много по-интересни неща, отколкото на тренировката. Или поне беше така, докато Линк не стана от скамейката.

— Направила си ми заклинание? Сякаш съм някаква обикновена смъртна? — Ридли направо се тресеше от възмущение. — Мислеше, че няма да разбера ли? Значи смяташ, че съм не само безпомощна, но и тъпа?

— Не беше моя идея. Баба ми каза да го направя, след като видя какво си облякла. — Лена изглеждаше много засрамена.

Лицето на Ридли беше поруменяло, също като кичурите в косата ѝ.

— Това е свободен свят! Поне е такъв извън това затънтено място! Не можеш да използваш силите си, за да преобличаш хората, когато си поискаш. И особено не така! — Тя сви рамене с погнуса. — Не съм някоя от Барби куклите на Савана Сноу.

— Рид. Не е нужно да си като тях. Но не е необходимо и да се мъчиш да бъдеш чак *толкова* различна.

— Все тая е — сопна се Ридли.

— Не, не е.

— Погледни тези овце и ми кажи защо трябва да ми пука за тяхното мнение.

Ридли имаше право. Докато Линк подтичваше из игрището, очите на целия отбор на мажоретките следяха всяко негово движение толкова ритмично, сякаш бяха един човек. И всъщност това май бе точно така. След известно време спрях да гледам играта. Знаех, че Линк сигурно щеше да смае всички, вкарвайки безпогрешно всеки път.

Итън, той скача прекалено високо.

Така беше — почти метър. Лена се притесняваше, но аз знаех, че Линк бе мечтал за този момент през целия си живот.

Да.

И тича прекалено бързо.

А-ха.

Няма ли да направиш нещо?

Не.

Нищо нямаше да го спре. Вече се бе разнесла мълвата, че през лятото Линк е тренирал и е подобрил страхотно играта си и сякаш половината училище бе дошло да се увери с очите си. Не можех да реша дали това е доказателство колко скучен бе животът ни в Гатлин, или колко зле се справяше новият Линкубус със смъртния си камуфлаж.

Савана водеше мажоретките. Това беше и тяхна тренировка. Но никой не очакваше новите упражнения на Савана. От израженията на Емили, Еден и Шарлот бе ясно, че и те не ги очакваха. Емили дори не благоволи да стане от пейката.

От страничната линия Савана подскочаше почти толкова високо, колкото и Линк.

— Дайте ми „Л“!

— Това не е истина! — ахна Лена и за малко да си изплюе содата.

Викове на Савана се чуваха из целия салон.

— Дайте ми „И“!

Поклатих глава.

— О, истина е. При Савана Сноу винаги всичко е много, много сериозно.

— Дайте ми „Н“!

— Никога няма да чуем края на това — каза Лена и погледна към Ридли.

Тя дъвчеше толкова интензивно дъвката си, сякаш бе от онези, никотиновите, с които се опитваш да откажеш цигарите. Колкото повече Савана подскочаше, толкова по-яростно дъвчеше Ридли.

— Дайте ми „К“!

— О, моля те, дай ми почивка.

Ридли изплю дъвката и я залепи под пейката. Преди да я спрем, успя да прескочи предните редове на скамейките и се запъти към игрището — със супервисоките си сандали, розовите кичури в косата, черна кожена пола и всичко останало.

— О, не... — Лена се надигна, но аз я дръпнах надолу.

— Не можеш да я спреш.

— Какво прави тя?

Лена извърна поглед, не можеше да гледа.

Ридли вече говореше със Савана, сложила ръце на колана с отровното насекомо на катарамата — приличаше на гладиатор, готов за битка. В началото се напъвах да чуя какво си говорят, но после те закрещяха, така че не се наложи.

— Какъв ти е проблемът? — викаше Савана.

Ридли се ухили.

— Никакъв... О, чакай. Ти.

Савана пусна помпоните си на пода.

— Ти си боклук. Ако искаш да завлечеш някой друг в своята миризлива дупка, давай. Но Линк е един от нас.

— Работата е там, Барби, че вече съм го завлякла и тъй като се опитвам да бъда мила, приеми това като предупреждение. Разкарай се, преди да пострадаш.

Савана скръсти ръце на гърдите си.

— Накарай ме.

Явно щяха да имат нужда от рефер.

Лена закри очите си.

— Сбиха ли се?

— Тъж... по-скоро маршируват, така мисля... — Дръпнах ръката на Лена. — Трябва да го видиш сама.

Ридли беше пхнала единия си палец в колана си, с другата ръка размахваше някакъв помпон. Мажоретките стояха точно пред нея и се катереха една върху друга в стандартната си пирамида — начело със Савана.

Линк спря да тича. Всички спряха.

Лена, не знам дали това е подходящото време за отмъщение.

Лена най-накрая свали ръка от очите си.

Аз не правя нищо. Някой друг е.

Савана се усмихваше в основата на пирамидата. Емили се мръщеше, докато се катереше към върха. Другите момичета правеха движенията си съвсем механично. Ридли размахваше помпона над главата си.

Линк дриблираше на място с топката и чакаше — като всички нас, които познавахме Ридли — ужасното нещо, което още не се бе случило, но неминуемо щеше да последва.

Лена, мислиш ли, че Рид...

Невъзможно е. Вече не е чародейка. Няма никакви сили.

Ридли размаха небрежно помпона си.

— Дайте ми „Р“...

Емили се разклати на върха на пирамидата.

Ридли се провикна отново, този път по-силно.

— Дайте ми... „И“!

През мажоретките видимо премина някакъв трепет, сякаш се канеха да направят вълна.

— И така, да продължим с „Д“!

Ридли пусна помпона. Очите на Емили се разшириха. Линк задържа топката в едната си ръка.

— Как да продължим нататък, мажоретки? — провикна се Ридли.

Лена...

Тръгнах напред, за да спра това, каквото и да бе.

— Рид? — изкрещя Линк, но тя не погледна към него.

Лена прескачаше скамейките и вече бе на половината път до игрището.

Ридли, не!

Бях точно зад нея, но нямаше как да го спрем.

Пирамидата се строполи върху Савана.

* * *

След това всичко стана много бързо, сякаш Гатлин искаше да придвижи станалото от сензационна новина в графата на миналите истории. Линейката дойде и отведе Савана в болницата в Съмървил. Хората казваха, че Емили не е загинала като по чудо, след като е паднала от върха. Половината училище повтаряше като мантра изречение „гръбначно увреждане“, но това бе само слух, защото изглежда Емили си беше напълно здрава. Беше се приземила върху Савана и това бе смекчило удара — сякаш Савана се бе жертвала за доброто на отбора. Така поне твърдяха хората.

Линк отиде в болницата да провери как е тя. Мисля, че се чувстваше виновен — все едно самият той ѝ го бе причинил. Но когато се обади от болницата, каза, че диагнозата ѝ била добра, а след като Савана изпрати майка си до вкъщи, за да ѝ донесе гримове, бе ясно,

че няма истинска опасност за живота ѝ. Всички останали също бяха добре. По думите на Линк за подобряване на състоянието им помогнал и той. Питали го според него коя от тях е най-добрата и най-старата приятелка на Савана и се успокоявали взаимно.

— Момичетата са добре. И аз им помогнах малко — редуваха се да седят в скута ми.

— Какво?

— Ами... бяха много притеснени и казваха, че се успокоявали, когато знаели, че имат на кого да се облегнат.

— Нима?

Имах чувството, че и Линк, и Савана бяха открили свой начин да се наслаждават на следобеда. Ридли бе изчезнала някъде, но когато разбереше какво прави Линк, нещата вероятно щяха да се влошат още повече. Може би беше добре, че се бе сприятелил с персонала на болницата.

След като Линк затвори телефона, с Лена се прибрахме в стаята ѝ, а Ридли се моташе на долния етаж. Спалнята на Лена бе толкова далече като атмосфера от гимназията, че когато бях там, се чувствах на хиляди километри от всичко станало днес. Стаята ѝ се бе променила, откакто се бяхме върнали от Голямата бариера. Лена каза, че е искала да види света и през зелените, и през златистите си очи. А „Рейвънуд“ се променяше така, че да отрази нейните чувства, както винаги бе правил за Макон и за нея.

Стаята ѝ бе напълно прозрачна, като някаква странна къщичка на дърво, направена от стъкло. Отвън все още изглеждаше същата, с очуканите щори на прозорците и увиващия се бръшлян. Виждах следите от старата стая. Все още имаше прозорци там, където се намираха и преди, вратите също си бяха на мястото. Но таванът бе отворен, с плъзгащи се стъклени панели, които се местеха на една страна, за да влиза нощният въздух. Следобед вятърът разнасяше изпадали листа около леглото ѝ. Подът ѝ бе като огледало и отразяваше променящото се небе. Когато слънцето жулеше прекалено силно над нас — както вече ставаше постоянно — светлината се отразяваше, прекършваше и разпадаше на толкова много различни повърхности, че бе невъзможно да се каже кое слънце е истинското. Всички горяха еднакво, с ослепяваща сила.

Лежах по гръб в леглото ѝ, със затворени очи, и се наслаждавах на прохладния бриз. Знаех, че не е истински, просто още една версия на чародейския бриз на Лена, но не ми пукаше. Тялото ми се чувстваше така, сякаш дишаше за пръв път днес. Свалих влажната си тениска и я метнах на пода. Да, беше по-добре.

Отворих леко очи. Лена пишеше по най-близката до леглото стъклена стена и думите увисваха във въздуха като изречени фрази.

„Без светлина без мрак без теб без мен
Познай светлината познай мрака познай себе си
познай мен“

Почувствах се по-добре, когато видях познатия почерк и стиховете, които Лена толкова обичаше да пише преди Шестнайсетата луна.

„Това е трудният път — пътят на раз (пада) дялата —
денят, който ще разбие сърцето ми“

Превъртях се на една страна.

— Ей, какво означава „денят, който ще разбие сърцето ми“?

Не ми харесваше как звучи тора.

Тя ме погледна и се усмихна.

— Не се безпокой. Не е днешният ден.

Придърпах я към мен на леглото, притискайки нежно с ръка шията ѝ. Пръстите ми се заплетоха в дългата ѝ коса, после продължиха по ключицата. Обичах да усещам кожата ѝ, независимо от парещата болка. Притиснах устните си в нейните и чух учестеното ѝ дишане. Изгубвах се в нея, но ми беше все едно.

Лена прокара пръсти по гърба ми, по голата ми кожа.

— Обичам те — прошепнах аз в ухото ѝ.

Тя хвана лицето ми с ръце и се облегна назад, за да ме погледне.

— Не мисля, че някога ще обичам някого или нещо така, както обичам теб.

— Знам, че аз не бих могъл.

Ръката на Лена лежеше на гърдите ми. Знаех, че усеща тежките му удари. Тя се изправи, взе тениската ми от пода и ми подаде.

— По-добре се облечи, иначе ще бъда наказана заради теб до края на живота си. Чичо Макон вече не спи по цял ден, както преди. Вероятно е в Тунелите с... — Млъкна рязко и така разбрах за кого говореше. — В кабинета си е и след малко ще поиска да се видим.

Надигнах се, все още с тениската в ръцете си.

— Както и да е, не знам защо пиша тези неща. Просто се появяват в главата ми.

— Както новият бестселър на баща ми, който се казва „Осемнайсета луна“?

Не можех да спра да мисля за това, а Ама ме избягваше. Може би Макон щеше да намери обяснение за ставащото.

— Като Савана и нейната нова мажоретка? — Лена се наведе към мен. — Пълен хаос.

— Дайте ми „Х“! Дайте ми „А“...

— Стига — прекъсна ме тя, целувайки ме по бузата. — Обличай се.

Намъкнах я през главата си, но по средата спрях.

— Сигурна ли си?

Лена се наведе, целуна ме закачливо по стомаха и нахлузи тениската ми докрай. Усетих пронизващата болка да изчезва така бързо, както бе дошла — но аз продължавах да копнея за нея.

Лена се измъкна от прегръдката ми.

— Трябва да кажем на чичо Макон какво се случи днес.

— Да му кажем какво? Че Ридли е започнала бой? И независимо че няма никакви сили, когато е край отбора на мажоретките, на тях им се случват лоши неща?

— Да, за всеки случай. Може да е замислила нещо. Може би трябва да му кажеш и за новата книга на баща ти.

Лена ми подаде ръка и аз я поех; усещах как енергията бавно се изцеждаше от мен.

— Искаш да кажеш, защото последната книга, която пишеше, имаше гигантски успех? Изобщо не знаем дали има такава книга — както беше и преди.

Не исках да мисля за баща си и за неговите въображаеми книги, както не исках да се тормозя с мисли за Ридли и Савана Сноу.

Бяхме изминали половината път по коридора, когато осъзнах, че сме спрели да говорим. Колкото повече приближавахме, толкова повече Лена забавяше крачките си. Не че не искаше да слиза в Тунелите. Просто не искаше аз да го правя.

Нежеланието ѝ нямаше нищо общо със загадъчните и мрачни тунели под повърхността на Гатлин. И имаше всичко общо с любимата ученичка на Макон.

12.IX

АДАМ И ЕВА

Лена спря пред черна лакирана врата. Ръчно изписан плакат на бандата на Линк, „Холи Ролерс“, висеше закачен на стената до нея. Лена потропа по вратата на стаята на Ридли.

— Защо търсим Ридли? — попитах аз. Не горях от желание да я виждам след изцепките ѝ днес.

— Не я търсим. Но в стаята ѝ има кратък път до Тунелите. Тайният проход на чичо Макон, не помниш ли?

— Да. Защото сега неговата спалня е...

Погледнах към вратата, опитвайки се да си представя какво бе направила Ридли със стаята на Макон. Не бях идвал тук от деня, в който с Лена се бяхме разделили.

Тя сви рамене.

— Той вече не я искаше. И без друго повечето от времето спи в кабинета си в Тунелите.

— Страхотен избор за стая на Ридли. Защото тя не е от типа момичета, които биха се възползвали от прохода, за да се промъкват в Тунелите посред нощ — опитах се да иронизирам аз.

Лена застина с ръка на дръжката на вратата.

— Итън, тя вече няма никакви магически сили. Трябва да се страхува да слиза там повече дори от обикновен смъртен...

Преди да довърши изречението си, чух звук, който не можеше да се сбърка. Звукът на раздиращо се небе и на инкубус, който се промъква през пролуката между световите.

Пренасянето.

— Чу ли това?

Лена се намръщи.

— Кое?

— Звучеше все едно някой от *ваши*те хора раздира небето и...

— Чичо Макон вече не пътува по този начин. А и „Рейвънуд“ е напълно защитен. Няма начин инкубус, колкото и да е силен, да

проникне тук.

Въпреки думите си обаче изглеждаше притеснена.

— Сигурно е било нещо друго. Може би Кухнята отново експериментира — опитах се да я успокоя аз и допрях поставената ѝ на дръжката ръка. — Отвори я.

Лена натисна надолу, но нищо не се случи. Пробва пак.

— Това е странно. Дръжката е заяла.

— Дай да опитам.

Облегнах се с цялата си тежест върху вратата. Тя не поддаде, което беше донякъде унизително, затова опитах пак, още по-силно.

— Не е заяла. Тя е... нали знаеш.

— Какво?

— Ами... каквато там латинска дума използвате за „заключена с магия“.

— Искаш да кажеш, че има заклинание? Това е невъзможно. Ридли не може да използва *Obex*, заклинанието за подчиняване на предмети, дори да го е открила в някоя книга. Прекалено опасно е.

— Шегуваш ли се? След това, което причини на мажоретките?

Лена погледна отново към вратата, зеленото ѝ око искреше, а златното бе потъмняло. Черните ѝ къдрици започнаха да се навиват нагоре по раменете ѝ и преди да чуя как произнася заклинанието, вратата се отвори толкова рязко, че се уплаших да не се откачи от пантите. Кое то май бе чародейският начин да кажеш на някого нещо като „Майната ти!“.

Светнах лампите в стаята на Ридли.

Лена сбърчи нос и дръпна една розова близалка, която бе залепнала за дълъг рус косъм, увит около направо огромна четка за коса. Навсякъде се въргаляха купища дрехи и обувки, лак за нокти, гримове и бонбони — по всяка повърхност, по чаршафите, по старата розова черга.

— Внимавай да не разместим нещо. Ще се побърка, ако усети, че сме влизали. Напоследък се държи много странно и пази ревниво стаята си. — Лена побутна едно отворено шише лак, което бе паднало и покапало по шкафа. — Но няма никаква следа от заклинания. Нито тайни книги, нито никакви магически талисмани.

Навих розовата черга, за да разкрия скритата тайна чародейска врата в пода.

— Нищо подозрително... — Лена повдигна един полупразен плик от чипс „Доритос“. — Освен факта, че Ридли мрази чипс. Тя си пада по сладкото, не по соленото.

Погледнах надолу в мрака към стъпалата, които почти не вярвах, че са там.

— Гледам към невидимо стълбище и ти ми казваш, че чипсът е странното нещо в тази стая?

Лена повдигна втори плик „Доритос“, този път пълен.

— Да, точно така.

Провесих крак надолу и опипах колебливо, докато намерих солидна основа във въздуха.

— Преди харесвах шоколадово мляко, сега направо ми се гади от него. Това да не би да означава, че имам магически сили?

Пристъпих надолу в мрака, преди да чуя отговора ѝ.

* * *

След като слязохме по стълбището и се озовахме почти веднага в личния кабинет на Макон, вече можехме да го видим, седнал пред бюрото си и вперил поглед в страниците на една огромна книга. Лена направи крачка напред...

— Седем — разнесе се момичешки глас.

И двамата спряхме на място. Поставих ръка на рамото на Лена.

Почакай.

Останахме в сенките на коридора, до самата рамка на вратата. Още не ни бяха забелязали.

— Седем какво, мис Дъранд? — попита Макон.

Лив се появи на прага с купчина книги в ръце. Русата ѝ коса бе разпиляна по любимата ѝ розова тениска на „Пинк Флойд“, светлината се отразяваше в сините ѝ очи. Сред мрака на подземията Лив сякаш бе създание от слънчева светлина.

Бившата асистентка на Мариан, бившата ми приятелка. Но това не бе съвсем вярно и всички го знаехме. Докато Лена ме бе напуснала, Лив се бе превърнала за мен в нещо повече от приятелка. Но Лена вече бе тук, с мен. Какво означаваше това за нас с Лив? Тя винаги щеше да бъде мой приятел, дори да не се чувстваше така. Тя ми бе помогнала да

намеря път към Лена, до Голямата бариера, мястото, където съжителстваха едновременно тъмните и светлите сили. Беше се отказала от бъдещето си като Пазител заради мен и Лена. И двамата знаехме, че винаги ще ѝ бъдем длъжници заради това.

Има повече от един начин да бъдеш обвързан с някого. Научих го сам, но трябваше да измина дълъг и труден път.

Лив остави книгите на масата пред Макон. От старите корици се вдигна прах.

— Има само пет случая на смесени чародейски линии, достатъчно мощни, за да дадат тази комбинация. Проучих всяко чародейско фамилно дърво и от двете страни на океана, включително вашето.

Смесена чародейска кръв. Итън, те търсят Джон.

Лена едва успяваше да използва *Келтската нишка*. Дори мислите ѝ бяха тихи.

Макон мърмореше, заровил нос в книгата си.

— А, да. Добре. И всичко е само в интерес на науката, нали?

— Разбира се.

Лив отвори познатия ми червен дневник.

— И? Откри ли нещо, подобно на него, в някои фамилни сведения? Нещо, което да обясни съществуването на нашия загадъчен хибрид, неуловимият Джон Брийд?

Явно си права.

Лив разтвори два големи листа на масата, които веднага разпознах. Фамилните родословия на Дюшан и Рейвънуд.

— Има само четири възможни случая — поне според Отвъдния съвет на пазителите.

Съветът на какво?

После, Итън.

Лив продължаваше да говори.

— Единият е родителите на Сарафина Дюшан: Емалин Дюшан, светъл чародеец, и вашият баща, Силас Рейвънуд, кървав инкубус. Бабата и дядото на Лена — повдигна глава Лив, страните ѝ бяха поруменели.

Макон отхвърли възможността.

— Емалин е била Емпат, чародейска дарба, която не може да се развие в хибрид инкубус, способен да ходи на дневна светлина, а и

очевидно нашият хибрид е прекалено млад, за да бъде резултат на точно този съюз.

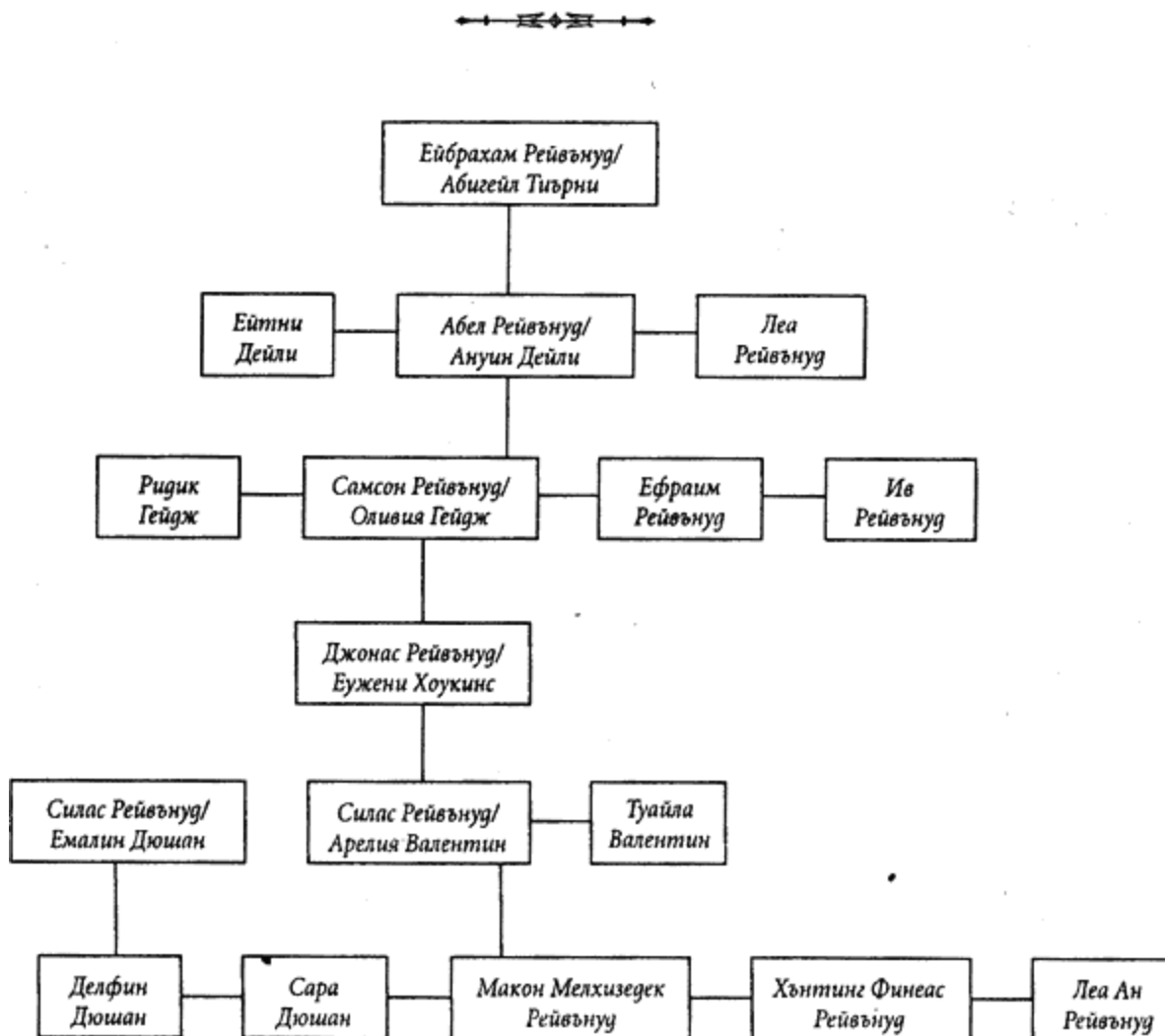
Лена потръпна и аз стиснах ръката ѝ.

Те просто проучват семейните родословия, Лена. Това не означава нищо.

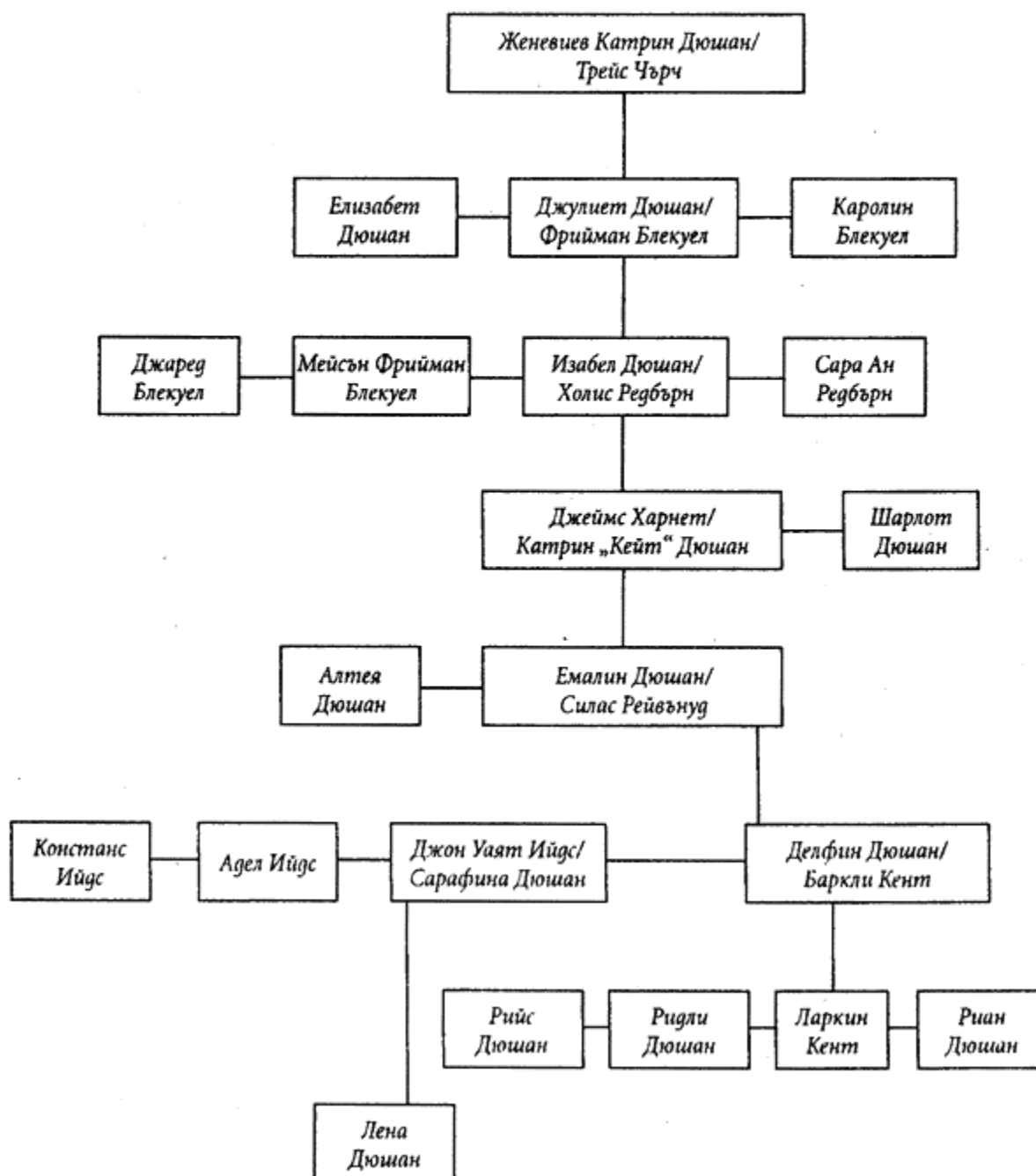
Все още не.

Лена отпусна глава на рамото ми, а аз се наведох по-близо до вратата, за да чувам по-добре.

ФАМИЛНО ДЪРВО НА РОДА РЕЙВЪНУД

ФАМИЛНО ДЪРВО НА РОДА ДЮШАН

— Това оставя три възможни кандидати за създаване на тъмен чародеец — инкубус-хибрид. Не вземаме предвид съчетанията на светли чародейци, защото няма...

— Светли инкубуси, какъвто бях аз в предишната си форма? Това е вярно. Инкубусите са Мрак по природа. Знам това по-добре от всеки друг, мис Дъранд.

Лив затвори дневника си, очевидно засрамена, но Макон махна с ръка.

— Не се тревожи. Аз не хапя. Никога не съм си падал по човешката кръв. Намирам я за *отблъскваща*.

Лив продължи:

— Ако Джон Брийд е някаква особена смесица от кървави свръхестествени сили, това не е случайност. Случаят е безпрецедентен и не фигурира в документацията на Пазителите на доктор Ашкрофт. Сякаш информацията за едно подобно раждане е била заличена нарочно от „*Lunae libri*“.

— Което доказва нашите подозрения. Това момче е нещо повече от инкубус, което може да ходи на дневна светлина. Никой не би си направил толкова труд да скрие произхода му, ако беше само това.

Макон потри глава с ръка. Зелените му очи бяха зачервени; хрумна ми, че дори не знаех дали сега той изобщо спи, след като вече бе чародеец. Но за пръв път ми се струваше, че май наистина има нужда от сън.

— Пет евентуални двойки. Това е прогрес, мис Дъранд. Браво.

Лив бе разочарована, личеше си по погледа ѝ.

— Не мисля. Все още не сме намерели генетично съвпадение. Без тази информация ще бъде невъзможно да определим способностите на Джон. Или какво въобще е мястото му във всичко това.

— Основателен коментар. Но трябва да се фокусираме върху това, което знаем. Джон Брийд е важен за Ейбрахам, което означава, че момчето играе основна роля в плановете му.

Лив протегна ръка и се загледа във въртящите се циферблати на странния ѝ часовник на китката ѝ. Селенометърът, който ѝ даваше единствените отговори, на които тя вярваше.

— Честно казано, сър, не съм сигурна колко време имаме. Никога не съм виждала такива данни. Не ми се иска да го казвам, но

като че ли Луната ще се стовари върху Гатлин.

Макон се изправи и постави тежката си ръка върху рамото ѝ. Почти усетих натиска, който ѝ оказа, поне част от мен го усети.

— Никога не премълчавай истината от страх, мис Дъранд. Отдавна преминахме границата на куртоазните разговори. Просто трябва да продължим. Няма какво друго да направим.

Лив изпъна тялото си под натиска на ръката му.

— Не съм сигурна, че съм наясно какъв е протоколът, когато си изправен пред потенциалното унищожение на смъртния свят.

— Скъпо момиче, мисля, че уцели точно в целта.

— Моля?

— Виж фактите. Изглежда, че след Призоваването смъртният свят е променен, или както бихте казали вие, хората, небето е паднало върху главите ни. Ад на земята, би допълнила нашата очарователна мисис Линкълн. В чародейския свят се появиха нови видове инкубус, какъвто не сме срещали преди. Нещо като библейския Адам. Каквато и да е мисията на този хибрид, появата му не е случайна. Съвпадението на времето е прекалено идеално. Това е част от един по-голям план; а като имаме предвид, че без съмнение е замесен Ейбрахам, навярно планът е по-скоро грандиозен.

Лена беше побледняла. Стиснах ръката ѝ и я придърпах към себе си.

Да вървим.

Тя допря пръст до устните си.

Той е Адам.

Лена...

Итън. Ако той е Адам...

Лив вдигна глава към Макон с широко отворени очи.

— Мислите, че това е *планирано* от Ейбрахам?

Макон се подсмихна.

— Хънтинг определено няма достатъчно интелект за подобен замисъл, а Сарафина няма достатъчно сили. Да оставим за момент настрана неясния произход на момчето. На колко години е? Колкото Лена или малко по-голямо от нея?

Не искам да се окажа Ева.

Не си.

Няма откъде да го знаеш, Итън. Имам чувството, че съм.

Не си, Лена.

Придърпах я в прегръдките си и почувствах топлината на бузата ѝ, когато лицето ѝ се опря в памучната ми тениска.

Мисля, че е планирано да бъда.

Макон продължаваше да говори, но сякаш се отдалечаваше от нас с всяка дума.

— Освен ако Джон Брийд не е бил всмукан от някакво друго пространство, той е еволюирал тук, в смъртния или в чародейския свят. Което изисква повече от десетилетие и половина безмилостно лукавство, най-съвършеното постижение на Ейбрахам.

— Да не би да твърдите, че Джон е роден в някаква чародейска лаборатория? Като... свръхестествено чародейско бебе в епруветка?

— Може би терминологията не е точна, но идеята е такава. Не толкова „роден“, колкото „отгледан“. Което би обяснило защо е толкова важен за Ейбрахам. — Макон замлъкна за миг. — Подобен буквализъм бих очаквал от брат си, не и от Ейбрахам. Донякъде съм разочарован.

— Джон Брийд^[1] — произнесе Лив бавно. — О, божичко. Било е пред очите ни през цялото време.

Притиснах Лена още по-близо до себе си. Когато долових мислите ѝ, те бяха по-скоро шепот.

Той е болен. Това е извратено.

Не знаех дали има предвид Джон или Ейбрахам, но нямаше значение. Беше права. Беше извратено.

Ейбрахам си отиде, Лена.

В мига, в който го „казах“, знаех, че тази мисъл е лъжа. Джон може и да си бе отишъл, но не и Ейбрахам.

— И така, пред нас останаха два въпроса, мис Дъранд. Как и, по-важното, защо?

— Ако Джон Брийд си е отишъл завинаги, има ли значение?

Лицето на Лив бе бледо и ми се струваше, че е изтощена също както Макон.

— Нима си е отишъл? Не бих направил подобно заключение за когото и да било, без да съм видял тяло.

— Не трябва ли да насочим проучванията си към по-спешни проблеми — насекомите, промените в климата? Как да спрем бедствията, които като че ли Лена доведе в смъртния свят след Седемнайсетата луна?

Макон се приведе напред в креслото си.

— Оливия, имаш ли представа, скъпа моя, колко стара е тази библиотека?

Тя поклати глава колебливо.

— Знаеш ли колко стари са въобще чародейските библиотеки? Тук и отвъд океана? В Лондон? Прага? Мадрид? Кайро?

— Не.

— Може ли да си представиш, че в никоя от тези библиотеки, много от които посетих лично през последните седмици, няма нито едно позоваване за това как да бъде възстановен Общият ред?

— Трябва да има. Сигурно се е случвало поне веднъж през всички тези години...

Макон затвори очи.

— Никога ли? — плахо предположи Лив. Говореше толкова тихо, че от мястото, където се намирахме почти не я чувахме.

— Единствената ни следа е това момче. Как се е появил и по каква причина.

— Или момичето? — попита Лив.

— Оливия. Достатъчно.

Но Лив не се плашеше лесно.

— Може би вече знаете? Как се е появила тя и по каква причина? Научно казано, нейният случай би ни помогнал да направим същите изводи.

Лена ме отблъсна, прогонвайки ума ми от нейното съзнание, за да не чувам мислите ѝ. Бях сам в тунела, независимо че се притискахме един в друг.

Макон поклати глава. Когато проговори, гласът му бе студен.

— Не кавай нищо на другите. Искам да съм сигурен, че си наясно за това.

— Искате да си мълча, докато не кажете сам на Лена какво е направила — кимна сериозно Лив.

Зелените очи на Макон изразяваха такава емоция, каквато никога не бях виждал в тях, когато бяха черни. Страх. Гняв. Възмущение.

— Докато не ѝ кажа сам какво трябва да направи.

— Може да не успеете да спрете това.

Лив погледна селенометъра си.

— Оливия, не само вселената може да бъде унищожена. Заплашена е племенницата ми. Която, що се отнася до мен, е по-ценна от хиляди изгубени вселени.

— Повярвайте ми, знам това...

Сърцето ми спря да бие. Лена се бе измъкнала от прегръдката ми, без да я усетя.

Открих я в стаята ѝ. Не плачеше и аз не се опитах да я утеша. Стояхме там в мълчание и се държахме за ръка, докато ни заболя, докато слънцето залезе — отвъд думите, отвъд стъклото и дърветата, и реката. Нощта се спусна край леглото ѝ и аз зачаках мракът да заличи всичко.

[1] Брийд — от англ. breed — отглеждам, развъждам. — Б.пр. ↑

15.IX

ИЗАБЕЛ

— Сигурна ли си, че това е пътят?

Бяхме слезли от главния път, южно от Чарлстън. Къщите се бяха променили от традиционните викториански домове с веранди от всички страни и бели кулички, простиращи се към облаците в... нищо. Постройките бяха изчезнали, заменени от тютюневи полета и тук-там пръснати из тях схлупени плевни.

Лена погледна листа в скута си.

— Това е пътят. Баба каза, че няма много други къщи близо до старата... до мястото, където преди е била моята къща.

Когато Лена ми каза, че иска да види родната си къща, ми се стори логично — за около десет секунди. Защото това не беше просто къщата, в която бе направила първите си стъпки и бе писала за първи път с молив по стените. Това бе и мястото, където бе умрял баща ѝ. Където и Лена е можела да умре, когато майка ѝ подпалила пожара, точно преди първия ѝ рожден ден.

Но тя настоя и не успях да я разубедя по никакъв начин.

Не бяхме обсъждали това, което чухме в кабинета на Макон, но знаех, че то е част от пъзела. Макон смяташе, че миналото на Лена и Джон съдържа някаква следа към решението на това, което се случваше в чародейския и в смъртния свят. Това бе причината да пътуваме сега сред тази пустош.

Леля Дел се наведе напред от задната седалка на волвото. Лусил се бе разположила в скута ѝ.

— Не ми се струва познато, но може и да греша.

Това беше доста пренебрежително изказване. Леля Дел бе последният човек, когото бих питал за посоката, освен ако не се намирахме в Тунелите. А напоследък се колебаех дали и там вече няма да се обърка. Посещението на овъглените останки на родната къща на Лена бе лоша идея, но вземането на леля Дел с нас бе направо ужасна.

Откакто Лена се бе Призовала, всички се бяха променили, но случилото се бе отразило най-много на леля й.

Лена посочи навън, през прозореца ми.

— Мисля, че е тук. Чичо Макон каза да гледаме за отбивка вляво.

Ограда с бяла лющеща се боя ограждаше пътя. Пред нас се виждаше дупка в нея.

— Това е.

Завих между изкривените стълбове; чувах по-учестеното дишане на Лена. Хванах ръката й и моят пулс също се разбърза.

Сигурна ли си, че искаш да го направим?

Не. Но трябва да разбере какво се е случило.

Лена, ти знаеш какво е станало.

Тук е започнало всичко. Тук майка ми ме е държала в ръце още като бебе. Тук е решила да ме намрази.

Тя е била тъмен чародеец. Не е била способна да обича.

Лена се облегна на рамото ми, докато аз продължавах да шофирам по прашния път.

Част от мен също е Мрак, Итън. И въпреки това те обичам.

Настръхнах. Лена не беше Мрак, не и като майка си.

Не е същото. Ти си и Светлина.

Знам. Но Сарафина не е изчезнала. Тя е някъде там, с Ейбрахам, чакат... Колкото повече знам за нея, толкова по-подготвена ще бъда за следващата ни битка.

Не бях сигурен, че това е истинската цел на пътуването ни. Но нямаше значение. Защото, когато спрях пред останките от къщата, нещо друго се изправи пред нас.

Реалността.

— Звездите ми... — прошепна леля Дел.

Бе по-ужасно от пожълтелите снимки в архивите на майка ми — онези, на които се виждаше какво е останало от плантациите след Големия пожар по време на Гражданската война — черни скелети на някога великолепни къщи, овъглени рамки, празни и опустошени като градовете, през които минавали войските на Севера.

От тази къща, стария дом на Лена, бяха останали само основите, изпочупени и разпадащи се сред почернялата пръст. Нищо не бе израснало отново тук. Сякаш самата земя бе уплашена от станалото на това място.

Как е могла Сарафина да причини подобно нещо на семейството си?

За нея сме били без всякакво значение. Това го доказва.

Лена пусна ръката ми и се запъти към оскъдните останки.

Да вървим, Лена. Не си длъжна да го правиш.

Тя ме погледна — и в зеленото, и в златното ѝ око се четеше непоколебима решителност.

Напротив, трябва да го направя.

Обърна се към леля Дел.

— Трябва да видя какво е станало тук. Преди... това.

Искаше леля ѝ да използва силите си, за да премахне пластовете на миналото и Лена да види къщата такава, каквата някога е била — и по-важното, да види вътре в нея.

Леля Дел изглеждаше по-нервна от обикновено, кокът ѝ се разхлаби и няколко кичура коса избягаха от него, докато се приближавахме към Лена.

— Силите ми напоследък са малко непокорни. Може да не успея да намеря точния момент, който търсиш, скъпа.

Кой беше този момент? Пожарът? Не знаех дали ще мога да го понеса. Нито дали Лена щеше да го понесе.

— А може и изобщо да не проработят — допълни извинително леля Дел.

Поставих нежно ръката си на врата на Лена. Кожата ѝ бе гореща.

— Поне опитай, моля те...

Лицето на Лена излъчваше болка и тъга и леля Дел погледна към разпилените изгорени дървени дъски в основата на къщата. Кимна и протегна ръка. Тримата седнахме на черната земя и се хванахме за ръце. Жегата ни заливаше като ударна вълна, имах чувството, че ще разпали огън вътре в нас.

— Добре...

Леля Дел се загледа напрегнато към изпочупените дъски и подготви силите си на Палимпсест, за да ни покаже историята на това, което бе останало от това място.

Въздухът около нас се раздвижи, отначало бавно. Светът се завъртя около мен и тогава за частица от секундата я зърнах. Сянката,

която се движеше прекалено бързо и все не успявах да видя. Онази, която почувствах в часа по английски и която ме следваше из училище. Онази, от която не можех да избягам. Гледаше, сякаш можеше да види това, което щеше да ни разкрие леля Дел в пластовете на своето видение.

После в миналото се отвори врата и аз надникнах в нечия спалня...

Стените бяха светли, блещукащо сребристи, на тавана имаше малки бели светлилки, като звезди в магическо небе. Момиче с дълги черни къдрици стоеше до прозореца и се взираше в истинското небе. Познавах тези къдрици и красивия профил — беше Лена. Но момичето се обърна, държейки някакъв вързоп в ръцете си, и осъзнах, че не е тя. Беше Сарафина, златистите ѝ очи сияеха. Погледна към вързоп, който се оказа, че е бебе, протягащо малките си ръчички към нея. Сарафина подаде пръст и бебето го стисна. Тя погледна към детето в прегръдките си и му се усмихна. *Ти си толкова специално момиче и винаги ще се грижа за теб...*

Вратата се затвори.

Зачаках да се отвори друга, както винаги ставаше — вратите се появяваха една след друга като във верижна реакция. Но нищо не стана. Небето отново изплува пред очите ми, но за минута виждах всичко двойно. И двете лели Дел пред мен изглеждаха много объркани.

— Съжалявам... преди не се е случвало нищо подобно. Просто няма смисъл...

Само че имаше. Силите на леля Дел бяха разбъркани и засегнати от Призоваването, както на всички други. Преди можеше да застане където и да е и да види отделни частици от миналото, настоящето и бъдещето, като страници на прелистващи се книжки. Сега някои страници липсваха и тя бе успяла да надзърне само в миналото.

Леля Дел видимо бе разтърсена и изглеждаше по-объркана от всякога. Подадох ѝ ръка, за да ѝ помогна да се изправи.

— Не се тревожи, лельо Дел. Макон ще измисли как да... оправи всичко.

Струваше ми се, че това бяха подходящите думи за момент като този, макар да бе пределно ясно, че Гатлин — а може би дори и целият свят — бе на път да се разпадне.

Лена също изглеждаше така. Стана и отиде до останките от къщата, сякаш можеше да открие къде е била спалнята, която видяхме във видението. Без предупреждение заваля дъжд и ярка мълния разсече небето. Скакалците се разпръснаха, а след секунди целият бях подгизнал.

Лена?

Стояхме там, в дъжда, също като първата нощ, в която се срещнахме, на път номер 9. Тя изглеждаше почти същата и все пак бе различна.

Полудявам ли или наистина изглеждаше, че Сарафина я е било грижа за мен?

Не полудяваш.

Но, Итън, това е невъзможно.

А може би не е.

Дъждът спря внезапно, слънцето отново засия след мрачния порой. Сега това се случваше постоянно — силите на Лена се люшкаха между крайностите и тя не можеше да ги контролира.

— Какво правиш? — извиках аз, като се опитах да я настигна.

— Искam да видя какво е останало.

Не говореше за камъните и изгореното дърво. Лена искаше да открие някакво чувство, за което да се хване, доказателство за щастливия момент, който може би бе изживяла тук.

Последвах я до основите на къщата, които сега приличаха по-скоро само на една порутена стена. Не знам дали беше просто плод на въображението ми, но колкото повече се приближавахме към овъглените останки, толкова повече усещах мириса на пепел. Виждаше се къде са били стъпалата, водещи към верандата, която вече я нямаше. Бях достатъчно висок, за да видя от другата страна на стената. Там нямаше нищо освен дупка, пълна с натрошен цимент, и гниеци почернели парчета дърво, разпилени по земята.

Лена коленичи в калта. Протегна се към нещо с размера на кутия за обувки.

— Какво е това? — Макар да бях почти до нея, ми беше трудно да го различа.

— Не съм сигурна. — Изтри калта с дланта си, разкривайки ръждясал метал. От едната страна имаше разтопена ключалка. — Това е сейф.

Подаде ми кутията. Беше по-тежка, отколкото изглеждаше.

— Ключалката е разтопена, но мисля, че мога да я отворя. — Огледах се наоколо и вдигнах един камък, за да го използвам като лост, но в този миг се чу щракане и металната ключалка се отвори от само себе си. — Какво...?

Лена сви рамене.

— Понякога силите ми все още действат така, както искам — усмихна се тъжно тя и подритна едно камъче с обувката си. — Друг път — не...

Макар кутията да бе обгоряла и вдлъбната от едната страна, бе успяла да съхрани съдържанието вътре: сребърна гривна с гравирани надпис, орфано копие на „Големите надежди“ на Дикенз, снимка на Сарафина в синя рокля и на тъмнокосо момче на училищен бал. Зад тях имаше някакъв безличен екран, като онзи, на който бяхме позирали с Лена на зимния бал в салона. Имаше и още една снимка, пхната под гривната — бебешка снимка на малко момиченце. Знаех, че е Лена, защото приличаше напълно на бебето, което Сарафина държеше в ръцете си във видението.

Лена докосна ръба на бебешката снимка и я вдигна над кутията. Светът около нас започна да избледнява, слънчевата светлина бързо се превърна в мрак. Знаех какво става, но този път не ставаше с мен. Аз последвах Лена във видението, както тя ме бе последвала преди в деня, в който седях със Сестрите в църквата. След секунди калната земя се превърна в трева...

Изабел се тресеше силно. Тя знаеше какво се случва, но трябваше да има грешка. Това беше най-големият ѝ страх, кошмарите, които я преследваха, откакто бе съвсем малка. Не биваше да се случва на нея — тя беше Светлина, не Мрак. Толкова упорито се стараяше да върши нещата правилно, да отговори на очакванията на близките си. Как можеше да бъде нещо друго, освен Светлина след всичко това? Но докато опустошителната студенина си проправяше път през вените ѝ, Изабел осъзнаваше, че е сгрешила; не беше грешка. Ставаше Мрак.

Луната, нейната Шестнайсета луна, бе пълна и сияйна. Изабел се взираше в нея и усещаше как рядката дарба, която семейството ѝ

бе сигурно, че тя притежаваше — силите на Самородна, се превръщаше в нещо друго. Скоро мислите и сърцето ѝ нямаше да бъдат нейни. Тъга, унищожение и омраза щяха да прогонят всичко друго от съзнанието ѝ. Всичко добро.

Мислите ѝ я измъчваха, но физическата болка бе непоносима, сякаш тялото ѝ се разкъсваше на две и се обръщаше с вътрешностите навън. Насили се да се изправи на крака и да се затича. Имаше само едно място, където можеше да отиде. Премигна силно, зрението ѝ се замъгляваше от златиста мъгла. Сълзите изгаряха кожата ѝ. Не можеше да е вярно.

Докато стигна до къщата на майка си, направо не ѝ беше останал дъх. Изабел се пресегна над вратата и докосна горната греда. Но за първи път вратата не се отвори. Започна да блъска по нея силно и продължително, ръцете ѝ прокървиха и се нарязаха, но тя не спря. Най-накрая се предаде, отпусна се на земята и облегна лице до безмилостното дърво.

Когато вратата се отвори рязко, Изабел падна по лице върху мраморния под на коридора. Но дори и това не можеше да се сравни с болката, раздираща отвътре тялото ѝ. Чифт черни кожени ботуши застанаха на сантиметри от лицето ѝ. Изабел се вкопчи бясно в краката на майка си.

Емалин издърпа дъщеря си нагоре.

— Какво става? Какво има?

Изабел се опита да прикрие очите си, но бе невъзможно.

— Това е грешка, мамо. Знам как изглежда, но съм си същата. Все още съм си аз.

— Не. Не може да бъде — възкликна Емалин и повдигна брадичката на дъщеря си, за да види очите ѝ. Те бяха жълти като слънцето.

Момиче, не много по-голямо от Изабел, слезе по вътрешното вито стълбище, прескачайки по две стъпала наведнъж.

— Мамо, какво става?

Емалин се обърна, избута Изабел зад гърба си.

— Прибери се в стаята си, Делфин!

Но не можеше да прикрие блестящите жълти очи на Изабел. Делфин застина.

— Мамо?

— Казах да се прибереш! Нищо повече не можеш да направиш за сестра си! — Гласът ѝ се прекърши. — Прекалено късно е.

Прекалено късно? Майка ѝ нямаше това предвид... не би могла...

Изабел обви ръце около майка си и Емалин подскочи, сякаш бе ужилена. Кожата на Изабел бе студена като лед.

Емалин се обърна и хвана дъщеря си за раменете. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Не мога да ти помогна. Няма какво да се направи...

Светкавица разсече черното небе. Мълнията разцепи на две големия стар дъб, който хвърляше сянката си върху къщата им. Разцепеният ствол се стовари върху част от покрива. На горния етаж се счуни прозорец, звукът на стъкло отекна из цялата къща.

Изабел никога не бе виждала това изражение на лицето на майка си. Но го позна.

Страх.

— Това е грешка. Аз не съм...

Мрак. Изабел дори не успя да се насили да каже думата.

— Няма грешки. Не и когато става дума за проклятието. Призоваваме се или като Светлина, или като Мрак. Няма нищо между тях.

— Но, мамо...

Емалин поклати глава и избута Изабел отвъд прага.

— Не можеш да останеш тук. Вече не.

Очите на Изабел се разшириха.

— Баба Катрин няма да ми позволи да остана тук. Няма къде да отида. — Вече плачеше неудържимо. — Мамо, моля те, помогни ми! Можем да се справим заедно с това. Аз съм ти дъщеря.

— Вече не.

Делфин досега бе мълчала, но не можеше да повярва на това, което чу.

— Мамо, това е Изабел! Трябва да ѝ помогнем!

Емалин погледна Изабел и си спомни деня, в която тя се бе родила. Денят, в който мълчаливо бе избрала истинското име на дъщеря си. Беше си представяла как ще го сподели с нея — взирайки се в красивите ѝ зелени очи, докато отмята черните къдрици зад ушите ѝ. Емалин погледна в искрящите жълти очи на дъщеря си.

— Името ѝ вече не е Изабел. Казва се Сарафина.

* * *

Истинският свят бавно изплува пред очите ми. Лена стоеше на няколко стъпки, все още с кутията в ръце. Виждах как ръцете ѝ трепереха, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Не можех да си представя какво изпитваше в този момент.

Във видението Сарафина бе просто момиче, чиято съдба бе предрешена, въпреки волята му. Нямахме и следа от чудовището, което познавахме. Така ли ставаше? Отваряш очите си и целият ти живот е различен?

Лена? Добре ли си?

Очите ни се срещнаха, но тя не ми отговори веднага. Когато го направи, гласът ѝ прозвуча спокойно и равно в съзнанието ми.

Тя е била точно като мен.

15.IX

БЕЗГРИЖНИЯТ ГРАД

Погледнах в мрака към кецовете си. Усещах как влагата се просмуква в плата, после в чорапите ми, докато кожата ми изтръпна от студа. Стоях сред някаква вода. Чувах я как се движи, не устремно заливаща, а като леко галещи ме вълни. Нещо докосна глезена ми, после се отдалечи. Листо. Съчка.

Река.

Надушвах мириса на гнило, смесен с кал. Може би се намирах в блатата, близо до Уейдърс Крийк. Мрачните очертания в далечината май бяха папурите в тресавището, а високите форми — кипарисите. Протегнах ръка напред. Шумолящи листа, мъхести, дълги и светли. Испански мъх. Определено бях в блатото.

Наведох се и усетих водата с ръката си. Беше гъста и дълбока. Напълних шепата си и я повдигнах към носа си, оставяйки я да изтече между пръстите ми. Заслушах се.

Не звучеше нормално.

Въпреки всичко, което знаех за бактериите и ларвите във водата на мочурищата, пъхнах един пръст в устата си.

Познавах този вкус. Нямаше как да го сбъркам. Не беше вода.

Беше кръв.

После чух познатия шепот и почувствах натиска на друго тяло, блъскащо се в мен.

Беше отново той. Аз, който не бях аз.

АЗ ЧАКАМ.

Чух думите, докато падах. Опитах се да отговоря, но когато отворих уста, тя започна да се пълни с вода. Затова просто помислих думите си, въпреки че в този миг едва можех да мисля.

Какво очакваш от мен?

Усетих как потъвам към дъното. Само че дъно нямаше и аз продължих да падам и да падам...

Събудих се, мятайки се бясно в леглото си. Все още усещах ръцете около врата си и замайването — смазващото чувство, че стаята се стеснява и захлупва върху ми. Опитах се да овладее дишането си, но чувството не си отиваше. Чаршафите ми миришеха на кръв, устата ми бе пълна с ръждивия ѝ вкус. Събрах на топка горния чаршаф и го скрих под леглото си. Не исках Ама да намери прогизналия от кръв чаршаф в коша с прането.

Лусил скочи на леглото с приведена на една страна главичка. Сиамските котки имат един особен начин на гледане — сякаш са разочаровани от теб. Лусил го владееше до съвършенство.

— Какво гледаш? — сопнах ѝ се аз и отметнах мократа си от пот коса от очите ми. Солта от потта ми бе смесена със солта от кръвта.

Не виждах никакъв смисъл в съня си, но знаех, че нямаше да мога да заспя отново.

Затова се обадох на човека, който бях сигурен, че ще е буден в този момент.

Линк се покатери през прозореца ми двайсет минути по-късно. Все още не беше овладял инкубуското пътуване, разкъсването на пространството и материализирането на мястото, което искаше, но все пак беше доста чевръст.

— Човече, каква е цялата тая сол? — попита той, докато се прехвърляше през рамката на прозореца и остави зад себе си следа от бели кристалчета. Потърка дланите си, за да ги изчисти. — Трябва ли да ме нарани? Защото наистина ме дразни.

— Ама е малко по-изперкала от обикновено.

И това беше подценяване. Последния път, когато имаше толкова купища билки и ръчно направени куклички, Ама се опитваше да попречи на Макон да проникне в стаята ми. Кого ли искаше да задържи отвън сега?

— Всички са по-изперкали от обикновено. Майка ми отново започна да говори за построяване на бункер. Изкупува консервите от „Стоп енд Шоп“, сякаш ще копаем гигантска дупка в мазето, докато стигнем до самия дявол и той ни каже да се разкараме. — Тръсна се на

стола до леглото ми. — Радвам се, че се обади. Обикновено се чудя какво да правя до един-два през нощта.

— Какво правиш по цяла нощ? — попитах аз. Никога не го бях питал преди.

Линк сви рамене.

— Чета комикси, гледам филми на компютъра си, мотая се из стаята на Савана. Но тази вечер стоях и слушах как майка ми говори с пастора и с мисис Сноу.

— Майка ти май сериозно е разстроена за това, което стана със Савана?

Линк поклати глава.

— Не толкова, колкото е разстроена заради пресъхването на езерото. Плака, моли се и прозвъни телефоните на всеки, за когото се сетиш, уверявайки ги, че това е един от седемте знака. Чака ме цял ден в църквата.

Сетих се за съня си и за кървавите чаршафи.

— Какво искаш да каже с това за пресъхването на езерото?

— Нашето езеро. Езерото Моултри. Дийн Уилкс отишъл днес следобед да лови риба и езерото било пресъхнало. Каза, че приличало на кратер, бил стигнал чак до средата му.

Сграбчих една тениска.

— Езерата не пресъхват.

Ставаше все по-лошо — жегата и буболечките и хаосът в чародейските сили. А сега и това. Какво щеше да последва?

— Знам, човече. Но не мога да кажа на майка си, че гаджето ти скапа цялата вселена. — Вдигна бутилката студен чай без захар, която стоеше на бюрото ми. — Откога пиеш чай? И откъде намери неподсладен?

Беше прав. От шести клас насам бях изпил тонове шоколадово мляко. Но през последните месеци всичко ми се струваше прекалено сладко и едва успявах да понеса една-две глътки мляко.

— В „Стоп енд Шоп“ го поръчват за мисис Хъникът, защото е диабетичка. Вече не мога да пия сладки вещи. Нещо става с вкусовите ми рецептори.

— Направо ме шашкаш. Първо ядеш сандвичи „Слопи Джо“ в училище, сега пиеш чай. Може би пресъхването на езерото не е чак толкова шантаво.

— Това не е...

Лусил скочи от леглото и Линк бутна стола към вратата.

— Шшш... Някой идва.

Ослушах се, но не чух нищо.

— Сигурно е баща ми. Той има нов проект.

Линк поклати глава.

— Не. Идва отдолу. Ама е будна. — Хибрид-инкубус или не, слухът му определено бе впечатляващ.

— В кухнята ли е?

Линк повдигна ръка, за да ме накара да замълча.

— Да... нещо се готви тук. — Млъкна за миг. — Сега е до задната врата. Чувам скърцането на мрежестата врата.

Какво скърцане?

Изтрих остатъка от кръвта от ръката си и се измъкнах от леглото. Последния път, когато Ама напусна къщата посред нощ, бе, за да се срещне с Макон и да говори с него за Лена и мен. Отново ли щяха да се срещат?

— Трябва да видя къде отива — казах аз, докато се намъквах в дънките и обувах кецове си.

Последвах Линк по стълбището, като успях да уцеля всяка скърцаща дъска. Той не издаваше нито звук.

Лампите в кухнята бяха угасени, но на лунната светлина виждах Ама на тротоара навън. Носеше жълтата си рокля за църква и бели ръкавици. Определено се беше запътила към блатото. Точно като в съня ми.

— Отива в Уейдърс Крийк. — Погледнах към ключовете на волвото, поставени в купичка върху шкафа. — Трябва да я последваме.

— Можем да вземем Бричката.

— Трябва да караме без фарове. По-трудно е, отколкото мислиш.

— Пич, на практика имам рентгеново зрение. Да тръгваме.

* * *

Изчакахме студейкърата от петдесетте да отбие пред къщата, както знаех, че ще стане. Пет минути по-късно колата на Карлтън Ийтън зави зад ъгъла.

— Защо мистър Ийтън взема Ама? — попита Линк, докато подкарваше безшумно Бричката.

— Понякога я кара до блатото. Само това знам. Може би тя му се отплаща със специалните си пайове, кой знае...

— Само това ми липсва от храната. Паят на Ама.

Линк не се шегуваше, че няма нужда от светлини. Караше на известно разстояние след пикапа, но не защото внимаваше в пътя. Оплакваше ми се от Ридли или ми пускаше новите песни на бандата си. „Холи ролерс“ звучаха както обикновено зле, но дори и тук жуженето на скакалците заглушаваше песните им. Вече не понасях този звук.

„Холи ролерс“ допяваха четвъртата си песен, когато студейкърът стигна до черния път, водещ към Уейдърс Крийк. Обикновено Карлтън Ийтън оставяше Ама тук. Но днес не спря.

— Човече, къде отиват?

Нямах представа, но не след дълго щяхме да разберем.

Пикапът направо полетя по пустата широка ивица, която допреди няколко месеца служеше за паркинг. Прашната ивица се бе превърнала в огромно поле, вероятно толкова мъртво и опустошено, колкото бе и тревата в останалия окръг. Но дори и без горещата вълна тревата тук не би се възстановила — от опънатите доскоро палатки, каравани, изпотъпканите фасове и тежестта на металните структури, които бяха оставили черни следи в пръстта.

— Панаирът? Защо води Ама тук? — попита Линк, като отби зад групичка храсти.

— Според теб защо?

Имаше само една причина, след като панаирът го нямаше. Външната врата към чародейските тунели.

— Не разбирам. Защо Карлтън Ийтън ще води Ама в Тунелите?

— Не знам.

Карлтън угаси двигателя и излезе, за да отвори вратата на Ама. Тя го шляпна с ръка, когато той се опита да ѝ помогне. Трябваше да знае, че ще стане така. Ама беше само метър и петдесет и около четирийсет и пет килограма, но в нея нямаше нищо крехко.

Тя го последва през полето към Външната врата, белите ѝ ръкавици сияеха в мрака.

Отворих вратата на Бричката възможно най-тихо.

— Побързай или ще ги загубим.

— Шегуваш ли се? Чувам стъпките им от стотици метри разстояние.

— Сериозно?

Знаех, че Линк има сили, но май не очаквах да бъдат наистина толкова мощни.

— Не съм от онези кекави супергерои като Аквамен.

Линк не беше впечатлен от моите способности като Водач. Освен че се оправях доста добре с карти и разни опасни сфери като Сиянието, в което можеш да затвориш някого, не беше много ясно какво можех да правя. Или защо. Така че, да, сравнението с Аквамен беше подходящо.

Линк все още говореше.

— Мисля си по-скоро за Магнито или Върколака.

— Да не би да извиваш метал със силата на ума си или да изстрелваш ножове от пръстите си?

— Все още не. Но работя по въпроса. — Линк спря. — Чакай, говорят си нещо.

— Какво казват?

— Мистър Ийтън си търси чародейския ключ, за да отвори вратата, а Ама му се кара, че не знае къде си държи нещата. — Звучеше точно като Ама. — Чакай. Намери си ключа и отвори вратата. Сега помага на Ама да слезе долу.

Пак замълча.

— Какво става?

Линк направи няколко крачки напред.

— Карлтън си тръгва. Ама слезе долу сама.

Не бих се притеснявал от това. Ама беше ходила много пъти в Тунелите, особено за да ме търси. Но имах лошо предчувствие. Изчакахме, докато Карлтън Ийтън стигна до колата си, и после тръгнахме към Външната врата.

Линк се озова там пръв, което не беше трудно да се забележи, защото даваше нов смисъл на думата „бърз“. Коленичих до него и се загледах в очертанията на вратата в пръстта — ако не ги търсеше, човек никога не би ги забелязал.

— Е, как ще го направим? Предполагам, че не си носиш ножиците?

Последния път, когато бяхме тук, Линк отвори вратата с гигантските градински ножици, които бе откраднал от лабораторията на гимназията.

— Не са ми нужни. Имам си ключ.

Погледнах ключа във формата на полумесец. Дори Лена нямаше такъв.

— Откъде го откъсна?

Линк ме оципа по рамото, леко. Отскочих назад и се приземих в калта.

— Извинявай, човече, не си знам силата — измънка той, докато ме вдигаше. После пхна ключа в ключалката. — Чичото на Лена ми го даде, за да мога да го посещавам в зловещия му кабинет, където ми показва какво да правя, за да бъда от добрите инкубуси.

Звучеше като Макон, който се бе обучавал години наред, за да се научи да се храни със сънищата на смъртните, не с кръв.

Какъв беше другият му вариант — Хънтинг и неговата кървава глутница, и Ейбрахам.

Ключът проработи и Линк отвори с гордост кръглата врата.

— Виждаш ли? Магнито. Казах ти.

* * *

Обикновено щях да се пошегувам, но тази нощ не го направих. Линк беше много по-близо до Магнито, отколкото бях аз.

Този тунел ми напомняше на затвор в стар замък. Таванът бе нисък, а заоблените каменни стени бяха влажни. Ехото от капещата вода отекваше из прохода, макар че не се виждаше откъде идваше тя. Бях слизал и преди в него, но някак си сега ми изглеждаше различен — а може би аз се бях променил. Стените ми се струаха по-тесни и исках възможно най-бързо да стигна до края.

— Да побързаме. Изгубваме я — измърморих, въпреки че аз бях този, който ни бавеше, докато се препъвах в мрака.

— Отпусни се. Тропа като кон по чакъла. Няма начин да я изгубя.

Това не бе сравнение, което Ама щеше да хареса.

— Наистина ли чуваш стъпките й?

Аз не чувах дори своите.

— А-ха. И мога да я помириша. Следвай мириса на графит от молива ѝ и „Ред Хотс“.

Линк продължи да следва мириса на молива, с който Ама решаваше любимите си кръстословици, и на предпочитаните ѝ лютивни бонбони, а аз следвах него, докато той не спря в подножието на стълба, водеща обратно към смъртния свят. Вдиша дълбоко, така, както правеше преди, когато Ама печеше прасковения си пай.

— Тук е излязла?

— Сигурен ли си?

Линк повдигна една вежда.

— Майка ми може ли да чете конско?

* * *

Линк натисна тежката каменна врата и светлината заля тунела. Намирахме се зад някаква стара сграда, от удара вратата се блъсна в нащърбените тухли. Въздухът бе тежък и лепкав, отчетливо миришещ на бира и пот.

— Къде, по дяволите, сме?

Нищо не ми изглеждаше познато.

— Нямам представа.

Линк мина от предната страна на сградата. Миризмата на бира стана още по-силна. Той надникна през прозореца.

— Това е някакъв бар.

Близко до вратата имаше ламаринена табела: „Ковачницата на Лафит“.

— Не ми прилича много на ковачница.

— Щото не е.

Възрастен мъж със сламена шапка, каквато носеше последният съпруг на леля Пру, се появи иззад Линк. Облегна се тежко на бастуна си.

— Туй е една от най-прочутите сгради на улица „Бурбон“ и историята на това място съперничи по известност на славата на самия Квартал.

Улица „Бурбон“. Кварталът. Френският квартал.

— В Ню Орлиънс сме.

— Ясно. Разбира се, че сме.

След това лято с Линк знаехме, че Тунелите могат да ни отведат навсякъде и че времето и пространството не действаха тук по същия начин като в горния свят. Ама също го знаеше.

Старецът продължаваше да говори:

— Казват, че преди стотина и кусур години братята Жан и Пиер Лафит отворили тук ковачница, за да прикриват мръсните си дела. Те били пирати и ограбвали испанските галеони, а после внасяли контрабандно всичко, което могли в Орлиънс. Продавали от подправки и мебели до плът и кръв, роби, сещате се. Но днес повечето идват заради пиячката.

Свих рамене. Мъжът се усмихна и докосна леко ръба на шапката си.

— Пожелавам ви хубаво да си прекарате в Безгрижния град^[1].

Не бих разчитал на това.

Старият мъж се наклони по-напред, подпирайки се на бастуна си. Поднесе шапката си и я разтърси очаквателно.

— Да, въъ, разбира се.

Бръкнах в джоба си, но имах само четвърт долар. Погледнах към Линк, но той сви рамене.

Наведох се, за да пусна монетата в шапката и една костелива ръка се вкопчи в китката ми.

— Умно хлапе като теб... на твое място шъ си вдигна задника оттука и шъ съ върна в Тунелите.

Издърпах светкавично ръката си. Той се усмихна широко, оголвайки пожълтелите си, неравни зъби.

— Шъ съ видим.

Потърках ръката си и когато вдигнах поглед, него вече го нямаше.

На Линк не му беше нужно много време, за да улови следата на Ама. Беше като демонска хрътка. Сега разбихах защо Хънтинг и неговата глутница ни намираха толкова лесно, когато търсихме Лена и Голямата бариера. Вървахме през Френския квартал към реката. Можех да помириша мрачната кафеникава вода, смесена с мириса на подправките от близките ресторанти. Дори през нощта влажността

насищаше тежкия и задушен въздух — яке, което не можеш да свалиш, независимо колко силно желаеш това.

— Сигурен ли си, че сме в правилната посока...

Линк вдигна рязко ръка пред мен и аз спрях.

— Шшш... Люти бонбони.

Вгледах се към тротоара пред нас. Ама стоеше под една улична лампа, пред креолка, която седеше на пластмасова щайга за бутилки мляко. Минахме покрай сградата с наведени глави, надявайки се, че Ама няма да ни забележи. Придържахме се към сенките близо до стената, където уличната лампа хвърляше блед кръг светлина.

Креолката продаваше френски бухтички; косата ѝ бе сплетена на стотици тънки плитчици. Напомняше ми за Туайла.

— *Tete beignets*? Ще купиш ли? — попита тя и подаде нещо в червено парче плат. — Ако си вземеш, доволна си ще останеш. Шъ ти дам *langiappe*^[2].

— Какво каза? — попита объркан Линк.

Посочих му червеното вързопче и му прошепнах:

— Мисля, че ѝ предлага нещо като подарък, ако си купи *beignets*. Те са като нашите понички, само че френски.

Ама подаде на жената няколко долара и взе бухтичките и червеното вързопче с облечената си в елегантна бяла ръкавица ръка. Жената се огледа наоколо, разклащайки плитчиците си. Когато се увери, че никой не ги слуша, прошепна нещо бързо на език, който приличаше на креолски френски. Ама кимна и пхна вързопчето в джоба си.

Сръгах Линк.

— Какво ѝ каза?

— Откъде да знам? Може да имам суперслух, но не говоря френски.

Нямаше значение. Ама вече бе тръгнала в обратната посока, изражението на лицето ѝ бе абсолютно неразгадаемо. Но нещо не бе наред.

Тази нощ не бе наред. Не бях последвал Ама в блатото, тя не се бе срещнала с Макон. Какво я бе пратило на хиляди мили от дома посред нощ? Кого познаваше в Ню Орлиънс?

Но Линк имаше и още един въпрос.

— Къде отива?

На него също нямах отговор.

* * *

Когато настигнахме Ама на ул. „Сейнт Луис“, край нас нямаше никакви хора. Което бе напълно логично, като се имаше предвид къде стояхме. Взирах се към високите ръждясали железни порти на гробището „Сейнт Луис“, номер 1.

— Лош знак е, когато в един град има толкова много гробища, че даже са номерирани.

Въпреки че бе отчасти инкубус, Линк не си падаше много по нощното обикаляне на гробищата. В такива случаи в него проговаряше доброто момче, облъчвано седемнайсет години с баптистки молитви.

Бутнах вратата.

— Хайде, да приключваме с това.

Гробище „Сейнт Луис“ номер 1 не приличаше на никое друго гробище, което бях виждал. Нямаше простиращи се морави, осеяни с надгробни камъни и свеждащи се дъбове. Това място бе град на мъртвите. Тесните алеи бяха обрамчени с пищни мавзолеи в различни етапи на разруха, някои високи като двуетажни къщи. По-забележителните гробници бяха оградени с черни железни огради, а от покривите им към нас се взираха огромни статуи на светци и ангели. На това място хората почитаха мъртвите си. Доказателството бе на лицето на всяка статуя, във всяко протрито име, гравирано в камъка, и докосвано стотици пъти.

— В сравнение с това място гробището на Гатлин прилича на обикновена поляна.

За миг си помислих за майка си. Разбирах желанието да построиш мраморна къща за човек, който си обичал — цялото това място бе въплъщение на това желание.

Линк не бе толкова впечатлен.

— Все тая... Когато умра, просто хвърли малко пръст отгоре ми. Спести си парите.

— Добре. Напомни ми го след няколкостотин години, когато съм на погребението ти.

— Е, тогава, предполагам, че аз ще трябва да хвърля пръст върху...

— Шшш! Чу ли това?

Чух звука от скърцане на чакъла по пътеките. Не бяхме сами.

— Разбира се...

Гласът на Линк заглъхна зад мен, когато някаква сянка изплува близо до нас. Имаше същата мъглива плътност като Блудник, но бе по-тъмна и без очертанията, които караха Блудниците да изглеждат почти като хора. Докато тя се виеше край мен, а понякога дори минаваше през мен, ме обхвана познатата от съня ми паника. Бях приклепчен в собственото си тяло, неспособен да помръдна.

Кой си ти?

Опитах се да се съсредоточа върху сянката, да видя нещо повече от мъгла от тъмен въздух, но не можах.

Какво искаш?

— Ей, човече, добре ли си? — чух гласа на Линк и напрежението изчезна, сякаш някой ме бе притиснал с колене на земята и сега внезапно бе станал. Линк се взираше в мен. От колко време ми говореше?

— Добре съм.

Не бях, но не исках да му казвам, че аз... Какво? Виждам разни неща? Имам кошмари за кървави реки и падане от водни кули?

Продължихме навътре в гробището и изящните гробници започнаха да изчезват, заменени от мавзолеи в ужасно състояние, оставени на разрухата. Някои бяха направени от дърво и приличаха на съборетините в мочурищата на Уейдърс Крийк. Четях имената, които все още личаха: Деласикс, Лабазилиер, Русо, Наваро. Креолски имена. Последната гробница в редицата се издигаше встрани от другите, сравнително ниска. Беше в гръцки стил, като „Рейвънуд“. Но докато къщата на Макон приличаше на снимка, която можеш да видиш в албум за Южна Каролина, тази гробница беше напълно различна, неотличаваща се с нищо.

Докато не пристъпих по-близо.

Нанизани с мъниста, от които висяха кръстове и червени копринени рози, бяха окачени до вратата, а самите камъни бяха изрисувани със стотици груби хиксове в различни форми и размери. Имаше и други странни рисунки, очевидно направени от посетители.

Земята бе покрита с дарове: кукли Марди Гра, религиозни свещници с изрисувани по стъклата лица на светци, празни бутилки от ром и овехтели снимки, карти таро и още ярки нанизы с мъниста.

Линк се наведе и вдигна една от изцапаните карти. Кулата. Не знаех какво е значението ѝ, но всяка карта, на която има хора, падащи от високи прозорци, вероятно не е най-добрият избор.

— Това е мястото. Тук сме.

Огледах се наоколо.

— За какво говориш? Тук няма нищо.

— Не бих казал. — Линк посочи с подгизналата карта към вратата на мавзолея. — Ама е вътре.

— Шегуваш се, нали?

Линк поклати глава.

— Пич, бих ли се шегувал с влизане посред нощ в зловеща гробница в най-обитавания от духове южняшки град? Защото знам, че сега ще ми кажеш да направим точно това.

Прав беше, не че на мен ми се влизаше на това място.

После хвърли картата обратно в купчината, а аз забелязах медната плоча в основата на вратата. Наведох се и прочетох надписа, доколкото ми позволяваше лунната светлина:

МАРИ ЛАВО. ТАЗИ КЛАСИЧЕСКА ГРЪЦКА
ГРОБНИЦА Е ПОСЛЕДНИЯТ ДОМ НА ПРОЧУТАТА
„ВУДУ КРАЛИЦА“

Линк отстъпи назад.

— Вуду кралица? Все едно си нямаме достатъчно проблеми.

Слушах го само с едното си ухо.

— Какво прави Ама тук?

— Не знам, човече. Куклите на Ама са едно, но не знам дали силите ми на инкубус действат на вуду кралиците. Да се махаме.

— Глупости. Няма от какво да се боим. Вуду е просто една религия.

Линк се огледа нервно.

— Да, религия, в която хората правят куклички и ги пробождат с карфици.

Явно го беше чул от майка си, звучеше като нейна реплика.

Аз обаче бях прекарал повече време с Ама и знаех и други неща. Вуду бе част от нейното наследство, смесица от религия и мистицизъм, уникална — също като готвенето ѝ.

— Това с кукличките го правят хора, които се опитват да използват силите на мрака. Но във вуду не става дума само за това.

— Надявам се да си прав. Защото хич не обичам игли.

Поставих ръка на вратата и натиснах. Нищо.

— Може би е под заклинание, като чародейска врата.

Линк блъсна вратата с рамо и вратата проскърца по каменния под, докато се отваряше.

— А може би не.

Пристъпих предпазливо вътре, надявайки се, че ще открия Ама, сведена над купчина пилешки кости. Но гробницата бе мрачна и пуста. В центъра имаше повдигнат циментов постамент, върху който бе поставен ковчег. Мястото бе мръсно и покрито с паяжини.

— Тук няма нищо.

Линк отиде до задната част на малката крипта.

— Не съм много сигурен в това. — Прокара пръсти по пода. Там имаше квадрат, издълбан в камъните, с метална халка в центъра. — Виж. Прилича на тайна врата.

И наистина бе тайна врата, водеща под гробището. Вход в гробница на вуду кралица. Това бе повече от мрачно, дори и за Ама.

Линк хвана металната халка.

— Ще го направим ли или какво?

Кимнах и той вдигна капака.

[1] Безгрижният град (City that Care Forgot) — едно от имената, с които е известен Ню Орлиънс, заедно с „Градът на полумесеца“ и „Голямото спокойствие“. — Б.пр. ↑

[2] Langiappe — малък подарък, даван на клиент от търговец като жест на добра воля; думата е навлязла в английския от френския език, говорен в Луизиана, а корените ѝ са от испански и езика на индианците кечуа. — Б.пр. ↑

15.IX

КОЛЕЛОТО НА СЪДБАТА

Когато видях прогнилите дървени стъпала, осветени някъде отдолу от мъглива жълта светлина, разбрах, че не водеха към чародейски тунел. Бях влизал на достатъчно подобни места — витите стълби, които водеха от смъртния в чародейския свят, обикновено бяха защитени със заклинание и изглеждаше, че ако пристъпиш напред, ще умреш на мига.

Това бе различно слизание и някак си ми се стори много по-опасно. Стъпалата бяха извити, парапетът бе просто няколко дъски, закрепени едва-едва с гвоздеи. Стълбите можеха да водят в прашното мазе на Сестрите, което винаги бе тъмно, защото не ми позволяваха да сменя изгорялата крушка над вратата. Само дето не беше мазе и не миришеше на прах и мухъл. Нещо гореше там долу — тежка, отровна миризма.

— На какво мирише?

Линк вдиша, после се закашля.

— Билки и бензин.

Да, това бе комбинация, която срещаш всеки ден.

Пресегнах се към парапета.

— Мислиш ли, че стъпалата ще издържат?

Той сви рамене.

— Издържали са Ама.

— Тя тежи 45 килограма.

— Е, има само един начин да проверим.

Тръгнах пръв, всяка дъска проскърцваше под тежестта ми. Ръката ми стискаше здраво парапета, малки трескички се впираха в кожата ми. Встрани от стълбището имаше голямо помещение, източник на светлината и на предизвикващите гадене пушеци.

— Къде, по дяволите, се намираме? — прошепна Линк.

— Не знам.

Но знаех, че това е мрачно място, място, където Ама обикновено не би отишла. Миришеше на нещо друго, освен бензин и билки.

Във въздуха се носеше мирисът на смърт и когато влязохме в стаята, разбрах причината.

Това бе някакъв вид магазин, стените бяха от горе до долу с рафтове, отрупани с книги с кожени подвързии и стъкленици, в които имаше мъртви и живи същества. В една имаше криле от прилеп, напълно недокоснати, но без да са прикачени към някакво тяло; друга бе пълна с животински зъби; в трета имаше нокти и змийски кожи. Помалки, ненадписани шишенца, съдържаха мътни течности и черен прах. Но живите същества в бурканите бяха още по-притеснителни. Гигантски жаби се блъскаха в стените на стъклениците, отчаяно искащи да излязат. Змии се плъзгаха една върху друга в терариумите, пълни с дебел слой пръст и пясък. Живи прилепи висяха с главите надолу в ръждясали телени клетки.

В това място имаше нещо ужасно сбъркано — от издрасканата метална маса в средата на стаята до странния олтар в единия ъгъл, обграден със свещи, рисунки и ароматни пръчици, които издаваха мириса на билки и бензин.

Линк ме сръга в ребрата и посочи една мъртва жаба, плаваща в буркана пред нас.

— Това място е по-ужасно от лятно училище в биологическата лабораторията.

— Сигурен ли си, че Ама е тук долу? — попитах го аз. Не можех да си я представя в тази извратена версия на мазето на моите паралели.

Линк кимна към задната част на помещението, където мъждукаше жълта светлина.

— Люти бонбони.

Тръгнахме между редиците рафтове и след няколко секунди чух гласа на Ама. В края на пътеката два ниски шкафа с книги оформяха тесен проход, водещ към задната част на това хранилище — или каквото и да бе мястото. Приклекахме и се скрихме зад шкафовете. Пилешки крачета се полюшваха в мътната течност в буркан точно до рамото ми.

— Трябва да видя твоя *langiappe*. — Беше мъжки глас, дрезгав и със силен акцент. — Ще се изненадаш колко много хора идват тук, но не са тези, за които се представят.

Отпуснах се по корем и се приплъзнах напред, за да надникна покрай шкафа. Линк беше прав. Ама стоеше пред черна дървена маса и стискаше дамската си чанта с двете си ръце. Краката на масата бяха във формата на птичи крака, „ноктите“ ѝ бяха на сантиметри от малките ортопедични обувки на Ама. Виждах профила ѝ, тъмната ѝ кожа искреше на жълтата светлина, кокът ѝ бе грижливо подпъхнат под шапката с цветя, с която ходеше на църква, брадичката и гърбът ѝ бяха гордо изправени. Ако бе уплашена, не ѝ личеше. Гордостта на Ама бе неотменна част от нейната същност, точно като гатанките ѝ, бисквитите и кръстословиците.

— Мога да си представя — отвърна тя и отвори чантата си. Извади червеното вързопче, което креолката на улицата ѝ бе дала.

Линк също легна до мен.

— Това е онова нещо, което жената с поничките ѝ даде, нали? — прошепна той.

Кимнах и му направих жест с ръка да замълчи.

Мъжът зад масата се наведе напред и сега светлината го осветяваше от всички страни. Кожата му бе абаносова, по-черна и по-гладка от кожата на Ама. Косата му бе сплетена в груби, небрежни плитки, вързани на едно в основата на врата му. Канап и малки предмети, които не можех да различа, бяха завързани в плитките. Той прокара пръсти по козята си брадичка и се вгледа напрегнато в Ама.

— Дай ми го.

Протегна ръка, ръкавът на тъмната туника се плъзна назад. Китката му бе омотана с купища гривни, тънки кожени ивици, преплетени с амулети. Дланта му бе страшна — изкривена и с гладки, лъскави петна, сякаш бе изгаряна повече от веднъж.

Ама пусна вързопчето в нея, без да го докосва.

Той забеляза предпазливостта ѝ и се усмихна.

— Вие, островните жени, сте едни и същи. Служите си с всякакви средства на изкуството ни, за да се предпазите от моята магия. Но билките и праховете ви не могат да съперничат на ръката на един бокор^[1].

Изкуството. Вуду. Бях чувал и преди да го наричат така. Но ако Ама осигуряваше защиты срещу неговата магия, това можеше да означава само едно. Този мъж се занимаваше с черна магия.

Той отвори вързопчето и извади оттам едно-единствено перо. Проучи го отблизо, въртейки го в ръцете си.

— Виждам, че не си нарушител, затова кажи какво искаш?

Ама хвърли някаква платнена кърпичка на масата.

— Не съм нарушител, нито някоя обикновена „островна жена“, каквито си свикнал да виждаш.

Бокорът вдигна финото парче плат и се вгледа в бродерията му. Знаех какво има на кърпичката, макар да не го виждах от мястото, където бях — врабче.

Мъжът погледна кърпичката, после Ама.

— Знакът на Сула Пророчицата. Значи и ти си гадател, една от нейните наследнички? — Усмихна се широко, белите му зъби проблеснаха в мрака. — Хм, това прави тази малка визита още по-неочаквана. Какво води една гадателка в моята работилница?

Ама го изучаваше с поглед, сякаш бе една от змиите, пълзящи по стените на терариума в „магазинчето“.

— Това бе грешка. Нямам никаква работа с хора като теб. Ще се изпратя сама... — Пъхна чантичката си под мишницата и се обърна да си ходи.

— Тръгваш си толкова скоро? Не искаш ли да знаеш как да промениш картите? — Заплашителният му смях отекна из стаята. — Аз знам. — Гласът му бе спокоен и тих. — Но и ти знаеш отговора, гадателко. Затова си тук.

Ама се обърна отново към него.

— Мислиш, че това е посещение от любезност ли?

— Не можеш да промениш картите, след като са хвърлени. Не и картите, за които говорим. Съдбата е колело, което се върти без нашата ръка.

Ама стовари ръката си на масата.

— Не се опитвай да ми пробутваш тези сладкодумия, черни като душата ти. *Знам*, че може да бъде направено.

Бокорът постави бутилка с натрошени черупки от яйца до ръба на масата. Белите му зъби отново проблеснаха в тъмнината на стаята.

— Всичко може да бъде направено... срещу определена цена. Въпросът е какво си готова да платиш, гадателко?

— Каквото е нужно.

Потръпнах. Имаше нещо в начина, по който Ама го каза, в промяната на гласа ѝ, която подсказваше, че невидимата линия между двамата беше изчезнала. Чудех се дали тази линия бе по-дълбока от онази, която бе преминала в нощта на Шестнайсетата луна, когато с Лена бяха използвали „Книгата на луните“, за да ме върнат обратно от мъртвите. Тръснах глава. Всички вече бяхме преминали толкова много линии.

Бокорът наблюдаваше Ама внимателно.

— Нека да видя картите. Трябва да знам с какво си имаме работа.

Ама извади купчина, която приличаше на карти таро, от чантата си, но картинките по тях не бяха правилни. Не бяха таро, а нещо друго. Подреди ги внимателно на масата, явно повтаряйки някакво предишно хвърляне. Мъжът гледаше, като разсеяно подмяташе перото между пръстите си.

Ама хвърли последната карта.

— Ето.

Той се наведе, мърморейки си на език, който не разбирах. Но си личеше, че не е доволен. Започна да разчиства неустойчивата дървена маса — бутилките и шишенцата се разбиха на земята. Приблужи се ужасно близо до Ама — досега не бях виждал някой да се осмелява да прави подобно нещо.

— Гневната кралица. Небалансираните везни. Детето на мрака. Бурята. Жертвоприношението. Разделените близнаци. Кървящото острие. Счупената душа.

Изплю се и размаха перото към нея; явно това бе неговата версия на „еднооката заплаха“ на Ама.

— Гадателка от наследниците на Сула Пророчицата сигурно е достатъчно умна, за да знае, че това не е обикновено разпределение на картите.

— Да не признаваш, че не можеш да го направиш? — предизвика го Ама. — Че съм изминала целия този път за натрошени яйчени черупки и мъртви блатни жаби? Всеки обикновен шарлатан ще каже това.

— Казвам, че не можеш да платиш цената, стара жено! — повиши глас мъжът и аз застинах на място. Ама бе единствената майка, която ми бе останала. Не можех да понеса някой да ѝ говори така.

Тя погледна към тавана и измърмори нещо. Бях сигурен, че говори на Великите, духовете на своите предци.

— Нито една частица от тялото ми не искаше да дойде в това забравено от Бога гнездо на злото...

Бокорът вдигна нещо, увито в изсъхнала змийска кожа, и започна да обикаля около Ама като животно, готвещо се за атака.

— И все пак дойде. Защото нито билките ти, нито малките ти куклички не могат да спасят *ti-bon-age*^[2]. Нали така?

Ама го погледна умолително.

— Някой ще умре, ако не ми помогнеш.

— А друг ще умре, ако го направя.

— Ще оставим този спор за друг път. — Ама потупа с пръст една от картите. — Тук е смъртта, за която се притеснявам.

Мъжът погледна картата, галейки я небрежно с перото.

— Интересно... Избра този, който вече е загубен. И още по-интересно е, че си дошла при мен вместо при любимите си чародейци. Чародейците.

Стомахът ми се преобърна. Кой вече е бил загубен? Дали говореше за Лена?

Ама си пое дълбоко дъх.

— Чародейците не могат да ми помогнат. В момента едва спасяват себе си.

Линк погледна объркан към мен. Но аз също не разбирах нищо. Как може този мъж да помогне на Ама за нещо, за което чародейците не могат?

Внезапно ме засипаха образи, които не можех да спра. Непоносимата жегата. Нашествието на насекомите, нападнали всеки сантиметър от града. Кошмарите и паниката. Чародейците, които не можеха да контролират силите си или да ги използват правилно. Река от кръв. Гласът на Ейбрахам, отекващ в пещерата, където Лена се Призова сама.

Ще има последствия.

Бокорът заобиколи Ама и я погледна в лицето, изучавайки изражението ѝ.

— Искаш да кажеш, че светлите чародейци не могат.

— Не бих могла да помоля други чародейци за помощ.

Той изглеждаше доволен от отговора ѝ, но не по причината, поради която си мислех.

— И все пак дойде при мен. Защото мога да направя нещо, което те не могат — старата магия, която нашите хора са донесли през океана със себе си. Магия, която може да бъде контролирана и от смъртни, и от чародейци.

Говореше за вуду, религията, родена в Африка и Карибските острови.

— Те не разбират *ti-bon-age*.

Ама го изгледа така, сякаш искаше да го превърне в камък с погледа си, но не си тръгна.

Нуждаеше се от него, макар да не разбирах защо.

— Назови цената си — каза тя с треперлив глас.

Наблюдавах го как я гледа пресметливо, изчислявайки цената на молбата ѝ и това, което можеше да вземе от нея. Те бяха противоположни сили, работещи с една магия, но в двата ѝ различни края — като Светлината и Мрака в чародейския свят.

— Къде е сега? Знаеш ли къде го крият?

— Какво да крият? — прошепна ми Линк.

Поклатих глава. Нямах представа за какво говореха.

— Не е скрит. — За първи път Ама отвърна на погледа му. — Свободен е.

Отначало той не реагира, сякаш мислеше, че не е чул правилно. Но когато осъзна, че Ама говори сериозно, мина обратно зад масата и се наведе над колодата карти. Чувах режещите нотки на креолския френски в дрезгавия му глас.

— Ако това, което казваш, е вярно, стара жено, има само една цена.

Ама прокара ръка над картите и ги събра в купчинка.

— Знам. Ще я платя.

— Разбираш ли, че няма връщане назад? Няма начин да бъде разтурено туй, което ще бъде сторено. Ако си играеш с колелото на съдбата, то ще продължи да се върти, докато те смаже по пътя си.

Ама подреди картите и ги прибра обратно в чантата си. През сенките и бледата светлина виждах, че ръцете ѝ треперят.

— Стори каквото е нужно и аз ще направя същото. — Затвори чантата си и се обърна. — В крайна сметка колелото ще се стовари

върху всички ни.

[1] Бокор (или хунган) — жрец, мъж, във вуду религията. — Б.пр.

↑

[2] Ti-bon-age (Ti-bon-ange) — „малък добър ангел“. Според вуду религията, заедно с другата половина — gros-bon-age (ange), съставлява човешката душа. Ti-bon-age е източникът на индивидуалността на човек, натрупаните от него познания и опит. След смъртта слиза завинаги в царството на мъртвите. Gros-bon-age — „голям добър ангел“ — е основната жизнена енергия на човека, която се вселява при раждането, и след смъртта се слива с бог; тя е непреходна и безсмъртна. — Б.пр. ↑

19.IX

ОТВЪДНИЯТ СЪВЕТ

— И тогава с Линк се изстреляхме навън, сякаш Ама ни гонеше с любимата си дървена лъжица. Бях толкова уплашен, че тя ще се досети как сме я последвали, че щом се прибрахме, не станах от леглото до сутринта — довърших историята си аз. Пропуснах частта, в която пак паднах от леглото и се събудих на пода, както винаги ставаше след онези сънища.

Чаят на Мариан вече бе изстинал.

— А Ама?

— Чух как на изгрев-слънце мрежестата врата на кухнята изскърца. Когато слязох долу, тя вече правеше закуската ни, сякаш нищо не бе станало. Същата стара каша, същите пържени яйца.

Само дето нито едното от тях вече нямаше предишния вкус.

Бяхме в архивите на Окръжната библиотека на Гатлин. Това бе частното светилище на Мариан, а преди — и на майка ми. Тук Мариан търсеше отговори на въпросите, които повечето хора в Гатлин дори не смееха да зададат. И затова бях тук. Мариан Ашкрофт бе най-добрата приятелка на майка ми, но винаги я бях чувствал като моя леля — много повече от истинската ми. И може би това бе другата причина да седя с нея в архивите.

Ама бе заместила майка ми след нейната смърт. Не бях готов да предполагам най-лошото за нея и не исках и някой друг да го прави. Но все пак не се чувствах добре с мисълта за това как тя се мотае с тип, който определено бе на погрешната страна и олицетворяваше всичко, което Ама ненавиждаше. Трябваше да кажа на някого.

Мариан отпи разсеяно глътка чай.

— Абсолютно ли си сигурен какво си чул?

Кимнах.

— Не беше разговор, който лесно можеш да забравиш. — Опитвах се да изтрия спомена за Ама и бокора, откакто ги бях видял заедно, но не ми се получаваше. — Виждах съм я да изперква и преди,

когато не харесваше това, което картите ѝ показват — както, когато разбра, че Сам Търли ще падне с колата от моста в блатото. Тогава се заключи в стаята си и не каза нито дума цяла седмица. Но този път бе различно.

— Гадателите никога не се опитват да променят картите. Не вярвам, че една прапрапраправнучка на Сула Пророчицата би го направила. — Мариан се втренчи в чашата си. — Защо ще се опитва сега?

— Не знам. Бокорът каза, че може да го направи, но ще ѝ струва скъпо. Ама отвърна, че е готова да плати цената. Независимо каква ще бъде тя. Знам, че няма смисъл, но имаше нещо общо с чародейците.

— Ако мъжът е бил бокор, думите му не са били случайни и този разговор не е безобиден. Те използват вуду, за да нараняват и да унищожават, а не да помагат и изцеляват.

Кимнах отново. За пръв път в живота си май се страхувах за Ама. Беше толкова странно, все едно малко котенце да се бои за живота на тигър.

— Знам, че не можеш да се месиш в делата на чародейците, но бокорът е смъртен.

— И затова дойде при мен... — въздъхна Мариан. — Мога да проуча нещата, но въпросът, на който няма да получа отговор, е единственият, който всъщност е от значение. Защо Ама е отишла при човек, който представлява пълната противоположност на всичко, в което тя вярва?

Подаде ми чиния с бисквитки, което означаваше, че наистина не знае отговора.

— „Хобнобс“?

Премигнах. Това не бяха какви да е бисквитки, а любимите на Лив. Куфарът ѝ бе пълен с тях, когато пристигна в Южна Каролина в началото на лятото.

Мариан явно забеляза изражението ми, защото въздъхна и остави чинията на масата.

— Говорил ли си с Оливия за станалото?

— Не знам... Не и за... ами, не. Което е гадно, защото Лив е, знаеш... Лив.

— И на мен ми липсва.

— Тогава защо не ѝ позволи да остане и да работи с теб?

След като Лив наруши правилата и ми помогна да освободим Макон от Сиянието, тя изчезна от библиотеката. Обучението ѝ като Пазител приключи. Очаквах да се върне в Англия, но вместо това тя започна да прекарва дните си в Тунелите с Макон.

— Не можех да го направя. Щеше да бъде изключително неподходящо. Или, ако предпочиташ — забранено. Докато проблемите не се разрешат, не можем да се виждаме. Не и официално.

— Искаш да кажеш, че тя вече не живее при теб?

Мариан въздъхна.

— Премести се в Тунелите... засега. Може би там е по-щастлива. Има си собствен кабинет.

Не можех да си представя Лив да прекарва толкова много време в мрака на Тунелите, когато щом се замислех за нея, се сетях за слънчева светлина.

Мариан се извърна в стола си, извади сгънато писмо от бюрото си и ми го подаде. Беше по-тежко, отколкото се очакваше от един лист, и когато го погледнах, осъзнах, че причина за тежестта бе дебелият восъчен печат в долния край на листа. Не беше от писмата, които идват по пощата.

— Какво е това?

— Хайде, прочети го.

— „Отвъдният съвет на пазителите, вземайки предвид сериозността на проблема, причинен от действията на Мариан Ашкрофт от «Lunae libri»...“ — Погледът ми пробяга по следващите редове. — „... отстраняване от длъжност... предстояща дата за процеса...“ — Вдигнах глава, невярващ на очите си. — Уволнили са те?

— Предпочитам „отстранена“.

— И ще има процес?!

Тя постави чашата на масата между нас и затвори уморено очи.

— Да. Така поне са избрали да го наричат. Не мисли, че смъртните държат монопола върху лицемерието. Чародейският свят не е точно демокрация, както може би вече си забелязал. Идеята за свободната воля е доста подценявана, когато става дума да се защитят интересите на чародейските закони и правила.

— Но ти нямаш никаква вина за това, че Лена наруши Реда.

— Е, високо оценявам твоята версия на събитията, но ако си живял достатъчно дълго в Гатлин, би трябвало да знаеш, че може да има много и напълно различни версии на един и същи факт. Както и да е, очаквам съдния ден, макар и не с нетърпение.

Линиите по лицето ѝ изглеждаха по-вдлъбнати, по-мрачни, когато бе разтревожена. Като сега.

— Но ти нямаш нищо общо!

Това бе най-старата ни битка. От момента, в който научих, че Мариан е Пазител — също като майка ми преди нея — знаех единственото и най-важно правило. Каквото и да се случваше, Мариан стоеше встрани. Тя бе наблюдател, отговорна да съхранява информацията за чародейския свят и да се грижи за мястото, където той се пресича със света на смъртните.

Мариан пазеше историята, не я създаваше.

Такова беше правилото. Дали сърцето ѝ щеше да ѝ позволи да го следва докрай, това бе друг въпрос. Лив бе научила по трудния начин, че не може да се подчини на правилото и сега вече никога нямаше да може да бъде Пазител. Бях сигурен, че и майка ми се е чувствала по същия начин.

Вдигнах отново писмото. Докоснах дебелия восъчен печат — същия като печата на щата Южна Каролина. Чародейска луна над палма. При допира на пръста ми до лунния сърп, чух познатата мелодия. Затворих очи.

*„Осемнайсет луни, осемнайсет призрачни души,
засища ги страхът, що в теб гори.
Бесовете идват, Мракът приближава,
очите крият тайните на двама.“*

— Итън?

Отворих очи и видях, че Мариан бе наведена над мен.

— Нищо ми няма.

— Никога не е нищо. Особено с теб — усмихна ми се с лека тъгата.

— Чух песента. — Все още потупвах с пръсти по дънките си, мелодията бе заседнала в главата ми.

— Твоята Предвещаваща песен?

Кимнах.

— И?

Не исках да ѝ казвам, но не виждах как можех да премълча или да измисля някаква друга версия на песента за три секунди.

— Нищо хубаво. Обикновеното, призраци, Бесове, тайни и мрак.

Опитах се да се успокоя, да не чувствам вълнението в стомаха си или студената тръпка, преминаваща през тялото ми, докато произнасях думите. Майка ми се опитваше да ме предупреди за нещо. И ако тя ми изпращаше тази песен, това означаваше нещо важно. И опасно.

— Итън. Това е сериозно.

— Всичко е сериозно, лельо Мариан. Но ми е трудно да разбера какво трябва да направя.

— Говори с мен.

— Бих го направил, но дори не знам какво да ти кажа.

Изправих се. Не биваше да ѝ казвам нищо. Не схващах какво се случва и колкото повече Мариан ме притискаше, толкова повече ми се искаше да се махна.

— По-добре да тръгвам.

Тя ме изпрати до вратата на архива.

— Ела по-скоро, Итън. Липсваш ми.

Усмихнах се и я прегърнах; после погледът ми падна над рамото ѝ към централното помещение на библиотеката и почти подскочих.

— Какво е станало?!

Мариан изглеждаше изненадана, също като мен. В библиотеката бе пълен хаос, от пода до тавана бе истинска катастрофа. Сякаш, докато сме били в архива, тук бе минало торнадо. Рафтовете бяха съборени, книгите бяха разхвърляни навсякъде, по масите, по бюрото на рецепцията, по пода. Бях виждал нещо подобно само веднъж, миналата Коледа, когато всяка книга в библиотеката се отвори на определен цитат, който бе свързан по някакъв начин с Лена и с мен.

— По-лошо е от последния път — каза спокойно Мариан. Мислехме си за едно и също нещо. Това бе послание, предназначено за мен. Точно както тогава.

— А-ха...

— Добре. Значи така. Чувстваш ли още присъствието на разбеснели се духове? — Мариан се пресегна към най-близката книга

от една купчина. — Защото аз определено ги надушвам наблизно.

— И аз започвам. — Отметнах косата от очите си. — Иска ми се да знаех заклинание за подреждане на книгите по лавиците, без да се налага да го правим на ръка.

Мариан се наведе и ми подаде първата книга.

— Емили Дикинсън^[1].

Отворих я възможно най-бавно и предпазливо, сякаш очаквах нещо да ме ухапе от страниците ѝ.

— „Многото безумие е най-върховен смисъл...“

— Безумие. Супер — какво означаваше това? И по-важното, какво означаваше за мен? — Погледнах към Мариан. — Какво мислиш?

— Мисля, че хаосът в Общия ред най-сетне стигна и до моите рафтове. Хайде, продължавай. — Пресегна се, взе друга книга и ми я подаде. — Леонардо да Винчи.

Супер. Още един смахнат тип. Подадох ѝ обратно книгата.

— Ти го направи.

— „Мислех, че се уча как да живея, а всъщност се учех как да умра.“ — Затвори книгата. — Лудост и сега смърт. Определено има градация.

Прегърна ме и пусна книгата на пода. *Тук съм, с теб.* Това казваха ръцете ѝ. Моите не казваха нищо, освен че бях ужасен, което нямаше как да скрия, защото направо се тресяха.

— Ще се редуваме. Единият ще чете, а другият ще разчиства.

— Избирам разчистването.

Мариан ме изгледа и ми подаде друга книга.

— Предизвикваш ме в собствената ми библиотека?

— Не, мадам. Това няма да е джентълменско. — Погледнах към заглавието. — О, стига! — Беше Едгар Алън По^[2].

Той беше толкова мрачен, че другите две книги направо изглеждаха като детски приказки в сравнение с него.

— Каквото и да иска да ми каже, не желая да го чуя.

— Отвори я!

„И в бездънний мрак загледан, трепнех вцепенен и бледен

в странни сънища, що никой смъртен не познава
тук...“^[3]

Затворих книгата.

— Схванах. Загубен съм. Ще полудея. Целият град се разпада.
Цялата вселена е една гигантска лудница.

— Нали знаеш какво казва Леонард Коеен за пукнатините, Итън?

— Не, не знам. Но имам чувството, че ако отворя още няколко
книги в тази библиотека, ще мога да ти кажа.

— „Има пукнатина във всяко нещо...“

— Страшно полезно.

— Всъщност, да. — Постави ръце на раменете ми. — „Има
пукнатина във всяко нещо, така прониква светлината в него.“^[4]

И определено беше права, или поне този готин тип Коеен бе прав.
Чувствах се едновременно щастлив и тъжен и не знаех какво да кажа.
Затова се отпуснах на колене и започнах да подреждам книгите на
купчини.

— По-добре да се заемем с тази бъркотия.

Мариан ме разбра.

— Не мислех, че някога ще те чуя да кажеш подобно нещо.

И отново бе права. Вселената явно наистина се пропукваше, и аз
заедно с нея.

Надявах се само светлината да успее да намери някак път
навътре.

[1] Емили Елизабет Дикинсън (1830–1886) — американска поетеса. Автор на около 1800 стихотворения, от които приживе са отпечатани не повече от десетина. Въпреки че след публикуването стиховете ѝ са критикувани, днес се смята за един от най-великите американски поети. — Б.пр. ↑

[2] Едгар Алън По (1809–1849) — американски писател, поет, редактор и литературен критик, смятан за представител на американския романтизъм. — Б.пр. ↑

[3] „Гарванът“, Едгар Алън По, превод Георги Михайлов, 1945 г. — Б.пр. ↑

[4] Из песента „Anthem“ („Химн“) на Леонард Коеен. — Б.пр. ↑

19.IX

ДЯВОЛЪТ, КОГОТО ПОЗНАВАШ

Сънувах. Не като в сън, в който можех да почувствам вятъра, докато падам, или да помириша кръвта във водите на реката, а истински, обикновен сън. Наблюдавах как в съзнанието ми се разиграват сцени, само че нещо бе объркано. Целият сън бе сбъркан — именно защото не чувствах нищо. Все едно седях на тротоара и гледах как животът преминава пред очите ми... и ме подминава.

Нощта, в която Сарафина призова Седемнайсетата луна. Луната се разцепва на две над главата на Лена, двете ѝ половини оформят крилете на пеперуда — едното зелено, другото жълто. Джон Брийд на своя „Харли Дейвидсън“ и Лена, седнала зад него, обвила го с ръце. Празният гроб на Макон. Ридли държи в ръка черно вързопче, а изпод плата излиза светлина. Сиянието лежи върху калната земя. Самотно сребърно копче, изгубено някъде на предната седалка на Бричката в една дъждовна нощ.

Образите прехвърчаха в периферията на съзнанието ми, без да мога да ги докосна. Сънят бе успокояващ. Може би моето подсъзнание не смяташе, че той е някакво поредно пророчество, парченце от пъзела, който създаваше съдбата ми на Водач. Може би наистина бе просто сън. Леко се носех между състоянието на сън и на будност. Умът ми търсеше по-конкретни мисли, опитвайки да премине през омарата така, както Ама пресяваше брашното за торта. Отново и отново продължавах да се връщам към образа на Сиянието.

Сиянието в ръцете ми.

Сиянието в гроба.

Сиянието и Макон, в морската пещера до Голямата бариера.

Макон се обърна и ме погледна.

— Итън, това не е сън. Събуди се! Сега!

После Макон бе обхванат от пламъци и не виждах нищо, защото болката бе толкова силна, че вече не можех да мисля или да сънувам.

Стряскащ звук прозвуча сред ритмичното жужене на скакалците под прозореца ми. Изправих се стреснато в леглото си, звукът се усилваше все повече, докато се мъчех да се събудя.

Беше Лусил. Бе скочила на леглото ми и съскаше, козината на гърба ѝ бе настръхнала. Ушите ѝ бяха присвити и за миг си помислих, че съска срещу мен. Проследих погледа ѝ през мрака в стаята.

До леглото ми имаше някой. Лъскавата дръжка на бастуна му отразяваше бледата лунна светлина.

Не умът ми се бе опитвал да открие конкретни мисли и образи от миналото. А Ейбрахам Рейвънуд.

— По дяволите!

Отдръпнах се назад и се ударих в дървената табла на леглото зад мен. Нямахме къде да се скрия, но мислех само как да се махна по-далече оттук. Инстинктите ми надделяха — бягай или се бий. А нямаше никакъв начин да тръгна да се бия с Ейбрахам Рейвънуд.

— Ставай! Сега!

Притиснах слепоочията си с ръце, сякаш той все още можеше да стигне до мислите ми чрез пулсиращата болка в главата ми. Ейбрахам ме наблюдаваше втренчено, преценявайки реакциите ми.

— Добра вечер, момче. Виждам, че също като внука ми, още не си научил къде ти е мястото — поклати глава той. — Малкият Макон Рейвънуд. Това дете винаги ме е разочаровало.

Ръцете ми неволно се свиха в юмруци. Ейбрахам изглеждаше развеселен и повдигна укорително пръст.

Паднах на пода пред него, задъхвайки се тежко. Ударих лицето си в грубите дъски на пода и виждах само кожените му ботуши. Опитах се да повдигна глава.

— Така е по-добре — усмихна се Ейбрахам, а бялата му брада ограждаше като в рамка още по-белите му остри зъби.

Изглеждаше различно от последния път, когато го бях виждал, на Голямата бариера. Белият му костюм за неделни разходки го нямаше, беше заменен от черен, много по-внушителен; черната му вратовръзка бе стегната грижливо под яката на ризата му. Илюзията за приятелски настроения южняшки джентълмен бе изчезнала. Това *нещо*, стоящо пред мен, не приличаше на човек, а още по-малко на някого като Макон.

Ейбрахам Рейвънуд, бащата и прародителят на всеки инкубус в рода Рейвънуд, бе чудовище.

— Не бих използвал думата „чудовище“. Но пък и не мисля, че твоето мнение за мен има някакво значение, момче.

Лусил изсъска още по-силно.

Опитах се да се надигна от леглото и да овладеем гласа си да не трепери.

— Какво, по дяволите, правиш в главата ми?

Той повдигна въпросително вежда.

— А, усетил си как се храня. Не е зле за смъртен. — Наведе се напред. — Каж ми... Какво е чувството? Винаги съм се чудил. Как е, когато прониквам в мислите, които са ти най-скъпи, в твоите тайни и мечти... Като пронизване ли е или по-скоро като ухапване?

Бавно се надигнах, но се олюлявах, не можех да запазя равновесие.

— Чувството е, че трябва да се разкараш от ума ми, психар такъв!

Ейбрахам се разсмя високо.

— Бих се радвал. Няма какво толкова да се види вътре. Седемнайсет години и едва си жив. Освен някои безсмислени лигавения с онова жалко момиче, чародейският парцал.

Трепнах. Искях да го сграбча за яката и да го изхвърля през прозореца. И щях да го направя, ако можех да помръдна ръцете си.

— Така ли? И ако мозъкът ми е толкова безполезен, защо тогава дебнеш в стаята ми?

Цялото ми тяло се тресеше. На думи се перчех, но се бях съсредоточил да не припадна пред най-мощния инкубус, който някога бе живял.

Ейбрахам отиде до прозореца и прокара пръст по перваза и солта, която Ама бе оставила там. Облиза кристалчетата, полепнали по него.

— Не мога да се наситя на вкуса на солта. Придава на кръвта много пикантен оттенък. — Млъкна и погледна към ливадата отвън. — Имам въпрос към теб. Нещо мое ми беше взето. Мисля, че ти знаеш къде мога да го намеря.

Заби пръста си в прозореца и стъклото се разби на парчета.

Пристъпих бавно към него. Сякаш влачех краката си през сгъстяващ се цимент.

— Защо смяташ, че ще ти кажа нещо?

— Да видим... За начало, от страх. Погледни — кимна той към предния ми двор и се наведе през прозореца. — Хънтинг и кучетата му не са изминали целия този път напразно. Обичат среднощните купони.

Сърцето ми заби в ушите ми. Те бяха отвън — Хънтинг и кървавата му глутница.

Ейбрахам се обърна отново към мен, очите му искряха.

— Стига разговори, момче. Къде е Джон? Знам, че безполезният ми внук не го е убил. Къде го е скрил Макон?

Ето каква била работата. Някой най-накрая го каза. Джон бе жив.

Знаех, че е истина. Чувствах, че сякаш винаги съм го знаел. Така и не намерихме тялото на Джон. През цялото това време сигурно е бил в чародейските тунели, мотаейки се в някой клуб като „Изгнание“, в очакване да настъпи неговото време.

Обзе ме гняв, думите едва излизаха от устата ми.

— За последно го видях в пещерата на Голямата бариера, когато помагаше на теб и Сарафина да унищожите света.

Ейбрахам изглеждаше доста самодоволен.

— Не съм сигурен, че разбираш отговорността на ситуацията, затова нека те осветля. Смъртният свят — твоят свят, включително този жалък малък град — върви към унищожение, благодарение на племенницата на Макон и нейното нелепо поведение, не заради мен.

Паднах назад на леглото си, сякаш Ейбрахам ме бе блъснал. Имах чувството, че наистина го бе направил.

— Лена направи това, което трябваше. Призова се сама.

— Тя унищожил Реда, момче. И направи грешния избор, когато избра да си тръгне от нас.

— Какво ти пука? Не изглежда да те е грижа за някого друго освен за себе си.

Той се разсмя.

— Добър аргумент. Трябва да призная, че макар да сме в опасно положение, то ми предоставя определени *възможности*.

Като изключим Джон Брийд, не можех да се сетя за какво говореше. А и не исках чак толкова да разбирам. В този момент се бях съсредоточил само върху едно — да прикрия от него колко ме е страх.

— Не ме интересува дали Джон има нещо общо с твоите *възможности*. Казах ти, не знам къде е.

Ейбрахам ме наблюдаваше внимателно, като Сибила, която може да прочете всяка бръчица и изражение по лицето ми.

— Представи си пукнатина, която се спуска по-надълбоко от Тунелите. Пукнатина, която слиза под земята, в места, където обитават само най-мрачните от мрачните демони. Младостта и непокорността на приятелката ти създадоха такава пукнатина. — Млъкна и прелисти небрежно учебника ми по световна история на бюрото. — Не съм млад, но с възрастта идва силата. Имам свои *специфични* дарби. Мога да призовавам демоните и създанията на мрака без помощта на „Книгата на луните“. Ако не ми кажеш къде е Джон, ще ти демонстрирам за какво говоря — довърши той и ми се усмихна по своя особен, зловещ начин.

Защо Джон Брийд бе толкова важен за него? Спомних си как Лив и Макон го обсъждаха в кабинета в Тунелите. *Джон бе ключът*. Въпросът бе — за какво?

— Казах ти...

Ейбрахам не ме остави да продължа. Раздра пространството така, както го правеха инкубусите, и се озова на секундата до леглото ми. Виждах омразата в черните му очи.

— Не ме лъжи, момче!

Лусил изсъска отново и чух още едно раздиране на въздуха. Нямах време да видя кой бе този път. Нещо тежко се стовари върху мен, падайки в леглото като чувал с тухли от тавана. Главата ми се удари в дървената табла и си прехапах долната устна.

Противният метален вкус на кръвта от сънищата ми изпълни устата ми.

Разчупването на стогодишното махагоново дърво под мен заглуши гневното ръмжене на Лусил. Почувствах удар от лакът в ребрата си и разбрах. Не ме бе захлупил чувал с тухли, а човек.

Разнесе се силен, трясък, докато рамката на леглото и матракът се разбиваха на пода. Опитах се да направя нещо, но не можех, бях като прикован към пода от тялото върху мен.

Моля те, моля те, нека да не е Хънтинг!

Една ръка се появи и се размаха пред лицето ми — така правеше майка ми, когато бях малък и тя рязко набиваше спирачките на колата.

— Пич, споко!

Спрях да се боря.

— Линк?!

— Кой друг би рискувал да се разпадне на милиони частици, за да ти спаси жалкия задник?

Почти се разсмях. Линк никога преди не бе пътувал по инкубуския начин и сега знаех защо. Разкъсването на пространството и влизането в него явно бе по-трудно, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Линк май още не се справяше добре с него.

Гласът на Ейбрахам се разнесе в мрака на стаята.

— Да го спасиш? Ти? Мисля, че е малко късно за това.

Линк почти подскочи от ужас, щом чу гласа на Ейбрахам. Преди да успее да каже нещо, вратата на спалнята ми се отвори толкова рязко, че почти изхвърча от пантите си. Чух щракането на ключа за лампата и черни петна избухнаха пред очите ми, докато свикнах със светлината.

— Божичко...

— Какво, в името божие, става тук?

Ама стоеше на прага, облечена в халата на рози, който ѝ бях купил за Деня на майката; косата ѝ бе навита на ролки, а едната ѝ ръка стискаше здраво старата дървена точилка.

— Мамка му... — прошепна Линк. Осъзнах, че буквално е седнал в скута ми.

Но Ама дори не го забеляза. Очите ѝ бяха вперени в Ейбрахам Рейвънуд.

Насочи точилката към него с присвити очи. Пристъпи напред като диво животно, само дето не можех да кажа кой е хищникът и кой плячката.

— Какво търсиш в тази къща? — попита гневно и тихо тя. Ако беше уплашена, доста добре го прикриваше.

Ейбрахам се разсмя.

— Наистина ли смяташ, че можеш да ме прогониш с точилка, сякаш съм улично куче? Можеш и по-добре, мис Тредо.

— Разкарай се от дома ми или, кълна се в милостивия бог, щеше да ти се иска да си улично куче.

Лицето на Ейбрахам стана сериозно. Ама насочи точилката към гърдите му, като че ли бе меч.

— Никой не заплашва момчето ми. Нито Ейбрахам Рейвънуд, нито самият Сатана. Чу ли?

Точилката вече бе допряна в тялото на Ейбрахам. Със скъсяването на разстоянието напрежението между двамата се усилваше видимо. С Линк застанахме от двете страни на Ама.

— Ще попитам за последен път — каза Ейбрахам, без да сваля очи от Ама. — И ако момчето не отговори, вашият Луцифер ще си вземе почивка от своя ад и ще дойде да се позабавлява в ада, който ще изсипя над този град. — Млъкна, погледна към мен и попита: — Къде е Джон?

Разпознах изражението в очите му. Беше същото като във видението, когато уби собствения си брат и се „нахрани“ с него. Порочен и садистичен. За момент си помислих да кажа някое случайно място, просто за да разкарам това чудовище от дома си.

Но не можах да го измисля достатъчно бързо...

— Кълна се в бог, не знам...

Вятърът нахлу през счупения прозорец, яростен и буреносен, разпиля листовите и тетрадките ми из цялата стая. Ама отстъпи назад, а точилката ѝ литна във въздуха. Ейбрахам не помръдна, вятърът фучеше навсякъде, но не и край него — дори яката на фрака му не помръдна, сякаш вихрушката бе ужасена от него, също като нас.

— Не бих се клел, момче — усмихна се Ейбрахам. Страшна, безжизнена усмивка. — Бих се молил.

19.IX

ВЕТРОВЕ ОТ АДА

Вятърът беснееше из стаята ми с такава сила, че събори всичко от бюрото ми. Книги и листове, дори раницата ми се носеха във въздуха, виеха се като в торнадо. Кутиите от обувки, които бяха подпрени на стените, паднаха на пода, и от тях излетяха комикси и дори колекцията ми от капачки, които събирах от първи клас. Сграбчих Ама, защото тя бе така слабичка, че се боях да не хвъркне и тя заедно с всичко останало.

— Какво става? — чух Линк да крещи някъде зад мен, но не го виждах.

Ейбрахам стоеше в средата на стаята, гласът му се извисяваше над беснеещата черна вихрушка.

— Вие донесохте разрушение в моя дом, сега аз ще доведа хаоса във вашия.

Вятърът се виеше около него, без да докосва дори опашката на фрака му.

— Редът е нарушен. Вратата е отворена. Издигнете се, изкачете се, унищожете! — Гласът му се извиси. — „*Ratio fracta est! Ianua aperta est! Sugite, ascendite, exscindite!*“

Виещият се въздух потъмня и започна да приема форма. Мъгливи черни фигури се появяваха от спиралата, сякаш се изкачваха по торнадото и се опитваха да се прехвърлят през ръба и да влязат в нашия свят. Кое то бе доста притеснително, като се имаше предвид, че всичко това се случваше в средата на спалнята ми.

Знаех какви бяха тези създания. Бях ги виждал и преди, но се надявах никога да не ми се случи отново.

Бесове — демоните, които обитаваха подземния свят, лишени от душа и форма, изригваха от вятъра и се извиваха в мрака край мен.

Фигурите се носеха по синия ми таван и растяха, докато в един миг ми се стори, че ще изсмучат целия въздух от стаята. Сенчестите създания се движеха като гъста, пенеща се мъгла. Спомних си онази,

която почти ни бе нападнала край клуб „Изгнание“ — ужасяващия писък, когато мъглата се отдръпна назад и разтвори челюстите си. Сенките се превръщаха в зверове пред очите ни и знаех, че скоро щяхме да чуем и онзи писък.

Ама се опита да се освободи от хватката ми, но не я пуснах. Ако я оставех, щеше да нападне Ейбрахам с голи ръце.

— Мислиш си, че можеш да идваш в дома ми и да пуснеш цялото зло на света през една тънка пукнатина в небето?!

— Твоят дом? На мен ми се струва по-скоро като дома на Водача. А Водачът е точният човек, който ще покаже на приятелите ми пътя към този свят чрез този малък процеп в небето, да...

Ама затвори очи и започна да нашепва:

— Лельо Дилайла, чичо Абнър, прабабо Сула...

Опитваше се да призове Великите, предците ѝ от отвъдния свят, които вече няколко пъти я бяха спасявали от Бесовете. Те бяха доста сериозна сила, с която неприятелите им определено трябваше да се съобразяват.

Ейбрахам се разсмя и гласът му се извиси над съскащия вятър.

— Не е необходимо да призоваваш духовете си, стара жено. Тъкмо си тръгваме. — Чух раздирането на въздуха, преди да се дематериализира. — Но не се тревожи. Ще се видим скоро. По-скоро, отколкото би искала.

После разкъса небето и пристъпи в невидимото пространство, което отваряше. И изчезна.

Преди някой от нас да проговори, Бесовете се изстреляха навън през отворения прозорец, черна плътна мъгла, носеща се над спящите къщи по нашата улица. В края ѝ линията от демони се разпръсна в различни посоки — като пръстени на мрачна ръка, обвиваща града в юмрука си.

В стаята ми бе странно тихо. Линк се опитваше да си проправи път сред разпилените по пода книги, комикси и хартии, но личеше, че едва се държи на краката си.

— Човече, реших, че ще ни замъкнат в ада или откъдето там са дошли. Може би майка ми е права и това е краят на света. — Почеса се по главата. — Имаме голям късмет, че сме живи и че те си тръгнаха!

Ама отиде до прозореца. Пръстите ѝ бяха вкопчени в амулета на шията ѝ.

— Не са си отишли и ние не сме късметлии. Само глупак може да си го помисли.

Скакалците си жужаха под прозореца, хаотична симфония на разрушението, която се бе превърнала в основния мотив в саундтрака на живота ни. На лицето на Ама се четяха страх и тъга, и нещо, което никога досега не бях виждал.

Неразгадаемата, непроницаема Ама. Взираща се навън в нощта.

— Дупката в небето. Става все по-голяма.

* * *

Нямаше начин да заспим отново, нито Ама да ни изпусне от поглед, затова тримата седнахме около издрасканата дъбова маса в кухнята. Седяхме там мълчаливо, слушайки тиктакането на часовника. За щастие баща ми бе в Чарлстън, както през повечето дни от седмицата, когато имаше лекции в университета. Ако беше станал свидетел на случилото се, отново щеше да се върне в лудницата... Пардон, в санаториума „Сини хоризонти“.

Ама очевидно бе разстроена и разсеяна, защото отрязва парче шоколадов пай с орехи не само за мен, но и за Линк. Той направи гримаса и побутна чинията до купичката с вода на Лусил. Котката го подуши и се отдръпна, свивайки се на кълбо под дървения стол на Ама. Тази вечер дори и тя нямаше апетит.

Когато Ама се надигна да сложи вода за чая, Линк вече бе толкова нервен, че барабанеше с вилицата по металната чиния. Погледна към мен.

— Помниш ли деня, в който в стола имаше онзи гаден шоколадов пай с орехи и Диди Гинес каза на всички, че ти си пратил ненадписаната валентинка на Емили?

— А-ха... — измърморих отнесено аз, зяпайки изсъхналото лепило по масата, останало от детските ми експерименти. — Чакай, какво?

— Диди Гинес бе доста сладка — усмихна се по-скоро на себе си Линк.

— Кой?

Нямах представа за какво говори.

— Ехо? Ти толкова се ядоса, че започна да скачаш върху една вилица и я счупи. И те наказаха — забраниха ти шест седмици да влизаш в столовата.

Линк оглеждаше своята вилица.

— Помня вилицата... поне така мисля. Но не се сещам за никого на име Диди.

Излъгах. Не помнех и вилицата. Нямах никакъв спомен и за тази валентинка.

Линк поклати глава.

— Познаваме я цял живот. Тя те прецака в трети клас. Как можеш да я забравиш?

Не отговорих и той пак започна да тропат ритмично с вилицата си.

Добър въпрос.

Ама донесе чашата си с чай на масата и продължихме да си седим така. Сякаш чакахме приливната вълна да се стовари върху нас и вече бе прекалено късно, за да бягаме и да се спасяваме. Когато телефонът звънна, дори Ама подскочи.

— Кой ще звъни толкова късно?

Казах „късно“, но всъщност бе рано. Почти шест сутринта. Сигурен бях, че всички си помислихме едно и също: каквото и да се бе случило, каквото и да бе пуснал Ейбрахам в света, вече се бе развихрило. Това беше.

Линк сви рамене и Ама вдигна слушалката на черния телефон с шайба, който висеше на стената още от времето, когато баща ми е бил дете.

— Ало?

Гледах я внимателно, докато тя слушаше какво говореше човекът от другата страна на линията. Линк се приведе над масата към мен.

— Жена е, но не мога да кажа коя е. Говори прекалено бързо.

Чух как Ама се опита да овладее дишането си, след като затвори телефона. За секунда остана там, с ръка на слушалката.

— Ама, какво е станало?

Тя се обърна към нас и видях, че очите ѝ бяха насълзени.

— Уесли Линкълн, още ли имаш онази кола?

Ние в момента нямахме — баща ми бе взел волвото.

Линк кимна.

— Да, госпожо. Малко е мръсна, обаче...
Ама вече бе на половината път към вратата.
— Побързайте! Трябва да вървим.

* * *

Линк потегли малко по-бавно от обикновено заради Ама. Не че тя щеше да забележи. Мисля, че дори да бе профучал на две колела, пак щеше да ѝ е все едно. Седеше на предната седалка и се взираше пред себе си, стиснала чантичката си с две ръце.

— Ама, какво има? Къде отиваме?

Бях се навел от задната седалка към нея и тя дори не ми се развика да си сложа колана. Нещо със сигурност не бе наред.

Когато Линк зави по улица „Блекуел“, ми стана ясно.

— Какво, по... — възкликна той и се обърна към Ама. — Майчице!

По улицата имаше дървета, изтръгнати от земята с корените. Приличаше на сцена от някой от филмите за природни бедствия, които Линк обичаше да гледа по „Дискавъри“. Човекът срещу природата. Но това не беше природата. Беше резултат от свръхестествено бедствие — Бесовете.

Усещах ги, усещах и унищожението, което носеха със себе си. Тежестта му се стоварваше върху мен. Били са тук, на тази улица. Бяха направили всичко това, а причината бях аз.

Заради Джон Брийд.

Ама накара Линк да обърне по съседната улица, но пътят бе блокиран, затова трябваше да минем по главната. Всички улични лампи бяха потрошени, а слънцето тепърва изгряваше и светлината едва си пробиваше път през мрака, оцветявайки небето от черно до всички възможни оттенъци на синьото. За миг си помислих, че главната улица може да се е спасила от торнадото на Бесовете, но после видях зеленото. Защото сега всичко бе зелено. Забравете за откраднатата люлка. Сега самият древен дъб го нямаше. Статуята на генерал Джубал А. Ърли не стоеше в средата, със сабя, извадена за битка.

Генералът бе паднал, сабята му бе строшена. Черните купища скакалци, които покриваха статуята от седмици, бяха изчезнали. Дори те го бяха изоставили.

Не помня някога Генералът да не е бил там, охраняващ своя зелен парк и града. Той беше повече от статуя. Беше част от Гатлин, вплетен в нестандартните ни традиции. На 4 юли закачвахме американското знаме на гърба му. На Хелоун поставяхме на главата му вещерска шапка, а от ръката му висеше пластмасова тиква, пълна с бонбони. За възстановката на битката при Хъни Хил някой винаги мятеше на бронзовите му рамене истинско палто от униформата на войник от Конфедерацията. Генералът бе един от нас, бдеше над Гатлин от своя пост, поколение след поколение.

Винаги се бях надявал, че нещата в моя роден град ще се променят. И после те наистина започнаха да се променят. Сега ми се искаше Гатлин отново да стане скучното място, което познавах през целия си живот. Нещата да бъдат такива, каквито мразех да бъдат. Да се върне времето, когато винаги знаех какво предстоеше да се случи месеци напред, а накрая дори и то не се случваше.

Не исках да виждам това, което сега се разкриваше пред очите ми.

Все още се взирах през задния прозорец в падналия Генерал, когато Линк намали скоростта.

— Човече, тук все едно е паднала бомба.

Тротоарите пред магазините по главната улица бяха обсипани със стъкла. Прозорците на всички бяха изпотрошени и магазините стояха безименни и беззащитни. Виждах рисуваното златно „М“ от прозореца на „Малка мис“, отделено от останалите букви. Изцапани розови и червени рокли лежаха по тротоара, хиляди мънички пайети отразяваха частиците от унищожения ни обикновен живот.

— Не е бомба, Уесли Линкълн.

— Госпожо?

Ама оглеждаше останалото от главната улица.

— Бомбите падат от небето. Това е дошло от ада.

Не каза нищо повече, само посочи с пръст към края на улицата. *Продължавай!* Това ни нареждаше.

Линк изпълни указанията ѝ, но никой от нас двамата не попита къде отиваме. Щом Ама не ми бе казала досега, значи не смяташе

тепърва да го прави. Може би не отивахме на някое конкретно място. Може би просто искаше да види какво от града ни бе унищожено и какво — пощадено.

После видях мигащите червени и бели светлини в края на улицата. Огромни облаци черен дим се издигаха към небето. Нещо гореше. И не просто нещо, а сърцето и душата на нашия град, поне за мен. Място, което смятах, че ще се съхрани завинаги.

Окръжната библиотека на Гатлин. Всичко, което означаваше нещо за Мариан, всичко, което бе останало от майка ми, бе погълнато от пламъци. Електрическият стълб бе пречупен на две и се бе стоварил върху разцепения покрив на сградата, оранжеви пламъци изяждаха дървото от две страни. Пожарните коли изливаха вода, но веднага след като загасяха огъня на едно място, той избухваше на друго. С покрито с пепел лице отец Рийд, който живееше малко по-надолу по улицата, хвърляше кофи с вода, за да ограничи периметъра на пожара. Поне петнайсетина души, членове на неговото паство, се бяха събрали да помогнат, което бе иронично, като се имаше предвид, че мнозинството от тях бяха подписали една от петициите на мисис Линкълн за прочистване на библиотеката от повечето книги в нея, тъй като били опасни. „Хората, които забраняват книги, не са по-добри от онези, които палят книги на клади“, бе казала тогава майка ми.

Не мислех, че ще дойде ден да видя как наистина горят книги.

Линк намали, маневрирайки между паркираните коли и пожарните.

— Библиотеката! Мариан ще полудее! Мислиш ли, че онези неща са го направили?

— Нима се съмняваш? — Гласът ми звучеше някак отдалече, сякаш не бе мой. — Спри, за да сляза. Книгите на майка ми са там.

Линк се наклони да отбие до тротоара, но Ама постави ръката си на волана.

— Продължавай да караш.

— Какво?! — Бях решил, че ни е довела тук, защото пожарникарите се нуждаеха от допълнителна помощ. — Не можем да си тръгнем. Трябва да помогнем. Това е библиотеката на Мариан.

Това е библиотеката на мама.

Ама продължи да гледа през прозореца.

— Казах, продължавай да караш, освен ако не искаш аз да застана назад волана. Мариан не е тук и не само тя има нужда от помощ тази нощ.

— Откъде знаеш?

Ама се напегна. И двамата знаехме, че бях поставил под съмнение способностите ѝ на гадателка, дарба, която бе толкова голяма част от нея, колкото библиотеката бе от мама. Тя се втренчи пред себе си, кокалчетата на ръцете ѝ побеляха, докато стискаше чантичката си.

— Това са само книги.

За миг не знаех какво да кажа. Сякаш ме бе зашлевила през лицето. Но както ставаше при плесницата, след първоначалната изненада дойде просветлението.

— Щеше ли да го кажеш на Мариан... или на мама, ако беше тук? Те са част от семейството ни...

— Погледни по-добре, преди да ми четеш лекции за семейството си, Итън Уейт.

Проследих погледа ѝ и разбрах, че Ама не говореше напразно. Вече знаеше какво всъщност бяхме загубили. Аз последен го осъзнавах. Сърцето ми спря да бие, а ръцете ми се свиха в юмруци, когато Линк посочи надолу по улицата.

— О, човече, това не е ли къщата на лелите ти?

Кимнах, но не успях да кажа нищо. Не намирах подходящите думи.

— Беше — кимна Ама. — Продължавай.

Вече виждах червените светлини на линейката и пожарната на ливадата пред къщата на Сестрите — или това, което преди бе къщата им. Вчера бе горда, бяла, двуетажна постройка в колониален стил, с веранда, обикаляща от всички страни и рампа за инвалидната количка на леля Мърси. Днес бе само наполовина, разрязана през средата като детска къща за кукли. Но вместо отвън да се виждаха идеално подредените във всяка стая мебели, всичко в дома на Сестрите бе изтърбушено и изпотрошено. Синият кадифен диван лежеше обърнат на гърба си, масичките и люлеещите се столове бяха съборени около и върху него, сякаш всичко в къщата се бе плъзнало на една страна. Снимки и картини бяха паднали от стените върху леглата. А пред зловещите очертания се издигаха планини от боклуци: дървени дъски, неидентифицирана пластмаса и парчета от мебели, порцеланова вана

за баня с животински крачета — половината от къщата, която не бе оцеляла.

Подадох главата си през прозореца, взирайки се в останките от дома на Сестрите. Имах чувството, че Бричката се движи на забавен кадър. Мислено оглеждах това, което някога бяха стаи. Стаята на Телма бе на долния етаж, в задната част, най-близо до външната врата на кухнята. Тя още бе там. Леля Грейс и леля Мърси делеха най-мрачната стая, зад стълбището. Все още го виждах, това поне беше някаква утеха. *Леля Грейс и леля Мърси, Телма.*

Леля Пру.

Не откривах нейната стая. Не виждах розовата ѝ кувертюра за леглото с малки цветчета и кръгчета. Не виждах дрешника ѝ, пълен с нафталинови топчета — обичаше да ги слага навсякъде; гардероба ѝ и неговите нафталинови топчета, нито чергата на пода на стаята ѝ, която също винаги миришеше на нафталин.

Всичко бе изчезнало, сякаш някакъв гигантски юмрук бе дошъл от небето и бе смазал тази част от къщата, бе я превърнал в прах и отломки.

Гигантският юмрук бе пощадил всичко друго на улицата. Съседните къщи бяха недокоснати, в дворовете им не бе паднало нито едно дърво, нито една керемида от покривите. Станалото приличаше на резултат от торнадо — така, както то отвява на случаен принцип нещо, съсипвайки някоя къща, а тези до нея остават напълно непокътнати. Но това не бе следствие от природно бедствие. Знаех чий е този безмилостен юмрук.

И че това бе послание за мен.

Линк подкара Бричката към къщата, Ама изхвърча навън още преди колата да спре напълно и се затича към линейката, сякаш вече знаеше какво щяхме да открием там. Застинах на място, стомахът ми се преобърна.

Телефонното обаждане. Не е било обикновеното клюкарстване в стил Гатлин за бурята, която явно се бе опитала да унищожи част от града.

Бил е някой, който е звъннал на Ама, за да ѝ каже, че къщата на пралелите ми е била ударена от торнадото и че... какво? Линк ме сграбчи за ръката и ме повлече през улицата. Май почти всички съседи се бяха скупчили край линейката. Виждах ги, но не различавах лицата,

защото всичко ми се струваше толкова сюрреалистично. Нищо от това не можеше да се случва наистина. Една Хейни бе излязла навън с розови пластмасови ролки в косата и по пухкав пенъоар въпреки жегата, а Мелви Хейни бе по потник и шорти, с които очевидно спеше. Мисис и мистър Ридъл — всички ги наричаха Ма и Па Ридъл, които държаха малко химическо чистене в гаража си, бяха облечени като за евакуация. Ма Ридъл въртеше бясно в ръцете си станциите на портативното си радио, въпреки че то очевидно не улавяше и не излъчваше нищо. Па Ридъл стискаше здраво ловджийската си пушка.

— Извинете ме, госпожо, съжалявам...

Линк си проправяше с лакти път през тълпата, докато стигнахме до линейката. Металните ѝ задни врати бяха отворени.

Мариан седеше на кафеникавата трева, върху която някой бе покрит с одеяло. Видях и Телма. После две слабици фигури между тях двете — кльоцави глезени се подаваха под дълги бели нощници с много волани и дантели.

Лея Мърси клатеше глава.

— Харлон Джеймс... Не обичаше бъркотии. Изобщо не би му харесало това.

Мариан се опита да я завие с одеяло, но тя го отблъсна.

— В шок си, трябва да се стоплиш. Така каза пожарникарят — опита се да я уговори Мариан, после ми подаде одеялото на мен, за да опитам аз.

Тя бе фокусирана, опитваща се да защити хората, които обичаше, и да ограничи щетите. Правеше го, въпреки че нейният свят гореше само на няколко пресечки оттук. Нямаше начин да се ограничат и намалят тези щети.

— Той избяга, Мърси — измърмори лея Грейс. — Казах ти, туй куче не е стока. Прудънс шъ дъ е оставила кучешката вратичка отворена. Отново.

Не се сдържах и погледнах към мястото, където някога бе изрязана кучешката врата. Сега цялата стена липсваше.

Взех одеялото и го увих нежно около раменете на лея Мърси. Тя се притискаше към Телма като малко дете.

— Трябва да кажем на Прудънс Джейн. Знайш, чи е луда по туй куче. Трябва да ѝ кажем. Шъ побесней кат оса през юни, ако го чуй от някой друг, а не от нас.

Телма прегърна и двете ми пралели.

— Всичко ще бъде наред, тя ще се оправи. Има само малко усложнения, както стана с теб преди няколко месеца, Грейс, помниш ли?

Мариан изгледа Телма замислено — като майка, която оглежда дали детето ѝ е добре, когато се е прибрало от игра навън.

— Добре ли се чувстваш, мис Телма?

Телма изглеждаше обърквана, почти какъвто вид имаха Сестрите през повечето време.

— Не знам какво стана. В един момент сънувах как съм на среща с Джордж Клуни и похапваме шоколадова торта, а в следващия — къщата се разпадна около нас. — Гласът ѝ потрепваше, сякаш не бе сигурна в думите, които изговаряше. — Едва успях да се добера до старите момичета и когато намерих Прудънс Джейн...

Леля Пру. Вече не чувах нищо друго. Мариан ме погледна.

— Тя е с парамедиците. Не се тревожи. Ама е при нея.

Избутах я и минах покрай нея. Двама парамедици се бяха навели над някого, лежащ на носилка. От металните тръби излизаха гумени тръбички и изчезваха в крехкото тяло на леля ми на места, които не можех да видя, защото бяха скрити с бели лепенки. Парамедиците окачваха на тръбите още торбички с някаква прозрачна течност, гласовете им почти не се чуваха сред хаотичната глъч, хлипания и сирени. Ама бе коленичила до леля Пру, държеше ръката ѝ и нашепваше нещо. Зачудих се дали се молеше, или говореше на Великите. Вероятно и двете.

— Тя не е мъртва — обади се Линк зад мен. — Мога да я помириша... искам да кажа, усещам го. — Пое отново дълбоко въздух. — Мед и сол, и червен сос с бекон.

Усмихнах се, въпреки ситуацията, и издишах дълбоко.

— Какво казват? Ще се оправи ли?

Линк се вслуша в наведените над леля ми парамедици.

— Не знам. Казват, че когато къщата е паднала, е получила удар и в момента е неконтактна.

Обърнах се да погледна към леля Мърси и леля Грейс. Ама и Телма им помагаха да седнат в инвалидните колички и отпращаха доброволците пожарникари, сякаш не знаеха, че това са мистър Роулс,

който изпълняваше рецептите в „Стоп енд Шоп“ и Ед Лондри, който работеше на бензиностанцията.

Наведох се и вдигнах парче стъкло от боклуците в краката ми. Не личеше какво е, но цветът на стъклото ми напомняше за зелената стъклена котка на леля Пру, онази, която с гордост държеше във витрината в дневната заедно със стъкленото грозде. Обърнах парченцето и видях, че от долната му страна бе залепена червена лепенка. Върху всички вещи на Сестрите имаше различни по цвят лепенки — така те отбелязваха коя вещ при кой роднина ще отиде след смъртта им.

Червена лепенка.

Котката бе предназначена за мен. Пъхнах парченцето в джоба си и гледах как лелите ми потеглят с количките към единствената друга линейка в града.

Ама ме погледна и знаех какво означаваше погледът ѝ.

Не казвай нищо и не прави нищо.

Означаваше, прибери се у дома, заключи вратите и стой вътре. Но тя знаеше, че не мога да го направя.

Една дума продължаваше да стои забита в съзнанието ми. *Неконтактна*. Леля Грейс и леля Мърси нямаше да я разберат, когато лекарите им я кажеха. Щяха да я разберат така, както я чух аз, когато Линк ми я каза.

Неконтактна. Все едно мъртва.

И за всичко бях виновен аз. Защото не можах да кажа на Ейбрахам къде да намери Джон Брийд.

Джон Брийд.

Всичко ми изплува пред очите.

Мутантът инкубус, който ни вкара в клопката на Сарафина и Ейбрахам, който бе опитал да открадне момичето, което обичах, който бе променил най-добрия ми приятел в нещо, подобно на себе си, и бе унищожил живота ми повече от веднъж.

Моя живот и този на хората, които обичах.

Заради него Ейбрахам бе освободил Бесовете. Заради него градът ми бе унищожен и леля ми почти бе умряла. Книгите бяха изгорени и за първи път причината за това не бяха ограничените умове или жалките хора.

Единственият виновник бе Джон Брийд.

Свих ръце в юмруци. Не бяха гигантски като този стоварил се върху нас, но бяха мои. Точно това беше станалото. Мой проблем. Аз бях Водач. Предполагаше се да намеря пътя — да бъде там заради някаква велика и ужасяваща цел, или каквото там беше онова, което Мариан и Лив бяха казали, че чародейският свят очаква от мен да направя. Трябваше да го открия.

Първо обаче трябваше да открия Джон Брийд.

Нямаше връщане назад, не и след днес.

Едната линейка потегли, после и другата. Сирените отекваха из цялата улица, докато се отдалечаваха и скриваха от очите ми. Затичах се. Мислех за Лена. Тичах още по-бързо. Мислех за майка ми, за Ама, за леля Пру и Мариан. Тичах, докато не ми остана дъх, докато пожарните останаха толкова далече зад мен, че вече не чувах сирените.

Спрях, щом стигнах до библиотеката, и останах там. Пламъците ги нямаше, поне по-големите от тях. В небето все още се издигаше дим. Вятърът въртеше пепелта във въздуха така, че тя приличаше на сняг. Пред библиотеката бяха струпани кутии с книги, някои почернели, други подгизнали от водата.

Едната половина от сградата все още стоеше там. Но това нямаше значение, не и за мен. Тя вече никога нямаше да мирише както преди. Майка ми, това, което се бе запазило от нея в Гатлин, най-накрая вече си бе отишла. Не можеш да възстановиш изгорелите книги. Можеш да купиш нови. Но тези страници няма да са били докосвани от нейните ръце, в тях няма да откриваш странни неща, оставени от нея, за да отбележи нещо интересно.

Част от нея бе умряла тази нощ, отново.

Не знаех много за Леонардо да Винчи. Какво пишеше в онази книга? Може би се учех как да живея, а може би се учех как да умра. След днес можеше спокойно да е всяко от тези неща. А може би трябваше да се вслушам в Емили Дикинсън и да позволя лудостта да добие някакъв смисъл за мен. Иначе бях обречен да си повтарям думите на По, които се бяха забили в главата ми.

Защото имах чувството, че се взирам дълбоко в мрака, толкова надълбоко, колкото е възможно да достигне смъртният взор.

Извадих зеленото парченце стъкло от джоба си и го погледнах, сякаш очаквах то да ми даде отговора какво трябва да направя сега, какво беше необходимо да разбера.

25.IX

ГОСПОДАРКИТЕ НА ДОМА

— Итън Уейт, можеш ли да ми донесеш малко студен чай? — провикна се леля Мърси от дневната.

Леля Грейс не закъсня да се обади.

— Итън, да не си посмял да й носиш чай! Ако изпие още един, шъ трябва да посети стаята за момиченца.

— Итън, не слушай Грейс. Да не разказвам кой ходи по пет пъти на час в момическата стая!

Погледнах към Лена, която държеше в ръка пластмасова кана, пълна със студен чай.

— Последно, да или не?

Ама тресна вратата и протегна ръка към каната.

— Вие двамката нямате ли си домашни?

Лена повдигна изненадано вежда, а аз се усмихнах с облекчение. Откакто леля Пру бе настанена в Здравния център на Окръжната болница и Сестрите се бяха преместили при нас, имах чувството, че не съм бил насаме с Лена от седмици.

Хванах я за ръката и я поведох към вратата на кухнята.

Готова ли си за малко бягство?

Готова съм.

Почти се затичахме към коридора, опитвайки се да се доберем възможно най-бързо до горния етаж. Леля Грейс седеше на дивана, пръстите й направо летяха с куките, докато се опитваше да закърпи любимото си вълнено одеяло, което бе в поне десет различни нюанси на кафявото. То напълно пасваше на дневната ни, която сега бе отрупана от пода до тавана с кафяви кашони, пълни с всичко, което с баща ми бяхме успели да спасим от къщата на Сестрите през изминалата седмица.

Те не бяха доволни от нещата, които бяха оцелели: почти всичко от спалнята на леля Грейс и леля Мърси, бакъреният плювалник, който бяха използвали всичките пет съпрузи на леля Пру, четири лъжички от

колекцията на леля Грейс и дървената стойка, на която слагаха любимите си спомени, купчина от прашни фотоалбуми, два различни стола от дневната, пластмасовият елен от предния им двор и стотици неотворени миниатюрни шишенца със сладко, които вземаха от любимата си закусвалня. Но нещата, които бяха оцелели, не им бяха достатъчни. Бяха ни изтормозили, докато с баща ми не домъкнахме и счупените вещи.

Повечето от тях си стояха по кутиите, но леля Грейс бе настояла, че украсяването на къщата ще им помогне да превъзмогнат страданието, затова Ама им разреши да сложат някои от нещата по стаите. Което беше причината Харлон Джеймс I, Харлон Джеймс II и Харлон Джеймс III — всички те запазени благодарение на това, което леля Пру наричаше „деликатното южняшко изкуство на таксидермията“ — сега се взираха с препарираните си очи право в мен. Харлон Джеймс I седеше, Харлон Джеймс II стоеше изправен и Харлон Джеймс III спеше. Най-много ме притесняваше Трети; леля Грейс го държеше до дивана си и постоянно някой от минаващите го настъпваше по лапите или по опашката.

Можеше да бъде и по-зле, Итън. Можеше да седи върху дивана.

Леля Мърси се мръщеше в количката си пред телевизора, очевидно разстроена, че е загубила сутрешната битка над дивана. Баща ми бе до нея и четеше вестник.

— Как сте днес, деца? Приятно ми е да ви видя, Лена.

Изражението му казваше: „Изчезвайте оттук, докато можете“.

Лена му се усмихна.

— И аз се радвам да ви видя, мистър Уейт.

След станалото той си вземаше, когато бе възможно, почивен ден от университета и си оставаше у дома, за да помага на Ама, иначе имаше голям риск тя да полудее.

Леля Мърси стискаше дистанционното в ръка, въпреки че телевизорът не бе включен.

— Къде си мислите, че отивате, влюбени гълъбчета?

Давай нагоре, Лена, бързо!

— Итън, не ми казвай, че се каниш да водиш младата дама горе. Хич не е прилично — размаха дистанционното към мен леля Мърси, сякаш се канеше да ме остави на пауза с него, преди да се кача в стаята

си. Погледна към Лена. — По-добре си дръж малкото сладко задниче далеч от момчешките стаи, пиленце.

— Мърси Лин!

— Грейс Ан!

— Не щъ да чувам таквиз мръсни думи от устата ти!

— Какво толкоз казах? Задниче? Ето ти на — задниче, задниче, задниче!

Итън! Изведи ме оттук!

Не спирай, давай нагоре!

Леля Грейс изсумтя.

— Разбира се, че няма да я води в стаята си. Баща му шъ съ обърне в гроба, ако туй стане.

— Аз съм съвсем жив, точно до теб съм — махна й с ръка баща ми.

— Уф, майчицата му де — уточни леля Мърси.

Леля Грейс размаха кърпичката, която бе като прикрепена на ръката й.

— Мърси Лин, съвсем си изкуфяла. Нали и аз това казах.

— Нищо подобно. Чух те съвсем ясно кат камбанен звън, с доброто си ухо. Каза, че татко му...

Леля Грейс избута настрани вълненото одеяло.

— Няма да чуйш камбана, дори ако забий над главата ти и...

— Студен чай, дами? — попита Ама, като се появи съвсем навреме на вратата с поднос в ръце.

С Лена се промъкнахме по стълбището нагоре, докато Ама блокираше гледката натам. Напоследък изобщо не беше възможно да минеш покрай Сестрите, без да се случи нещо подобно. Откакто се бяха преместили в дома ни и с баща ми докарахме остатъците от вещите им, не ни оставаше време да вършим нищо друго, освен да се грижим и да угаждаме на пралелите ми.

Лена изчезна в стаята ми и аз затворих вратата зад себе си. Обвих ръце около кръста й, а тя отпусна глава на гърдите ми.

Липсваше ми.

Знам... пиленце.

Тя ме ощипа престорено сърдито.

— Итън Уейт, не смей да затваряш таз врата!

Не различих дали беше гласът на леля Грейс или на леля Мърси, но нямаше значение. По този въпрос двете бяха на едно и също мнение.

Лена се усмихна и се протегна зад мен, за да отвори вратата.

Простенах.

— Недей.

Тя докосна устните ми с ръка, за да замълча.

— Кога за последно лелите ти са се изкачвали по стълбище?

Наведох се към нея и челата ни се докоснаха. Пулсът ми се ускори на мига.

— Като стана дума, мисля, че и Ама дълго ще се бави с разливането на студения чай.

Вдигнах я на ръце и я отнесох до леглото ми — по-скоро до матрака на пода; благодарение на Линк сега имах само това.

Отпуснах се до нея, без да обръщам внимание на счупения прозорец, отворената врата и останките от леглото.

Бяхме само двамата. Тя ме погледна със своите разноцветни очи, черните ѝ къдрици бяха разпилени по възглавницата около нея като ореол. Черен ореол.

— Обичам те, Итън Уейт.

Надигнах се и се облегнах на лакти, за да я виждам по-добре.

— Казвали са ми, че съм доста привлекателен, така че смятам, че напълно заслужавам любовта ти.

Лена се разсмя.

— Кой ти го е казал?

— Много момичета.

Очите ѝ помръкнаха за миг.

— Така ли? По-точно?

— Майка ми. Леля Каролин. И Ама.

Сръгах я в ребрата и тя започна да скимти, кикотейки се приглушено в ризата ми.

— Обичам те, Лена.

— Дано да е така. Защото не знам какво бих правила без теб.

Гласът ѝ бе искрен, напрегнат.

— Аз не съществувам без теб, Лена.

Наведох се и я целунах. Телата ни прилепваха съвършено, сякаш бяха създадени да бъдат заедно. И наистина бе така — независимо че

вселената и пулсът ми бяха на друго мнение. Усещах как енергията излизаше от мен, но това само ме караше още по-жадно да търся устните ѝ.

Лена се отдръпна, преди сърцето ми да започне да бие опасно бързо.

— По-добре да спрем, Итън.

Въздъхнах и се отпуснах по гръб до нея, ръката ми все още бе заровена в косата ѝ.

— Дори не сме започнали още.

— Докато не разберем защо става все по-лошо, трябва да сме много внимателни.

Обвих отново ръце около талията ѝ.

— Ами ако ти кажа, че не ме е грижа за това?

— Не го казвай. Знаеш, че съм права. Не искам и теб да те подпаля по случайност.

— Не знам... Може пък и да си струва.

Тя ме оципа по ръката и аз се усмихнах, с втренчен в тавана поглед. Знаех, че е права. Единствените хора, които все още владееха силите си, бяха инкубусите. В „Рейвънуд“ цареше пълен хаос, както и във всички в него.

Не че осъзнаването на това ми помагаше. Имах нужда да я докосвам, както се нуждаех от въздух, за да дишам.

Чух мяукане. Лусил се бе свила в долната част на матрака. Откакто бе загубила леглото си заради Харлон Джеймс IV, тя си беше присвоила моето. Баща ми се бе върнал от Чарлстън в нощта на т.нар. вихрушка и на следващия ден бе открил кучето на леля Пру, криещо се в един ъгъл в двора на детската градина. От мига, в който бе дошъл в дома ни, се държеше също като Сестрите. Напъха се направо в леглото на Лусил, ядеше вечерята ѝ от нейната паничка. Дори си остреше ноктите в нейното любимо място на един от шкафове.

— О, хайде, Лусил, не ревнувай. Ти прекарваш повече време с него от мен.

Но нямаше значение. Сестрите се бяха нанесли в дома ни, а Лусил — в моята стая.

Лена ме целуна бързо по бузата и се наведе през леглото, за да потърси нещо в чантата си. Старо копие на „Големите надежди“ на Дикенз изпадна от нея. Познах го веднага.

— Какво е това?

Лена я вдигна, като избягваше погледа ми.

— Нарича се „книга“ — отвърна саркастично тя.

— Онази, която намери в кутията на Сарафина? — попитах, макар да знаех отговора.

— Итън, това е просто книга. Чета много от тях.

— Не е просто книга, Лена. Какво става?

Тя се поколеба, после разлисти омачканите страници. Стигна една с подгънато ръбче и започна да чете на глас: „А можех ли да я гледам без състрадание, когато я виждах така наказана — превърната в развалина, напълно непригодна за света, в който живее...“^[1].

Лена се взираше в книгата така, сякаш в нея имаше отговори, които само тя можеше да види.

— Този пасаж бе подчертан.

Знаех, че искаше да научи повече неща за майка си, не за Сарафина — за жената, която бяхме видели във видението, онази, която я държеше в прегръдките си като бебе. Може би вярваше, че книгата или металната кутия на майка ѝ пазеше отговорите, от които се нуждаеше. Но според мен нямаше никакво значение какво бе подчертано в някакво старо копие на Дикенз.

Всичко в тази кутия бе опръскано с кръвта, капеща от ръцете на Сарафина.

Протегнах се и грабнах книгата.

— Дай ми я.

Преди обаче Лена да успее да каже нещо, стаята ми изчезна...

Започна да вали, сякаш небето откликваше на сълзите на Сарафина. Когато стигна до къщата на Ийдс, бе мокра до кости. Покатери се по бялата дървена решетка с увиващата се лоза под прозореца на Джон и се поколеба. Извади слънчевите очила, които бе откраднала от джоба на нечие палто и си ги сложи, преди да почука леко по стъклото.

Измъчвах я прекалено много въпроси. Какво щеше да каже на Джон? Как щеше да го накара да разбере, че все още е същият човек? Дали един светъл чародеец щеше да продължи да я обича — сега, когато беше... такава?

— Изабел? — Джон бе сънен, тъмните му очи се взираха с почуда в нея. — Какво правиш тук?

Хвана я за ръката и преди тя да отговори, я придърпа вътре.

— Аз... трябваше да те видя.

Джон понечи да запали лампата на бюрото си. Сарафина сграбчи ръката му.

— Недей. Остави така. Ще събудиш родителите си.

Той я погледна по-внимателно, очите му привикваха с мрака.

— Станало ли е нещо? Добре ли си?

Не беше. Бе наранена, без всякаква надежда и нямаше начин как да го подготви за това, което щеше да му каже. Джон знаеше за проклятието и за семейството ѝ. Но Сарафина никога не му беше казвала датата на рождения си ден. Бе си измислила друга, която бе минала преди месеци, за да не го тревожи. Той не знаеше, че днес е нейната Шестнайсета луна — нощта, от която тя се боеше, откакто се помнеше.

— Не искам да ти казвам — прошепна тя. Гласът ѝ я предаде, сълзите ѝ потекоха.

Джон я прегърна, главата ѝ се отпусна на гърдите му.

— Студено ти е — каза и разтърка гърба ѝ с длани. — Обичам те, можеш да ми кажеш всичко.

— Не и това — отвърна тя. — Всичко свърши.

Сарафина си спомни всички планове, които бяха правили. Да отидат заедно в колеж, Джон — на следващата година, тя — на последващата. Той щеше да учи инженерни науки, а нейният избор бе литература. Винаги бе искала да стане писател. След като завършеха, щяха да се оженят.

Нямаше смисъл да мисли вече за това. Всичко бе изгубено.

Джон я притисна по-силно.

— Изабел, плашиш ме. Нищо не може да ни лиши от това, което имаме. Нищо не е свършило. За какво говориш?

Тя го отблъсна, свали тъмните очила и разкри златистите си жълти очи на тъмен чародеец.

— Сигурен ли си в това?

В първия миг Джон просто се взираше в нея.

— Какво е станало? Не разбирам...

Сарафина поклати глава, сълзите изгаряха кожата на лицето ѝ.

— Днес е рожденият ми ден. Не ти казах преди, защото бях сигурна, че ще стана Светлина. Не исках да се тревожиш излишно. Но в полунощ...

Не може да довърши. Той и без това знаеше какво щеше да му каже. Виждаше го в очите ѝ.

— Това е грешка. Трябва да е така. — Тя говореше колкото на него, толкова и на себе си. — Аз съм си същата. Казват, че се чувстваш различно, когато преминаваш към Мрака — забравяш за хората, които обичаш. Но аз не съм забравила. И никога няма да го направя.

— Мисля, че става постепенно... — прекъсна я Джон с пресипнал глас.

— Мога да се преборя с това! Не искам да съм Мрак! Кълна се...

Дойде ѝ в повече — майка ѝ я бе отблъснала, сестра ѝ плачеше за нея, имаше опасност да загуби Джон. Сарафина не може да издържи. Строполи се на пода, тялото ѝ се тресе.

Джон коленичи до нея и я прегърна пак.

— Ти не си Мрак. Не ме интересува какъв цвят са очите ти.

— Да, но никой друг не го вярва. Майка ми дори не ме пусна да вляза у дома — отвърна, хлипайки тя.

Джон се отдръпна и я погледна.

— Тогава ще избягаме още тази нощ.

Грабна брезентова торба и започна да мята дрехи вътре.

— И къде ще отидем?

— Не знам. Ще измислим нещо. — Джон закопча торбата, хвана лицето ѝ с ръце и погледна в златните ѝ очи. — Няма значение къде ще отидем. Стига да сме заедно.

* * *

Бяхме отново в спалнята ми, сред яркото следобедно слънце. Видението изчезна, отнасяйки със себе си момичето, което нямаше нищо общо със Сарафина, която познавахме. Книгата падна на пода.

Лицето на Лена бе окъпано в сълзи и за миг приличаше на момичето от видението.

— Джон Ийдс е моят баща.

— Сигурна ли си?

Тя кимна и изтри сълзите си.

— Никога не съм виждала негова снимка, но баба ми е казвала името му. Изглеждаше толкова истински, сякаш все още е жив. И... наистина са се обичали.

Посегна да вземе книгата, която бе паднала с корицата нагоре — гръбчето ѝ бе омачкано, доказателство за това колко много пъти е била четена.

— Лена, не я докосвай.

Тя обаче не ме послуша и я вдигна от пода.

— Итън, чела съм я вече доста пъти. Никога досега не се е случвало. Мисля, че този път стана, защото я докоснахме едновременно.

Отвори отново книгата. Виждах тъмните линии на местата, където някой бе подчертавал отделни пасажки. Лена забеляза, че се опитвам да прочета какво бе отбелязано, надничайки през рамото ѝ.

— Цялата книга е така, маркирана е като някаква карта. Искаше ми се да знам накъде води.

— Знаеш къде.

И двамата знаехме. До Ейбрахам и Мрачния огън — до Голямата бариера, мрака и смъртта.

Лена не сваляше поглед от книгата.

— Този ред ми е любимият: „Животът ме превеи и пречупи, но, надявам се, за да ме направи по-добър“^[2].

И двамата бяхме „превити и пречупени“, променени, от Сарафина. Дали резултатът при нас бе по-добър? Бях ли станал по-добър от това, през което преминах? Ами Лена?

Замислих се за леля Пру, лежаща в болничното легло, за Мариан, пристъпваща между кашоните с изгорели книги, овъглени документи, подгизнали снимки. Делото на целия ѝ живот бе унищожено.

Ами ако хората, които обичахме, бъдеха подложени на натиск и болка, докато не загубеха накрая всякаква форма?

Трябваше да намеря Джон Брийд, преди да бъдат толкова променени, че да не успеем вече да съберем заедно парченцата от

живота им.

[1] Глава 49, „Големите надежди“, Чарлз Дикенз, изд. „Народна младеж“, 1980 г. — Б.пр. ↑

[2] Гл. 59 „Големите надежди“, Чарлз Дикенз, изд. „Народна младеж“, 1980 г. — Б.пр. ↑

26.IX

ЧАСОВЕ ЗА ПОСЕЩЕНИЕ

На следващия ден леля Грейс откри къде леля Мърси криеше шоколадовия си сладолед. На по-следващия ден леля Мърси откри, че леля Грейс го е изяла, и из къщата се разнесе писък, по-силен и от аларма. В деня след това събитие играх на скрабъл със Сестрите, но това е задача, която може да умопомрачи и най-здравия разум, защото е трудно да спориш с възрастни дами, които са абсолютно убедени, че „имашдавземаш“ е една дума, „памучено“ е глагол, „на пух и прах“ е прилагателно, а „акошъдъ“ е дълга форма на „ако“.

Направо бях смазан. Край.

Имаше един човек обаче, който не беше тук. Някой, който миришеше на мед и на сол, и на червен сос с бекон. Който можеше да сътвори най-безумните думи от плочките пред себе си. Който можеше да направи карта на чародейските тунели из целия Юг.

Няколко дни по-късно вече не можех да издържам, затова когато Лена настоя да отидем на посещение при леля Пру, се съгласих. Искях да я видя. Не бях сигурен как ще изглежда — все едно просто спи, както преди, когато заспиваше на дивана? Или както я видях в линейката? Нямаше как да знам и се страхувах от това, чувствах се виновен и гузен.

Но повече от всичко не исках да се чувствам сам.

* * *

Окръжният здравен център бе възстановително заведение — нещо средно между клиника и място, където те вкарват след преживяна сериозна травма. Или когато си паднал с колелото си. Или когато си се блъснал с колата си. Или пък когато те е блъснала нечия чужда кола. Някои смятат, че може да извадиш голям късмет, ако те

блъсне подходящата кола, защото ще изкараш големи пари като компенсация. А може и просто да умреш. Или пък и двете, както стана с Дийкън Хариган, който сега има най-хубавия надгробен камък в града, а жена му и децата му се радват на най-хубавата ограда, на вътрешен и външен батут за скачане и ядат навън пет вечери в седмицата. Карлтън Ийтън беше разказал всичко това на мисис Линкълн, която бе казала на Линк, а той каза на мен. Чековете пристигали всеки месец от Вашингтон — и в слънце, и в дъжд. Това става, когато те блъсне общинският камион за боклук.

Когато влязох в Здравния център обаче, няхах усещането, че леля Пру е била голяма късметлийка. Дори странната, спокойна тишина и силният климатик не ме накараха да се почувствам по-добре. Цялото място миришеше на нещо болезнено сладниково, сякаш всичко бе посипано с пудра захар. Нещо лошо, което се опитваше да ухае като нещо хубаво.

Още по-ужасно беше, че фоайето, коридорите и релефните тавани бяха боядисани в прасковено оранжево. Сякаш сос „Хиляда острова“^[1] бе полят върху салатата с извара и след това цялата смес бе плъосната на тавана.

Може да е френски сос.

Лена се опитваше да ме ободри.

Така ли? И в двата случая ми се иска да повърна.

Всичко е наред, Итън. Може би като я видим, нещата няма да ни се струват толкова зле.

Ами ако е дори още по-ужасно?

Стана такова само три метра по-нататък. От бюрото на рецепцията ме гледаше Боби Мърфи. За последно го бях виждал, когато все още и двамата бяхме в баскетболния отбор и той ме подиграваше, че Емили Ашър, известна като Преди-обичащата-Итън-а-после мразещата-го-Емили, ме бе зарязала на танците. Той беше супер добър защитник, малко по-голям от нас и никой не смееше да се закача с него. Сега Боби седеше зад бюрото на рецепцията в униформа с прасковен цвят и не изглеждаше толкова корав. Не изглеждаше и особено щастлив да ме види. Сигурно не помагаше и фактът, че името на табелката му беше сбъркано и вместо Боби пишеше Буби.

— Здравсти, Боби. Мислех, че си в Държавния колеж в Съмървил.

— Итън Уейт. Ти си тук и аз съм тук. Но не знам кой от нас е повече за съжаление — сопна се той, а погледът му се спря на Лена. Не я поздрави. Макар да бе закотвен в Здравния център, където половината пациенти не можеха да издадат и звук, бях сигурен, че е запознат с последните събития в града.

Опитах да се разсмея, но излезе нещо като кашлица и във фоайето настана мълчание.

— А-ха... Както и да е, беше крайно време да се появиш. Леля ти Прудънс питаше за теб — ухили се той и побутна списъка за посетители по бюрото към нас.

— Така ли? — попитах и застинах на място, въпреки че трябваше да предположа, че ще се опита да се избъзика с мен.

— Ха, не. Майтапя те. Просто се подпишете тук и отидете в градината.

— Градината? — попитах аз, след като се подписах и му върнах тетрадката.

— Ами да. Зад крилото със стаите на пациентите. Там отглеждаме полезните зеленчуци — усмихна се той и аз си спомних какъв беше преди. *Стоим в съблекалнята и той ме побутва с лакът: Човече, Уейт. Не можеш да позволиш една мацка да те разкара просто така. Излагаш целия отбор.*

Лена се облегна на бюрото.

— Някога ще ти писне ли да се заяждаш?

— О, да. Имам и по-хубави неща за вършене. Какво ще кажеш ти да ми покажеш твойто, а аз ще ти покажа мойто? — Гледаше нагло към мястото, където тениската на Лена се издуваше на гърдите ѝ.

Ръката ми се сви в юмрук. Видях как косата на Лена започна да се къдри по раменете ѝ, когато се приведе към него.

— Мисля, че сега е подходящ момент да спреш да говориш.

Боби отвори и затвори уста като риба на сухо. Явно се опитваше да каже нещо, но не му се получи.

— Така е много по-добре — усмихна се Лена и взе баджовите ни за посетители от бюрото.

— До скоро, Боби — казах аз.

Колкото повече се отдалечавахме по коридора, толкова по-сладникав ставаше въздухът, а миризмата се усилваше. Гледах отворените врати на стаите, покрай които минавахме — всяка ни

разкриваше някаква странна версия на картина на Норман Рокуел^[2], в която се случват само сбъркани неща, застинали кадри от жалкия ни живот.

В една от стаите възрастен мъж седеше на леглото — главата му бе увита в бели бинтове и имаше сюрреалистичен вид. Приличаше на някакво извънземно, което се забавляваше, като си играеше с йо-йо и го размахваше напред и назад по металния поднос в скута си. На стола срещу него седеше жена и бродираше нещо, което той вероятно никога нямаше да види завършено. Тя не поглеждаше към него и не забавяше нито за миг темпото на работата си.

В друга на леглото лежеше младеж, който разлистваше някакви листове, пръснати по пластмасова маса, имитираща дърво. Взираше се в празното пространство пред себе си, унесено, но ръката му продължаваше да пише и да пише, сякаш не можеше да се контролира. Отстрани изглеждаше, че не той движи химикалката, а буквите се изписват сами. Може би всяка дума, която някога бе писал, се намираше на тези купчина листове. Може би това бе историята на живота му, може би беше литературен шедьовър? Кой можеше да знае? На кого му пукаше? Не и на Боби Мърфи.

Устоях на порива да грабна листовите и да прочета какво пишеше там.

Инцидент с мотор?

Вероятно, не ми се мисли за това, Лена.

Тя стисна ръката ми, а аз се опитах да не си припомням гледката от лятото — Лена на мотора на Джон Брийд, прегърнала го през кръста, боса и без каска.

Знам, че беше глупаво.

Отдръпнах я от тази врата.

В стаята на малкото момиче в края на коридора имаше купища хора, но това бе най-тъжният рожден ден, който бях виждал. Имаше торта, купена от „Стоп енд Шоп“ и маса с чаши, пълни с нещо, приличащо на боровинков сок. Това беше. На тортата имаше свещичка с числото пет и семейството пееше. Останалите свещички не бяха запалени.

Вероятно нямат право да ги палят в стаите, Итън.

Какъв скапан рожден ден е този?

Плътният сладникав мирис на въздуха стана още по-тежък и погледнах към отворената врата, която водеше към нещо като кухня, разположена в дълго и тясно помещение. Затворени кутии с течна храна бяха струпани от пода до тавана, една върху друга. Оттук беше миризмата — от храна, която не беше храна. Предназначена за живи хора, които не живеяха истински живот. Храна за моята леля Пру, която се бе пренесла в непознатата пустота на един свят — нищо, че на пръв поглед изглеждаше, че просто спи в леглото си. Леля Пру, която чертаеше карти на чародейските тунели с точността, с която Ама попълваше кръстословиците си.

Беше прекалено ужасно, за да е истина. Но бе истина. Всичко това се бе случило и не в някакъв тунел, където пространството и времето бяха различни, а тук, в смъртния свят. Във великия окръг Гатлин. Бе се случило в родния ми град, на моето собствено семейство.

Не бях сигурен, че ще се справя. Не исках да виждам леля Пру така. Не исках да я запомня така. Тъжни врати и хранителни вещества в кутии и торбички, коридор в противен прасковен цвят.

За малко да се обърна и да си тръгна, но после стигнахме до поредната врата и се озовах другаде. Въздухът се промени. Това бе мястото. Знаех го, защото вратата бе отворена и характерният мирис, който Сестрите излъчваха, се носеше оттам. Розова вода и лавандула — от онези малки торбички против молци, които те слагаха в шкафовете си. Беше много отличителна миризма. Дадох си сметка, че не й бях обръщал внимание преди, когато Сестрите ми разказваха историите си.

— Итън.

Лена направи крачка пред мен. Чувах шума от апаратите, жужащи в стаята.

— Хайде. — Пристъпих към нея, но тя постави ръце на раменете ми.

— Знаеш, че тя... може да не е тук, нали?

Опитах се да я слушам, но се разсейвах от звуците на непознатите апарати, вършещи непознати неща на моята така до болка позната и обичана леля.

— За какво говориш? Разбира се, че е тук. На вратата пише името й, ето виж...

Да, така пишеше с черен маркер на нещо като бяла табелка, каквито има в студентските общежития. Стейтъм, Прудънс.

— Знам, че тялото ѝ е тук. Но дори да е вътре, леля ти Пру, с всички онези неща, които я правят точно твоята леля Пру, тя пак може... да не е тук.

Знаех какво ми казваше, но не исках да го приемам. Хиляда пъти по хиляда не исках.

Допрях вратата с ръка.

— Казваш ми, че го усещаш ли? Така, както Линк може да подуши кръвта ѝ и да чуе ударите на сърцето ѝ? Ще можеш ли да я... намериш?

— Да намеря какво? Душата ѝ ли?

— Една Самородна може ли да направи такова нещо? — чух надеждата в гласа си.

— Не знам — отвърна Лена. Имаше вид, като че ли всеки миг щеше да се разплаче. — Не съм сигурна. Чувствам, че има нещо, което се предполага да направя. Но не знам какво е.

Погледна встрани, към другия край на коридора. Забелязах, че една капчица си проправяше път по лицето ѝ надолу.

— Няма откъде да знаеш каквото и да е, Лена. Вината не е твоя. Всичко стана заради мен. Ейбрахам дойде да търси мен.

— Не е вярно. Дойде заради Джон.

Не довърши, но чух края на изречението. *И заради мен. Защото се Призовах сама.*

Смени темата, преди да успея да кажа нещо.

— Попитах чичо Макон какво става с хората, когато са в кома.

Затаих дъх, въпреки всичко, в което вярвах или не вярвах.

— И?

Тя сви рамене.

— Не беше сигурен. Но чародейците вярват, че духът може да напуска тялото при определени обстоятелства — като нашето Пътуване. Чичо го описа като някакъв по-особен вид свобода, сякаш блуждаеш — почти като Блудник.

— Предполагам, че това няма да е чак толкова лошо...

Замислих се за младежа, пишещ неосъзнато, за възрастния мъж, играещ си с йо-йото. Те не пътуваха никъде. Не бяха Блудници. Бяха заседнали в смъртния свят, хванати в капана на строшените си тела.

Независимо от всичко, просто не можех да го понеса. Не и за леля Пру. Особено не и за моята леля Пру.

Без да кажа нищо повече, минах покрай Лена и влязох в стаята.

* * *

Леля ми Пру бе най-дребничкият човек на света. Тя самата казваше, че се прегърбва с всяка изминала година и се смалява на ръст с всеки починал съпруг — едва ми стигаше до гърдите, дори когато се опитваше да се изпъчи, обута с обувките си с равни, но дебели токове.

Както лежеше в средата на огромното болнично легло, а от тялото ѝ стърчаха всевъзможни тръбички, изглеждаше още по-дребничка. Светлината влизаше на ивици в стаята през пластмасовите щори на прозореца и рисуваше линии като решетки по лицето и тялото ѝ, които не помръдваха. Все едно се намираше в болничното крило на затвор. Не можех да се насиля да погледна в лицето ѝ. Поне не веднага.

Пристъпих по-близо до леглото. Виждах мониторите, макар да не знаех какво точно показват. Разни неща бипкаха, движеха се линии. В стаята имаше само един стол, естествено с тапицерия в прасковен цвят, неудобен и твърд като камък, и второ празно легло. След това, което бях видял в другите стаи, леглото ми приличаше на дебнещ капан. Коя ли потрошена и смазана душа щеше да бъде разположена на него следващия път, когато дойдех на посещение при леля си?

— Състоянието ѝ е стабилно, не се тревожете. Тялото ѝ е здраво, просто в момента не е с нас — каза сестрата, която влезе след нас в стаята и затвори вратата. Не виждах ясно лицето ѝ, но от конската ѝ опашка под касинката бе избягал един черен кичур. — Ще ви оставя за малко сами, ако желаете. Прудънс не е имала посетители от вчера. Сигурна съм, че времето с вас ще ѝ се отрази добре.

Гласът ѝ беше успокояващ, дори познат, но преди да успея да я огледам по-внимателно, тя излезе и затвори вратата. Видях ваза със свежи цветя на масичката до леглото на леля ми. Върбинки. Приличаха на цветята, които Ама отглеждаше вкъщи. „Летен пламък“, така ги наричаше тя. „Червени като огън.“

Отидох до прозореца и дръпнах щорите. Светлината ни заля и затворът изчезна. По ръба на стъклото имаше тънка бяла линия сол.

— Ама. Сигурно е идвала вчера, когато бяхме с леля Грейс и леля Мърси. — Усмихнах се вътрешно, поклащайки глава. — Изненадан съм, че е оставила само сол.

— Всъщност... — обади се Лена и подръпна загадъчна конопена торбичка, завързана с канап и пъхната под възглавницата на леля Пру. Помириса я и направи гримаса. — Уф, определено не е лавандула.

— Явно е нещо за защита.

Лена придърпа стола по-близо до леглото.

— Радвам се. Бих била много уплашена да съм тук сама. Прекалено е тихо — каза сериозно тя. Посегна колебливо към ръката на леля Пру. На кокалчетата на пръстите на леля ми имаше сложена лепенка, за да прикрива иглите на системата.

Погледнах дланите ѝ — бяха покрити с петна, които ми приличаха на рози. Тези ръце трябваше да държат псалтир или карти за някоя игра като любимата на лелите ми джим ръми. Или котешка каишка, или карта на Тунелите.

Опитах се да се отърся от обземащото ме чувство за обърканост на цялата ситуация.

— Всичко е наред.

— Не мисля...

— Можеш спокойно да я хванеш за ръката, Лена.

Тя хвана тънката ръка на леля Пру между своите две длани.

— Изглежда толкова спокойна, сякаш спи. Виж ѝ само лицето.

Не можех. Протегнах се неловко и докоснах нещо, което май беше палец на крак или някаква бучка, надигаща завивката ѝ в долния край.

Итън, не бива да се боиш.

Не се боя, Лена.

Мислиш ли, че не знам какво чувстваш?

Какво чувствам?

Изпитвала съм го — и аз съм се бояла, че човек, когото обичам, ще умре.

Погледнах към нея — бе се привела над леля ми като някаква чародейска сестра.

Да, страхувам се от това, Лена. Постоянно.

Знам, Итън.

Мариан. Баща ми. Ама. Кой ще бъде следващият?

Спрях за миг.

Тревожа се и за теб.

Итън, недей...

Позволи ми да се страхувам за теб, Лена.

— Итън, моля те...

Ето го. Разговорът. Разговорът, който идва наред, когато *Келтската нишка* стане прекалено лична. Беше една стъпка назад от споделените мисли и една стъпка по-далеч от пълната смяна на темата.

Но аз не исках да се откажа.

— Боя се за теб, Лена. От мига, в който се събудя, до мига, в който заспивам отново, и после в сънищата си и във всяка секунда между тях.

— Итън. Погледни я.

Лена се приближи до мен и постави ръката си върху моята, така че сега и двамата докосвахме крехката ръка на леля Пру.

— Виж очите ѝ.

И аз най-накрая го направих.

Изглеждаше различно. Не щастлива, но не и тъжна. Очите ѝ бяха мътни, разфокусирани. Сякаш бе изчезнала и не беше тук, точно както сестрата ни беше казала.

— Леля Пру не е като другите хора. Обзалагам се, че е някъде далече и проучва непознати пространства. Винаги е искала да прави това. Може би в момента довършва картата на Тунелите. — Лена ме целуна по бузата и се изправи. — Ще проверя дали мога да намеря нещо за пиене. Искаш ли нещо? Може би имат шоколадово мляко.

Знаех какво правеше. Даваше ми време, за да остана насаме с леля си. Не беше нужно да ѝ го казвам. А и още не ѝ бях споделил, че вече не понасям вкуса на шоколадовото мляко.

— Не, добре съм така.

— Дай знак, ако имаш нужда от мен.

Затвори внимателно вратата зад себе си.

След като тя излезе, не знаех какво да правя. Гледах как леля Пру лежи в болничното легло с всички тези тръби, излизащи и влизащи в кожата ѝ. Хванах ръката ѝ, като внимавах да не дръпна системата ѝ. Не исках да я нараня. Бях сигурен, че тя все още можеше да усеща болка. Не беше мъртва, не спирах да си го повтарям.

Знаех, че е хубаво да се говори на хората в кома, защото те могат да те чуят. Опитах се да се сетя какво мога да ѝ кажа. Но в главата ми се въртяха само едни и същи думи.

Съжалявам. Аз съм виновен.

Защото бе вярно. И тежестта на вината ми бе толкова огромна, че вече не можех да я понеса. Надявах се, че Лена е права. Надявах се, че леля Пру е на някакво странно място и чертае карти или забърква каши. Дали беше с майка ми? Можеха ли да се намерят на онова място, където и да бе то?

Все още мислех за това, когато за миг затворих очи...

Усещах обвитата в лепенки длан на леля Пру в моята ръка. Само че, когато погледнах към леглото, леля Пру я нямаше. Премигнах. Леглото също изчезна, после стаята. Намирах се никъде, вирах се в пустота, чувах нищо.

И после... Звук от стъпки.

— Итън Уейт, това ти ли си?

— Лельо Пру?

И тя изплува пред мен от абсолютната пустота.

Беше тук и никъде, появяваше се и изчезваше пред очите ми, облечена в най-хубавата си нощница, онази с ярките цветя и копчетата, имитиращи перли. Чехлите ѝ бяха плетени и в същите нюанси като любимото одеяло на леля Грейс.

— Толкоз скоро? — каза тя, махайки с кърпичката в свитата си длан. — Казах ти миналата нощ, имам разни неща да върши, докато съм тук. Не можеш да ми тормозиш и викаш за помощ всеки път към не знайш отговора на нещо.

— Какво? Не съм те посещавал миналата нощ, лельо Пру.

Тя се вледени.

— Шъ играйш номера на старата си леля?

— Какво си ми казала? — попитах аз.

— Ти кво ма попита? — потърка тя главата си и с ужас осъзнах, че беше започнала отново да се изгубва.

— Ще се върнеш ли, лельо Пру?

— Просто още не мога.

— Не можеш ли да се върнеш сега с мен?

Тя поклати глава.

— Не знайш ли? Туй зависи от колелото на съдбата.

— Какво?

— Рано или късно то ще се стовари върху всички ни и ще ни смаже. Туй ти казах, нали? Кат попита за идването тук. Що питаш толкоз много днес? И костите мъ болят вече, имам нужда от малко почивка.

Вече почти изчезваше от погледа ми.

— Остави ме, Итън. Не е добре за теб да гледаш тъй надълбоко. Колелото на съдбата не е свършило с теб.

Гледах как кафявите ѝ плетени чехли изчезват.

** * **

— Итън?

Чух гласа на Лена и усетих допира на ръката ѝ на рамото си, как ме разтърсваше, за да се събудя. Главата ми тежеше и бавно отворих очите си. Ярката светлина се изливаше през незакрития с щори прозорец. Бях заспал на стола до леля си, както обикновено заспивах на стола в архива на библиотеката при мама, когато я чаках да довърши работата си. Погледнах надолу. Леля Пру си лежеше в леглото, неவிждащите ѝ очи бяха отворени, сякаш нищо не се бе случило. Пуснах ръката ѝ. Сигурно съм изглеждал странно, защото Лена се притесни.

— Итън, какво става?

— Аз... видях леля Пру. Говорих с нея.

— Докато беше заспал?

Кимнах.

— А-ха. Но не ми приличаше на сън. И тя не беше изненадана, че ме вижда. Явно съм бил там и преди.

— За какво говориш? — втренчи се в мен почти уплашено Лена.

— Миналата нощ. Тя каза, че съм идвал при нея. Само дето аз не си спомням.

Случваше се по-често и беше все по-досадно. Постоянно забравях разни неща.

Преди Лена да каже нещо, сестрата се появи на вратата, открявайки я съвсем леко.

— Съжалявам, но времето за посещение приключи. Трябва да оставиш леля си да си почива, Итън.

Звучеше приятелски, но посланието бе ясно. Бяхме навън, в празния коридор, преди сърцето ми да има време да се успокои.

* * *

На излизане обаче Лена се сети, че си е забравила чантата в стаята на леля Пру. Докато я чаках да си я вземе, вървах бавно по коридора и спрях пред една врата. Не успях да се удържа. Момчето в стаята беше на моя възраст и за миг се зачудих какво ли щеше да бъде да съм на негово място. Все още седеше до масата и ръката му все още пишеше. Огледах се и пристъпих предпазливо в стаята му.

— Ей, човече. Аз... просто минавам оттук.

Седнах на ръба на стола пред него. Очите му дори не трепнаха, не погледна към мен и ръката му не спря да се движи. Отново и отново той пишеше на листа си, дълбаеше на едно и също място, понякога линиите стигаха до чаршафа под него, но иначе се трупаха една върху друга в черна дупка.

Издърпах леко листа и той се премести с около сантиметър. Ръката спря. Погледнах в очите му.

Там все още нямаше нищо.

Дръпнах пак листа.

— Хайде. Ти пишеш. Аз ще го прочета. Искam да чуя какво имаш да кажеш. Твоят шедьовър.

Ръката започна пак да се движи. Започнах да местя листа, съвсем бавно, за да съвпадне със скоростта на писането му.

„така свършва светът така свършва светът така
свършва светът на Осемнайсетата луна Осемнайсетата
луна Осемнайсетата луна така свършва светът“

Ръката спря, тънка лига се спусна от устните по химикалката и по листа.

— Схванах. Чух те, човече. Осемнайсетата луна. Ясно.

Ръката започна да пише отново и този път оставих думите да пишат сами, докато посланието отново се загуби в черното петно.

— Благодаря — казах тихо аз. Погледнах към малката бяла дъска, която не беше и никога нямаше да бъде на вратата на ничия стая в никое студентско общежитие. — Благодаря, Джон.

[1] Сос „Хиляда острова“ — класически американски сос за салата в американската кухня. Прави се с майонеза, кетчуп или доматиена паста и ситно нарязани червени и зелени чушки. — Б.пр. ↑

[2] Норман Рокуел (1894–1978) — американски художник и илюстратор. Признат за един от авторите, допринесли за оформянето на стила на американската култура. Налага характерен дизайн на типично американски реклами, включително и образа на Дядо Коледа. — Б.пр. ↑

28.IX

КРАЯТ НА ДНИТЕ

— Това е знак.

Карах Лена към дома и се носехме по път номер 9. Тя не сваляше поглед от стрелката, сочеща скоростта ни.

— Итън, намали — обади се най-накрая. Беше уплашена също като мен, но добре го прикриваше.

Исках да се махна колкото се може по-бързо от Здравния център, от прасковените му стени и миризма на болница, от строшените тела и празните очи. Колкото и бързо да карах, не беше достатъчно.

— Казваше се Джон и пишеше „така свършва светът на Осемнайсетата луна“ отново и отново. На картоната му имаше информация, че е пострадал при катастрофа с мотор.

— Знам. — Лена ме докосна по рамото и видях, че косата ѝ се бе накъдрила от вятъра. — Но ако не намалиш, ще го направя вместо теб.

Колата намали скоростта като от само себе си, но мислите ми продължаваха да препускат бясно. Свалих ръце от волана и той даже не се завъртя.

— Искаш ли да караш? Ще отбия, за да се сменим.

— Не искам да карам, но ще свършим в Здравния център, ако не се успокоиш, за да осмислим станалото — опита се да ме успокои Лена и ми посочи пътя. — Просто внимавай.

— Но какво означава всичко това според теб?

— Добре, нека да помислим какво знаем.

Върнах се в спомените си към нощта, в която Ейбрахам се появи в стаята ми. Това бе първият път, в който повярвах, че Джон Брийд наистина е жив. Нощта, в която започна всичко.

— Ейбрахам търси Джон Брийд. Бесовите унищожиха града и вкараха леля Пру в болница. Там срещнах момче на име Джон, което ме предупреди за Осемнайсетата луна. Поне мисля, че е някакво предупреждение.

— Нещо като Предвещаваща песен.

Да, Лена бе права.

— Да добавим и книгата на баща ти.

— Предполагам, че е същото.

Все още не можех да се сетя каква бе ролята на баща ми във всичко това.

— Значи Осемнайсетата луна и Джон Брийд са свързани по някакъв начин — мислеше на глас Лена.

— Трябва да разберем кога ще бъде тя. Как да стане?

— Зависи. За чия Осемнайсета луна говорим?

Лена погледна през прозореца и аз казах единственото нещо, което тя не искаше да чува.

— Твоята?

Тя поклати глава.

— Не, този път не мисля, че е моята.

— Откъде знаеш?

— Рожденият ми ден е много далече. А Ейбрахам очевидно много отчаяно търси Джон.

Беше права. Ейбрахам не търсеше нея този път, искаше Джон. Лена все още разсъждаваше на глас.

— А и името на момчето не беше Лена, нали?

Да, не беше Лена. Казваше се Джон и пишеше съобщения за нечий осемнайсети рожден ден.

За малко да изляза от пътя. Колата се изправи сама и аз се отказах. Свалих ръце от волана. Бях прекалено уплашен, за да шофирам.

— Мислиш ли, че става дума за Осемнайсетата луна на Джон Брийд?

Лена си играеше с гердана на гърдите си, потънала в мисли.

— Не знам, но изглежда много вероятно.

Поех си дълбоко дъх.

— Какво ще стане, ако всичко, което Ейбрахам каза, е истина и Джон е жив? Ако на неговия осемнайсети рожден ден се случи нещо още по-ужасно?

— О, божичко — прошепна Лена.

Спряхме рязко по средата на пътя. Чу се клаксонът на някаква друга кола и видях как нещо червено и метално профуча покрай нас.

За минута никой не каза нито дума.

Целият свят се носеше бясно към края на пропастта и нямаше как да го спра.

* * *

Оставих Лена в „Рейвънуд“, но не бях готов да се прибера у дома. Имах нужда да помисля, а там не можех да го направя. Ама щеше да ми хвърли един поглед и да разбере, че нещо не е наред. А не исках да влизам в кухнята и да се преструвам, че всичко е цветя и рози и че не съм видял как тя сключва сделка с някакъв вуду еквивалент на тъмен чародеец. Че не съм говорил с леля Пру, докато тя лежи неконтактна, в кома, в своя прасковен затвор. Или че не съм наблюдавал как странно момче на име Джон ми предава послание за края на света, който явно наближаваше.

Исках да се изправа лице в лице с истината — с жегата, буболечките и пресъхналото езеро, с потрошените къщи, съборените покриви и унищожението, което Ейбрахам стовари върху града ми. Карак по главната улица и гледката беше много по-зловеща сега, на светло, отколкото преди няколко дни нощем. Витрините на магазините бяха със спуснати щори, за да не пострадат пак стъклата. Човек не можеше вече да види Мейбърин Сътър как подстригва клиентите си — обикновено прекалено късо, или как ги къдри, докато не заприличат на пудели. Не можеше да види Сиси Хъникът да подрежда карамфили и гипсофил на щанда в „Градините на Еден“ или пък Мили и дъщеря ѝ да поднасят бисквити и чай няколко метра по-нататък.

Те си бяха тук, но Гатлин вече не беше град със стъклени прозорци и витрини. Беше град на затворени врати и натъпкани с провизии килери, град, пълен с хора, очакващи с тревога следващата буря или края на света, в зависимост от вярата и убежденията им.

Затова изобщо не се изненадах, когато завих по „Сайпръс Гроув“ и видях майката на Линк застанала пред Баптистката църква. Сигурно поне половината жители на Гатлин се бяха събрали там — както баптисти, така и методисти — по тротоарите, по моравите, навсякъде, където бяха успели да си намерят място. Преподобният Блекуел стоеше пред вратата на параклиса, точно под думите „И САМО ПРАВЕДНИТЕ ЩЕ ОТИДАТ НА НЕБЕТО“. Ръкавите на бялата му

риза бяха навити, самата риза бе намачкана и разгащена. Сякаш не беше спал от дни.

Държеше мегафон — не че се нуждаеше от него. Викаше достатъчно силно и така, а хората от тълпата си носеха собственоръчно нарисувани плакати и кръстове и ги размахваха пред него, като че ли той бе Елвис, възкръснал от мъртвите.

— В Библията — винаги произнасяше думата малко по-провлачено, да не би някой да пропусне да я чуе — пише, че ще има знаци. Седем печата ще бележат настъпването на Края на дните.

— Амин! Слава на бога! — извика в отговор тълпата.

Един глас, естествено, се извисяваше над всички останали. Мисис Линкълн стоеше в основата на стълбището, верните ѝ лакеи от ДАР се бяха скупчили около нея, хванати ръка за ръка. Тя носеше плакат, на който с кървавочервен маркер пишеше „КРАЯТ Е БЛИЗО“.

Спрях близо до тротоара, жегата ме затисна и ми спря дъха в мига, в който колата вече не се движеше. Стариият дъб, хвърлящ сянката си върху църквата, бе отрупан със скакалци и слънцето се отразяваше в броните на техните черни лъскави гръбчета.

— Войни! Суша! Мор! — преподобният Блекуел направи пауза и погледна нагоре към жалкия, умиращ дъб. — „Ще има и страхотии, и големи поличби от небето.“ Лука, 21:11^[1].

Отецът сведе главата си за миг, после я вдигна с обновена решителност и плам в очите.

— Ето, сега виждам аз големи поличби!

Тълпата закима в знак на съгласие.

— Преди няколко нощи торнадо се спусна над града ни от небесата като пръст божи! И ни докосна, засегна всяка къща в нашия скромнен град! Едно добро семейство загуби своя дом. Библиотеката ни, домът на словата господни и човешки, изгоря до основи. Мислите ли, че е случайност?

Пасторът защитава библиотеката? За първи път чувах подобно нещо. Ето това направо си беше чудо. Искаше ми се мама да е тук, за да го види и чуе сама.

— Не! — възкликна той. Хората в тълпата поклащаха глави в съгласие. Той насочи ръката си напред, местейки пръста си от лице на лице, сякаш говореше лично на всеки от тях. — Тогава ви питам, това истинско божие знамение от небесата ли е?

— Амин!

— Знамение е! — възкликна някой.

Преподобният Блекуел притисна библията до гърдите си като щит.

— Звярът е пред портите със своята армия от демони!

Почти против волята ми си спомних как се беше нарекъл Джон Брийд. Демонски воин.

— Звярът идва за нас — извиси глас отново пасторът. — Готови ли сте за него?

Мисис Линкълн вдигна високо своя плакат и останалите притеснително приличащи си дами от ДАР направиха същото от солидарност. „КРАЯТ Е БЛИЗО“ се блъсна в „ПРИЗИВ КЪМ СВЕТИЯ ДУХ“, а „МОЛИТВА ЗА ИЗКУПЛЕНИЕ“ почти се откъсна от дървената пръчка, към която бе прикрепен.

— Готова съм да се боря. Със собствените си ръце ще пратя дявола обратно там, откъдето е дошъл! — изкрещя мисис Линкълн.

Вярвах й. Ако наистина си имахме работа с дявола, начело с майката на Линк, борбата ни може би щеше да има успех.

Преподобният вдигна Библията високо над главата си.

— Библията обещава, че ще има още знаци. Земетресения. Гонения и мъчения на малцината избрани. — Притвори очи за миг, отдавайки се на мислите си. — „А когато почне това да се сбъдва, изправете се тогава и повдигнете главите си, защото се приближава избавлението ви.“ Лука, 21:28.

Отпусна главата си драматично, бе предал вече посланието си на тълпата.

Мисис Линкълн не можеше да се въздържа повече. Грабна мегафона в едната си ръка, а с другата размахваше плаката си.

— Демоните идват и трябва да сме готови! Казвам ви го от години! Вдигнете глави и се оглеждайте за тях. Може да са на задната ви врата. Може да ходят и в момента сред нас!

Бе доста иронично. Поне веднъж майката на Линк бе права. Демоните идваха, но хорицата от Гатлин не бяха готови за тази битка.

Дори Ама — с нейните кукли, които не бяха кукли, и с картите й таро, които не бяха карти таро, със солта по первазите на прозорците и бутилките по дърветата — дори тя не бе подготвена за това. Ейбрахам

и Сарафина с армията си от Бесове? Хънтинг и неговата кървава глутница? Джон Брийд, който бе никъде и навсякъде?

Именно заради него краят наближаваше и демоните бродеха сред нас. Всичко бе заради него. Той беше виновен.

А ако имаше едно нещо, с което бях много добре запознат, едно нещо, което усещах как пълзи под кожата ми така, както скакалците се скупчваха по онзи дъб, това бе вината.

[1] Всички цитати от Библията са по изданието на Св. Синод на Българската православна църква, София, 1992 г. — Б.пр. ↑

28.IX

РИСК

Беше късно, когато най-накрая се прибрах у дома. Лусил ме чакаше на предната веранда, с килната настрани глава, сякаш нямаше търпение да види какво ще направя. Когато отворих вратата и тръгнах по коридора към стаята на Ама, вече знаех. Не бях готов да се изправа срещу нея, но имах нужда от помощта ѝ. Осемнайсетата луна на Джон Брийд беше прекалено голяма хапка за мен и ако имаше някой, който да знае какво трябваше да се направи, това бе Ама.

Вратата на спалнята ѝ бе затворена, но я чувах как трополи вътре. Говореше си нещо, но бе прекалено тихо, за да чуя какво точно казваше.

Потропах леко по вратата и притиснах глава до прохладното дърво.

Моля те, нека е в добро настроение. Поне тази вечер.

Тя откряна вратата малко, колкото да надникне през процепа. Все още бе с престилката си и държеше игла, в която бе вдянат конец. Погледнах покрай нея в сумрачната ѝ стая. Леглото ѝ бе покрито с всевъзможни неща — макари конци, билки и какво ли още не. Без съмнение правеше своите кукли. Но нещо не бе наред. Миризмата — онази отвратителна смес от бензин и билка — сега вече я разпознах, май бе женско биле, сладник, както го наричаха — която помнех от „магазина“ на бокора.

— Ама, какво става?

— Нищо, което да те интересува. Защо не се качиш горе да си напишеш домашните?

Не ме гледаше в очите и не попита къде съм бил.

— Каква е тази миризма? — попитах и продължих да оглеждам стаята аз, за да открия източника ѝ. На шкафа имаше голяма черна свещ. Изглеждаше точно като онази, която гореше в стаята на бокора в криптата на вуду кралицата. Около нея имаше скупчени ръчно ушити торбички.

— Какво приготвяш тук?

За секунда тя се разстрои, но после се овладя, пристъпи напред и затвори вратата зад себе си.

— Амулети, както винаги. Сега върви горе и се тревожи за този хаос, който наричаш своя стая.

Ама никога не беше горила преди нещо, което миришеше като химическа отрова, не и когато правеше своите кукли или някой от амулетите си. Не можех да ѝ кажа, че знаех откъде е свещта. Щеше да ме одере жив, ако научеше, че съм бил в гробницата на вуду кралицата. Имах нужда да повярвам, че за всичко това съществува причина, независимо че засега не я разбирах. Защото Ама бе най-близкото до майка, което имах, и също като майка ми тя винаги ме защитаваше.

И все пак исках да знае, че забелязвам разни неща — че знаех, че нещо не е наред.

— И откога палиш свещи, които миришат така, все едно са правени в някаква тайна научна лаборатория, в която забъркваш адски смеси и правиш куклите си? С конски косми и...

Главата ми се изпразни.

Не можех да си спомня какво друго слагаше в куклите си, нито какво имаше в стъклениците по рафтовете ѝ. Конски косми — можех да си представя това бурканче. Но какво имаше в другите?

Ама ме наблюдаваше. Не исках да усети, че не мога да си спомня.

— Забрави. Ако не искаш да ми кажеш какво наистина правиш, добре. Все тая.

Обърнах се и се впуснах по коридора навън. Подпрях се на една от колоните на верандата и се заслушах в звука, издаван от скакалците, докато изяждаха останалото от града ни. Така, както нещо изяждаше ума ми.

Отвън, на верандата, настъпващият мрак бе едновременно топъл и тъжен. През отворения прозорец чувах трополене на тигани, дъските по пода скърцаха и се оплакваха — Ама биеше кухнята. Явно за тази нощ се бе отказала от правенето на амулети. Познатият ритъм на тези звуци обаче не ме разведри, както ставаше обикновено. Накара ме да се почувствам по-виновен, сърцето ми заби по-учестено, а това ме подтикна да закрача по-нервно, докато дъските на верандата не заскърцаха почти толкова силно, колкото онези в кухнята.

От двете страни на стената и двамата с Ама бяхме пълни с тайни и лъжи.

Запитах се дали протритият дървен под на нашата къща бе единственото място в Гатлин, което знаеше всички скелети, скрити в семейния ни килер. Щях да помоля леля Дел да погледне някой път, ако силите ѝ проработеха отново.

Беше тъмно и трябваше да поговоря с някого. Ама вече не беше вариант. Натиснах цифрата три на телефона си за бързо набиране. Не исках да си призная, че не помнех номера, на който бях звънял стотици пъти.

Постоянно забравях разни неща и не знаех защо. Знаех само, че не е на добре.

Чух някой да вдига.

— Лельо Мариан?

— Итън? Добре ли си? — попита тя. Звучеше изненадана.

Не, не съм добре. Уплашен съм и съм объркан. И доста сигурен, че не ни очаква нищо хубаво.

Насилих се да кажа нещо друго, снижавайки глас.

— Да, всичко е наред. Ти как си, държиш ли се?

Когато отвърна, умората личеше в гласа ѝ.

— Знаеш ли, Итън, майка ти щеше да се гордее с този град. Сега повече хора идват, за да помогнат като доброволци във възстановяването на библиотеката, отколкото изобщо са влизали на посещение през всичките тези години.

— Да, предполагам, че така стоят нещата с горенето на книги. Май всичко зависи от това кой ги гори.

Гласът ѝ също се понижи.

— Знаеш ли вече нещо за това? Кой всъщност ни подпали?

От начина, по който го каза, разбрах, че мислеше само за това — и този път бе наясно, че мисис Линкълн не е виновницата.

— Затова се обаждам. Ще ми направиш ли една услуга?

Можеш ли да върнеш нещата, както си бяха преди, когато най-големият ми проблем бе да намеря време да се мотая с момчетата в „Стоп енд Шоп“ и да чета списания за коли?

— Всичко, което кажеш.

Всичко, в което няма да ми се наложи да се включа по начин, по който не мога. Това искаше да каже.

— Ще дойдеш ли в „Рейвънуд“? Трябва да говоря с теб и с Макон. И с всички други, предполагам...

Мълчание. Звукът от мисленето на Мариан.

— За... това ли?

— Нещо такова.

Още мълчание.

— Положението ми в момента не е много добре. Ако Съветът на пазителите реши, че нарушавам отново правилата...

— Отиваш да посетиш приятел у дома му. Това не може да е срещу правилата. Не бих те молил, ако не беше важно. Става дума не само за библиотеката. За жегата, за всичко в града. За Осемнайсетата луна.

Моля те. Ти и Ама сте всичко, което имам, а тя става все по-мрачна. Никога не е била такава. Не мога да говоря с мама. Значи трябва да си ти.

Знаех отговора, преди да каже нещо. Едно от нещата, които обичах в Мариан, бе, че тя наистина чуваше това, което ѝ се казваше.

— Дай ми няколко минути.

* * *

Затворих телефона и го оставих на стъпалата до мен. Време беше за друго обаждане, но то не изискваше техника. Погледнах към небето. Звездите вече се появяваха. Луната чакаше.

Лена? Тук ли си?

Мина известно време, а после усетих как Лена бавно започна да слива съзнанието си с моето, докато накрая се свързахме.

Тук съм, Итън.

Трябва да разберем какво става. След случката в Здравния център не можем да чакаме повече. Намери чичо си. Вече се обадох на Мариан, а по пътя ще взема и Линк.

А Ама?

Исках да ѝ кажа какво се бе случило тази вечер, но бях прекалено засегнат.

В момента не е в най-подходящото си настроение. Можеш ли да повикаш баба си?

Тя не е тук. Но леля Дел е. Няма как и Ридли да остане настрани.

Това нямаше да помогне, но щом и Линк щеше да идва, беше невъзможно да я изключим от сбирката.

Никога не знаеш, може да имаме късмет. Може Рид да е прекалено заета да бучи игли в малките вуду куклички с образите на мажоретките.

Лена се разсмя, но не и аз. Не можех да си представя кукли, които не миришеха като отровата в стаята на Ама. Усетих целувка по бузата си, въпреки че бях сам на верандата.

Тръгвам.

Не споменах името на другия човек, който също щеше да бъде на тази среща. Лена също не го направи.

Вътре вкъщи леля Грейс и леля Мърси гледаха любимата си телевизионна игра с въпроси „Риск“. Надявах се, че това ще бъде добър начин за разсейване на вниманието, защото Ама знаеше всички отговори, но се преструваше, че не е така, а Сестрите не знаеха нито един, но настояваха, че знаят всички.

— Спи по три години? Е, *conchashima*, Грейс. Този отговор го знам, но няма да ти кажа.

Conchashima бе дума, която леля Мърси си бе измислила, за да кълне, и я използваше, когато искаше да подразни сестрите си, защото отказваше да им каже какво означава. Бях доста сигурен, че тя самата не знаеше.

Леля Грейс изсумтя.

— *Conchashima* на теб, Мърси. Какво са правили всичките съпрузи на Мърси, когато са искали да не пукнат от досада? Ей на този въпрос търсят отговора.

— Много забавно, Грейс Ан. Мисля, че всъщност питат „Колко дълго спа Грейс по време на последната великденска служба в църквата?“. Докато дремеше над хубавата ми шапка с рози.

— Казано е три години, не три часа. И ако преподобният не обичаше да слуша толкоз собствения си глас, може би щеше да бъде по-лесно за всички останали. Освен туй не виждах нищо от листата на цветята на бонето на Дот Джесъл, зад която седях.

— Охлювите — обади се Ама и Сестрите я зяпнаха с недоумение. Тя бавно сваляше престилката си. — Колко дълго могат да

спят охлювите? Цели три години. И колко време ще ме карате, момичета, да чакам за вечеря? И къде, в името на милостивия бог, си мислиш, че отиваш, Итън Уейт?

Замръзнах на място до вратата. Явно нищо не можеше да отвлече вниманието на Ама. Тя нямаше да ме пусне да изляза сам през нощта — не и след посещението на Ейбрахам и пожара в библиотеката, и станалото с леля Пру. Повлече ме към кухнята и застана пред мен, сякаш се канеше да ме изтезава.

— И внимавай какво ще ми кажеш. Не си мисли, че няма да позная, ако се опиташ да ми наговориш някакви глупости.

Огледа се из кухнята — търсеше дървената си лъжица, но аз я бях изпреварил и я бях пхнал в задния джоб на дънките си. Нямаше дори и молив на разположение, така че бе напълно невъоръжена.

Реших да действам.

— Ама, нищо особено не е станало. Казах на Лена, че ще вечерям у тях.

Искаше ми се да мога ѝ споделя истината, но не можех. Не и докато не откриех какви ги вършеше с онзи бокор в Ню Орлиънс.

Ама обаче сложи ръце на ханша си и не се предаде.

— Вечерта, когато съм приготвила прочутото си кълцано свинско на барбекю? По рецептата ми, печелила три пъти синя панделка на панаира? И очакваш да повярвам на тези дрънканици? — изсумтя тя и тръсна глава. — Ще предпочетеш някакви префърцунени глупости в златна чиния пред моето свинско?

Ама нямаше много високо мнение за способностите на Кухнята и имаше право.

— Не. Просто... забравих.

Това си беше истината, макар че тази сутрин бе споменала какво ще готви за вечеря.

— Хм...

Личеше, че не ми повярва. Което беше напълно разбираемо, защото обикновено това беше моята престава за рая.

— Л.И.Ц.Е.М.Е.Р.И.Е. Девет хоризонтално. Като че ли си намислил нещо, Итън Уейт, и го криеш от мен. И то не е вечеря.

И тя също беше намислила нещо и го криеше. Но нямах дума за това.

Наведох се към нея и я прегърнах през кръста.

— Обичам те, Ама. Нали го знаеш?

Също бе чиста истина.

— О, знам много неща. Знам, че си толкова далече от истината, колкото е майката на Уесли от бутилка уиски, Итън Уейт.

Отблъсна ме, но бях спечелил. Ама, стояща в тази задушна кухня, в която толкова често ме мърмеше, независимо дали го заслужавах, или не, независимо дали го искаше, или не.

— Не е нужно да се тревожиш за мен. Знаеш, че винаги се прибирам у дома.

Тя омекна за миг и докосна лицето ми с ръка, поклащайки глава.

— Продаваш ми сладко ухаещи праскови, малкия, но няма да ги купя.

— Ще се върна до единайсет. — Грабнах ключовете на колата от кухненския плот и я целунах по бузата.

— Нито минута след десет или ти ще къпеш Харлон Джеймс утре. Имам предвид всичките кучета — и живото, и препарираните!

Изнизах се от кухнята, преди да ме спре за нещо. И преди да се усети, че бях отмъкнал дървената й лъжица със себе си.

* * *

— Гледай само! — Линк се надвеси през прозореца на волвото и колата започна да се накланя в неговата посока. — Еха!

— Сядай долу.

Той се тръсна обратно на мястото си.

— Виждаш ли тези черни следи? Сякаш някой е мятал напалм или е стрелял с огнехвъргачка към „Рейвънуд“. И после е спрял.

Линк беше прав. Дори на бледата лунна светлина виждах ясно дълбоките бразди, поне метър широки, от двете страни на пътя. На няколко метра от портите на имението спираха. „Рейвънуд“ бе недосегаем, но мащабът на нападението от онази нощ срещу къщата на Лена явно е бил невероятен. Тя не беше казала колко зле е било, а и аз не я бях питал. Тревожех се прекалено много за собственото си семейство, за моя дом, за моята библиотека. За моя град.

Сега се вирах в щетите и се надявах това да е най-лошото. Спрях встрани на пътя и двамата излязохме от колата. Трябваше да

погледнем следите от това пиротехническо чудо, което се бе изсипало върху „Рейвънуд“.

Линк се приведе над черната бразда пред портата.

— Близко до къщата е по-дебела. Точно преди да изчезне.

Вдигнах една черна клонка и тя се натроши в ръката ми.

— Не прилича на станалото с къщата на леля Пру. Там беше по-скоро като торнадо, това тук е като от пожар — като при библиотеката.

— Не знам, човече. Може би Бесовите причиняват различни неща на различните хора... и не само хора.

— Чародейците са хора.

Линк вдигна друг клон и го огледа по-внимателно.

— Добре де, всички ние сме хора. Знам само, че това нещо е изпържено.

— Смяташ ли, че е дело на Сарафина? Тя си пада по огъня.

Не ми се искаше да обмислям този вариант, но беше възможно. Сарафина не бе мъртва. Беше там някъде и едва ли щеше да остане встрани от играта.

— Да, тя е гореща, секси жена, така е. — Линк забеляза, че го гледам, сякаш е полудял. — Какво? Не мога ли да я наричам така? Кое то си е вярно, си е вярно.

— Сарафина е царицата на мрака, тъпако.

— Да си гледал филми напоследък? Царицата на мрака винаги е някоя много секси мацка. Поне трета степен по моята скала. — Изтри пепелта от натрошилия се клон от дланите си. — Да се махаме оттук. Нещо наоколо ми причинява адско главоболие. Чуваш ли този звук, все едно няколко триона режат нещо?

Обвързващите заклинания. Вече можеше да ги усеща.

Кимнах и тръгнахме към колата. Ръждясалите, скърцащи порти се отвориха пред нас в сенките, сякаш ни очакваха.

* * *

Тук ли си, Лена?

Пъхнах ръце в джобовете си и погледнах към къщата. Виждах прозорците, дървените щори, обрасли с бръшлян, като че ли стоята на

Лена изобщо не бе променена. Знаех, че това е илюзия, и че от мястото си вътре тя ме вижда през стъклените стени.

Опитах се да накарам Рийс да остане в стаята си заедно с Риан, но както можеш да предположиш, тя не беше особено съгласна да съдейства.

Линк се беше втренчил в портика на прозореца, разположен точно срещу този на Лена.

А какво стана с Ридли?

Попитах я дали иска да дойде. Реших, че няма начин да пропусне как всички се събираме тази вечер. Каза, че ще дойде, но кой знае? Напоследък се държи доста странно.

Ако „Рейвънуд“ имаше лице, стаята на Лена щеше да бъде едното му мъждукащо око, а този на Ридли — другото. Паянтовите капаци бяха отворени и висяха неравно от двете страни, а прозорецът зад тях бе мръсен. Преди да се обърна, зад прозореца на Ридли премина сянка. Поне реших, че е сянка; на лунната светлина беше трудно да се каже по-точно.

Не виждах кой е. Бяхме прекалено далече. Но прозорецът започна да се тресе, по-силно и по-силно, докато капациите се откачиха от пантите и паднаха на земята. Сякаш някой се опитваше много упорито да го отвори, дори това да означаваше да събори цялата къща. За момент помислих, че е земетресение, но земята не се тресеше. Само къщата беше странна.

Итън?

— Видя ли това? — попитах аз Линк, но той зяпаше комина.

— Виж, тухлите падат — каза той.

Къщата се разтресе още по-силно и някаква енергия премина през нея. Входната врата се разклати.

Лена!

Затичах се към вратата. Чувах как вътре нещо се чупи. Протегнах се и докоснах горната гредка, в която бяха издълбани чародейски символи. Нищо не се случи.

Почакай, Итън. Нещо не е наред.

Добре ли си?

Добре съм. Чичо Макон смята, че нещо се опитва да проникне вътре.

Оттук изглежда по-скоро, че някой се опитва да излезе навън.

Вратата се отвори и Лена ме издърпа в къщата. Усетих плътната завеса от енергия и сила, докато минавах през прага. След това, което бях преживял отвън, се почувствах облекчен, че съм вътре. Докато не се огледах наоколо.

Вече бях свикнал с постоянно променящия се интериор на имението. Бях виждал всичко — от класическия вид на стара плантация до обстановка като в готически филм на ужасите, но се оказах неподготвен за тази гледка.

Беше нещо като свръхестествен бункер, чародейски еквивалент на убежището на мисис Линкълн, където тя трупаше провизии за всякакви случаи — от урагани до дните на Апокалипсиса. Стените бяха покрити с нещо като броня — листове от сребрист метал от пода до тавана, а мебелите ги нямаше. Купчините книги и кадифените кресла бяха заменени с големи пластмасови бидони и кутии със свещи и уиски. Имаше и чувал с кучешка храна, очевидно за Бу, макар че никога не го бях виждал да яде нещо друго освен пържоли.

Имаше цяла редица от бели туби, които приличаха удивително много на белината на мисис Линкълн, която тя купуваше и използваше, за да „предотврати разпространението на заразите“. Пристъпих към тях и вдигнах една.

— Какво е това? Някакъв чародейски дезинфектант?

Лена я взе от ръката ми и я постави обратно в редицата до другите.

— Да, нарича се „белина“.

Линк потропа с ръка по един от пластмасовите бидони.

— Майка ми ще хареса това място. Определено ще вдигне точките на чичо ти. Забрави за 24-часовата или 36-часовата евакуация. Това тук е сериозна работа. Бих казал, че имате достатъчно провизии за около три седмици. Но нямате лост.

Погледнах го с недоумение.

— Какъв лост?

— За изравяне на телата от развалините.

— Телата?

Мисис Линкълн бе по-луда, отколкото смятах.

Линк се обърна към Лена.

— Обаче нямате никаква храна.

— По това се различават чародейците от смъртните, мистър Линкълн.

Макон стоеше на прага на трапезарията, съвършено невъзмутим, както винаги.

— Кухнята е напълно способна да ни осигурява храна при всякакви условия. Но е важно да сме подготвени за определени ситуации. Този следобед бе доказателство за това.

Направи жест в посока на трапезарията и ние го последвахме. Черната маса с животински крака бе изчезнала, заменена от лъскава алуминиева, която приличаше на нещо, което можеш да видиш в медицинска лаборатория. С Линк явно бяхме последните, защото край нея имаше само две свободни места.

Ако пренебрегнеш странната маса и металната облицовка на стените, гледката ми напомни за срещата, когато видях семейството на Лена за първи път. Когато Ридли още бе Мрак и ме беше подвела да я вкарам в имението. Сега ми се струваше почти забавно. Свят, в който Ридли бе най-голямата заплаха.

— Моля, седнете, мистър Уейт и мистър Линкълн. Опитваме се да определим произхода на трусовете.

Отпуснах се на едното свободно място до Лена, Линк седна до мен. Като огледах хората около масата, си помислих, че явно не съм единственият с някаква конкретна идея в главата, но не казах нищо. Не и на Макон.

Знам. Сякаш ни е очаквал. Когато му казах, че идвате, не ми се стори изненадан. И всички просто започнаха да идват.

Мариан се приведе към нас и се озова сред ореол от светлина, която падаше над масата от най-близката свещ.

— Какво става там навън? Усетихме го чак оттук.

Чух познат глас зад себе си.

— Не знам, но и ние го усещахме отвън.

В сенките видях как Макон направи жест към масата.

— Леа, защо не заемеш мястото вляво от Итън?

Преди да се обърна, между мен и Линк се появи празен стол и Леа Рейвънуд се настани на него.

— Здравсти, Леа — поздрави я Линк.

Очите ѝ се разшириха, сякаш тя откриваше промяната в него. Запитах се дали можеше да усети, че той вече е от нейния вид.

— Добре дошъл, братко — отвърна тя и черната ѝ коса, вързана на конска опашка, се разлюля на врата ѝ. За миг ми напомни на сестрата в Здравния център.

— Леа! Ти беше при леля Пру...

— Шшш... Имаме по-важни неща за обсъждане — стисна тя ръката ми и ми смигна, което бе достатъчно ясен отговор на въпроса ми. Явно Леа наблюдаваше леля ми и се грижеше за нея заради мен.

— Благодаря ти.

— За нищо. Просто правя това, което ми е казано.

Лъжеше. Леа бе толкова независима, колкото бе и Лена.

— Никога не правиш това, което някой друг ти нареди.

Тя се разсмя.

— Да, прав си. Добре, тогава значи правя нещо, защото така искам. И в момента искам да държа под око семейството си. Моето семейство, твоето семейство, все едно.

Преди да успее да кажа нещо, Ридли връхлетя в стаята, облечена в нещо, приличащо по-скоро на бельо, отколкото на дрехи. Пламъкът на свещите се разгоря за миг; Ридли все още умееше да създава ефектно впечатление с появата си.

— Не виждам името си на някоя картичка, как да разбера къде ми е мястото? А знам, че съм поканена на купона, нали така, чичо Макон?

— Повече от добре дошла си при нас, мила моя.

Макон звучеше спокойно. Вероятно вече бе свикнал с изблиците ѝ.

— Какво точно си облякла, съкровище? — попита леля Дел, като вдигна длан над очите си, сякаш бледата светлина я заслепяваше и не можеше да види ясно.

Ридли извади дъвка, разви хартийката и я метна на масата.

— Е, кое съм? Поканена или добре дошла? Искam да съм наясно с отношението на великите чародейци.

— „Рейвънуд“ е твойт дом сега, Ридли.

Макон потропа нетърпеливо по масата с пръсти, но усмивката му сякаш казваше, че той разполага с цялото време на света.

— Всъщност „Рейвънуд“ принадлежи на моята братовчедка, чичо. След като ти ѝ го даде и го отне от останалите. — Определено беше яхнала метлата тази вечер. — Какво, няма ли кльопачка? О, да,

вярно. Кухнята не е на себе си. Както и всички други тук. Иронично, нали? Аз съм в стая, пълна с хипергигамощни хора, а никой не може да спретне една сносна вечеря.

— Ама че уста има това момиче — поклати глава леля Дел.

Макон направи приканващ жест към Ридли да седне на стола.

— Ще ти бъда признателен, ако проявиш уважение към някои дребни... проблеми, с които всички се сблъскваме.

— Все тая... — махна пренебрежително Ридли с яркорозовите си нокти. — Нека купонът започне! — възкликна престорено и пооправи долната част на това, което носеше, каквото и да бе то. Дори по нейните стандарти този път облеклото ѝ бе повече от оскъдно.

— Не ти ли е студено? — прошепна леля Дел.

— Това е *винтидж* — сопна ѝ се Ридли.

— И откъде е? От „Мулен Руж“? — попита появилата се на вратата Лив, носеща в ръцете си купчини книги.

Ридли се запъти към най-близкото свободно място и пътъм подръпна плитката на Лив.

— Всъщност, Пипи...

— Моля ви — накара ги да замълчат само с поглед Макон. — Впечатлен съм от сценичното представление, Ридли. По-малко от избора на тоалет. Сега, ако обичаш, заеми мястото си — въздъхна тежко той. — Оливия, благодаря ти, че се присъедини към нас.

Ридли се плъсна на стола, който се появи до този на Линк, като демонстративно го пренебрегваше. Той пък ѝ намигна.

— Не знам от какъв магазин е това чудо, но ако продават такива неща в мола в Съмървил, ще ти купя оттам подаръка за рождения ден.

Ридли продължаваше да зяпа в пода, като се преструваше, че не забелязва нито него, нито коментара му.

Макон започна.

— Оливия, усети ли трусовете?

Опитвах се да не откъсвам очи от Макон. Но чух как Лив седна на мястото си, метна на масата нещо, което според мен бе червеният ѝ бележник, и започна да намества селенометъра си. Познавах звуците на действията ѝ, така, както познавах движенията на Линк, на Ама и на Лена.

— Ако нямате нищо против, мистър Макон... — започна тя, като побутна купчина книги по масата към него. — С тази последната исках

да съм сигурна, че разполагам с точните данни.

— Продължавай, Оливия.

Усещах как Лена се напрягаше всеки път, когато Макон споменаваше името на Лив. Напрежението й идваше към мен на вълни.

Лив продължи да говори, абсолютно в неведение за ставащото.

— В общи линии, положението се влошава. Ако данните са точни, има някаква енергия, която се привлича към тази къща.

Страхотно. Сега имаме нужда само от това Лив да започне да говори за привличане.

— Интересно — кимна Макон. — Значи се усилва, както подозирахме?

Това „ние“ в думите му не остана незабелязано от Лена.

Писна ми от нея.

— Лив? — По дяволите. Вместо да отговоря мислено на Лена, казах името на Лив на глас. Какво ми ставаше? Лена ме погледна смаяно.

— Да, Итън?

Лив чакаше да й задам въпроса си. Цялата маса се бе обърнала към мен. Трябваше да измисля нещо. За какво говорехме?

Привличане.

— Чудех се...

— Да?

Лив продължаваше да ме гледа с очакване. Добре, че Рийс не беше в стаята. Дори да бе с намалени сили, една Сибила щеше да види какво чувствах в момента.

На мен също не ми бе нужен селенометър, за да ги измеря. Макар с Лив да бяхме само приятели, винаги щяхме да значим много един за друг.

Стомахът ми се преобърна. Само че този път усещането не бе обичайното гадене — по-скоро сякаш Бесовете си играеха с вътрешните ми органи.

— Бесовете — казах изневиделица. Всички все още ме зяпаха. Лив кимна търпеливо, очаквайки да кажа нещо смислено.

— Да... напоследък имаше много по-голяма тяхна активност от обикновено.

— Не. Искях да кажа, ами ако ние предполагаме, че нещо се опитва да проникне в „Рейвънуд“ заради всичко, което Ейбрахам

стовари върху нас?

Мариан ме погледна с недоумение.

— Библиотеката ми почти изгоря до основи. Къщата на лелите ти бе унищожена. Не е ли нормално да допуснем нещо такова?

Всички в стаята ме гледаха така, сякаш съм идиот, но аз продължих:

— Ами ако грешим? Ако някой прави това отвътре?

Лив повдигна вежди.

Ридли размаха ръце.

— Това е най-тъпата...

— Всъщност е гениално — каза Лив.

— Разбира се, че ще мислиш така, Мери Попинз — направи многозначителна гримаса Ридли.

— Да, така мисля. И освен ако нямаш по-убедителни факти, този път ще си затвориш устата и поне веднъж ще ме изслушаш. — Леа се обърна към Макон. — Итън може да е прав. Има аномалия в числата, която не можех да обясня. Но ако променя позицията на данните, всичко вече има идеален смисъл.

— Защо някой ще прави това отвътре? — попита Лена.

Гледах втренчено червения бележник на масата — редиците с цифри, познатите и безопасни неща.

— Въпросът не е защо. — Гласът на Макон звучеше странно. — А кой?

Лена погледна към Ридли. И двамата си мислехме едно и също. Ридли направо подскочи в стола си.

— Подозирате мен? Винаги мен вините за всичко, което се обърка тук!

— Ридли, успокой се — каза Макон. — Никой...

Но тя го прекъсна.

— А някога хрумвало ли ти е, че данните на малката ни мис Съвършенство може да са погрешни? Не, защото се връзваш на всичко, което тя ти каже!

Лена се усмихна.

Не е смешно, Лена.

Не се смея.

Макон вдигна ръка.

— Достатъчно. Напълно възможно е нещо не да се опитва да проникне в „Рейвънуд“, а да е вече тук.

— Не мислиш ли, че щяхме да забележим, ако някое от тъмните създания на Ейбрахам беше преодоляло обвързващите заклинания? — Лена явно не бе убедена.

Макон стана от стола си, без да откъсва очи от мен. Гледаше ме както онази вечер, когато се видяхме за първи път и аз му показах медальона на Женевиев.

— Добър довод, Лена. Трябва да предположим, че има пробив.

Леа Рейвънуд се взираше съсредоточено в брат си.

— Макон, за какво мислиш?

Той заобиколи масата, докато стигна до мен.

— По-интересно ми е за какво мисли Итън. — Зелените му очи започнаха да блестят. Заприличаха ми на ярката светлина, която излъчваше Сиянието.

— Какво става? — прошепнах на Леа, която изглеждаше направо поразена.

— Знаех, че силите на Макон са се променили и че е станал чародеец. Но нямах представа, че може да преследва мисли.

— Какво означава това?

Хич не ми звучеше добре, като се имаше предвид, че Макон се взираше право в мен.

— Умът е лабиринт, а Макон може да си проправя път през него.

Приличаше на някой от отговорите на Ама, с които тя никога всъщност не ти казваше нищо.

— Смяташ, че може да чете мисли ли?

— Не така, както си представяш? Може да усеща смущенията и аномалиите, нещата, които не принадлежат обикновено на съзнанието.

Леа се взираше в Макон. Зелените му зеници искряха, но бяха разфокусирани, сякаш не виждаше нищо. И все пак бях сигурен, че точно в този миг ме преценяваше. Беше притеснително да те виждат, без да те гледат. Макон се взираше в мен една безкрайно дълга минута.

— Ти, от всички хора...

— Аз, какво?

— Изглежда си довел нещо — не, *някого* — с теб тази вечер. Неканен гост.

— Итън никога не би направил такова нещо! — възкликна изненадано Лена.

Аз бях не по-малко изненадан, но Макон не ѝ обърна внимание и не откъсна очи от мен.

— Не мога да се обзаложа с живота си, но нещо се е променило.

— За какво говорите? — попитах тихо аз. В стомаха ми се надигаше гадно чувство.

Мариан се изправи бавно, сякаш не искаше да го стресне.

— Макон, знаеш, че Редът влияе на силите на всички. Ти не си имунизиран. Възможно ли е да усещаш нещо, което не е тук?

Зелената светлина изчезна от очите на Макон.

— Всичко е възможно, Мариан.

Сърцето ми биеше бясно в гърдите ми. Преди миг ме обвиняваше, че съм довел нещо или някого в „Рейвънуд“, а сега просто така бе променил мнението си?

— Мистър Уейт, струва ми се, че нещо не е наред с теб. Нещо значително липсва. Което обяснява защо долавям странник в дома си, макар този странник да си ти, млади човече.

Всички се втренчиха в мен. Стомахът ми се преобърна, сякаш земята все още се движеше под краката ми.

— Липсва? Какво ми липсва?

— Ако знаех, щях да ти кажа — каза по-спокойно вече Макон. — За нещастие, все още не съм сигурен.

Не знаех за какво говореше той, а и вече не ми пукаше. Нямаше да седя и да слушам как ме обвиняват в някакви неща, които не бях направил, защото силите му се бяха прецакали, а той беше прекалено арогантен, за да си го признае. Светът ми се разпадаше и имах нужда от отговори.

— Надявам се, че добре сте се позабавляли с ловуването на мислите ми, или както там го наричате, сър. Но не за това съм дошъл да говорим.

— А за какво си дошъл да говорим, мистър Уейт? — отпусна се Макон на стола си начело на масата. Каза го така, все едно губех времето на всички, а това само ме вбеси още повече.

— Осемнайсетата луна не е за „Рейвънуд“ или Лена. А за Джон Брийд. Но не знаем къде е той и какво ще се случи, когато тя настъпи.

— Мисля, че е прав — каза замислено Лив, докато дъвчеше края на химикалката си.

— Мислех, че ще искате да знаете и да ни помогнете да го намерим. — Изправих се. — И съжалявам, ако нещо ми липсва и сякаш не съм аз. Може би е свързано донякъде с факта, че светът ни се разпада.

Итън, къде отиваш?

Това са пълни простотии. Писна ми.

— Итън, успокой се, моля те — каза Мариан и се пресегна към мен.

— Кажи го на Бесовете, които унищожиха целия град. Или на Ейбрахам, на Сарафина или на Хънтинг. — Гледах право към Макон. — Защо не насочите своето рентгеново зрение към тях?

Итън!

Приключих тук.

Той нямаше предвид...

Не ме интересува какво е имал предвид, Лена!

Макон продължаваше да се взира в мен.

— Няма съвпадения, нали така? Когато вселената ме предупреждава за нещо, обикновено това е гласът на майка ми. А когато тя ми говори, аз я слушам.

Излязох навън, преди някой да успее да каже нещо. Не беше нужно да съм Водач, за да видя тези, които бяха загубили пътя си.

4.X

ГУМЕНО ПИЛЕ

Виждах само огън. Усещах жегата и се взирах в цвета на пламъците. Оранжево, червено, синьо. Огънят има много повече цветове, отколкото хората смятат.

Бях в къщата на Сестрите, в капан.

Къде си?

Погледнах в краката си. Знаех, че ще бъде тук всеки момент. И тогава чух гласа, през пламъците под мен.

АЗ ЧАКАМ.

Спуснах се надолу по стълбището, към гласа, но стъпалата се разпадаха под краката ми и внезапно вече летях стремглаво в бездната. Строполих се на пода, раменете ми пробиха горящите дъски.

Видях оранжево, червено, синьо.

Осъзнах, че се намирам в библиотеката, а не в мазето на лелите ми, където май трябваше да бъда. Навсякъде около мен горяха книги.

Да Винчи. Дикинсън. По. И още една.

„Книгата на луните“.

Видях и проблясък на нещо сиво, което не беше част от огъня.

Беше той.

Димът ме погълна и аз припаднах.

* * *

Събудих се на пода. Когато погледнах в огледалото в банята, лицето ми бе покрито със сажди. През целия ден се опитвах да не кашлям, въпреки че по гърлото ми бе полепнала пепел.

* * *

След спора ми с Макон, или каквото там беше, спях по-зле от обикновено. Когато се карах с него, това водеше до скандал и с Лена, което бе много по-болезнено от караниците с всички хора накуп, които познавах. Но сега всичко бе различно и Лена не знаеше какво да каже, също като мен.

Опитвахме се да не мислим за ставащото около нас — за нещата, които не можехме да спрем, и за отговорите, които не можехме да открием. Но то винаги стоеше някъде там, в някое ъгълче на съзнанието ни, макар да не си го признавахме. Стараехме се да се съсредоточим върху нещата, които можехме да контролираме — като това как да опазим Ридли в страни от проблемите и как да прогоним скакалците от къщите си. Защото, когато всеки ден е като края на света, след известно време той започва да ти се струва съвсем обикновен, колкото и налудничаво да е това. И нищо не е същото като преди.

Насекомите ставаха все по-гладни, жегата — все по-изгаряща, а целият град — все по-смахнат. Всички забелязвахме обаче най-вече жегата. Тя беше доказателство, че независимо дали човек целеше коша на игрището, излизаше на среща или лежеше в Здравния център, под всичко това, от мига, в който се събуждахме сутрин, до мига, в който заспивахме, и във всички мигове между тях — нещо беше сбъркано и нямаше да става по-добре. А само по-лошо.

Аз няхах нужда да усещам жегата, за да го осъзнавам. Всички доказателства бяха пред мен, в дома ми — в кухнята ни. Ама бе практически свързана на клетъчно ниво с нашата стара печка и когато нещо се случваше в главата ѝ, то намираще външна изява в това, което приготвяше. Не разбирах какво ставаше с нея, а и тя едва ли щеше да ми каже. Можех само да се опитвам да сглобявам пъзела от малкото следи, които оставяше след себе си, на езика, който говореше най-добре — готвенето.

Следа номер 1: гумено пиле. Гуменото пиле беше изключително полезно за определяне на нейното психическо състояние — като температурата на трупа за определяне на часа на смъртта в криминалните сериали. За Ама, която бе прочута в три окръга със своите пилешки кнедли, да остави пилето да се превърне на гума, означаваше две неща: първо, че е много разсеяна и второ, че е заета. Тя не просто забрави да го извади навреме от фурната. Не, тя нямаше

време да се занимава с него и след като го извади оттам. И така пилето стоя прекалено дълго в печката и се препече, а после стоя още по-дълго навън, за да се охлади. Наложих му се да я „чака“ като всички нас. Искаше ми се да знам къде беше и с какво се занимаваше.

Следа номер 2: принципна липса на пай. Паят беше изчезнал, а когато по някаква случайност се окажеше, че има пай на масата, той нямаше нищо общо с прочутите лимонени деликатеси или целувки на Ама. Което означаваше, че тя не говореше с Великите и със сигурност не общуваше с чичо Абнър. Не бях проверявал шкафа с алкохол, но липсата на бутилка „Джак Даниелс“ щеше да потвърди теорията ми за чичо Абнър. Чудех се дали посещението ѝ при бокора имаше нещо общо с това.

Следа номер 3: сладкият студен чай бе непоносимо сладък, което означаваше, че първо, Сестрите се промъкват в кухнята и слагат допълнително захар в каната, както правеха със солта в соса, или второ, Ама бе толкова разсеяна, че не обръщаше внимание колко чаши захар слагаше, или пък трето, нещо не бе наред с мен. Може би и трите причини бяха верни, но бе ясно, че Ама бе намислила нещо и аз щях да разбера какво е то. Дори ако се наложеше да отида при бокора и да го попитам лично.

Да не забравяме и песента. С всеки изминал ден я чувах все по-често, както онези 40 песни, които въртят постоянно по радиото и се забиват в главата ти.

*„Осемнайсет луни, осемнайсет страха в нощта,
на смъртните със вик смразява се кръвта.
Невиждани, незнайни са тези дяволски чада,
на тях Царицата на демоните носи гибелта.“*

Царицата на демоните? Сериозно? След буквалната материализация на Бесовите в нашия свят нямах особено желание да си представям какво точно означаваше стихът с Царицата на демоните. Надявах се майка ми да се бе объркала и да имаше предвид някоя побезобидна царица.

Но песните никога досега не бяха грешили.

Опитвах се да не мисля за виковете на смъртните и ръцете на демонската господарка. Но мислите, за които отказвах да мисля, разговорите, които оставаха непроведени, страховете, които никога не признавах, паниката, надигаща се вътре в мен — каквото и да правех, не можех да им избягам. Особено нощем, когато бях уж в безопасност в стаята си.

В безопасност и същевременно най-уязвим.

И не бях единственият.

Дори сред защитените със заклинания стени на „Рейвънуд“ Лена също бе уязвима. Защото и тя имаше дарове от майка си. И разбрах, че отново докосва някое от нещата в онази метална кутия, когато видях оранжевия блясък на пламъците...

Огънят пламна, пламъчетата се извиха около котлона на печката един по един, докато образуваха красив, сияещ кръг около него. Сарафина наблюдаваше, като омагьосана. Беше забравила за тенджерата с вода на плота. Напоследък повечето пъти забравяше изобщо за вечерята. Не можеше за мисли за нищо друго, освен за пламъците. Огънят имаше енергия — сила, която отричаше всички научни закони. Беше невъзможно да го контролираш, поглъщаше километри гори за минути.

Сарафина изучаваше огъня от месеци. Гледаше теорията по научните програми и истинските по новините. Телевизорът беше включен постоянно. В мига, в който споменаваха пожар или огън, тя зарязваше всичко и се втурваше да гледа. Но това не беше най-лошото. Беше започнала да използва силите си, за да пали малки огньове. Нищо опасно, само съвсем дребни в горите. Бяха като лагерни огньове.

Безобидни.

Манията ѝ по огъня започна по същото време, в което се появиха и гласовете. Може би гласовете я караха да гледа неща, които горят; нямаше откъде да знае. Първия път, когато Сарафина чу тихия гласец в главата си, се занимаваше с прането.

Това е жалък, безсмислен живот, живот, равнозначен на смърт. Загуба на най-големия дар, който чародейският свят може да предложи. Силата да убиваш и да унищожаваш, да използваш

въздуха, за да издишаш гибел. Самият Мрачен огън. Той предлага свобода.

Кошът с прането се изплъзна от ръцете ѝ и дрехите се разпиляха по пода. Сарафина знаеше, че този глас не е нейният. Не звучеше като нея и мислите бяха чужди. И все пак бяха в главата ѝ.

Най-големият дар, който чародейският свят може да предложи.

Дарът на Катаклиста — за това говореше. Това се случваше, когато една Самородна станеше Мрак. А колкото и да се опитваше да се преструва, Сарафина беше такава. Жълтите ѝ очи ѝ го напомняха всеки път, щом се погледнеше в огледалото. Не че го правеше често. Не можеше да понася да се гледа, не можеше да мисли за възможността Джон отново да види тези очи.

Сарафина носеше постоянно тъмни очила, въпреки че Джон не се интересуваше какъв бе цветът на очите ѝ. „Може би те ще осветят тази дупка“, каза той, когато огледа малкото апартаментче. Наистина бе дупка. Лющеца се боя и счупени плочки, парната никога не работеше, токът спираше постоянно. Но Сарафина никога не би го признала, защото живееха тук заради нея.

Никой не дава под наем хубави апартаменти на тийнейджъри, които очевидно са избягали от домовете си.

Можеха да си позволят и по-добро място. Джон винаги се прибираше с купища пари. Не е трудно да намираш вещи за даване в заложените къщи, когато можеш да караш предметите да изчезват право от джобовете на хората или от витрините на магазините. Джон бе Преходен, каквито бяха повечето от великите фокусници в историята — или от великите крадци. Но той освен това бе и светъл чародеец, а сега бе принуден да използва дарбата си по този лош начин, за да им осигурява прехрана. За да се грижи за нея.

Гласовете ѝ го напомняха всеки ден.

Ако си тръгнеш, той може да използва номерата си, за да впечатлява смъртните момичета, а ти ще си свободна да правиш това, за което си родена.

Тя ги прогонваше от главата си, но думите оставяха сянката си, призрачен образ, който се спотайваше в дълбините на съзнанието ѝ. Гласовете бяха най-силни, когато наблюдаваше разни неща да горят — както сега.

Преди да се усети, кърпата в кухнята димеше, краищата ѝ бяха опърлени и се извиваха навътре като животно, гърчецо се от страх. Алармата за дим се включи.

Сарафина хвърли кърпата на пода и започна да я тъпче с крака, докато пламъците се превърнаха в тъжна следа дим. Тя се втренчи в обгорялата кърпа и се разплака. Трябваше да я изхвърли, преди Джон да я види. Не можеше да му каже за станалото. Нито за гласовете.

Това бе нейната тайна.

Всеки си има тайни, нали?

Една тайна не може да нарани никого.

** * **

Изправих се рязко в леглото си, но стаята ми си беше наред. Прозорецът бе затворен, въпреки че жегата бе толкова задушаваща, че потта се стичаше по врата и по гърба ми като цяла групичка, бавно пълзящи надолу паяци. Знаех, че затвореният прозорец няма да попречи на Ейбрахам да влезе в стаята ми, но някак си ми действаше успокояващо.

Бях завладян от паника. При всяко скърцане на дъска, при всяко изпукване на стъпало отвън очаквах лицето на Ейбрахам да изплува от мрака. Огледах се наоколо, но мракът в стаята ми си беше просто мрак.

Изритах чаршафа си. Беше толкова горещо, че едва ли щях да успея отново да заспя. Взех чашата от нощното си шкафче и излях малко вода по врата си. За миг прохладната течност се изля върху мен, преди горещината да ме погълне отново.

— Знаеш какво казват, ще стане по-лошо, преди да стане по-добре.

Когато чух гласа, за малко щях да припадна.

Погледнах и видях майка си да седи в ъгъла на стаята ми, на стола, на който бях оставил дрехите си в деня на погребението ѝ, и в който след това никога вече не сядах. Изглеждаше по същия начин, както в деня, в който я видях за последен път — леко чезнеща в края на очертанията на тялото си, някак размита, но все пак беше тя.

— Мамо?

— Скъпи мой...

Изтърколих се от леглото и приседнах на пода до нея, с гръб, облегнат на стената. Беше ме страх да се приближа прекалено, страх, че просто я сънувам и тя ще изчезне всеки миг. Искях просто да поседя до нея за малко, сякаш бяхме в кухнята и говорехме за това как е минал денят ми в училище или нещо друго съвсем делнично. Независимо дали бе реално или не.

— Какво става, мамо? Досега не можех да те виждам така...

— Има... — Поколеба се за секунда. — Има някои обстоятелства, които позволяват да ме виждаш. Нямам време да ти обясня. Но този път е различно, Итън.

— Знам. Много по-лошо е.

Тя кимна.

— Искаше ми се да е различно. Не знам дали този път ще има щастлив край. Трябва да разбереш това.

Усетих, че в гърлото ми е заседнала бучка и се опитах да я преглътна.

— Нищо не мога да разбера. Знам, че е свързано с Джон Брийд, с неговата Осемнайсета луна, но не можем да го открием. Не знам срещу какво и кого се предполага да се борим. Срещу Осемнайсетата луна? Ейбрахам? Сарафина или Хънтинг?

Тя поклати глава.

— Не е толкова просто, нито пък лесно. Злото невинаги има само едно лице, Итън.

— Напротив, има. Говорим за Светлина и Мрак. Нещата не могат да станат по-черни или по-бели, отколкото са.

— Мисля, че и двамата знаем, че това не е вярно. — Да, говореше за Лена. — Ти не си отговорен за целия свят, Итън. Не си нито съдия, нито спасител. Ти си просто момче.

Надигнах се и се хвърлих в прегръдките на майка си, в скута ѝ. Очаквах ръцете ми да преминат през нея. Но я усетих, сякаш наистина бе тук, сякаш бе още жива, въпреки че когато я погледнех, тя продължаваше да бъде мъглива. Стиснах я с ръце, пръстите ми се впиха в нейните меки, топли рамене.

Беше като чудо, да я докосвам така отново. Може би наистина бе.

— Малкото ми момче — прошепна тя.

Вдишах аромата ѝ. Вдишах миризмата на всичко — на пържените домати, на креозота^[1], с който покриваше книгите в архива.

Мирисът на прясно окосената трева на гробището от нощите, когато ходехме там заедно, за да наблюдаваме осветените паметници.

Тя ме държа около минута в прегръдката си. Имах чувството, че никога не ме бе пускала. После се отдръпна, но аз останах все така вкопчен в нея.

За няколко кратки минути отново усетих всичко, което имахме двамата помежду си.

После... заплаках. Плаках така, както не ми се бе случвало от дете. Откакто бях паднал по стълбището, докато си правех състезания по парапета с количките си, или откакто се изтърсих от покрива на катерушката в училищния двор. Но това падане болеше много повече от всяко друго, реално и физическо, което ми се бе случвало.

Тя ме гушна, както правеше, когато бях малък.

— Знам, че си ми сърдит. Нужно е време, за да приемеш истината.

— Не искам да я приемам. Прекалено много боли.

Тя ме стисна по-силно в прегръдките си.

— Ако не я приемеш, ако не я почувстваш напълно, няма да можеш да я пуснеш да си отиде.

— Не искам да я пускам.

— Не можеш да се бориш със съдбата. Време ми е да си тръгна.

Звучеше толкова сигурна, толкова умиротворена. Като леля Пру, когато държах ръката ѝ в Здравния център. Или като Туайла, когато я видях да преминава в отвъдния свят в нощта на Седемнайсетата луна.

Не беше честно. Хората, които оставаха тук, никога не изпитваха такава сигурност в нищо.

— Не искам да тръгваш.

— Нито пък аз, Итън.

— Време ти е. Какво означава всъщност това?

Тя се усмихна и ме погали по гърба.

— Когато му дойде времето, ще разбереш.

— Вече изобщо не знам какво да правя. Страх ме, че ще съсия всичко.

— Върши правилните неща, Итън. Ако не го направиш, те сами ще те намерят. Колелото на съдбата действа така.

Замислих се за това, което леля Пру ми каза. *Колелото на съдбата... то се стоварва върху всички ни.*

Погледнах майка си в очите и забелязах, че лицето ѝ бе покрито със сълзи, също като моето.

— Колелото... Какво представлява то, мамо?

— Не *то*, скъпо мое момче. — Докосна ме нежно с длан по бузата, докато бавно започна да се разтваря в топлия мрак. — *А тя*.

[1] Креозот — безцветна (понякога зеленикава или жълто-зелена) маслена, запалима течност, извличана от дървесен или каменовъглен катран чрез дестилация. Използва се за импрегнация на определени материали. — Б.пр. [↑](#)

9.X

ЖЕНСКИ БОЙ

Няколко дни по-късно седях в „Дейри Кийн“ на най-хубавата маса, която сега неофициално принадлежеше на Линк. Когато отидохме, няколко нервни първокурсници припряно ни освободиха местата. Спомних си времето, когато ние с Линк бяхме същите. Сега той кимаше великодушно на момичетата, които се мотаеха наоколо, а аз нагъвах поредната порция пържени картофени крокети.

— Сигурно са от някакъв различен вид картофи. Наистина са много хубави — казах аз, докато натъпквах още няколко в устата си. Не бях хапвал нито един крокет от години, но днес ми се сториха много привлекателни, когато ги видях в менюто.

— Пич, нещо ти става. Дори и аз никога не съм ги ял.

Свих рамене, докато Лена и Ридли сядаха срещу нас, държейки по един шейк в ръка. Оставиха ги на масата и Ридли започна да пие едновременно и от двата.

— Ммм... Малинов.

— Първият ли ти е, Рид? — Линк изглеждаше щастлив, че я вижда.

Отново си говореха. Давах им пет минути, преди да избухне някакъв скандал.

— Ммм... И шоколадов. О, божичко.

Пъхна и двете сламки в устата си и засмука заедно. Лена изглеждаше отвратена и извади плика с пържените си картофи.

— Какво правиш?

— Искам малиново-шоколадов шейк — измуча Ридли и сламките се измъкнаха от устата ѝ.

Посочих към табелата над щанда: „ВСИЧКО, КОЕТО ИСКАТЕ, ТАКА, КАКТО ГО ИСКАТЕ“.

— Знаеш, че можеш да си го поръчаш смесен, направо и с шоколад, нали?

— Знам, но предпочитам да си го направя сама. По-забавно е. Вие за какво си говорите?

Линк метна няколко изпомачкани флайера на масата.

— Голямата новина е купонът на Савана Сноу след мача срещу Съмървил.

— Супер, забавлявай се! — пожелах му аз и отмъкнах едно картофче от плика на Лена.

Линк сбърчи нос.

— Хм, първо крокетите, сега пържените картофи? Как можеш да ядеш тази гадост? Мирише на мръсна коса и старо олио. — Подуши отново. — И на поне един или два плъха.

Лена избута встрани плика. Аз пак си взех още едно картофче.

— Преди ядеше тази гадост постоянно. И беше много по-забавен.

— Е, сега ще си прекараме страхотно, защото съм ви взел покани за купона на Савана. Всички отиваме.

Разгъна оранжевите флайери и те бяха там: четири оранжеви покани, всяка изрязана в кръгла форма и изрисувана така, че да прилича на баскетболна топка.

Лена хвана една предпазливо за ъгълчето, сякаш наистина бе покрита с мръсна коса и старо олио.

— Златният билет. Явно вече сме признати за готини.

Линк се направи, че не забелязва сарказма в гласа ѝ.

— Аха, явно много ми се кефят.

Ридли изсмука докрай шейковете си.

— Всъщност аз ги осигурих.

— Какво? — задавих се аз и реших, че не съм я чул правилно.

— Савана покани всички мажоретки от отбора и аз казах, че искам да доведа антуража си. Знаете, от съображения за сигурност. — Свали очилата си. — Може да ми благодарите по-късно. Или пък сега.

— Я повтори пак.

Лена се взираше в братовчедка си, като че ли тя бе полудяла.

Ридли изглеждаше объркана.

— Кое? Че сте моят антураж ли?

Лена поклати глава.

— Предишното.

Ридли се замисли за малко.

— Че е поканила всички мажоретки?

— Това. Мажоретки — повтори Лена, сякаш тази дума бе някаква шега.

Погледнах към Линк, но той нарочно избегна погледа ми. Ридли сви рамене.

— Да, отборът, мажоретките, както там ги наричате. Все едно. Харесват ми поличките им. А и е най-близкото до това да съм Сирена, докато съм хваната в жалкото си смъртно тяло. — Усмихна ни се с най-добрата си фалшива усмивка. — Давайте, диви котки!

Лена не знаеше какво да каже. Усетих как прозорците на закусвалнята започнаха да се тресат, сякаш отвън зафуча някакъв вихър. Както и вероятно ставаше.

Смачках салфетката си на топка.

— Шегуваш ли се? Сега си една от тях?

— Какво?

— Сега си от компанията на Савана Сноу и Емили Ашър — момичетата, които ни тормозеха през цялото това време в училището — каза възмутено Лена. — Онези, които мразим.

— Не разбирам защо се дразниш толкова.

— Ами, не знам. Може би, защото се присъедини към същия отбор, който организира цяла кампания в града да ме изгонят от училище. Сещаш ли се, „Ангелите на Джаксън“?

Ридли се намръщи.

— Все едно. Кажи ми нещо, което има нещо общо с мен.

Погледнах към прозорците с ъгълчето на окото си. Все още се тресяха. Един клон се блъсна в стъклото, сякаш бе просто бурен, изтръгнат от земята. Хванах една от къдриците на Лена и я увих около пръста си.

Успокой се, Лена.

Спокойна съм.

Тя не е искала да те нарани.

Не. Защото дори не забелязва, че го прави, нито пък ѝ пука.

Обърнах се към Линк, който бе скръстил ръце зад врата си и се наслаждаваше на сценката.

— Ти знаеше ли за това?

Той се ухили.

— Не пропускам тренировка. О, стига, не се сърди. Тя изглежда много секси в тази къса поличка. Трета степен по скалата ми за горещо, бейби.

Ридли се усмихна. Бях абсолютно убеден, че Линк е полудял.

— И ти смяташ това за добра идея?

Той сви рамене.

— Не знам. Щом ѝ харесва, пич... А и нали си чувал онази мисъл. Дръж приятелите си близо, а враговете си... Чакай, как продължаваше?

Погледнах към Лена.

И аз искам да видя същото. Как ще продължи?

Прозорците се разтресоха още по-силно.

* * *

На следващия ден отидохме да видим сами. Момичето се справяше, нямаше как да ѝ отречем това. Въпреки че Ридли носеше полата си на мажоретка, съчетана със сребриста блузка вместо със стандартната униформа в златисто и синьо, беше много добра.

— Чудя се дали ѝ се удава, защото е била Сирена — казах на глас аз, докато наблюдавахме как Ридли се разтяга и подскача в единия край на баскетболното игрище.

— Да, и аз — измърмори Лена, но не изглеждаше много убедена в тази възможност.

— Какво, да не смяташ, че е намесено някакво чародейско проклятие? Има ли латинска дума за „мажоретка“?

Лена наблюдаваше внимателно поредния шпагат на Ридли.

— Не знам. Но смятам да разбера.

Гледахме тренировката от най-високата скамейка и след първите десет минути вече беше ясно какво всъщност ставаше и коя бе истинската причина, поради която Ридли се бе включила в отбора. Тя заместваше Савана по всеки възможен начин. Сега Ридли бе в основата на пирамидата, поддържайки останалите момичета. Водеше отбора при някои от наземните изпълнения. Останалите се опитваха да ѝ подражават, копирайки движенията ѝ, които изглеждаха почти несъзнателни. Когато Ридли викаше вдъхновяващите възгласи, гласът

й бе толкова силен, че разсейваше момчетата на игрището. А може би причината за това бе металическото й сребристо горнище.

— Хайде, момчета! Хайде, диви котки! Дайте топката насам, забивайте яко! Подайте ми пас, Ридли е до вас!

Момчетата от отбора започнаха да се смеят. Всички, освен Линк. Той изглеждаше така, сякаш искаше да я замери с топката. И още някой явно не беше доволен. Савана скочи от резервната скамейка, на която седеше и наблюдаваше тренировката с все още бинтованата си ръка, и се запъти към Ридли.

— Предполагам, че това не е от одобрените им възгласи.

Лена се приведе напред и подпря лакти на коленете си.

— Мисля, че между игричките на Ридли и Савана всички ще бъдем изключени от училище преди края на сезона.

И двамата знаехме какво става, когато предизвикаш жени като мисис Сноу. Да не споменаваме самата Савана Сноу.

— Е, трябва да признаем едно на Ридли. Октомври е и тя още е в „Джаксън“. Задържа се повече от три дни.

— Напомни ми да й изпека торта, когато се прибера довечера у дома, за да я поздравя за това гигантско усилие — отвърна язвително Лена. — Последния път, когато ходихме на училище заедно, през повечето време й пиших домашните. Иначе щеше да кара всяко момче в училището да го прави вместо нея. Това е единственият начин, който познава тя.

Лена отпусна глава на гърдите ми. Пръстите ни се сплетоха и усетих изгарящо пробождане. Въпреки че кожата ми щеше да започне да гори след няколко минути, болката си струваше. Искях да запомня това усещане — не пробождането, а докосването преди него. Начинът, по който ръката ѝ се допираше до моята.

Не бях мислил, че ще дойде време, когато ще трябва да се мъча да помня. Когато тя ще бъде някъде другаде, а не в моите прегръдки. До миналата пролет, когато Лена ме напусна, и спомените — някои прекалено болезнени, за да ги помни човек, други прекалено болезнени, за да бъдат забравени — бяха единственото, което имах. Това бяха нещата, на които държах сега.

Споменът как седя с нея на стълбището на предната ни веранда.

Как си говорим мислено чрез *Келтската нишка*, докато лежа в леглото си, а тя в нейното. Как си играе с гърдана си, когато се унася в

мислите си, както правеше и в момента, докато наблюдаваше играта.

И най-вече споменът за всичко необикновено, което имахме помежду си, което бе толкова невероятно и изключително. И то беше такова не защото тя бе чародейка. А защото бе Лена и аз я обичах.

Наблюдавах я, докато тя наблюдаваше Ридли и Савана. Докато скандалът ставаше все по-шумен — въпреки че не ни беше нужно да чуваме гласовете им, за да разберем какво ставаше.

— Добре, това е гигантска грешка — изпъшка Лена, когато Савана започна да крещи в лицето на Ридли, а тя й съскаше като улична котка. — Виждаш ли какво имам предвид? Не можеш да се закачаш с нея така и да очакваш да ти се размине.

Лена беше напрегната. Личеше, че се колебае дали да не слезе долу, преди нещата да станат грозни.

Емъри я изпревари, примамвайки Ридли към местата за зрителите извън игрището. Савана се опита да изглежда гневна, че са я лишили от възможността да се сбие, но очевидно изглеждаше облекчена.

Както и Лена.

— Още малко и ще почна да харесвам Емъри.

— Не можеш да решиш всички проблеми на Ридли вместо нея.

— Не мога да реша нито един от тях. Всъщност през по-голямата част от живота си правех точно това — *не успявах* да реша проблемите й.

Побутнах я с рамо.

— Затова се наричат така — „проблемите на Ридли“.

Тя се успокои и се облегна назад на скамейката.

— Кога стана толкова дзен?

— Не съм дзен.

Бях ли? Всъщност можех да мисля само за майка си и за уникалната отвъдна мъдрост, която бе постигнала. Ако бях нормален човек, това може би щеше да ми се стори зловещо.

— Майка ми дойде да ме види.

В мига, в който го казах, съжалих за думите си.

Лена се изправи толкова бързо, че ръката ми направо политна.

— Кога? Защо не си ми казал? Какво ти каза?

— Преди няколко нощи. Не ми се говореше за това...

Особено след като във видението от същата нощ бях видял как майката на Лена постепенно потъва в мрака. Но имаше още нещо. Ставах все по-объркан — насън говорех с леля си, която бе в кома, а когато бях буден, постоянно забравях разни неща. В съзнанието ми се бе загнездила мисълта за надвисващата, неизбежна гибел на света. Не исках да признавам колко се бе влошило състоянието ми — нито на Лена, нито дори на себе си.

Тя се извърна отново към игрището. Чувствата ѝ бяха наранени.

— Е, явно днес си пълен с информация.

Исках да ти кажа, Лена. Но не знаех как. Исках първо да го осмисля.

Можеше да го направиш — както сега.

Опитвах се да разбера някои неща. Мисля, че през цялото това време съм ѝ бил сърдит, сякаш я обвинявах, че е умряла. Доста налудничаво звучи, нали?

Итън, спомни си как се държах, когато мислех, че чичо Макон е мъртъв. Направо бях полудяла.

Не беше виновна.

Не казвам, че бях. Защо постоянно говориш за вина? Майка ти не е виновна, че е умряла, но част от теб все още я обвинява. Нормално е.

Седяхме един до друг на скамейката, без да говорим. Наблюдавахме как мажоретките скандират и играчите си подават топката на игрището под нас.

Итън, защо смяташ, че се открихме в сънищата си?

Не знам.

Хората обикновено не се срещат така.

Предполагам. Понякога се питам дали всичко това не е просто част от един от онези сънища на хората в кома. Може би в този момент всъщност лежа в Здравния център.

За малко да се разсмея, но внезапно се сетих нещо.

Здравният център.

Осемнайсетата луна. Питах майка ми за това.

За Джон Брийд?

Кимнах.

И тя каза нещо за това как злото има много лица и аз нямам право да съдя никого.

Аха. За вземането на решения и отговорности. Частта със съденето. Виждаш ли? И тя е съгласна с мен. Сигурна съм, че би ме харесала.

Имах само още един смахнат въпрос.

Лена, чувала ли си някога за колелото на съдбата?

Не. Какво е това?

Според майка ми не е нещо. А човек.

— Какво? — възкликна на глас Лена.

— Странното е, че постоянно се натъквам на този израз, колелото на съдбата. Леля Пру го спомена, когато бях заспал в стаята й. Трябва да е свързано по някакъв начин с Осемнайсетата луна или майка ми не би заговорила за това.

Лена се изправи и ми протегна ръка.

— Хайде.

Надигнах се и аз.

— Какво ще правиш?

— Ще оставя Ридли сама да решава проблемите си. Да вървим.

— Къде отиваме?

— Да решим твоите.

9.X

СТРАНАТА НА „ДОБРОТО ОКО“

Очевидно Лена вярваше, че решението на моите проблеми ни очакваше в библиотеката на Гатлин, защото пет минути по-късно бяхме там. Подвижна лека ограда обграждаше сградата, която приличаше по-скоро на строеж, отколкото на библиотека. Липсващата част от покрива бе покрита с огромни сини пластмасови плоскости. На вратата бе спуснат килимът, който бе изтръгнат от пода, унищожен както от водата, така и от огъня. Минахме по обгорените дъски и влязохме вътре.

Срещуположната страна на библиотеката бе закрыта с тежки плоскости. Това бе изгорялата половина. Не исках да поглеждам как е вътре. Половината, в която стояхме ние, бе също толкова потискаща. Купчините ги нямаше, заменени от кутии и кашони с книги, които изглеждаха разпределени по видове.

Съсипаните. Отчасти съсипаните. Оцелелите.

Само каталогът с картоните стоеше там, недокоснат от стихията. Никога нямаше да се отървем от това нещо.

— Лельо Мариан! Тук ли си?

Минах през редиците с кашони, очаквайки да видя някъде Мариан, разхождаща се или стояща до някоя купчина с отворена книга в ръце.

Вместо това видях баща си — седеше върху един кашон зад каталога и разговаряше ентусиазирано с една жена.

Нямаше начин.

Лена застана бързо пред мен, за да не забележат, че всеки миг щях май да повърна.

— Мисис Инглиш! Какво правите тук? И мистър Уейт! Не знаех, че познавате учителката ни.

Тя успя дори да докара усмивка на лицето си, сякаш фактът, че сме се натъкнали на тях бе приятно съвпадение.

Не можех да спра да ги зяпам втрещено.

Какво, по дяволите, прави той тук... с нея?

Ако баща ми бе стреснат, определено не му пролича. Изглеждаше въодушевен, дори щастлив, което бе още по-ужасно.

— Знаеше ли, че Лилиан знае почти толкова за историята на окръга, колкото майка ти?

Лилиан? Майка ми?

Мисис Инглиш вдигна глава от разпилените по пода книги и погледите ни се срещнаха. За миг ми се стори, че зениците ѝ бяха с цепка в средата като на котка. Дори стъкленото ѝ око, което не беше истинско.

Лена, видя ли това?

Кое?

Но вече нямаше какво да се види — само учителката ни по английска литература, мигаща с клепач над стъкленото си око, докато наблюдаваше баща ми с другото, „доброто“ око. Косата ѝ беше посивяла и рошава, пасваща идеално със сивия стар пуловер, който носеше върху безформената си рокля. Тя беше най-коравият учител в гимназията, ако не броим „пробойната“ — страната на „лошото“ око. Никога не си бях представял, че е възможно да съществува извън класната стая. Но ето я, съществуваше, и то в компанията на баща ми. Направо ми се догади.

Баща ми продължаваше да говори.

— Лилиан ми помага с проучването ми за „Осемнайсетата луна“. Книгата ми, помниш, нали?

После се обърна отново към мисис Инглиш, захилен до уши.

— Вече не ни чуват изобщо какво им говорим. Половината от студентите ми слушат музика на айподите си или говорят по телефоните си дори в час. Все едно са глухи.

Мисис Инглиш погледна със странно изражение към него и се разсмя. Осъзнах, че никога преди не я бях чувал да се смее. Самият смях не бе притеснителен. Но това, че мисис Инглиш и баща ми имаха за какво да се шегуват помежду си — да. Притеснително и абсурдно.

— Това не е съвсем вярно, Мичъл.

Мичъл?

Това е името му, Итън. Не се шашкай.

— Според Лилиан Осемнайсетата луна може да бъде възприемана като силен исторически мотив. Фазите на Луната могат да

се координират с...

— Приятно ми е да ви видя, госпожо — прекъснах го аз. Не можех да понеса теориите на баща ми за Осемнайсетата луна, нито да слушам как ги споделя с учителката ми по английски. Минах покрай тях и се запътих към архива. — Да се прибереш навреме, татко. Ама готви свинско печено.

Нямах представа какво готвеше Ама, но свинското печено бе любимото му, а аз исках той да се прибере у дома за вечеря.

Исках да бъде някъде, далеч от учителката ми със стъкленото око.

Тя явно разбра това, което баща ми не схвана — че всъщност не исках да я възприема по друг начин, освен като учителка, защото Лириан изчезна на мига и на нейно място се появи мисис Инглиш.

— Итън, не забравяй, трябва ми плана ти за есето ти върху „Салемският процес“. На бюрото ми до края на часа утре, моля. И вашето, мис Дюшан.

— Разбира се, госпожо.

— Предполагам, че вече имаш план?

Кимнах, макар че напълно бях забравил за есето, а да не говорим за плана. Английската литература не бе начело на списъка с приоритетите ми напоследък.

— И? — погледна ме с очакване мисис Инглиш.

Малко помощ тук, Лена?

Не ме гледай. Не съм мислила за това.

Благодаря ти.

Смятам да се скрия в отдела с наръчниците, докато те си тръгнат.

Предателка!

— Итън? — повтори настоятелно мисис Инглиш.

Погледнах я, а през това време баща ми гледаше мен. Всъщност май всички ме зяпаха. Почувствах се като златна рибка, хваната в капана на малка стъклена купа. Колко дълго живееха златните рибки? Това беше въпрос от състезанието „Риск“ на Сестрите от преди няколко вечери. Опитах се да се сетя.

— Златна рибка — казах внезапно, незнайно защо. Напоследък често ми се случваше да изстрелвам разни неща, без да помисля.

— Моля? — попита мисис Инглиш и ме погледна объркано. Баща ми се почеса по главата, преструвайки се, че не се срамува от мен в този момент.

— Искам да кажа, какво е да живееш като златна рибка заедно с другите златни рибки в един аквариум. Сложно е...

Мисис Инглиш не беше особено впечатлена.

— Осветлете ме, моля, мистър Уейт.

— Правото да съдиш и свободната воля. Мисля, че ще пиша за това. Кой има право да решава какво е добро и какво зло? Грехът и т.н. Дали идва от някакво по-висше място, дали от хората, с които живееш? От твоя град?

Не знам дали говорех аз, спомняйки си за съня си, или майка ми слагаше думите в устата ми.

— И? Кой притежава тази власт, мистър Уейт? Кой е върховният съдия?

— Предполагам, че все още не знам. Все още не съм написал есето, госпожо. Но не мисля, че златните рибки имат правото да се съдят една друга. Вижте докъде са стигнали тези момичета в „Салемският процес“.

— Дали някой *извън* общността би свършил по-добра работа?

През тялото ми премина студена вълна, сякаш наистина имаше правилен или грешен отговор на въпроса. В часовете по английска литература нямаше правилно или погрешно, стига да изложиш достатъчно убедителни аргументи в подкрепа на мнението си. Но имах чувството, че вече не говорим за задача по английски.

— Предполагам, че ще отговоря в есето си — измърморих аз, извъръщайки поглед встрани. Чувствах се доста тъпо. В час щеше да бъде подходящ отговор, даже забавен, но тук, пред нея, звучеше по съвсем различен начин.

— Да не прекъсвам нещо? — обади се в този момент Мариан, моето спасение. — Съжалявам, Мичъл, но днес трябва да затворя библиотеката по-рано. Поне това, което е останало от нея. Опасявам се, че трябва да свърша някои важни неща... пак библиотечни.

Погледна към мисис Инглиш с усмивка.

— Моля, посетете ни пак. С малко късмет до лятото ще се възстановим и ще отворим нормално. Приятно ни е, че възпитатели използват нашите ресурси.

Мисис Инглиш започна да събира нещата си.

— Разбира се.

Мариан ги изпрати до вратата, преди баща ми да попита защо не си тръгвам с него. Обърна табелката и заключи вратата — не че беше останало нещо, което си струваше да се открадне.

— Благодаря, че ме спаси, лельо Мариан.

Лена си подаде главата иззад купчините кутии.

— Тръгнаха ли си?

Държеше една книга, увита отчасти в един от нейните шалове. Виждах заглавието, полуприкрито от искрящата сива материя. „Големите надежди“.

Книгата на Сарафина.

Сякаш следобедът ми не беше достатъчно лош.

Мариан извади една кърпичка и изтри стъклата на очилата си.

— Мястото не е напълно безопасно. Очаквам някои официални посетители и съм твърдо убедена, че ще бъде по-добре, ако двамата не сте тук при тяхното пристигане.

— Само минутка. Да си взема чантата — извика Лена и изчезна зад кутиите, но аз бързо се озова до нея.

— Какво правиш с това нещо?

Грабнах книгата от ръката ѝ, но в мига, в който я докоснах, строшените лавици потънаха в мрак...

Първия път, когато го срещна, бе късно вечер. Сарафина знаеше, че не бива да излиза сама навън по това време. Смъртните не бяха заплаха за нея, но имаше и други създания, които я очакваха. Но гласовете бяха започнали да ѝ говорят и тя трябваше да се махне от къщата.

Когато видя фигурата на ъгъла, сърцето ѝ се разтуптя. Но когато мъжът приближи, Сарафина осъзна, че той не е заплаха за нея. Дългата му брада бе бяла, косата му бе със същия цвят. Носеше тъмен костюм, дълга вратовръзка и се подпираше на лъскав черен бастун. Усмиваше се, сякаш двамата се познаваха.

— Добра вечер, дете. Очаквах те.

— Извинете? Мисля, че ме бъркате с някого — усмихна му се тя. Сигурно старецът бе изкуфял.

Възрастният мъж се разсмя.

— Няма грешка. Познавам Катаклиста, щом го видя.

Сарафина усети как кръвта във вените ѝ изстива.

Той знаеше.

От плочките на тротоара внезапно избухнаха пламъци, само на няколко стъпки от бастуна на стареца. Сарафина затвори очи и се опита да се контролира, но не успя.

— Нека си горят. Тази нощ е студено — усмихна се мъжът, недокоснат от огъня.

Сарафина трепереше.

— Какво искате?

— Дойдох да ти помогна. Виждаш ли, мила, ти си от моето семейство. Може би трябваше да се представя. — Протегна ръката си към нея. — Аз съм Ейбрахам Рейвънуд.

Името ѝ беше познато. Беше го виждала на фамилното си дърво, от страната на своите полубратя.

— Хънтинг и Макон казват, че си мъртъв.

— Приличам ли ти на мъртвец? — усмихна се той. — Не можех да умра. Чаках теб.

— Мен? Защо?

Собственото семейство на Сарафина не ѝ говореше. Трудно ѝ бе да повярва, че някой я бе чакал.

— Все още не разбираш точно какво си, нали? Чуваш ли зова? Гласовете? — попита мъжът и погледна в пламъците. — Виждам, че вече си открила дарбата си.

— Не е дарба, а проклятие.

Той се обърна отново към нея и тя видя черните му очи.

— Така... Кой ли ти е казал това? Чародейците, предполагам. — Поклати глава. — Не съм изненадан. Чародейците са лъжци, само една крачка ги дели от смъртните. Но ти не си такава. Катаклистът е най-могъщият чародеец в нашия свят, роден от Мрачния огън. Прекалено силен, за да бъде възприеман като чародеец, поне аз така смятам.

Възможно ли беше това? Можеше ли именно тя да притежава най-могъщата дарба в чародейския свят? Част от нея жадуваше това да е вярно — да бъде специална, а не отритната. Тази част, която искаше да се предаде на гласовете.

Да изгори всичко по пътя си.

Да накара всички хора, които я бяха наранили, да си платят.

Не!

Опита се да прогони тези мисли от съзнанието си. Джон. Фокусира се върху Джон и красивите му зелени очи.

Цялата се тресеше.

— Не искам да съм Мрак.

— Прекалено е късно за това. Не можеш да се противиш на своята същност — разсмя се Ейбрахам. Звукът бе зловец. — Сега, нека да видим тези красиви жълти очи.

Ейбрахам беше прав. Сарафина не можеше да се бори със самата себе си, но можеше да прикрие същността си. Нямаше друг избор. Беше разкъсвана между две души, които се бореха за едно и също тяло. Правилното и погрешното. Доброто и злото. Светлината и Мракът.

Джон бе единственото нещо, което я водеше към Светлината. Тя го обичаше, въпреки че понякога тази любов ѝ се струваше все повече като спомен. Нещо далечно, което можеше да види, но не и да докосне. Но тя все пак се протягаше към него и се опитваше.

Най-лесно виждаше спомена, когато бяха в леглото, преплели телата си в едно.

— Знаеш ли колко много те обичам? — шепнеше ѝ Джон, устните му леко пареха ухото ѝ.

Сарафина се прилепваше още по-близо до него, сякаш неговата топлина можеше някак си да попие в студената ѝ кожа и да я промени отвътре.

— Колко?

— Повече от всичко или всеки друг на света. Повече от мен самия.

— И аз те обичам така.

Лъжкия. Дори сега чуваше гласа в главата си.

Джон се наведе към нея, докато челата им се допряха.

— Никога не съм чувствал и няма да чувствам същото към друг човек. Винаги ще си само ти — прошепна той с нисък и дрезгав глас. — Вече си на осемнайсет години. Омъжи се за мен.

Сарафина чуваше и друг глас някъде в тайните мрачни стаички на съзнанието си, глас, който нахлуваше в мислите и сънищата ѝ

късно нощем. Ейбрахам. Мислиш, че го обичаш, но не е вярно. Не можеш да обичаш някого, който не знае коя си всъщност. Ти не си чародейка. Ти си една от нас.

— Изабел? — Джон се взираше в нея, търсеше в очите ѝ момичето, в което бе влюбен. Момиче, което малко по-малко бе поглъщано от някой друг.

— Да — отвърна Сарафина и го прегърна.

Каква част от нея бе останала?

Обви ръцете си около врата на Джон, притеглена към него още веднъж.

— Да, ще се омъжа за теб.

* * *

Лена отвори очи. Лежеше на мръсния циментов под до мен, върховете на кецовете ни почти се докосваха.

— О, божичко, Итън. Започнало е, когато е срещнала Ейбрахам.

— Майка ти вече е била призована от Мрака.

— Не знаем това. Може би е щяла да се пребори, както чичо Макон.

Знаех колко отчаяно Лена искаше да повярва, че има нещо добро в майка ѝ. Че не е била предопределена от самото начало да стане убийцата и чудовището, което и двамата познавахме.

Може би.

Изправихме се на крака тъкмо когато Мариан се появи иззад кашоните.

— Късно е. Колкото и да ми липсва вашето търкане на пода, наистина ще ви помоля да тръгвате. Срещата няма да е от най-приятните, опасявам се.

— Какво имаш предвид?

— Съветът ще ме посети.

— Съветът?

Не бях сигурен за кой от всичките съвети в окръга говори.

— Съветът на пазителите.

Лена кимна и се усмихна със съчувствие.

— Чичо Макон ми каза. Можем ли да направим нещо? Да напишем някакво писмо, да подпишем петиция? Да раздаваме флайери?

Мариан се усмихна — беше оценила шегата, но изглеждаше уморена.

— Не. Те просто си вършат работата.

— Която е?

— Да са сигурни, че останалите от нас следват правилата. Мисля, че тук опира до въпроса за разграничаване на делата и отговорностите. Готова съм да поема отговорност за стореното от мен. Но нищо повече. „Цената на величието е отговорността.“

Погледна ме очаквателно.

— Тъъ, Платон? — предположих плахо аз.

— Уинстън Чърчил — въздъхна тя. — Това е всичко, което те могат да поискат от мен, и всичко, което мога аз да поискам от себе си. Време е вече да си вървите.

Едва сега забелязах, че Мариан бе облечена с много немариански дрехи. Вместо обичайните цветни рокли носеше дълга черна роба върху черна рокля. Сякаш щеше да ходи на погребение. А това бе последното място, на което щях да я пусна да отиде без мен.

— Няма да ходим никъде.

Тя поклати глава.

— С изключение на вкъщи.

— Не.

— Итън, не съм убедена, че идеята е добра.

— Когато с Лена бяхме сами под обстрела на всички онези полудели жени от ДАР, ти излезе и ни защити — ти и Макон бяхте единствените. Няма начин да те оставя сама.

Лена се тръсна на един от малкото оцелели столове и се настани удобно.

— Нито пък аз.

— Много сте мили и двамата. Но възнамерявам да ви държа далече от това. Мисля, че така е по-добре за всички ни.

— Не си ли забелязала, че когато някой каже нещо такова, никога не е добре за никого. Особено за човека, който го казва?

Погледнах към Лена.

Върви и доведи Макон. Аз ще остана тук с Мариан. Не искам да минава през това сама.

Лена вече бе при вратата, ключалката се отвори сама, преди Мариан да успее да каже нещо.

Тръгвам.

Поставих ръце на раменете на Мариан и я стиснах леко.

— Това не е ли от онези твои пъти, когато изваждаш някоя книга от рафта и тя магически ни казва, че всичко ще бъде наред?

Тя се разсмя и за миг приличаше на старата Мариан, Мариан, която нямаше да бъде викана на процес за неща, които не бе извършила, която не се тревожеше за неща, които не можеше да промени.

— Не помня някоя от книгите, които сме вадили напоследък, да е казвала подобно нещо.

— Да. Добре, нека да стоим далече от философите и поезията. Никакъв Едгар Алън По тази вечер.

Мариан се усмихна.

— Не всички са толкова зле. Винаги можеш да подхванеш Платон, например — уточни тя и ме потупа по ръката. — „Смелостта е вид спасение“, Итън. — Порови в една от кутиите и извади обгоряла книга. — Предполагам, че ще бъдеш доволен да научиш, че Платон оцеля след Големия пожар в Гатлинската библиотека.

Нещата можеха да се влошават, но за пръв път от седмици наистина се почувствах добре.

9.X

ИЗНЕНАДВАЩИ ОТКРИТИЯ

Седяхме в архива на фона на светлината на мигащите свещи. Стаята бе сравнително запазена, което си бе направо чудо. Архивът бе подгизнал, не изгорял — благодарение на автоматичните пръскачки на тавана. Тримата се бяхме разположили край дългата маса в центъра на стаята и чакахме, пиейки чай от термос. Разбърквах разсеяно моя.

— Не трябва ли Съветът да те посети в „Lunae libri“.

Мариан поклати глава.

— Не съм сигурна дали дори биха ме допуснали там. Това е единственото място, на което ще говорят с мен.

— Съжалявам — каза Лена.

— Няма за какво да съжаляваш. Само се надявам...

Резкият пукащ звук на светкавица изпълни стаята, после се разнесе гръм и избухнаха ослепителни лъчи светлина. Не беше като Пътуването на инкубусите, а нещо друго. Първо се появи книгата.

„Хроники на чародейците“.

Това беше заглавието, изписано на корицата. Книгата се приземи на масата между нас. Бе толкова огромна, че дървените дъски изскърцаха от тежестта ѝ.

— Какво е това? — попитах аз.

Мариан постави пръст до устните си.

— Шшш...

Появиха се три фигури в плащове, една след друга. Първи беше висок мъж с гола глава, който вдигна високо ръка. Тътенът спря веднага. Втората беше жена, която отметна назад качулката си, за да разкрие неестествената си смайваща белота — бяла коса, бяла кожа и толкова бели ириса, че сякаш бяха направени от нищото. И накрая мъж с размерите на бейзболист защитник изплува от мрака между масата и старото бюро на майка ми, разпилявайки документите и листовите по пода. В ръка държеше голям месингов пясъчен часовник. Но той бе празен, без нито една песъчинка вътре.

Единственото общо помежду им беше облеклото — черните плащове с качулки и странните очила, които носеха, сякаш това бе някаква униформа.

Огледах очилата по-внимателно. Бяха направени от златни, сребърни и бронзови нишки, преплетени в дебела плитка. Стъклото бе насечено на фасети като диамант в годежния пръстен на майка ми. Чудех се как успявах да виждат.

— *Salve*, Мариан от „*Lunae libri*“, Пазителко на света, на истината и на света без край. — Почти подскочих от ужас, защото говореха в съвършен унисон, като един човек. Лена ме стисна за ръката.

Мариан пристъпи напред.

— *Salve*, Велик отвъден съвет на пазителите. Съвет на мъдростта, на знанието и на това, което не може да бъде узнато.

— Знаеш ли каква е целта на посещението ни?

— Да.

— Имаш ли да ни кажеш нещо, което не знаем?

Мариан поклати глава.

— Не.

— Признаваш ли, че си предприела действия извън допустимите от Реда, нарушавайки свещения си обет?

— Допуснах ученичката ми, която бе под моя отговорност, да извърши такива, да.

Исках да се намеся и да обясня, но между съвършения звук на техните хорови гласове и белите очи на жената едва успях да си поема дъх.

— Къде е споменатата?

Мариан обгърна своя плащ по-плътено до тялото си.

— Не е тук. Отпратих я надалече.

— Защо?

— За да я предпазя.

— От нас ли? — попитаха тримата без никаква следа от емоция.

— Да.

— Ти си мъдра, Мариан от „*Lunae libri*“.

Точно сега Мариан изобщо не изглеждаше мъдра, а по-скоро ужасена.

— Чела съм „Хрониките на чародейците“ — историите и сведенията за чародейците, които съхранявате. И знам как постъпвате със смъртните, извършили нарушение — като нея. Знам и как постъпвате с чародейците.

Те изучаваха Мариан като насекомо под лупа.

— Грижа ли те е за нея? За тази, която вече няма да бъде Пазителка? За човешкото момиче?

— Да. Тя ми е като дъщеря. И вие нямате право да я съдите.

Гласовете се извисиха.

— Не смей да говориш за силата и правомощията ни. Тук говорим за твоите.

И тогава чух друг глас, глас, който бях чувал толкова други пъти, когато се бях чувствал безпомощен като сега.

— Простете, господа, мадам... Но ние тук на юг не говорим така с една дама. — Макон се появи зад нас, а Бу Радли стоеше до краката му. — Ще ви помоля да проявите повече уважение към доктор Ашкрофт. Тя е уважаваният и обичан Пазител на нашата общност. Обичана от мнозина, които притежават голяма сила в света и на чародейците, и на инкубусите.

Макон бе безупречно облечен. Бях убеден, че е със същия костюм, който носеше на Дисциплинарната среща, на която дойде, за да спаси Лена от мисис Линкълн и готовата да я линчува тълпа.

Леа Рейвънуд се материализира до него в черния си плащ. Бейд, планинската ѝ лъвица, изръмжа в краката ѝ.

— Брат ми казва истината. Семейството ни подкрепя него и Пазителя. Трябва да знаете това, преди да продължите по този път. Доктор Ашкрофт не е сама тук.

Мариан погледна Макон и Леа с благодарност.

Някой друг се появи зад Леа.

— И ако трябва да съдите някого, това съм аз — каза решително Лив, мина покрай Леа и Макон и застана крачка пред тях. — Не съм ли аз тази, която сте дошли да накажете? Е, ето ме.

Мариан я сграбчи за ръката и я дръпна назад.

Членовете на Съвета я огледаха с важни, строги изражения на лицата си.

— Мнението на инкубуса и сукубата не ни интересува.

— Те застават тук от името на семейството ми — каза Лив. — Нямам никой друг освен професор Ашкрофт.

— Ти си смела, човешко дете.

Лив не помръдна, нито пусна ръката на Мариан.

— Благодаря.

— И глупава.

— Така са ми казвали. Доста често, всъщност.

Лив ги погледна, сякаш изобщо не се страхуваше, но знаех, че това не може да е вярно. Гласът ѝ обаче не го издаваше. Като че ли бе облекчена, че този момент най-накрая е дошъл и може да спре да се бои от него. Съветът обаче не бе свършил с нея.

— Ти бе дала свещен обет и избра да го нарушиш.

— Избрах да помогна на приятел. Избрах да спася живот. И бих го направила отново — отвърна Лив.

— Не си ти тази, която трябва да взема такива решения.

— Приемам последствията от действията си. Както казах, направих го и ще го направя отново, ако се наложи. Така правиш, когато трябва да помогнеш на хората, които обичаш.

— Любовта не е обект на интереса ни — отговориха гласовете като един.

— „Всичко, от което се нуждаеш, е любов.“

Лив цитираше „Бийтълс“ на Съвета на пазителите. Щом ще се проваляше, явно искаше да се провали със стил.

— Разбираш ли какво казваш?

Лив кимна.

— Да.

Членовете на Съвета се огледаха из стаята, очите им се местеха от Лив до Мариан, Макон и Леа и обратно.

Изпука светкавица и стаята се изпълни с горещина и енергия. „Хрониките на чародейците“ започнаха да светят.

Високият мъж се обърна към другите двама, гласът му звучеше по-дълбок, по-плътен без гласовете на останалите.

— Ще обсъдим това, което бе казано на Пазителите. Трябва да бъде платена цената за деянието. И тя ще бъде платена.

Макон сведе глава.

— Пожелаваме ви безопасно пътуване. Посетете ни и следващия път, когато минавате през нашия град. Надявам се да имате

възможност да останете по-дълго и да опитате от прочутия ни пай с извара.

Жената с млечнобелите очи свали очилата си и го погледна. Но беше невъзможно да се каже дали наистина го виждаше, защото очите ѝ изобщо не се движеха.

Светкавицата изпука отново и те изчезнаха. Разнесе се гръм, докато книгата се размърдваше върху масата в следващите няколко секунди. После и тя изчезна, последвайки мрачните фигури в ярката светлина.

— По дяволите! — простена Лив и припадна в ръцете на Мариан.

Аз стоях застинал на място.

Нито дяволите, нито самият ад можеха да се сравнят с това.

* * *

След като Макон се убеди, че Пазителите са си отишли, се отправи към вратата.

— Мариан, неприятно ми е, че трябва да те оставя, но има няколко неща, за които се налага да се погрижа. Или по-скоро, да се погрижим.

Лив усети намека и тръгна след него.

Но Макон не гледаше към нея.

— Лена, бих искал да дойдеш с мен, ако нямаш нищо против.

— Какво? — попита объркано тя.

Лив вече бе взела дневника си и изглеждаше дори по-объркана от нея.

— Аз мога да помогна. Знам къде са всички книги...

— Това е прекрасно, Оливия. Но информацията, която търся, не е в книгите, които си чела. Членовете на Съвета не предоставят на другите Пазители достъп до информация, свързана с произхода на самия Съвет. Тези сведения се пазят от чародейците.

Кимна към Лена, която вече прибираше своите неща в чантата си.

— Разбира се, да — отвърна Лив, но личеше, че е засегната. — Мога да си представя какво е.

Макон се спря на вратата.

— Леа, имаш ли нещо против да оставиш Бейд? Мисля, че Мариан може да се възползва от компанията ѝ.

Което всъщност означаваше, че не искаше да оставя Мариан сама тази нощ без деветдесеткилограмов охранител до себе си.

Леа почеса голямата котка по главата.

— Нямам нищо против. И без това трябва да се върна в Здравния център, а те не са много гостоприемни с животните.

Бейд заобиколи масата, около която се бяхме събрали, и си избра местенце близо до Мариан.

Лена ме погледна. Личеше ѝ, че не желае да ме оставя сам с Лив и Мариан, но не искаше и да откаже на Макон. Особено когато той бе помолил нея за помощ, а не Лив.

Хайде, върви. Всичко е наред, Лена. Добре съм.

Тя ми отговори с много демонстративна целувка и многозначителен бърз поглед, който хвърли към Лив. И после двамата с чичо ѝ ни оставиха.

След като тръгнаха, седнах в архива с Лив и Мариан; исках да се насладя на този миг, колкото се можеше по-дълго. Не помнех кога за последно бяхме седели така тримата и усещането ми бе липсвало. Да гледам как Лив и Мариан си подхвърлят цитати, а аз да се издънвам с грешното предположение.

Лив най-накрая се надигна.

— Трябва да тръгвам. Не искам да ви вкарвам в повече проблеми.

Мариан гледаше втренчено дъното на чашата си с чай.

— Оливия, мислиш ли, че не бих могла да те спра, ако бях поискала?

Лив имаше вид, сякаш не можеше да реши дали да се разплаче, или да се разсмее.

— Ти дори не беше там, когато помогнах на Итън да освободи Макон от Сиянието.

— Бях там, когато слезе в Тунелите с Итън и Линк. Можех да те спра тогава — каза с треперещ глас Мариан. — Но някога имах приятелка. И ако можех да върна времето, ако можех да направя нещо, за да я спася, щях да го направя. Сега я няма и вече нищо не може да я върне обратно.

Стиснах ръката ѝ.

— Съжалявам — каза Лив. — И съжалявам, че те вкарах в толкова много проблеми. Искаше ми се да убедя Пазителите да те оставят на мира.

— Не можеш. Никой не може. Понякога всеки постъпва правилно и въпреки това остава каша за разчистване. И някой трябва да поеме отговорността.

Лив гледаше в една от подгизналите кутии на пода.

— Трябваше да съм аз.

— Не съм съгласна. Това беше моят шанс да попадна на друг приятел. Някой, когото обичам много — усмихна се Мариан и се пресегна към ръката на Лив. — А и трябва да има поне един библиотекар в този град — независимо дали ще е Пазител.

Лив я прегърна и я притисна в прегръдките си така, сякаш никога вече не смяташе да я пусне. Мариан отвърна на прегръдката ѝ, после погледна към мен.

— Итън, ще ти бъда благодарна, ако изпратиш Лив до „Рейвънуд“. Ако ѝ дам колата си, не съм сигурна, че ще си я получа цяла обратно.

Прегърнах Мариан и ѝ прошепнах:

— Бъди внимателна.

— Винаги съм.

* * *

Трябваше да обикаляме много по улиците на опустошения Гатлин. Така че пет минути по-късно минах покрай нашата къща, а Лив бе до мен на предната седалка — както преди, когато доставяхме книги от библиотеката или когато отивахме в „Дейри Кийн“. Както миналото лято.

Но преобладаващото навсякъде кафяво и неспирното жужене на десетките хиляди скакалци ми напомняше, че не е.

— Почти надушвам пая оттук — каза Лив, поглеждайки към къщи с копнеж.

Погледнах към отворения прозорец.

— Ама от доста време не е правила пай, но сигурно надуваш пърженото й пиле с орехи.

Лив въздъхна.

— Нямах представа какво е да живееш в Тунелите, особено когато Кухнята не е съвсем наред. Седмици наред вече карам само на запасите си от „Хобнобс“. Ако не получа нова доставка, съм загубена.

— Нали знаеш, че наблизо има едно нещо, наречено „Стоп енд Шоп“? Магазин?

— Знам. Има освен това и нещо, наречено „пърженото пиле с орехи на Ама“.

Знаех накъде водеше този разговор и още преди Лив да довърши изречението си, бях отбил към алеята пред нас.

— Хайде. Обзалагам се, че е изпекла и бисквити.

— Убеди ме!

Ама прегърна Лив силно — личеше, че още й е жал за нея след станалото през лятото. За щастие Сестрите бяха заспали. Не се чувствах готов да отговарям на въпроси от типа защо в къщата има момиче, което не е Лена.

Лив започна да се тъпче по-бързо, отколкото се справяше Линк в най-добрите си дни. Докато аз бях на третото си парче, тя вече протягаше чинията си за втори път.

— Това е второто най-добро пържено пиле, което съм яла в живота си — каза тя, докато си облизваше пръстите.

— Второто най-добро? — попитах аз, но видях как изненадано я изгледа Ама. Защото по стандартите на Гатлин Лив току-що изрече най-голямото богохулство. — Кое тогава е най-доброто?

— Това, което ще изям сега. А може би онова след него — отвърна Лив и плъзна чинията си по масата.

Видях как Ама се усмихна доволно, докато сипваше втората порция.

— Почакай да стане готово последното, топло-топло от тигана. Не си вкусвала такова нещо досега, нали, Оливия?

— Не, госпожо. Но освен това не съм яла домашно приготвена храна от Седемнайсетата луна насам.

Ето пак. Познатият облак надвисна отново в кухнята и аз избутах чинията си. Хрупкавата коричка вече не ми се услаждаше.

Ама подсуши дървената си лъжица с кърпа.

— Итън Лоусън Уейт. Отиди да донесеш на приятелката си нещо от килера, от най-хубавите ми провизии, на най-горната лавица.

— Да, госпожо.

Ама се провикна след мен, преди да стигна до коридора.

— И не вземай от бурканите с туршията от динени кори. Пазя я за майката на Уесли. Тази година се вкисна.

Вратата на мазето беше срещу стаята на Ама. Дървените стъпала бяха покрити с черни следи от изгоряло от онзи път, когато с Линк оставихме там горещата тенджерка, докато се опитахме сами да си направим оризови лакомства. Почти изгорихме дупка в едното стъпало и Ама ми беше сърдита с дни. Всеки път, когато слизах тук, нарочно стъпвах върху отпечатъка.

Слизането в мазе в Гатлин не се различава много от преминаването през някоя чародейска врата. Мазето ни не можеше да се сравни с Тунелите, но винаги мислех за него като за някакъв подземен свят. Под леглата и мазетата — това са местата, където се пазят най-добре тайните в нашия град. Съкровището може да бъдат купчини списания, натрупани в килера, или бисквитите на Ама, престояли една седмица в направо гигантския ѝ фризер. И в двата случая се връщаш със стомах или ръце, пълни с нещо.

В края на стълбището имаше рамка за врата, но без истинска врата — просто платнена завеса. Отместих я, както бях правил хиляда пъти преди, и ето я, безценната и многократно награждавана колекция на Ама. Всяка къща в града си има килер, но този сигурно бе най-добрият в цели три окръга. В бурканите на Ама имаше всичко — от туршия от динени кори и най-финия зелен грах до мариновани кръгли лукчета и свършени зелени домати. Да не споменаваме пълнежа за пай и сладката — от праскови, сливи, ревен, ябълки, череши. Лавиците се простираха толкова надалече и навътре, че зъбите ме заболяваха само като ги гледах.

Прокарах ръка по най-горния рафт, където Ама държеше всичките си сладка и туршии победители, тайните рецепти и бурканите, които пазеше за специални случаи. Всичко бе подредено и описано така, сякаш бяхме в армията и те бяха пълни с пеницилин или

амуниции — а може би мини, защото трябваше да ги държим точно толкова внимателно.

— Каква гледка само — каза Лив, която бе застанала на прага.

— Изненадан съм, че Ама те е пустила тук долу. Това е тайното ѝ скривалище.

Лив взе един буркан и го вдигна пред себе си.

— Толкова е лъскаво.

— Сладкото трябва да искри, плодовете да са плътно долепени. В туршиите всичко трябва да е нарязано равномерно, морковчетата да са на хубави кръгли резени, на еднакви пластове.

— Какви пластове?

— Ето, виждаш ли как са подредени в буркана?

— Ясно — усмихна се Лив. — Как ще се почувства Ама, ако разбере, че разкриваш тайните на кухнята ѝ?

Ако имаше някой, който да знае това, наистина бях аз. Бях до Ама в кухнята по-дълго, отколкото можех да помня, изгарях ръцете си на всичко, което не се предполагаше да докосвам, пъхайки камъчета и клонки и всякакви други неща в неподозиращите буркани. Ако Ама не ме докопаше преди това, което често ставаше.

— И трябва водата да покрива това, което е вътре.

— Мехурчетата добри или лоши са?

Засмях се.

— Никога няма да видиш мехурче в буркан, приготвен от Ама.

Лив ми посочи към най-долния рафт. Там имаше буркан, толкова пълен с мехурчета, че човек можеше да си помисли, че Ама е искала точно тях да затвори в него, а не черешите. Приклекнах пред рафта и го извадих. Беше стар буркан, покрит с паяжини. Никога досега не го бях забелязвал.

— Този не може да е на Ама. — Завъртях го в ръце. Имаше надпис: „От кухнята на Прудънс Стейтъм“. Поклатих глава. — На леля Пру е. Явно е по-смахната, отколкото мислех.

Никой никога не даваше на Ама нещо, излязло от друга кухня. Не и ако милееха за живота си. Докато прибирах буркана отново на мястото му, забелязах мръсна примка, висяща в сянката от най-долния рафт.

— Чакай, какво е това? — Дръпнах я и рафтовете издадоха скърцащ звук, сякаш щяха да се разпаднат върху нас. Опипах с ръка и

намерих мястото в стената, откъдето излизаше въжето. Дръпнах отново и стената започна да поддава. — Тук има нещо.

— Итън, внимавай!

Рафтовете бавно се отместиха назад, разкривайки друго скрито пространство зад себе си.

Зад стената на килера имаше тайна стая с груби тухлени стени и мръсен под. Стаята продължаваше в мрачен тунел. Пристъпих вътре.

— Това един от Тунелите ли е? — попита Лив, поглеждайки в мрака, прострял се пред мен.

— Мисля, че е смъртен тунел — отвърнах аз.

Лив изглеждаше в безопасност, някак мъничка в килера, заобиколена от старите съкровища на Ама, цветни дъги от плодове и зеленчуци, пленени в буркани.

Внезапно осъзнах къде се намирам.

— Виждал съм снимки на скрити стаи и тунели като този. Робите бегълци са ги използвали, за да напускат къщите нощем, без да бъдат видени.

— Да не казваш...

Кимнах.

— Итън Картър Уейт или някой друг от това семейство е бил част от „подземния път“^[1].

[1] Подземният път — известен и като „подземната железница“; система от тунели за подпомагане на бягството на роби негри от Южните щати в Северните в Америка преди и по време на Гражданската война. — Б.пр. ↑

9.X

TEMPORIS PORTA

— Я кажи пак кой беше Итън Картър Уейт? — попита Лив.

— Моят прапрапрапращичо. Воювал е в Гражданската война, после дезертирал, защото не вярвал, че каузата на южняците е справедлива.

— А, сега си спомням. Д-р Ашкрофт ми разказа историята на Итън и Женевиер и медальона.

За миг се почувствах гузен, че в момента Лив е тук, а не Лена. Итън и Женевиер беше повече от история за мен и Лена. Тя щеше да разбере значението на откритието ми.

Лив прокара ръка по стената.

— И смяташ, че този тунел е част от този „подземен път“?

— Ще се изненадаш колко много стари къщи в Юга имат стаи като тази.

— Ако е вярно, къде води този тунел според теб?

Сега вече Лив бе точно до мен. Взех един стар фенер, който висеше на пирон, забит между две рушащи се тухли в стената. Завъртях ключа и фенерът се изпълни със светлина.

— Как може да има още масло в него? Това нещо трябва да виси тук поне от сто и петдесет години?

Разнебитена дървена пейка се точеше по едната стена. Останките на нещо, което приличаше на манерка, някакъв брезентов чувал и вълнено одеяло бяха грижливо сгънати и пхнати под нея. Всичко бе покрито с дебел слой прах.

— Хайде, да видим накъде води.

Вдигнах фенера пред себе си. Виждах само виещия се тунел и тук-там паднала някоя тухла на мръсния под.

— Пазачи. Мислите, че можете да отиде навсякъде.

Лив протегна ръка и докосна тавана над главите ни. Кафява пръст се посипа отгоре и аз се задавих и закашлях.

— Да не се страхуваш? — бутнах я закачливо с рамо.

Лив се наведе назад и дръпна примката на въжето. Фалшивата врата зад нас се затвори с остро скърцане. Стана тъмно.

— А ти?

Тунелът свършваше в задънена улица. Нямаше да видя тайната врата над главите ни, ако Лив не бе забелязала тънък процеп, през който се процеждаше светлина. Вратата не беше отваряна от дълго време, защото, когато я бутнахме нагоре, в тунела и върху нас се изсипа цяла кофа прах.

— Къде сме? Можеш ли да видиш? — провикна се Лив под мен. Не успях да намеря стабилна опора за краката си по ронещата се стена, но някак се измъкнах отгоре.

— В полето от другата страна на път номер 9. Виждам нашата къща оттук. Мисля, че преди да построят шосето, това поле е принадлежало на семейството ми.

— Значи домът на Уейт е бил сигурно скривалище. Лесно е било да се измъква храна директно от килера и да се изнася през тунела в полето.

Лив гледаше към мен, но по погледа ѝ личеше, че е някъде другаде.

— После, нощем, когато е било безопасно, са се измъквали навън. — Спуснах се пак долу и издърпах капака на мястото му. — Чудя се дали Итън Картър Уейт е знаел за това. Дали е бил част от него.

След като го бях виждал във виденията си, ми се струваше, че е нещо, което би направил.

— Чудя се дали Женевиер е знаела — каза Лив.

— Какво знаеш за Женевиер?

— Четох информацията за нея.

Естествено, че я е чела.

— Може би са го правели заедно.

— Може би има нещо общо с това — каза Лив, загледана в нещо зад гърба ми.

— Кое?

Тя посочи с ръка. Зад мен имаше дъски, заковани във формата на Х. Но дъските бяха изгнили и вратата под тях се виждаше ясно.

— Итън. Да не би да си въобразявам...

Поклати глава.

— Не. И аз ги виждам.

Не беше смъртна врата. Разпознах символите, издълбани в старото дърво, макар да не можех да ги разчета. Зад тайната врата, водеща нагоре, имаше втора, за света на чародейците.

— По-добре да тръгваме — каза Лив.

— Имаш предвид да влезем там — уточних аз, като оставих фенера на пода.

Лив вече бе извадила дневника си и скицираше символите, но все още звучеше притеснено.

— Искан да кажа, че е време да се прибиращ.

Въпреки тона ѝ, знаех, че и тя е изкушена като мен да разбере какво се крие зад вратата.

— Знаеш, че искаш да отидеш там.

Някои неща никога не се променят.

Дръпнах, за да разхлабя първата дъска, и тя се отлепи с лекота.

— Това, което искам, е да стоиш далеч от Тунелите, преди да вкараш и двама ни отново в проблеми.

Последната дъска почти се разпадна в ръцете ми.

Пред нас имаше двойна дървена порта. Долната ѝ част сякаш изчезваше в мръсния под. Наведох се, за да огледам по-отблизо. Там наистина имаше корени, които свързваха вратата със земята. Прокарах ръка по тях. Бяха груби и стабилни, но не можах да кажа на какво дърво са.

— Това е ясен. И офика, така мисля — каза Лив. Чувах я как пише в дневника си. — В района на Гатлин няма нито ясени, нито офики. Това са дървета със свръхестествена сила. Те защитават създанията на Светлината.

— Което означава?

— Което означава, че вратите са направени и донесени някъде отдалече. И могат да водят точно на такова място.

Кимнах.

— Къде?

Тя постави ръката си на рисунката, издълбана в трегера на вратата.

— Нямам представа. Мадрид. Прага. Лондон. В Англия имаме ясен и офика.

Започна да прерисува символите от вратата на листа пред себе си. Дръпнах една от дръжките с двете си ръце. Желязната ключалка изскърца, но вратата не се отвори.

— Въпросът не е в това.

— Така ли?

— Въпросът е какво правим тук? Какво се очаква да открием? — Дръпнах дръжката отново. — И как да минем от другата страна?

— Това са три въпроса — измърмори Лив, загледана във вратите. — Мисля, че е на принципа на трегера в „Рейвънуд“. Издяланите в дървото символи са като някакъв код за достъп, за да влезем вътре.

— Досетих се. Но как по-точно?

— Опасявам се, че няма да е лесно. Чакай. Това дума ли е? — попита тя и започна да бърше прахта от рамката на вратата, където имаше издълбан някакъв надпис.

— Това е чародейска врата, не бих се изненадал. — Потърках дървото с ръка и то се разрони под пръстите ми. Каквото и да беше, бе древно.

— *Temporis Porta*. Вратата на времето. Какво означава? — попита Лив.

— Означава, че нямаме време за това. — Опрях чело на вратата. Усещах прилива на топлина и на енергия от мястото, където древното дърво докосваше лицето ми. То вибрираше.

— Итън?

— Шшш...

Хайде. Отвори.

Знам, че има нещо, което трябва да открия.

Насочих мислите си към вратата пред мен, както бях направил със Сиянието последния път, когато търсехме пътя си през Тунелите.

Аз съм Водача. Знам, че съм. Покажи ми пътя.

Чух звук, който не можех да сбъркам — дървото започваше да пука и да се цепи, двойната врата се разтресе, сякаш щеше да се разпадне.

Хайде. Покажи ми.

Изправих се отново, докато вратите се разтваряха пред мен, а светлината навлизаше постепенно през процепа. Изсипа се толкова прах, сякаш не бяха отваряни от хиляда години.

— Как го направи? — попита Лив, която стоеше вцепенена до мен.

— Не знам, но е отворено. Да вървим.

Пристъпихме навътре и прахта и светлината се разсеяха около нас. Лив протегна ръката си, но преди да я хвана, изчезнах...

Стоях сам в средата на огромна зала. Така си представях Европа, може би някъде в Англия, Франция или Испания — нещо старо и безвременно. Но не можех да съм сигурен. Най-далечното място, на което ме бяха отвеждали Тунелите, бе Голямата бариера. Стаята бе голяма колкото кораб, висока и правоъгълна, изцяло каменна. Не мисля, че беше в замък, а по-скоро в църква или манастир — беше просторна, изпълнена със святост и загадъчност. Масивни греди се пресичаха по тавана, заобиколени от по-малки дървени квадратни плоскости. Във всеки квадрат имаше златна роза, кръг с венчелистчета.

Чародейски кръгове?

Не ми изглеждаха така.

Нищо в това място не ми бе познато. Дори силата във въздуха — жужаща като притихващо електрическо напрежение — ми се струваше различна. На срещуположната страна на залата имаше ниша с малък балкон. По дължината на стената имаше пет прозореца, по-високи и от най-високите къщи в Гатлин, а през талазите на фините завеси, висящи на тях, в залата проникваше мека светлина. Плътни златисти драперии се спускаха отстрани и не можех да кажа дали вятърът, който навлизаше през прозорците, бе чародейски или смъртен.

Стените бяха облицовани и се извиваха в ниски пейки близо до пода. Бях виждал подобни снимки в книгите на майка ми. Монасите и църковните служители седели на подобни пейки, докато се молели.

Защо бях тук?

Вдигнах глава и внезапно залата се оказа пълна с хора. Бяха заели всички пейки по дължината на стената, пространството пред мен бе претъпкано, хората се блъскаха от всички страни. Не виждах лицата им; половината от тях бяха с плащове и качулки. Но всички явно очакваха нещо с нетърпение.

— Какво става? Какво чакаме?

Никой не ми отговори. Сякаш не можеха да ме видят, което беше нелепо. Това не бе сън. Намирах се на реално място. Тълпата се придвижи напред, около мен се носеше шепот, чух удара на чукче.

— *Silentium.*

Добре, искаха тишина, поне толкова разбирах от латински. И тогава видях познати лица и осъзнах къде се намирах. Къде би трябвало да съм?

Съветът на пазителите.

В края на залата стоеше Мариан, с черен плащ и вдигната качулка, ръцете ѝ бяха вързани със златно въже. Намираше се на балкона, а до нея бе високият мъж, който се появи в библиотеката. Главният пазител, чух хората край мен да шепнат. Пазителят албинос беше точно зад него. Мъжът говореше на латински и не му разбирах. Но хората около мен явно разбираха ѝ направо полудяха.

— *Ulterioris Arcis Concilium, quodnulli rei sive homini, sive animali, sive Numini Atro, sive Numini Albo nisi Rationi Rerum paret, Marianam ex Arce Occidentali Perfidiae condemnat.*

Главният пазител повтори думите на английски и тогава ми стана ясно защо всички реагираха така.

— Отвъдният съвет на пазителите, който отговаря единствено пред Общия ред, но не и пред някой човек и създание, не и пред някоя сила, била тя Мрак или Светлина, признава Мариан от Западните пазители за виновна в измяна.

Пронизваща болка раздра стомаха ми, сякаш цялото ми тяло бе разсечено с гигантско острие.

— Има определени последствия от нейните действия. Последствията трябва да бъдат платени. Пазителят, макар и смъртна, ще се завърне в Мрачния огън, от който са дошли всички сили.

Главният пазител дръпна качулката на Мариан и видях очите ѝ, оградени от тъмни кръгове. Косата ѝ бе обръсната и тя приличаше на военнопленник.

— Редът е нарушен. Докато новият Ред не се възцари, старият трябва да бъде поддържан и цената да бъде платена.

— Мариан! Не можеш да им позволиш...

Опитах се да си проправя път през тълпата, но колкото повече се мъчех и блъсках, толкова по-бързо хората се отдръпваха от мен, а Мариан изглеждаше все по-далече.

Докато в един момент се блъснах в някого, който не се движеше. Вдигнах глава и погледнах право в стъкленото око на Лилиан Инглиш.

Мисис Инглиш? Какво прави тя тук?

— Итън?

— Мисис Инглиш! Трябва да ми помогнете. Хванали са Мариан Ашкрофт. Ще я наранят, а тя не е виновна. Не е направила нищо!

— Какво мислиш сега за даването на присъди?

— Какво?

— Есето ти. Трябва да е на бюрото ми утре.

— Знам. Не говоря за есето си.

Тя изобщо разбираше ли какво ставаше?

— О, мисля, че говорим точно за това.

— Съдията греша. Те всички грешат!

— Някой трябва да е виновен. Редът е нарушен. Ако Мариан Ашкрофт не е виновна, кой тогава е?

Нямах готов отговор.

— Не знам. Майка ми каза...

— Майките също лъжат — прекъсна ме мисис Инглиш с напълно лишен от емоция глас. — За да позволят на децата си да изживеят голямата лъжа на смъртното си съществуване.

Вече не можех да сдържам гнева си.

— Не говорете за майка ми. Не я познавахте.

— Колелото на съдбата. Майка ти знаеше за него. Бъдещето не е предрешено. Само ти можеш да попречиш на колелото да се стовари върху Мариан Ашкрофт. И да смаже всички.

* * *

Мисис Инглиш изчезна, а залата в миг се опразни. Пред мен имаше гладка врата от офиково дърво, сливаща се плавно със стената, сякаш винаги е била там. *Temporis Porta*.

Пресегнах се към дръжката. В мига, в който я докоснах, се озовах отново от другата страна, в смъртния тунел, очи в очи с Лив.

— Итън! Какво стана? — прегърна ме тя и аз усетих познатото трепване в мен, връзката, която винаги бе съществувала и продължаваше да съществува между нас.

— Аз съм добре, не се тревожи — отдръпнах се и видях как усмивката ѝ изчезва, а страните ѝ поруменяват, докато осъзнаваше какво бе направила.

Започна да размахва неловко ръце встрани, като че ли искаше да изчезнат на мига.

— Какво видя? Къде беше?

— Не съм много сигурен, но знам, че беше Отвъдният съвет на пазителите. Разпознах двама от Пазителите, които бяха тук в библиотеката. Но мисля, че беше бъдещето.

— Бъдещето ли? Откъде знаеш? — попита Лив припряно. Виждах, че мислите ѝ вече препускат бясно, за да възприемат новата информация.

— Беше процесът на Мариан, който още не се е състоял.

Лив въртеше умислено молива, който обикновено държеше затъкнат зад ухото си.

— *Temporis Porta* означава „врата на времето“. Възможно е.

— Сигурна ли си?

След това, което видях, се надявах да е по-скоро предупреждение — нещо като възможно бъдеще, което не беше неизбежно.

— Няма как да знаем, но ако *Temporis Porta* е някакъв вид портал, което също ми се струва доста вероятно, значи може да си видял нещо, което все още не се е случило. Истинското бъдеще.

Лив започна да пише нещо в червения си дневник. Знаех, че иска да запечата всяка подробност от този разговор.

— След видяното се надявам искрено да грешиш.

Тя спря да пише.

— Не е било нещо добро, така ли?

— Не. Ако това наистина е било бъдещето, не можем да позволим на Мариан да отиде на този процес. Обещай ми. Ако те дойдат отново, ще ми помогнеш да я държим настрана от Съвета. Не мисля, че тя знае...

— Обещавам.

Лицето на Лив бе мрачно, гласът ѝ — пресипнал; личеше, че се опитваше да не се разплаче.

— Да се надяваме, че има и друго обяснение.

Но още в мига, в който го казах, бях сигурен, че нямаше. Както и Лив.

Върнахме се обратно по стъпките си, през калта, жегата и мрака, докато вече не чувствах нищо освен тежестта на моя свят, който се разпадаше.

13.X

ЗЛАТНИЯТ БИЛЕТ

В онази нощ, след посещението на Пазителите, Мариан се прибра у дома си и не излезе повече, поне доколкото можех да кажа. На следващия ден се отбих при нея, за да видя дали е добре. Тя не отговори на потропването ми по вратата, а не беше и в библиотеката. На по-следващия ден пощата ѝ стоеше отвън на верандата, неприбрана. Опитах се да погледна през прозорците, но щорите и завесите бяха спуснати.

Днес отново позвъних на звънеца, но пак нямаше никакъв отговор. Седнах на най-горното стъпало и започнах да преглеждам пощата ѝ. Нямаше нищо особено — сметки, писмо от университета „Дюк“, вероятно за някое от нейните проучвания. Имаше и няколко върнати писма, но не разпознах адреса. Кингс Лангли. Защо ми звучеше толкова познато? В главата ми сякаш се стелеше мъгла, нещо се опитваше да изплува в съзнанието ми, но не успяваше да си пробие път.

— Това трябва да е за мен, предполагам — каза Лив, като приседна до мен на стълбището. Косата ѝ бе сплетена на плитка, носеше къси изрязани дънкови панталонки и тениска с периодичната система на нея. Беше си същата. Но знаех, че лятото бе променило много и нея.

— Така и не те попитах как си след случката в библиотеката, след срещата със Съвета. Добре ли си?

— Предполагам. Повече ме уплаши това, което стана при *Temporis Porta*.

Наистина изглеждаше уплашена и някак отнесена.

— Мен също.

— Итън, мисля, че е било бъдещото. Ти мина през вратата и си бил пренесен в друго физическо пространство. Така действат времевите портали.

Залата на Съвета на пазителите не ми приличаше на сън или на видение. Бе като да пристъпиш в друг свят. Как ми се искаше този свят да не беше бъдещето...

Лив се натъжи. Явно я притесняваше още нещо.

— Какво има?

— Мислех си... — започна тя, като въртеше нервно селенометъра си. — *Temporis Porta* се отвори само за теб. Защо не ми позволи да мина и аз?

Защото лошите неща се случват на мен. Това си мислех, но не го казах на глас. Не й бях казал и за присъствието на мисис Инглиш в бъдещето.

— Не знам. И какво ще правим сега?

— Единственото, което можем. Трябва да сме сигурни, че Мариан няма да стигне до мястото на Съвета.

Погледнах към вратата.

— Може би трябва да сме доволни, че не излиза от къщи. Трябваше да се досетя, че нищо хубаво няма да излезе от ровенето из килера на Ама.

— Освен конфитюрите — усмихна се лукаво Лив. Опитваше се да ме разсее от единственото нещо, от което не можех да се отърва — от мен самия.

— С череши?

— Ягоооди — произнесе издължено думата тя, наслаждавайки се на звуците, както явно се бе наслаждавала на сладкото. — Изядох го с лъжица направо от буркана.

— Звучиш като Ридли. Яде само захар, постоянно.

Лив се усмихна, когато го казах.

— Все се каня да те питам. Как са всички, Ридли, Линк, Лена...?

— Ами нали знаеш. Ридли обръща училището с главата надолу. Сега е мажоретка.

Лив се разсмя.

— О, Сирена, мажоретка... Не съм фен на американската култура, но дори и аз оценявам сходството.

— Предполагам, че си права. Линк е най-готиният и ухажван пич в гимназията, когото някога си виждала. Мацките направо му се лепят, като магнит е.

— А Лена? Щастлива, че чичо й се върна, обзалагам се. И ти.

Не погледна към мен и аз не я погледнах. Когато най-накрая проговори отново, гледаше към ослепителното слънце. Толкова силно не желаше да ми го каже в лицето.

— Трудно ми е, знаеш ли? Понякога се усещам, че мисля за теб, сецам се за разни неща, които искам да ти кажа. Неща, които намирам за смешни и странни... но ти не си тук.

Исках да хвърля пощата на Мариан и да се спусна надолу по стълбите. Вместо това си поех дълбоко дъх.

— Знам. Останалите сме все още заедно, а ти си сама. След всичко, което преживяхме, те изоставихме. Гадно е.

Казах го. Мисълта ме тормозеше, откакто се бяхме прибрали в Гатлин, от деня, в който Лив изчезна в Тунелите с Макон.

— Не съм сама. Имам си Макон. Той се държи чудесно с мен, почти като баща. — Завъртя разсеяно кожените гривнички на китката си. — Но ми липсват ти и Мариан, а това, че не мога да разговарям с никого от вас е направо ужасно. Не искам да я вкарвам в повече проблеми. Но е все едно изведнъж да ти кажат, че трябва да се откажеш от сладоледа, скаридения чипс или шоколадовото мляко.

— Знам. Съжалявам, толкова е странно.

Странен беше този разговор. И беше толкова типично за Лив, че така смело го започна.

Погледът ѝ пробяга някъде встрани от мен, опита се да се усмихне.

— След като се видяхме вчера, си мислех... Не е като да не можем да си говорим с теб, без да се опитам да те целуна. Знаеш, че не си чак *толкова* неустойчив, нали?

— Говори ми!

— Иска ми се да си напечатам надпис и да си го лепна на челото. *Официално заявявам, че не желая да целувам Итън Уейт. Моля, позволете ни да сме приятели.*

— Може да си отпечаташ тениска с надпис „Платонични отношения“.

— Или „Никакви срещи“.

— „Не съм привлечена.“

Лив въздъхна и взе върнатото писмо от купчината.

— Това е резултат от моето самосъжаление отпреди няколко седмици. Писах вкъщи и питах дали няма да ме приемат обратно.

Осъзнах, че не знам нищо за семейството на Лив.

— Вкъщи ли? При родителите ти?

— Имам само майка. Баща ми отдавна го няма. Нали знаеш, бляскавият свят на теоретичната физика. Но не искам да се връщам при нея. Молих я да ме прати отново в „Оксфорд“. Отказах се от университета, за да дойда тук. Стори ми се, че е крайно време да си тръгна. Или поне така мислех преди две седмици.

— А сега? — попитах аз. Странно, но не исках да си отива.

— Сега чувствам, че не мога да оставя Мариан сама с цялата тази каша на главата.

Кимнах, загледан във връзките на обувките си.

— Бих се радвал, ако просто излезеше от къщата.

Но не исках да мисля за бъдещето, с което щеше да се сблъска, когато ѝ се наложеше наистина да излезе.

— Знам. И в библиотеката не идва. Може би има нужда от още време.

Разбира се, Лив бе минавала по същия път като мен. Толкова много си приличахме, по толкова много неща. Не само защото бяхме единствените смъртни в уравнението.

— Знаеш ли, беше много смела там, в библиотеката.

Тя се усмихна.

— Беше удивително, нали? Бях доста горда от себе си. После се пъгнах в леглото си и плаках сигурно десет часа, без да спирам.

— Не те виня. Беше си страшничко. — А беше видяла само половината. Сцената в залата на Пазителите беше много по-ужасна.

— Миналата нощ... — започнах аз, но тя ме прекъсна в същия миг.

— Трябва да тръгвам...

Както обикновено, не бях уцелил времето, и изреченията ни се спънаха едно в друго. Останахме така около минута в неловко мълчание. И все пак не можех да се насиля да стана и да си тръгна.

Тя се изправи първа и изтупа панталонките си.

— Радвам се, че успяхме да си поговорим.

— Аз също.

Докато тръгваше по грижливо оформената пътека, водеща към портата на Мариан, внезапно ми хрумна една идея. Не беше идеална, но си я биваше.

— Чакай! — извадих сгънатия оранжев флайер от джоба си. —
Вземи я.

Лив се обърна назад.

— Какво има?

— Покана за купона на Савана Сноу, след баскетболния мач с отбора на Съмървил, в събота. Най-желаната покана в града.

Трудно ми беше да го кажа със спокойно изражение.

— И как се уредихте с Лена да бъдете поканени в дома на Савана?

— Подценяваш обединените сили на една бивша Сирена и на един Линкубус.

Тя прибра листчето в джоба си.

— Значи искаш да добавиш и бивш Пазител към тази смес?

— Не съм сигурен, че ние ще ходим, но Линк и Ридли със сигурност ще бъдат там. Трябва да отидеш, да се помотаете заедно, като в доброто старо време.

Лив се поколеба.

— Ще си помисля.

— Защо?

— Няма ли да бъде малко странно, ако с Лена сте там?

Разбира се, че щеше да бъде.

— Защо да е странно? — попитах аз, но знаех, че не прозвучах много убедително.

— Защо хората казват такива неща? Не знам дали на Лена ще ѝ е приятно да съм край вас. — Вдигна глава нагоре, сякаш търсеше отговора на небето, сред все още цялата синя вселена. — Кое е още една причина да направим онези тениски.

Пъхнах ръце в джобовете си и се помъчих да измисля някакъв отговор.

— Ти върна Макон от смъртта, защити Мариан. Лена те уважава. Това, което направи, помогна и на нас двамата. На практика живееш в „Рейвънуд“, или поне под него. Вие сте като едно семейство.

Тя присви очи и ме изгледа изпитателно. Не ѝ бях много убедителен. Беше доста логично, тъй като част от думите ми определено не бяха истина.

— Може би. Възможно е. Това е най-доброто, което мога да направя при тези обстоятелства.

— Ще го приема за „да“.

— Трябва да се връщам. Макон ме чака. Но ще си помисля за купона.

Извади ключ от джоба си и го вдигна пред очите ми. Беше ключ във формата на полумесец, като онзи на Мариан. Сега Лив можеше да отваря Външните врати, които свързваха света на смъртните с този на чародейците. Имаше нещо напълно логично, правилно в това. Махна ми с ръка и изчезна зад ъгъла, докато аз се обръщах обратно към мрачната къща. Щорите все още бяха спуснати.

Оставих пощата на купчинка върху люлеещия се стол до входната врата с надеждата, че утре няма да я намеря там. Надявах се спомените ми от *Temporis Porta* също скоро да изчезнат.

* * *

— Какво си направил?! Моля те, кажи ми, че се шегуващ.

Бяхме в Синеплекса на опашката за пуканки. Лена не беше така довольна от подновяването на отношенията ми с Лив, както се бях надявал. Всъщност бе направо нещастна и гневна. Но ако Лив дойдеше на купона, Лена така или иначе щеше да разбере, че аз я бях поканил, затова реших да го ѝ кажа предварително и да поема удара още сега. Ядосано гадже е едно. Но ядосано гадже чародейка е нещо съвсем различно. Означава, че лесно можеш да се окажеш без крайник или висящ от ръба на някоя скала.

Смятах да разкажа на Лена как предишната нощ с Лив бяхме намерили *Temporis Porta*. Но като обмислих реакцията ѝ за поканата на купона, ми се стори, че ще бъде по-добре да не продължавам с истории за това как двамата с Лив бродим сами из Тунелите. Първо трябваше да оправя купона.

Въздъхнах и повторих аргумента си, макар да осъзнавах, че не ми помага особено.

— Ако имаше основание да се притесняваш за нещо, бих ли поканил Лив някъде, където смятаме да ходим заедно с теб? Да не мислиш, че кроя някакви скрити планове?

— Какви скрити планове?

Свих рамене.

— Не знам. Нямам такива!

— Но да предположим, че имаше.

— Но нямам.

Историята се развиваше прекалено бързо, и то в посока, която не ми допадаше.

— Итън, просто хипотетично.

— Не, това е капан.

Бях достатъчно наясно с кого си имам работа — нямаше да отговарям на хипотетични въпроси на никое момиче.

Стигнахме щанда и извадих портфейла си.

— Какво да бъде?

Лена ме погледна, сякаш се бях побъркал.

— Обичайното.

Обичайното? Какво беше обичайното? Главата ми бе напълно празна.

— Обичайното — повторих тъпо аз.

Лена ми хвърли пак изумен поглед, после се обърна към касиерката.

— Пуканки и карамелени бонбони.

Добре ли си?

Да, просто нещо изключих. Не знам какво става.

Касиерката подаде пуканките на Лена и погледна очаквателно към мен.

Прегледах менюто на стената.

— Ами... пуканки и пикантни карамелени бонбони.

Пикантни карамелени бонбони?

Нямат люти шоколадови „Ред Хотс“.

Явно мислиш за някого, когото познавам...

Свих рамене. Разбира се, че мислех. Ама не беше правила отдавна яйчени ролца, нито пай. Не размахваше „еднооката заплаха“. Острият молив, с който обикновено попълваше кръстословиците си, седеше забравен в чекмеджето. Всъщност не бях виждал вестник с кръстословица на кухненската маса от седмици.

Итън, не се тревожи за Ама. Тя ще се оправя.

Ама никога преди не е изпадала в такова мрачно състояние за толкова дълго време. Имаме бутилково дърво в двора си.

Откакто Ейбрахам се появи в стаята ти ли?

По-скоро от началото на учебната година.

Лена изсипа бонбоните си в кутията с пуканки.

Ако това те тревожи толкова много, защо не я попиташ какво става?

Някога опитвала ли си да питаш Ама за нещо?

Да. Не. Може би трябва сами да посетим онзи бокор.

Не се обиждай, Лена, но той не е от типа мъже, при които някой би завел момичето си. И не съм сигурен, че един чародеец ще бъде в безопасност там.

Целият отбор на мажоретките мина покрай нас. Ридли вървеше с някакво момче, което не познавах — беше пъхнало ръката си в задния джоб на късата ѝ поличка. Не беше от „Джаксън“, значи оставаше да е от гимназията в Съмървил. Савана се бе впила в Линк, който зяпаше Ридли, а тя се правеше, че не го забелязва. Емили се влачеше зад тях заедно с Шарлот и Еден. Личеше си, че Савана е бясна. Вече не тя поддържаше пирамидата.

— Ще седнете ли при нас? — провикна се Линк към мен, когато ни подминаваха.

Савана се усмихна и ни помахаша. Лена ги погледна, сякаш бяха излезли на улицата по бельо.

— Никога няма да свикна с това — каза тя.

— Нито пък аз.

— Ще обясниш ли на Рид за последните четири реда на Синеплекса?

— О, не...

* * *

И така се озовахме от едната страна с Линк и Савана, а от друга — с Ридли и момчето от Съмървил, на последните четири реда. Надписите едва бяха тръгнали, когато Савана започна да се кикоти и да шепне на ухото на Линк, което, доколкото можех да преценя, бе просто извинение за нея да приближи устата си до неговата. Сръгах го с лакът възможно най-силно.

— Оу!

— Ридли е съвсем наблизил, пич.

— Да, с този дръвник.

— Искаш ли тя да се лигави с него по същия начин?

Ридли не беше от момичетата, които побесняваха. Тя просто изравняваше резултата с ледено хладнокръвие.

Линк се наведе напред и погледна покрай мен и Лена към мястото, където седеше Рид. Дръвникът от Съмървил вече бе сложил ръка на коляното ѝ. Когато видя, че Линк ги гледа, тя пхна ръката си под мишницата на младежа и кокетно тръсна русо-розовата си коса. След това извади близалка и започна да развива опаковката.

Линк се размърда на мястото си.

— Да... Прав си. Ще се наложи да изритам този...

Лена го сграбчи за ръкава, преди да се надигне от стола си.

— Няма да правиш нищо. Дръж се добре, тя ще направи същото и може би тогава ще започнете да излизате като нормални хора и да спрете тази тъпа игричка.

— Шшш — обади се изведнъж съмървилският дръвник и ни метна сърдит поглед. — Някои от нас се опитват да гледат филма.

— Да бе, сериозно... — не се сдържа Линк. — Знам какво се опитваш да видиш.

После ме погледна умолително.

— Моля те, нека да излезем навън и да му размажа фасона, преди да пропусна готините моменти. Знаеш, че рано или късно ще го направя.

Имаше право. Но той беше Линкубус и сега правилата бяха различни.

— Готов ли си Ридли да размаже фасона на Савана? Защото знаеш, че тя ще го направи, нали?

Линк поклати глава.

— Не знам колко още ще издържа. Рид направо ме побърква.

За миг се появи старият Линк, падащ си по момичето, което винаги щеше да бъде далеч над неговата лига.

Може би това беше причината. Може би винаги щеше да смята, че не отговаря на класата на Ридли, въпреки че вече самият той вече бе сменил лигата.

— Трябва да я поканиш на купона на Савана като твоє гадже — казах му аз. Това бе единственият начин да се обезвреди бомбата, преди да гръмне.

— Майтапиш ли се с мен? Все едно да обявя война на целия отбор. Савана вече ме изнуди да отида там по-рано — за да съм помогнал с „разни неща“.

— Просто ти казвам какво ще бъде най-добре за теб.

Бръкнах в кутията с пуканки и карамелени бонбони. Устата ми гореше и го приех като знак. Време беше да млъкна. Повече нямаше да давам никакви съвети.

В края на вечерта Линк смачка от бой дръвника от Съмървил на паркинга на киното. Ридли крещеше и го обиждаше с всевъзможни имена, а Савана се буташе между шамарите и го защитаваше. За момент изглеждаше, че щеше да има женски бой, но после Савана си спомни, че ръката ѝ още бе с превръзка, и се престори, че всичко е просто голямо недоразумение.

Когато се прибрах у дома, на входната врата имаше залепена бележка. Беше от Лив.

„Промених си мнението. Ще се видим на купона.
Целувки.“

Лив

Целувки. Момичетата просто така си пишеха на края на бележките, нали?

Да, точно така.

Мъртъв бях.

18.X

МНОГО, МНОГО ЛОШО МОМИЧЕ

Беше нужно повече от просто убеждаване, за да накарам Ама да ме пусне на купона на Савана Сноу. А нямаше начин да се измъкна тайничко. Ама вече не излизаше никъде. От онова гледане на картите таро в криптата на вуду кралицата не беше ходила до Уейдърс Крийк. Нямаше да си го признае, но когато веднъж я попитах защо вече не се прибира в своята къща, тя стана отбранителна.

— Мислиш ли, че мога да оставя Сестрите да се грижат сами за себе си? Знаеш, че Телма не е съвсем на себе си от инцидента насам.

— О, мис Ама. Стига си вдигала пара. Може малко да бях объркана, ама сега съм си съвсем наред — провикна се Телма от съседната стая, където оправяше леглата.

Леля Мърси обичаше да спи с една възглавница и две одеяла. Леля Грейс предпочиташе две възглавници и едно одеяло. Леля Мърси не понасяше използвани вече одеяла, което означаваше, че трябва да бъдат изпрани, преди да ги поставиш близо до нея. Леля Грейс не обичаше възглавници, които миришат на коса, дори тя да е нейната собствена. Тъжното е, че след „инцидента“ вече знаех повече за техните предпочитания относно възглавниците и тайните местенца за криене на шоколадов сладолед, отколкото някога съм искал да знам.

Инцидентът.

Използвахме думата „инцидент“ за катастрофата на мама. Сега беше любезният южняшки код за състоянието на леля Пру. Не знаех дали това ме караше да се чувствам по-добре или по-зле, но след като Ама започна да я използва, нямаше шанс да я накарам да се откаже.

И все пак опитах.

— Сестрите не издържат много след осем часа. Какво ще кажеш всички да се съберем, да поиграем на скрабъл и аз да изляза, след като заспят?

Ама поклати глава, докато вадеше и пъхаше тави с курабийки във фурната. Захарни курабийки с канела. С меласа. С маслено тесто.

Курабийки, но не и пай. Бяха за доставка. Никога не носеше курабийки на Великите. Не знам защо, но Великите не си падаха много по тях. Което означаваше, че още не си говореше с тях.

— За кого готвиш тази вечер, Ама?

— Какво, вече си прекалено добър за моите курабийки?

— Не, но ти извади хартиените поставки, което означава, че не са за мен.

Ама започна да подрежда курабийките на подноса.

— Голям умник ми се извърди. Занеси ги в Здравния център. Мисля, че милите сестри там ще имат нужда от една или две за подкрепа в тези дълги нощи.

— Е, мога ли да отида на партито?

— Явно си по-глупавичък, ако си мислиш, че Савана Сноу те иска някъде в близост до себе си.

— Това е просто обикновен училищен купон, Ама.

Тя понижи глас.

— Няма такова нещо като „обикновен училищен купон“, когато водиш със себе си чародеец, инкубус и бивша Сирена.

Бърр... дори шепнейки, Ама можеше да ме скастри. После затръшна вратата на фурната и се изправи със скръстени на ханша ръце.

— Четвърт инкубус — прошепнах в отговор. Сякаш това щеше да промени нещо. — Купонът е в къщата на Сноу. Знаеш какви са те.

— Докарах най-невинното си изражение на лицето. — Добри, благочестиви хора. Държат библии точно до леглата си.

Ама ме погледна изпитателно. Предадох се.

— Нищо няма да се случи.

— Ако получавах по пет цента всеки път, когато си казвал това, щях да живея в дворец. — Ама покри курабийките с прозрачно фолио. — Щом партито ще е в дома на Сноу, защо въобще ще ходиш? Тя не те покани миналата година, доколкото помня.

— Знам. Но реших, че ще бъде забавно.

Срещнах се с Лена на ъгъла на улица „Дав“, защото тя също не бе имала късмет с чичо си и й се бе наложило да се измъкне тайно от къщи. Толкова се боеше, че Ама ще я види и ще я изпрати обратно у

дома, че бе паркирала катафалката на една пресечка от нас. Не че някой би могъл да пропусне колата ѝ.

Макон бил пределно ясен, че никой няма да ходи на никакви партита, не и докато Общият ред все още бе нарушен — и особено не и в дома на Сноу. Ридли заявила също достатъчно ясно, че ще отиде. *Как очаквали от нея да се държи като нормално смъртно момиче, след като не ѝ позволявали да върши нормални неща със смъртните ѝ приятелки?* Картите били свалени на масата. В крайна сметка леля Дел се пречупила, въпреки несъгласието на Макон.

И така Ридли излязла право през вратата, а Лена трябвало да търси начин да се измъкне скришом.

— Той смята, че съм в стаята си, плачейки, защото не ми е позволил да изляза — въздъхна Лена. — И аз бях там. Докато измислях стратегията си за бягство.

— И как се измъкна? — попитах аз.

— Трябваше да използвам около... петнайсет различни заклинания. Скриване, заслепяване, забрава, преобразяване, удвояване...

— Удвояване? Искаш да кажеш, че можеш да се... клонираш? — Това определено бе ново.

— Не, само мириса си. Всеки, който направи заклинание за откриване в къщата, може да бъде заблуден за около минута-две — въздъхна тя. — Но няма начин да заблудя чичо Макон. Ако разбере, че съм излязла, с мен е свършено. Мислиш, че е лошо да живееш с Гадателка? Чичо Макон сега прави само едно — да упражнява уменията си за ловене на мисли.

— Страхотно. Значи имаме цяла вечер.

Притиснах я близо до себе си, а тя се облегна назад на колата си.

— Ъмм... Може би повече. Няма начин да се прибера обратно вкъщи тази нощ. Мястото е обвито със заклинания.

— Можеш да останеш с мен, ако искаш — прошепнах аз, целунах я по шията и си проправих път към ухото ѝ. Устата ми вече гореше, но не ми пукаше. — Защо тогава да ходим на тъпия купон, когато разполагаме с тази чудесна кола тук?

Тя се надигна на пръсти и ме целуна дълго, докато главата ми започна да бумти силно като сърцето ми. После се дръпна и отстъпи назад.

— Леля Мърси и леля Грейс биха харесали това, нали? Направо ми се иска да видя израженията на лицата им, когато сляза на закуска рано сутринта. Може да нося една от твоите хавлии.

Тя започна да се смее и аз се опитах да си представя гледката, само че бумтенето в главата ми бе толкова силно, че се предадох.

— Да кажем само, че думите, които ще се чуят, ще бъдат доста по-различни от „странно“ и „интересно“.

— Обзалагам се, че ще се обадят на нравствената полиция.

Беше права.

— Да, само че ще арестуват мен, задето съм компрометирал твоя морал.

— Тогава предполагам, че нямаме друг избор, освен да вземем Линк, преди да имаш този шанс.

Не помнех кога за последно бях стъпвал в къщата на Савана, но се почувствах неудобно в мига, в който тръгнахме нагоре по вътрешните стълби. Имаше нейни снимки навсякъде — носеше блестящи корони и всякакви други атрибути на миските, както и онова изражение, което не можех да понасям: *Не съм ли по-добра от теб?* Имаше снимки и в униформата на мажоретка с помпони в ръце, както и няколко, които предположих, че бяха от специална фотосесия за модели — Савана позираше по бански костюми с изкуствени мигли и прекалено много червило. От прегледа на снимките изглеждаше, че носи червило още от времето, когато е била с памперси.

Оказа се, че в дома на Сноу нямаха нужда от допълнителна парти украса. Освен масата, отрупана със стотици кексчета във формата на баскетболни топки, освен купата с пунш с малки ледени кубчета — пак като топки, освен сандвичите със салата с пилешко, изрязани в кръгли форми за бисквитки, Савана бе най-голямата декорация. Все още носеше униформата си на мажоретка, на едната си буза бе изписала името на Линк, а на другата — гигантско розово сърце. Стоеше по средата на двора — чакаше, усмихваше се, лицето ѝ бе грейнало, сякаш бе коледна елха. В секундата, в която видя Линк, сякаш някой включи светлинките по нея.

— Уесли Линкълн!

— Здравсти, Савана.

Тя очевидно се надяваше, че между тях ще избухнат някакви сериозни искри, но нямаше шанс. За Линк имаше само едно момиче, което можеше да предизвика такива искри в него, и то щеше да се появи след няколко минути. И сигурно буквално щеше да вдигне във въздуха това място.

Минутите обаче се оказаха по-скоро час. Тогава Ридли влезе с апломб и вдигна светкавично градусите в компанията.

— Привет, момчета.

Линк извърна толкова рязко глава, че щеше да си счупи врата, и на лицето му се появи усмивка, широка почти километър, и така потвърди онова, което знаех. Ридли още беше под кожата му и май навсякъде другаде. Познавах това чувство. Изпитвах същото към Лена.

Ъъъ, това не е хубаво, Лена.

Знам.

— Хайде, да вървим. Мисля, че ще стане грозно.

Хванах Лена за ръка, обърнах се и видях Лив.

По дяволите.

С цялата дандания вечерта бях забравил за поканата, която бях дал на Лив.

— Лена — усмихна се Лив.

— Лив — отвърна с подобие на усмивка Лена. — Не знаех, че ще идваш.

— Така ли? Оставих бележка на Итън — усмихна ми се многозначително Лив.

— Така.

Лена ми хвърли поглед, който означаваше, че ще има за какво да си говорим по-късно.

Лив сви рамене.

— Е, нали го знаеш какъв е...

Всъщност познаваш ли го наистина, това чу Лена в думите й.

— О, да, знам. — Лена вече не се усмихваше.

Започнах да се паникьосвам и забелязах масата с пунш и закуски на около пет метра. Стори ми се безопасно разстояние.

— Ще отида да взема нещо за ядене. Някой иска ли нещо?

— Не — усмихна ми се Лив, сякаш всичко бе наред.

— Нищичко.

Усмивката на Лена показваше, че не бива да се притеснявам — после ще намери време да ме убие.

Изнесох се от мястото възможно най-бързо.

Мисис Сноу стоеше до купата с пунш и говореше с двама мъже, които досега не бях виждал. И двамата носеха шапки и строги ризи.

— Изненада е — обясняваше им тя. — Затова дъщеря ми пожела да организира това събиране. Искаше да си поговорите с Уесли в по-неформална обстановка.

— Много мило от страна на дъщеря ви, госпожо.

— Савана е много разумно и благородно момиче. Винаги поставя интересите на другите пред своите. Приятелят ѝ, Уесли, е наистина много талантлив баскетболист. Затова съпругът ми ви покани да дойдете тук. Уесли освен това е от добро семейство, редовно посещава църквата. Майка му е най-отговорният член на общността ни.

Застинах на място, с шоколадов бонбон във формата на баскетболна топка, натъпкан наполовина в устата ми. Тези бяха скаути от колеж. И бяха тук, за да се срещнат с Линк.

Погледнах към другия край на двора, където Линк и Савана танцуваха, а Ридли кръжеше като акула край тях. Всеки миг Рид щеше да атакува и във водата нямаше да остане нищо друго, освен кръв.

Впуснах се към тях, като за малко щях да съборя купата с пунш по пътя си.

— Извинявай, Савана, трябва да говоря с Линк за малко. — Сграбчих го за ръката и го избутах към задната врата на двора.

— Какво ти става, по дяволите? — Линк ме погледна, сякаш бях полудял.

— Дошли са скаути, от университета. Мисис Сноу е организирала цялата постановка за теб. Ако позволиш на Ридли да се доближи до Савана тази вечер, ще съсипеш всичко.

— За какво говориш? — попита Линк и изглеждаше наистина объркан.

— Баскетбол. Набират играчи за коледжите. Това е билетът ти, за да се измъкнеш оттук.

Той поклати глава.

— О, човече. Не си разбрал. Не искам билет за измъкване от града. Сега се чудя само как да се измъкна от този купон.

— Какво?

Той вече клатеше глава и се обърна, за да се върне при другите.

— Не съм тук заради Савана. Тя никога не е била важна. Но Ридли, да — за добро или лошо.

Погледна ме така, като че би щеше да ми казва, че страда от някаква смъртоносна болест.

— Не е за мен тази работа...

— Коя, Пластилиново човече?

Това бе новият прякор, който му бе измислила Ридли. Беше се подпряла с гръб на портата. За разлика от другите мажоретки, не носеше униформата си. Зелената ѝ рокля бе толкова тясна на някои места и толкова отворена на други, че човек не знаеше къде да погледне.

Линк се приближи до нея.

— Хайде, Рид. Искам да говоря с теб.

— Малката ти приятелка не смята така. Каза, че не искаш да говориш с мен. Всъщност ми заяви, че трябва да се разкарам от „нейната собственост“.

— Савана не ми е приятелка.

Опитах се да се престоря, че си нямам на идея какво щеше да се случи. Опитах се да не слушам и да не ми личи, че се интересувам от тях двамата.

Но чувах отчаянието в гласа на Линк.

— Винаги си била само ти.

— За какво говориш? — Ридли замръзна на място, но бе прекалено късно.

Линк вече не можеше да се спре.

— Понякога си мисля налудничави неща, като това, че искам да бъдат с теб до края на живота си. Можем да пътуваме с каравана и да обиколим света. Или поне там, докдето се стига с кола. Можеш да пишеш песни, а аз ще ги свиря на концерти. Не виждаш ли?

Изражението на Ридли бе такова, сякаш всеки миг лицето ѝ щеше да се разпадне на малки парченца.

— Не... знам какво да кажа.

— Кажи, че ще бъдеш моето момиче. Както преди.

Видях я как се олюлява и осъзнах колко трудно трябва да ѝ е сега. Защото тя не беше предишната Ридли, нито той бе предишният Линк. Нищо не беше същото. За никого.

После забеляза Лена и Лив, които ги наблюдаваха, и мен, стоящ от другата им страна. Лицето ѝ отново стана мрачно. Ридли нямаше да позволи да се пречупи, не и в наше присъствие.

— Какво си пил, Пластиничко?

— Хайде, Рид. Ти си моето момиче. Спри да се преструваш, че не изпитваш същото към мен.

— Аз съм Сирена. Не съм ничие момиче. Не изпитвам нищо. Не се влюбвам. Не мога. — Започна да отстъпва назад. — Това между нас винаги е било просто свалка.

— Рид, вече не си Сирена. И никога няма да бъдеш отново такава.

Ридли се обърна, сините ѝ очи искряха гневно.

— Ето тук грешиш. Няма да остана затворена в това жалко извинение за град завинаги. Няма никакъв начин да пътувам по света с теб в скърцаща каравана. Имам си планове.

— Ридли... — обади се Линк жално.

— Големи планове. И мога веднага да ти кажа, че те нямат нищо общо с теб! — обърна се с лице към нас. — Нито с някого от вас!

Линк изглеждаше така, все едно го бе шамаросала. За момче, което през повечето време се мотаеше и се шегуваше с хората, имаше много отчаян и тъжен вид. Никога досега не го бях виждал да се моли на момиче.

Докато Ридли се отправяше към портата, а Линк изрита градинския стол до него толкова силно, че той почти прелетя двора, Савана видя своя шанс и се вкопчи в него. Пригладя русата си коса и тръгна през тълпата към Линк. Постави съблазнително ръка на гърдите му.

— Хайде, Линк. Да танцуваме.

През следващите минути двамата танцуваха и тя се притискаше с цялото си тяло в него. Лена, Лив и аз гледахме като омагьосани, както когато видиш верижна катастрофа на магистралата — гадно е, но просто не можеш да извърнеш поглед.

Лив сбърчи нос.

— Трябва ли да позволяваме това да се случва?

Лена сви рамене.

— Не виждам какво можем да направим, за да го спрем. Освен ако ти не искаш да се намесиш...

— Не, благодаря.

И точно тогава Савана — която очевидно не осъзнаваше, че танцува с момче с разбито сърце, чиито надежди за истинска любов, музикални записи и обикаляне на света с каравана току-що са били съкрушени — реши да действа.

Тримата едновременно затаихме дъх.

Там, под трептящите светлинки, Савана хвана лицето на Линк между дланите си и го придърпа към себе си.

— Мамка му! — Лив извърна очи.

— Това е лошо — кимна Лена, която също не искаше да гледа.

— Прецакани сме — довърших аз.

Целувката продължи цели двайсет секунди.

Докато Ридли се обърна да погледне през рамо назад.

Звукът сигурно се чу на половин километър оттук. Ридли стоеше зад портата, на края на задния двор на Савана, и пищеше толкова силно, че всички на купона спряха да танцуват. Тя стискаше колана си със скорпиона, а устните ѝ се движеха, все едно правеше заклинание.

— Тя не може... — прошепна Лена.

Стиснах я за ръката.

— Трябва да я спрем. Прави го!

Но беше прекалено късно.

Минута след това всичко бе обхванато от пълен и абсолютен хаос. Усетих как заклинанието минава като вълна през купона. Почти можехме да го видим, как обхваща един човек, после следващия. Личеше къде стоварва удара си от гневните изражения и крясъците, които оставаха след него. В един момент двойките танцуваха, в следващия — се биеха. Хората се блъскаха един в друг, докато случайно оказалите се на пътя им жертви се опитваха да се измъкнат от тълпата. После заклинанието настигнаше и тях и те ставаха тези, които се блъскаха и крещяха.

Чух как купата с пунш се разби на пода, но не я виждах от мятащите се една върху друга мажоретки, които си скубеха косите. Баскетболистите се налагаха един друг с все сила. Дори мисис Сноу крещеше на хората от колежа и нареждаше такива неща, че те едва ли скоро щяха да се решат да пристъпят близо до Гатлин.

Очите на Лена потъмняха.

— Усещам го — *Furor*. Заклинанието „Ярост“! — извика тя, хвана мен и Лив за ръцете и ни повлече към портата, но беше закъсняла.

Разбрах, че заклананието се е стоварило и върху нас в мига, в който Лив се обърна и зашлеви Лена през лицето.

— Да не си изгуби ума? — Лена притисна дланта си към ударената буза, която вече бе станала пурпурночервена.

Лив я посочи обвинително с пръст, черният тежък селенометър се завъртя на тънката ѝ китка.

— Това ти е за цялото хленчене, принцесо.

— Какво?

Косата на Лена започна да се къдри, зеленото и златното ѝ око се присвиха.

Лив продължи.

— „Бедничката, красивата аз. Моят прекрасен приятел е толкова влюбен в мен, но сърцето ми е разбито, защото... ами защото така трябва да се държат красивите загадъчни момичета.“

— Млъкни! — извика Лена. Всеки миг щеше да я удари и тя. Чух тътен от небето.

— „Вместо да бъда щастлива, че един страхотен човек ме обича, ще си мацна още малко черен лак на ноктите и ще избягам с друг великолепен тип.“

— Не беше така! — спусна се Лена към Лив, но успях да я хвана и задържа. Започна да вали дъжд.

Лив продължаваше да нарежда.

— „И, да, аз съм най-могъщата чародейка във вселената. В случай че вие, останалите, нисши смъртни все още не сте се почувствали като пълен боклук.“

— Да не си полудяла? — Лена изпищя и тя, но бе трудно да се чуе викът ѝ от целия хаос. — Чичо ми умря. Мислех, че ще стана Мрак.

— Знаеш ли какво е да бродиш с момче, към което изпитваш чувства? Да му помагаш да намери приятелката си, която дори не иска да бъде намерена? Да гледаш как разбива своето и твоето сърце заради някаква тъпа чародейка, която не дава пукната пара за него?

Светкавица разсече небето и дъждът се изсипа върху нас като камъни от ада. Лена се впусна към Лив. Застанах на пътя ѝ и я

удържах.

— Лив. Стига. Не си права.

Нямах представа какви ги вършеше тя, но исках да спре.

— Чувства към него? Поне най-накрая си го призна! — изкрещя Лена.

— Не признавам нищо, освен че си малка кучка, която мисли, че светът се върти около нея и красивите ѝ къдрици.

Това беше. Лена освободи ръцете си и се вкопчи в раменете на Лив. Тя падна назад и се удари в земята. Лена нямаше да позволи последната дума да бъде нейна. Или последният удар.

— Добре, малка Мис Не-съм-тук-за-да-открадна-гаджето-ти! — Лена имитираше гласа на Лив. — „Наистина, ние сме само приятели, макар че аз съм по-руса и по-умна от всички останали накуп. Да не споменавам и сладкия си британски акцент?“

Лив изрита кал към нея, но Лена се отдръпна тъкмо навреме. И не спря.

— „О, и ако това не е достатъчно, нека се превърна в мъченица, така че всички останали да се чувстват гузни до края на дните си. А пък аз ще прекарам цялото си време с твоя чичо, за да започне той да мисли за мен като за дъщерята, която никога не е имал. А, май имаше една такава преди. Но на кого му пука! Каквото има Лена, ще се опитам да го взема!“

Лив се изправи на крака и се впусна покрай мен, но аз я удържах.

— Престанете! Държете се като идиотки! Това е от заклинанието! Дори не осъзнавате на кого трябва да се сърдите!

— А ти знаеш ли? — изпищя Лена, докато се мъчеше зад гърба ми да се добере до косата на Лив.

— Разбира се! Но единственият човек, на когото съм сърдит, не е тук.

Погледнах в краката си и видях нещо. Наведох се и вдигнах колана на Ридли от калната трева. Подадох го на Лена.

— Виновна е Ридли. Но я няма. Така че не знам на кого да крещя.

Чух двигателя на Бричката да ръмжи. Посочих към портата и всички видяхме как колата потегля.

— Всъщност мисля, че някой друг ѝ е по-сърдит от мен. И изглежда е тръгнал да я търси.

— Наистина ли смяташ, че е някакво заклинание? — Лена погледна въпросително към Лив.

— Не. Мисля, че винаги се бием като улични кучета, когато се опитваме да се социализираме по купони — направи презрителна гримаса Лив.

— Виждаш ли? Пак го направи. Най-умната.

Лена се опита да се освободи от хватката ми, за да я докопа, но аз държах здраво и двете.

— Това е *Furor*, тъпачке — сопна ѝ се Лив.

— Аз ли съм тъпачка? Казах *Furor* още преди цялото това нещо да започне.

Избутах ги навън през портата.

— И двете се държите като тъпачки. А сега ще се качим в колата и ще отидем в „Рейвънуд“. И ако не можете да си кажете нещо хубаво една на друга, по-добре мълчете.

Не беше нужно да се притеснявам, защото вече бях научил едно нещо за момичетата. Съвсем скоро щяха да престанат да се заяждат една с друга и да забият зъби в мен.

* * *

— Стана така, защото той се бои да вземе решение — каза Лив.

— Не, защото не иска да притеснява никого — тросна ѝ се Лена.

— Откъде знаеш? Никога не казва какво мисли.

— Не е така. Просто никога не мисли за това, което казва.

— Стига!

Побутнах ги през изкривените железни порти на „Рейвънуд“, бесен и на двете. Бесен и на Ридли. Бесен заради всичко, което видях. *Furor*, ярост, бяс — това бе точното име за станалото, каквото и да бе то. Мразех да се чувствам така и го мразех още повече, защото знаех, че чувствата бяха истински, дори да бе нужно заклинание, за да ги изкара от хората.

Лена и Лив още се дърляха, когато слязохме от колата, макар вече да знаеха, че са били под въздействието на заклинание. Просто не можеха да се въздържат. Или пък не искаха. Тримата влязохме през входната врата и аз заставах помежду им. За всеки случай.

— Защо не му дадеш малко пространство? — Лена мина пред Лив. — Да си чувала някога за третото колело?

Лив я дръпна назад.

— Сякаш съм искала да дойда тук? Значи за пореден път се предполага да разчиствам твоите каша? После ще забравиш за мен до следващия път, когато...

Вече не ги слушах. Гледах към прозореца на Ридли. Видях през него да минава сянка, зад завесите. Но личеше само силует, за който не бях сигурен, че е Ридли. Линк явно я бе настигнал, въпреки че не виждах Бричката.

— Мисля, че Линк е тук.

— Не ме интересува. Ридли има много за обясняване.

Лена вече бе на половината път по стълбището, когато прекосих прага. Веднага усети промяната — самият въздух бе по-различен. Някак по-светъл. Погледнах отново към Лив.

Изражението ѝ отразяваше начина, по който се чувствах аз. Объркан, неориентиран.

— Итън, нещо струва ли ти се странно?

— Да...

— Заклинанието, *Furor* — каза тя. — Развалено е. Магията не може да премине защитните прегради на имението.

— Ридли! Къде си? — Лена вече би стигнала до спалнята на братовчедка си. Отвори с един замах вратата, без да потропа. Не ѝ пукаше дали Линк е вътре. Не че имаше някакво значение.

Момчето вътре не беше Линк.

18.X

ЗАЛОЖНИК

— Какво, по дяволите...

Чух гласа му, преди да го видя. Защото вероятно не очакваше да ме види в стаята на Ридли. Също както аз не очаквах да го намеря тук.

Джон Брийд се бе излегнал на розовия килим на пода с видеоигра в едната ръка и с пакетче чипс в другата.

— Джон? — Лена бе не по-малко изненадана от мен. — Не трябва ли да си мъртъв?

— Джон Брийд? Тук? Невъзможно... — Лив бе направо шокирана.

Джон пусна пакетчето чипс и скочи на крака.

— Съжалявам, че те разочаровам.

Застанах пред Лена и Лив с идеята да ги защита.

— За другите не знам, но аз определено съм.

Лена не се нуждаеше от защита. Избута ме встрани.

— Как смееш да идваш в тази къща, след всичко, което направи? Престори си, че си ми приятел, а всъщност си искал само да ме заведеш при Ейбрахам! — отвън се разнесе гръм. — Всичко, което си ми казвал, е било лъжа!

— Не е вярно! Не знаех какво ще направят. Донеси ми библията. „Книгата на луните“, каквото искаш. Ще се закълна върху нея.

— Не можем да го направим. Нали е в Ейбрахам.

Беше ми писнало. Не иска да слушам как Джон се преструва на невинен глупак. Беше нова тактика, а аз все още се опитвах да възприема факта, че той се мотаеше в стаята на Ридли и ядеше „Доритос“.

Лена не беше приключила.

— Но това не ти беше достатъчно. И превърна Линк в... теб.

Косата ѝ се беше накъдрила и искрено се надявах стаята да не избухне в пламъци всеки миг.

— Нищо не можах да направя. Ейбрахам ме накара — закри Джон нервно из стаята. — Аз... не помня почти нищо от онази нощ.

Прекоших стаята и заставах пред него, лице в лице. Не ме интересувахе дали можеше да ме убие.

— Помниш ли как довлече Лена до онзи олтар и я завърза? Тази част помниш ли я?

Джон спря да крачи и ме погледна, зелените му очи търсеха моите. Когато проговори, едва го чувах.

— Не...

Мразех го. Споменът за ръцете му върху Лена... За това как почти я загубих онази нощ. За него бе нищо. Пrazно петно. Но изглеждаше, че казва истината.

Отпусна се на леглото.

— Понякога губя съзнание. Така съм от малък. Ейбрахам казваше, че просто съм различен, но аз не му вярвах.

— Да не казваш, че според теб той има нещо общо с това?

Лив извади червения си бележник.

Джон сви рамене.

— Не знам.

Лена ме погледна.

Ами ако казва истината?

Ами ако ни лъже?

— Нищо от това не обяснява присъствието ти в стаята на Ридли — каза Лена. — И как въобще си влязъл в „Рейвънуд“?

Джон се изправи и отиде до прозореца.

— Защо не попиташ братовчедка си?

Звучеше прекалено арогантно за някого, който току-що е бил хванат на място, където не би трябвало да се намира. Лена се намръщи.

— Какво общо има Ридли с това?

Джон поклати глава и изрита разсеяно куп мръсни дрехи.

— Ами... не знам. Да кажем, всичко? Тя е тази, която ме плени тук.

Не знаех дали е заради начина, по който го каза, или защото говорихме за Ридли, но част от мен му повярва.

— Върни малко. Какво означава „ме плени тук“?

Джон тръсна глава.

— Технически ме плени два пъти. Първия път в Сиянието и втория, когато ме пусна оттам.

— Пуснала те е? — Лена беше смаяна. — Но ние заровихме Сиянието...

— А братовчедка ти го разкопа и го донесе тук. Освободи ме и оттогава съм затворен тук. Мястото е толкова здраво обвързано със заклинания, че не мога да отида по-далече от Кухнята.

Заклинанията за обвързване. Те не държаха нещо далече от „Рейвънуд“; държаха някого вътре. Точно както си мислех.

— Кога те освободи?

— Някъде през август, мисля.

Спомних си деня, в който с Лена бяхме дошли, за да слезем в Тунелите — раздирането на въздуха, което ми се стори, че чувам.

— Август? Тук си от два месеца? — Лена вече нищо не разбираше. — Ти помагаш на Ридли! Затова тя може да прави някои заклинания!

Джон се разсмя, но смехът му звучеше по-скоро горчиво, отколкото доволно.

— Да ѝ помагам? Благодарение на библиотеката на чичо ти тя ме използва като личен джин. Като се има предвид тъпата бутилка, в която бях затворен, май наистина съм такъв.

— Но как е попречила на Макон да не те открие? — попита Лив, която бясно записваше всяка дума от разговора.

— *Occultatio*, заклинание за прикритие. Разбира се, тя ме накара аз да го направя — изпуфтя той и удари с юмрук по стената от яд; под ръкава му се разкри черната татуировка, която се виеше като змия около горната част на ръката му. Друг знак, който напомняше, че е Мрак, независимо какъв беше цветът на очите му. — Чичото на Лена има книги за почти всичко — освен как да се измъкна от това място.

Не исках да го слушам как се оплаква за начина, по който са се държали с него. Мразех Джон от първия миг, в който го видях миналата пролет, и за това как се появи, за да съсипе живота ни отново. Погледнах към Лена, но изражението на лицето ѝ бе неразгадаемо, мислите ѝ бяха затворени за мен. И тя ли изпитваше същото към Лив?

Само дето Лив не се беше опитвала да отвлече приятелката ми и да причини смъртта на повечето ми приятели.

— Знаеш ли, забавно е... Имам няколко бутилки, висящи на дървото в предния ми двор, и с удоволствие ще те пхна обратно в някоя от тях — казах аз.

Джон се обърна към Лена.

— В капан съм. Не мога да изляза оттук, а твоята откачена братовчедка обеща да ми помогне. Но първо поиска да направя някои неща за нея.

Прокара ръка през косата си и забелязах, че вече не изглеждаше толкова готин, колкото преди. С намачканата си черна тениска и прораснала брадичка приличаше на човек, който по цял ден гледа сапунени сериали и се тъпче с чипс.

— Ридли не е Сирена, нещо по-лошо е, тя е изнудвач.

— Но как ѝ помагаш, след като не можеш да напускаш „Рейвънуд“? — попита Лив. Добър въпрос. — Да не би да я учиш как да прави заклинания?

Джон се разсмя.

— Шегуваш ли се? Аз превърнах мажоретките в зомбита и всях хаос на купона. Да не мислиш, че Ридли може да предизвика *Furor*? Като смъртна едва може още да си върже обувките. Кой, мислиш, ѝ прави домашните по математика през цялото това време?

— Не и аз. — Лена звучеше по-меко и това ме убиваше. Джон беше като болезнена, зла зараза, от която не можех да се отърва. — Тогава как го прави, щом ти не си я научил?

Джон посочи към колана на Ридли, който Лена бе вдигнала и държеше увит на китката си.

— С това. — Потупа с пръст по гайката на дънките си. — Действа като проводник. Ридли носи колана, а аз правя заклинанието.

Зловещият колан със скорпион. Нищо чудно, че тя никога не го сваляше. Бил е нейната животоспасяваща връзка с чародейския свят и с Джон Брийд — единственият начин да притежава някакви сили, които да я различават от жалките смъртни.

Лив поклати глава.

— Не ми е приятно да го кажа, но сега вече всичко добива смисъл.

Да, имаше смисъл, но не променяше нищо за мен. Хората лъжат. А Джон Брийд бе лъжец, що се отнасяше до мен.

Обърнах се към Лена.

— Нали не му вярваш? Няма начин да му се доверим за каквото и да било.

Погледът на Лена се местеше между мен и Лив.

— А ако казва истината? Знае за мажоретките и за купона. Мисля, че съм съгласна с Лив. Това обяснява всичко.

Сега двете се обединявате срещу мен ли?

Итън. Онова на купона беше заклинание. Заклинанието за ярост кара хората да изливат навън гнева си.

Погледнах с подозрение към Джон.

— Няма как да знаем със сигурност.

Джон въздъхна.

— Аз съм още в стаята, нали знаете.

Лена погледна към вратата.

— Е, има един начин да разберем.

Лив я погледна и кимна.

— За това, което си мисля, ли мислиш?

— Ехо? — Джон ме зяпна. — Двете винаги ли са такива?

— Да. Не. О, я млъквай.

* * *

Рийс стоеше в средата на стаята на Ридли, ръцете ѝ бяха скръстени неодобрително на гърдите. Беше с костюм и с перлена огърлица и изглеждаше като че ли е дошла от някакво друго, по-прилично и уважавано южняшко семейство. Не беше доволна, че щяхме да я използваме като детектор на лъжата за хора, и беше още по-недоволна от присъствието на Джон Брийд в стаята на сестра ѝ. Може би Рийс се бе надявала, абсолютно необосновано, разбира се, че след като вече бе смъртна, Ридли ще стане прилично момиче скаут като нея самата. Но за пореден път сестра ѝ я разочароваше.

— Ако смятате, че ще пазя това в тайна, вие сте по-луди и от сестра ми. Преминавайте всякакви граници.

Никой от нас не желаше да слуша лекции от нея, но Лена не се отказа.

— Не те молим да го пазиш в тайна. Искаме само да знаем дали казва истината, преди да кажем на чичо Макон какво става тук.

Лена вероятно се надяваше, че ще се окаже, че Джон лъже — че Ридли не криеше опасен инкубус, откънат от гроб, и че не се възползваше от силите му, за да сее разруха около себе си. Не бях сигурен кое от двете бе по-лошото.

— Защото иначе ще бъдеш наказана до края на живота си, нали знаеш? — попита Рийс.

— Да, наясно съм.

Рийс потропа нетърпеливо с крак.

— Искам да се изясним. Ще кажеш на чичо Макон. Или ще го направя аз.

Естествено, че щеше да го направи. Нямах начин да пропусне налагането на едно добро наказание. Аз обаче се притеснявах за по-важни неща от това тя да ни издаде.

— Сигурна ли си, че ще проработи, след като...

— След като какво? — сопна ми се тя. — След като силите ми са леко променени и нестабилни? За това ли намекваш?

Супер. Гневна Рийс никога не е добра новина.

— Аз... просто имах предвид дали ще разбереш със сигурност, че той лъже или не? — Беше прекалено късно да замазвам сега нещата.

Рийс изглеждаше така, сякаш искаше да откъсне главата ми.

— Не че е твоя работа, но все още съм Сибила. Каквото виждам на лицето е истина. Ако силите ми не действат, просто няма да видя нищо.

Лена застана между нас.

Разбирам, че си нервен. Успокой се.

Благодаря.

Справям се с Рийс Звяра много по-отдавна, отколкото ти. Уменията ѝ са безспорни.

— Рийс — каза тихо Лена и хвана ръката ѝ. Видях как косата ѝ започва да се къдри. Премигнах. Да правиш заклинания на чародеец никога не беше добра идея. — Ти си най-могъщата Сибила, която някога съм срещала.

— Не ми прилагай тези номера — отдръпна ръката си Рийс. — Аз съм единствената Сибила, която познаваш.

— Но знаеш, че ти вярвам, независимо от всичко — усмихна ѝ се окуражаващо Лена. Рийс се намръщи.

Извърнах се встрани. С увредени сили или не, нямах желание да отвърщам на погледа на една Сибила. Забелязах, че Лив не бе казала нито дума и също избягваше да я погледне.

— Един опит. После казваш на чичо Макон. Защото това е поредното доказателство, че не бива да се позволява на непълнолетни да извършват заклинания.

Скръсти отново ръце на гърдите си. Беше ми нужно малко време да осъзная какво казваше с този жест — да или не.

Джон скочи от леглото и отиде до нея.

— Да приключваме с това. Какво трябва да направя?

Рийс се вгледа в зелените му очи, изучавайки лицето му, за да открие отговорите на въпросите, които търсихме.

— Вече го правиш.

Джон не помръдна. Взираше се в Рийс, позволяваше ѝ да попие спомените и мислите му. Рийс първа се извърна встрани и поклати глава, сякаш не харесваше това, което бе видяла.

— Вярно е. Не е знаел какво са планирали Ейбрахам и Сарафина и не помни какво се е случило в онази нощ. Ридли го е пуснала от Сиянието и оттогава е тук, вършейки мръсната работа на сестричката ми.

Джон ме погледна.

— Сега доволен ли си?

— Чакай! Но как е възможно?

Рийс сви рамене.

— Съжалявам, че те разочаровах. Но той не е зъл. Просто е кретен. Понякога е трудно да ги разграничиш.

— Ей! — Джон вече не изглеждаше толкова самодоволен. — Мислех, че ти си милата и добрата. Къде е прочутото гостоприемство на „Рейвънуд“?

Рийс не му обърна внимание.

Би трябвало да изпитам облекчение, но тя беше права. Чувствах се разочарован. Не исках Джон да се окаже просто една от пионките на Сарафина и Ейбрахам. Исках да бъде от лошите. Така го възприемах — такъв бе той от самото начало в моите очи.

Лена вече не мислеше за Джон.

— Трябва да говорим с чичо. И да намерим Ридли, преди да е направила нещо още по-глупаво.

Да. Доколкото познавах Ридли, тя вече бе тръгнала на стоп и сигурно бе подминала дори Съмървил. След поразите, които причини тази вечер, знаеше, че Лена ще отиде право при Макон. А тя не си падаше много по вежливото му, но строго мъмрене.

— Мисля, че вече е прекалено късно за това.

Лена се наведе и отмести розовото килимче от пода.

— Да вървим.

— Сигурна ли си? Не искам да го събуждам, или каквото прави там по това време...

Не исках и да бъда там, когато му кажихме, че Ридли е превърнала купона на Савана Сноу в боксов мач с помощта на заклинателния колан на инкубус, търсен от всички, който случайно се оказва, че живее в стаята ѝ.

Лена отвори капака.

— Съмнявам се, че спи.

Лив поклати глава.

— Лена е права. Трябва незабавно да кажем на Макон. Ти не разбираш, ние се... — Запъна се и погледна към Лена. — Чичо ти се опитва да открие Джон Брийд от месеци.

Лена кимна. Не се усмихна, но все пак бе някакъв мил жест.

— Да вървим.

Джон отвори нов пакет чипс.

— Докато сте долу, дали ще може да го помолите да ме пусне оттук?

— Помоли го сам — каза Лена. — Идваш с нас.

Джон погледна към мрака, водещ към Тунелите, после отново към мен.

— Никога не съм си мислил, че именно ти, смъртният, ще ме спасяваш от нещо.

Исках да го убия или поне да го фрасна в лицето. Исках да го накарам да си плати за всичко, което причини на Лена и на Линк, за всички беди, които Ейбрахам ни докара на главата заради него. Но щях да оставя това на Макон.

— Повярвай ми, не те спасявам.

Той се усмихна и стъпи уверено с крак във въздуха, чувствайки твърдата основа на стъпалата, които аз никога не виждах.

19.X

ВЪРХОВНОТО ОРЪЖИЕ

Потропах на вратата на кабинета на Макон и тя се отвори. Явно не трябваше да се безпокоя, че ще го събудя, защото Линк вече седеше до масата с много нещастна физиономия. Макон ми махна с ръка да вляза.

— Линк вече ме информира за всичко. За щастие той дойде първо тук, преди да нарани някого.

Хм... Не бях помислил за щетите, които можеше да причини един инкубус с разбито сърце.

— Коя част от всичко знаете? — попита аз, пристъпвайки напред.

— Че племенницата ми се е измъкнала от къщи — отвърна той и ме погледна многозначително. — Кое то не е било много умна идея.

— Определено не, сър.

Макон вече бе сърдит и хич не ми се искаше да му сервирам новини, които биха го разгневили допълнително.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— И че Ридли някак си е успяла да направи заклинанието *Furor*.

Да, много, много по-гневен.

— Знам, че сте разстроен, но има нещо по-важно, което трябва да ви кажа — промърморих аз и забих поглед в пода. — Или по-скоро да ви покажа.

* * *

— Джон Брийд — надвисна Макон върху него. — Това е доста неочакван обрат на събитията. Предвид обстоятелствата.

Джон стоеше точно пред вратата на кабинета и имаше вид, сякаш щеше да се свлече в краката му, като обикновен смъртен. В

присъствието на Макон арогантността му бе изчезнала напълно.

Линк се взираше в него, готов да го разкъса всеки миг.

— Какво, по дяволите, прави той тук?

Почувствах се зле за Линк, защото се намираше в една стая с Джон. Сигурно го мразеше повече и от мен, ако това бе възможно.

Лена не смееше да погледне към чичо си, нито към Линк. Толкова се срамуваше от постъпката на Ридли и от това, че тя не бе разкрила всичко по-рано. Но повече от всичко знаех, че се притесняваше за братовчедка си, независимо какво ни бе причинила.

— Ридли е откраднала Сиянието от гроба ти, след като го заровихме там. Освободила е Джон и е използвала колана му като проводник на силите му, за да прави заклинания.

— Колан?

Лив извади малкия си червен бележник.

— Онзи, който сега носи Лена. Отвратителният колан със скорпиона в катарамата.

Макон протегна ръка. Лена разкопча колана и му го подаде веднага.

Линк се обърна към Джон.

— Какво си й направил?

— Нищо. Ридли ме командори, откакто ме освободи от сферата.

— А ти защо се съгласи? — попита изненадано Макон. Дори той не му вярваше. — Не ми се струваш особено безпомощен.

— Нямах избор. Затворен съм в тази къща от месеци и исках да се махна. — Джон се облегна на стената. — Ридли обеща да ми помогне, но трябваше да правя заклинания вместо нея. Така и направих.

— Очакваш да повярваме, че могъщ хибрид инкубус ще позволи на едно смъртно момиче да го държи затворен в стаята си?

Джон поклати глава с досада.

— Говорим за Ридли, хора. Мисля, че всички имате ужасния навик да я подценявате. Когато иска нещо, тя намира начин да го получи.

Всъщност всички знаехме, че е прав.

— Казва истината, чичо Макон — обади се Рийс от мястото, което бе заела до камината.

— Абсолютно ли си сигурна?

Рийс не се заяде с Макон, както с нас, когато се усъмнихме в силите й.

— Сигурна съм.

Джон изглеждаше облекчен.

Лив пристъпи напред, с червения си бележник в ръка. Тя не се интересуваеше защо Ридли бе направила нещо. Искаше фактите.

— Знаел си, че те търсим, нали? — попита тя Джон.

— Аха. Но не сте единствените.

Лив и Макон поканиха всички ни да седнем край масата с Джон, но Линк отказа. Облегна се на стената, близо до камината, с намръщена физиономия. Освен всички инкубуски неща Джон бе успял да промени Линк по начин, който не разбирах. Знаех обаче и нещо, което Джон не знаеше. Макар Линк да обичаше да подлудява момичетата, това нямаше значение за него. Той искаше само едно момиче, а в момента никой от нас не знаеше къде да го намери.

— Ейбрахам доста се постара, за да те открие; буквално разкъса града на части. И искам да знам защо. Той не прави нищо без причина.

Макон задаваше въпроси, а Лив бързо записваше отговорите на Джон. Рийс седеше срещу него и следеше и за най-малката следа от лъжа.

Джон сви рамене.

— Не съм сигурен. Той ме намери, когато бях дете, но определено не беше бащинската фигура, която едно момче може да иска, нали се сещате...

Макон кимна.

— Каза, че те е намерил. Какво е станало с родителите ти?

Джон се размърда неудобно на мястото си.

— Не знам. Те изчезнаха. Почти съм убеден, че са ме изоставили, защото съм... нали знаете, различен.

Лив спря да пише.

— Всички чародейци са различни.

Джон се разсмя.

— Аз не съм типичен чародеец. Силите ми не се проявиха, когато станах тийнейджър. — Лив го погледна с недоумение. Той посочи към бележника й. — Не се разсейвай, ще искаш да запишеш тази част.

Тя повдигна вежди. *Субектът демонстрира агресивно отношение.* Представях си как го записваше.

— Роден съм така и силите ми само се усилваха с времето. Знаете ли какво е да си способен да правиш нещо, което никой на твоята възраст не може?

— Да.

В гласа на Лив имаше и тъга, и съчувствие. Тя винаги е била по-умна от всички около нея, създаваше устройства за измерване на Луната или някакви други неща, от които никой не се интересуваше или разбираше. Макон изучаваше Джон и се виждаше как бившият инкубус в него преценява този странник.

— И какви точно са тези твои сили, като изключим, че си неуязвим за светлината?

— Обичайните инкубуски неща — увеличени сили, слух, обоняние. Мога да Пътувам. И момичетата си падат много по мен. — Джон млъкна и погледна към Лена, сякаш имаха някаква обща тайна. Тя извърна очи.

— Не чак толкова, колкото си мислиш — обадох се аз.

Той се усмихна, наслаждавайки се на гневния поглед на Макон.

— Е, мога да правя и някои други нещица.

Лив го изглежда.

— Например?

Линк бе скръстил ръце, гледаше втренчено вратата и се преструваше, че не слуша. Но знаех, че го прави. Независимо дали го искаше или не, той и Джон бяха свързани. Колкото повече знаеше за него, толкова повече щеше да може да разбере себе си.

Джон погледна Рийс, после Лена. Каквото и да беше, не искаше да го казва.

— Случайни неща.

Очите на Макон трепнаха.

— Какви *случайни неща*? Би могъл да разясниш малко.

Джон се предаде.

— Звучи по-специално, отколкото е. Всъщност не е чак толкова голяма работа. Но мога да поглъщам други сили.

Лив спря да пише.

— Като Емпат?

Бабата на Лена беше Емпат и можеше да заема временно силите на други чародейци, но никога не беше описвала дарбата си с думата „поглъщам“.

Джон поклати глава.

— Не. Аз ги запазвам.

Очите на Лив се разшириха от удивление.

— Казваш, че можеш да откраднеш силите на другите чародейци?!

— Не. Те също си ги запазват, но и аз ги имам. Аз съм нещо като колекционер.

— Но как е възможно това? — попита Лив.

Макон се облегна назад в креслото си.

— Ще ми бъде много интересно да чуя отговора на този въпрос, мистър Брийд.

Джон погледна отново към Лена. Искан да прескоча масата и да го фрасна в лицето.

— Трябва само да ги докосна.

— Какво? — възкликна Лена. Изглеждаше така, сякаш я бе шамаросал.

Това ли бе правил с ръцете си, докато я прегръщаше по време на танца им в клуба в Тунелите? Или когато седнаше зад него на мотора му? Поглъщаше силите ѝ като паразит?

— Не го правя съзнателно. То просто се случва. Дори не знам как да използвам повечето сили, които притежавам.

— Но съм сигурен, че Ейбрахам знае — каза Макон и си наля чаша тъмен ликьор от декантера, който се появи внезапно на масата. Нещата явно не вървяха на добре.

Лив и Макон се гледаха един друг и явно мълчаливо си обменяха някаква информация. Виждах как умът на Лив щрака и обработва новите факти.

— Какво може да планира Ейбрахам?

— С хибрид инкубус, който може да колекционира силите на другите чародейци? — попита, но и отговори Макон. — Не съм напълно сигурен, но с тези способности на негова страна Ейбрахам ще притежава върховното оръжие. Смъртните не биха имали никакъв шанс срещу такава мощ.

Джон се извърна, за да го погледне.

— Какво казахте?

— Искаш да повториш ли, мистър Брийд?

— Чакайте — прекъсна го Джон. Затвори очи, сякаш се опитваше да си спомни нещо. — „Чародейците са несъвършена раса. Замърсяват кръвните ни линии и използват силите си, за да ни потискат. Но ще дойде ден, когато ще притежаваме върховното оръжие и ще ги заличим от лицето на земята.“

— Каква е тази простотия? — обади се Линк. Джон явно най-накрая бе привлякъл вниманието му.

— Ейбрахам и Силас често говореха за това, когато бях малък. Трябваше да го запомня наизуст. Когато направех някоя беля, ме караха да го пиша за наказание отново и отново, с часове.

— Силас? — Макон застина на място при споменаването на името на баща му.

Спомних си какво ми беше разказвала майка ми за него. Звучеше като чудовище, насилник, расист, който се бе опитал да предаде омразата си на своите синове — и очевидно на Джон.

Макон погледна към него, очите му бяха станали толкова тъмнозелени, че бяха почти черни.

— Откъде познаваш баща ми?

Джон повдигна глава и отвърна на погледа му. Когато най-накрая отговори, гласът му беше различен — не силен или нагъл, изобщо не приличаше на гласа на Джон Брийд, когото познавахме.

— Той ме отгледа.

24.X

ЕДИНИЯТ, КОЙТО Е ДВАМА

След това Макон и Лив прекарваха по-голямата част от времето си, разпитвайки Джон за Ейбрахам и Силас и за кого ли още не, докато ние с Лена се заровихме в книгите в кабинета на Макон. Имаше стари писма от Силас до Макон, в които го подканваше да се присъедини към баща си и брат си в битката им срещу чародейците. Но като изключим това, нямаше никакви други следи за миналото на Джон, нито информация за друг инкубус или чародеец, способен да прави нещата, които можеше той.

Няколкото пъти, когато ни бе позволено да се присъединим към „инквизицията“, Макон наблюдаваше внимателно отношенията между Джон и Лена. Мисля, че се притесняваше странното привличане, което бе съществувало между тях преди, да не се завърне отново. Но сега Лена бе по-силна и Джон я дразнеше толкова, колкото и всички нас. Повече се тревожех за Лив. Бях свидетел на реакциите на смъртните момичета в Гатлин, когато Джон влезе за първи път в „Дейри Кийн“. Но тя също ми изглеждаше имунизирана.

Вече бях привикнал с промените в живота ми, разкъсван между смъртния и чародейския свят, надолу и нагоре. Но тези дни бяха все надолу.

В същата седмица, когато Джон Брийд се завърна в „Рейвънуд“, дрехите на Ридли изчезнаха от стаята ѝ, сякаш си бе заминала завинаги. Няколко дни по-късно състоянието на леля Пру се влоши. Не помолих Лена да дойде с мен на следващото посещение в Здравния център. Искях да бъда насаме с леля си. Не знаех защо, точно както не знаех за почти нищо, което се случваше с мен напоследък. Може би просто полудяхах. Може си бях полудял отдавна, но не го бях осъзнавал.

* * *

Въздухът бе леденостуден, сякаш бе намерил начин да изсмуче фреона и силата от всички климатици в окръг Гатлин и да ги вкара в Окръжния здравен център. Искаше ми се да е толкова студено навсякъде другаде, но не и тук, където студът се увиваше около пациентите и те изглеждаха още повече като трупове в моргата.

Този вид студ никога не бе признак за нещо добро и определено не миришеше на хубаво. Потенето поне те кара да се чувстваш жив, това е може би най-човешката миризма. А може би просто отделях прекалено много време на метафизичната символика на жегата.

Както казах, полудявах.

Боби Мърфи не каза нито дума, когато отидох до рецепцията, не ме и погледна. Само ми подаде списъка за посетители, за да се разпиша, и баджа с пропуска. Не знаех дали заклинянето на Лена за мълчание му влияеше още, или действаше само когато бях наблизо. И в двата случая за мен бе добре. Не бях в настроение за говорене.

Не погледнах нито в стаята на другия Джон, нито в манипулационната с иглите и минах бързо покрай стаята на тъжния рожден ден. Затаих дъх, докато подминавах стаята с храната, която не бе храна, преди миризмата да ме удари в носа.

После усетих мириса на лавандула и знаех, че съм стигнал до леля Пру.

Леа седеше на стол до леглото ѝ и четеше книга на някакъв чародейски или демонски език. Не беше облечена в стандартната прасковена униформа на Здравния център. Бе вдигнала крака и високите ѝ ботуши бяха проснати на болничното шкафче. Очевидно се бе отказала да се преструва на медицинска сестра.

— Здравсти...

Тя вдигна глава, изненадана, че ме вижда.

— Здравсти и на теб. Време беше. Чудех се къде се загуби.

— Знаем. Бях зает... с разни тъпотии.

Да изперквам, да гоня хибрид-инкубус и Ридли, да си бъбря с починалата си майка и мисис Инглиш в разни видения и някакви други неща за смахнати колела на съдбата...

Тя се усмихна.

— Както и да е, радвам се да те видя.

— Аз също.

Само това успях да измисля. Махнах с ръка към ботушите ѝ.

— Не ти ли мрънкат заради тях?

— Не. Не съм точно от типа момичета, на които хората се карат и мрънкат.

Нямах сили за повече любезни разговори. С всеки изминал ден ми беше по-трудно да разговарям, дори с хора, които ми бяха близки и харесвах.

— Имаш ли нещо против, ако остана насаме с леля Пру? Поне за малко?

— Разбира се, че не. Ще изляза и ще проверя как е Бейд. Ако не я обуча скоро на по-добри маниери, ще ѝ се наложи да спи отвън, а тя си е всъщност домашна котка. — Метна книгата си на стола и излезе от стаята.

Бях сам с леля Пру.

От последния път, когато бях тук, се бе смалила още повече. Имаше още тръбички, влизащи и излизащи от тялото ѝ на места, където ги нямаше преди, сякаш се бе превърнала в някаква механична играчка. Приличаше на изсъхнала от слънцето ябълка, направо невъзможно набръчкана. Известно време само слушах ритмичното пулсиране на пластмасовите гривнички на глезените ѝ, които се разширяваха и свиваха, разширяваха и свиваха. Като че ли можеха да компенсират за това, че тя не ходеше, не съществуваше, не гледаше „Риск“ със сестрите си, не се оплакваше от всичко, макар да обичаше всичко.

Хванах ръката ѝ. Пъхнатата в устата ѝ тръбичка се пълнеше с мехурчета при всяко нейно вдишване. Звучеше като овлажнителите за въздух, в които има вода. Като че ли се задавяше, когато се опитваше да диша.

Пневмония. Бях чул разговора на Ама с лекаря в кухнята. Според статистиката пневмонията била най-честият виновник за смъртта на пациенти в кома. Чудех се дали звукът от тръбичката в гърлото ѝ означаваше, че леля Пру се приближава до предвидимия според някакви листчета и файлове край.

Мисълта за леля ми като поредния случай на статистиката ме накара да изпитам желание да метна пластмасовото кошче за боклук през прозореца. Вместо това обаче грабнах тънката ръка на леля Пру, с крехките ѝ като сухи клонки пръсти, и ги преплетох в моите. Затворих очи и стиснах и другата ѝ ръка.

Отпуснах чело върху ръцете ни и затворих очи. Представих си как повдигам глава и я виждам да се усмихва, без следа от тръбички и лепенки. Запитах се дали да си пожелаеш нещо, е същото, като да се молиш за него. Дали това, че се надяваш от цялото си сърце за нещо, е достатъчно, за да го накараш да се случи.

Все още мислех за това, когато отворих очите си, очаквайки да видя стаята на леля Пру, тъжното ѝ болнично легло и депресивните прасковени стени. Но се озовах огрян от ярко слънце пред къща, в която бях ходил стотици пъти...

Къщата на Сестрите изглеждаше точно както я помнех, преди Бесовите да я разкъсат на две. Стените, покривът, мястото, където се намиреше стаята на леля Пру — всичко си беше тук, нито една дъска или керемидата от покрива не беше паднала. От двете страни на алеята, водеща към верандата, имаше храсти с хортензии — леля Пру ги обича. Просторът, на който разхождаха Лусил, все още беше опънат на моравата. На верандата седеше куче, йоркширски териер, подозрително приличащ на Харлон Джеймс, само дето не беше той.

Това куче бе с по-златиста козина, но го познах и се наведох да го погала. На металната му табелка пишеше „ХАРЛОН ДЖЕЙМС III“.

— Лельо Пру!

Трите люлеещи се стола си стояха на верандата, с малки разнебитени масички между тях. На едната имаше поднос с две чаши с лимонада. Седнах на втория подред, оставяйки първия свободен. Леля Пру обичаше да седи на най-близкия до алеята и реших, че ще иска да седне там, ако дойде.

Имах чувството, че скоро щеше да дойде.

Тя ме доведе тук, нали?

Почесах между ушите Харлон Джеймс III, което беше странно, защото препарираната му версия седеше в момента неподвижно в дневната ни. Погледнах отново към масата.

— Лельо Пру!

Стреснах се, въпреки че я очаквах. В реалния живот не изглеждаше по-добре, отколкото докато лежеше в леглото в болницата си. Все още кашляше, а чух и познатите ритмични звуци

на компресията. Видях пластмасовите гривни около глезените ѝ, които се свиваха и разпускаха, сякаш наистина продължаваше да лежи в леглото си в Здравния център.

Тя се усмихна. Лицето ѝ изглеждаше прозрачно, кожата ѝ бе толкова бледа и тънка, че се виждаха синкаво-лилавите венчки под нея.

— Липсваше ми. Леля Грейс, леля Мърси и Телма ще полудеят без теб. Ама също.

— Виждам Ама почти всеки ден, а баща ти — в почивните дни. Идват да си поговорим по-често от някои други хора — изсумтя тя.

— Съжалявам. Всичко толкова се обърка...

Тя махна с ръка.

— Няма да ходя никъде. Все още не. Държат ме кат под домашен арест, сякаш съм някой от престъпниците им, дет ги показват по телевизията — закашля се тя и поклати глава.

— Къде сме, лельо Пру?

— Не помня точно. Но нямам много време. Напоследък все си зает.

Разкопча огърлицата си и свали нещо от нея. В болницата не носеше тази огърлица, но я разпознах.

— Да, много е стара. Подарък ми е от баща ми, който пък я получил от дядо си, отдавна, отдавна, още преди да си бил дори помисъл в главата на всевишния.

Беше златна роза.

— Туй е за твоето момиче. Шъ ми помага да я държа под око. Кажй ѝ да я носи със себе си.

— Защо се притесняваш за Лена?

— Ти не съ тревожи. Просто прави туй, което ти казвам — изсумтя тя отново.

— Но Лена е добре. Винаги ще се грижа за нея. Знаеш го.

Мисълта, че леля Пру се безпокои за Лена ме изплаши повече от всичко друго, което се бе случило през последните няколко месеца.

— Да, да, ма ти ѝ я дай.

— Добре, лельо.

Но нея вече я нямаше. Остана само една чаша лимонада и празен люлеещ се стол, все още поклащащ се на верандата.

Отворих очи и ги присвих веднага заради ярката светлина в стаята на леля ми. Осъзнах, че слънцето навлизаше косо, много пониско, отколкото когато пристигнах. Погледнах телефона си. Бяха минали три часа.

Какво ставаше с мен? Защо ми беше по-лесно да спя в света на леля Пру, но не и да проведа нормален разговор в моя. Когато за първи път говорих с нея, сякаш изобщо не бе минало никакво време, но нямаше да мога да го направя без силите на могъща Самородна до мен.

Чух как вратата се отвори.

— Добре ли си, хлапе? — попита Леа, застанала на прага.

Погледнах към ръката си — пръстите ми бяха свити около малка златна роза. *Туй е за твоето момиче.* Не бях добре. Май не беше наред.

Кимнах.

— Аха. Просто към уморен. Доскоро, Леа...

Тя ми махна, а аз излязох от стаята, но имах чувството, че на раменете си нося раница, пълна с тежки камъни.

Когато стигнах до колата и пуснах радиото, не се изненадах, че чух познатата мелодия. Защото това бе тя, внезапно зазвучала като неочаквания дъжд, който не бе валил от месеци. Моята Предвещаваща песен.

*„Осемнайсет лунни, осемнайсет години,
Колелото на времето с гръм оглуши ни.
Единият, който е двама, пристъпва напред —
избрал да създаде новия Ред.“*

Единият, който е двама, каквото и да означаваше това, бе предопределен да възстанови Реда. А какво трябваше да правя с това колело на съдбата — Колелото, което беше *тя*? Кой беше толкова силен, че да контролира Общия ред и да приема човешка форма? Имаше светли и тъмни чародейци, Сукуби и Сирени, Сибили и Гадатели. Спомних си предишния стих на песента — онзи за Царицата

на демоните. Може би тя приемаше човешка форма, като се вселяваше в смъртно тяло. Имаше само една демонска царица, която познавах и която можеше да прави това. Сарафина.

Най-накрая имах някаква информация, за която да мисля. Макон и Лив прекарваха всеки ден пред последната седмица с Джон — отнасяха се с него като с Франкенщайн, кралска особа или военнопленник, в зависимост от случая и деня — но той не им бе казал нищо, което да обясни ролята му в тази история.

Все още не бях казал на никого, освен на Лена, за посещенията си при леля Пру. Но почвах да мисля, че те бяха едно от липсващите парченца на пъзела.

Колелото на съдбата. Единият, който е двама. Ама и бокорът. Джон Брийд. Осемнайсетата луна. Леля Пру. Предвещаващата песен.

Само да можех да разбера как точно си пасваха и каква беше общата картина, преди да стане прекалено късно.

Когато стигнах до „Рейвънуд“, Лена ме чакаше отвън на верандата. Виждах я как ме наблюдава, докато минавах през железните порти. Спомних си какво ми каза леля Пру, когато ми даваше златната роза. *Туй е за твоето момиче. Шъ ми помага да я държа под око.*

Не исках да мисля за това.

Седнах до нея на горното стъпало. Тя протегна ръка и взе талисмана от мен, после го окачи на гърдана си, без да каже нито дума.

За теб е. От леля Пру.

Знам. Тя ми каза.

— Бях заспала на дивана и изведнъж тя беше там — каза Лена. — Беше точно, както ми го описваше — като сън, но го чувствах по друг начин, по-реално. — Кимнах и тя отпусна глава на рамото ми. — Съжалявам, Итън.

Погледнах към градините, все още зелени въпреки жегата, скакалците и всичко, през което бяхме преминали.

— Каза ли ти още нещо?

Лена кимна и се протегна, за да докосне лицето ми. Когато се обърна към мен, видях, че плачеше.

Не мисля, че ѝ остава много време.

Защо?

Каза, че е дошла, за да се сбогуваме.

* * *

Така и не се прибрах у дома тази нощ. Озовах се сам на верандата на Мариан. Въпреки че тя бе вътре, а аз отвън, се почувствах по-добре дори само от факта, че съм при нея, а не у дома.

Засега. Не знаех колко време още щеше да бъде там, а аз не исках да мисля какво щях да правя без нея.

Заспах на грижливо почистената ѝ веранда. Ако съм сънувал нещо тази нощ, не си го спомнях.

1.XI

„САЛЕМСКИЯТ ПРОЦЕС“

— Знаеш ли, че бебетата се раждат без капачки на коленете? — попита леля Грейс; като се наместваше на възглавниците на дивана, преди сестра ѝ да успее да стигне до него.

— Грейс Ан, как можа да кажеш такова нещо? Крайно притеснително е.

— Мърси, кълна се в бог, че е истина. Прочетох го в „Рийдърс Дайджест“. Знайш ли колко много информация има там?

— Защо, в името нашия създател, говориш за бебешки капачки?

— Не знам. Просто ме накара да се замисля как се променя всичко. Ако бебетата могат да си отгледат капачки, защо аз да не мога да се науча да летя? Защо не построят стълба към Луната? Защо Телма да не се вземе с онзи хубавичък Джим Клуни?

— Не можеш да се научи да летиш, щот нямаш криле. Няма никакъв смисъл да правят стълба до Луната, щот там няма въздух за дишане. И името на момчето е Джордж Клуни и Телма не мож се омъжи за него, щот той живее чак в Холивуд и дори не е методист.

Слушах как Сестрите си говореха, докато бях в другата стая и похапвах закуската си. Понякога разбирах какво казваха, въпреки че разговорът им беше съвсем налудничав. Тревожеха се за леля Пру. Подготвяха се за възможността тя да ни напусне. Бебетата си отглеждат капачки на коленете, предполагам. Нещата се променят. Не беше добро или лошо, не повече от капачките на коленете. Поне така се убеждавах.

Нещо друго обаче се беше променило.

Тази сутрин Ама не беше в кухнята. Не помнех кога за последно бях излизал за училище, без да я видя. Дори когато ми се сърдеше и отказваше да ми приготви закуска, все пак се мотаеше из кухнята, мърморейки си нещо.

Сега „еднооката заплаха“ лежеше в Стойката за приборите, изсушена.

Не ми се стори правилно да изляза, без да се обадя или да оставя съобщение. Отворих чекмеджето, където държеше остриите си моливи — номер 2. Взех един и откъснах лист от бележника. Само щях да напиша, че излизам за училище. Нищо особено. Облегнах се на плота и започнах да пиша.

— Итън Лоусън Уейт!

Не бях я чул да влиза и направо подскочих.

— Божичко, Ама! За малко да ми докараш инфаркт.

Когато се обърнах, видях, че тя изглеждаше така, сякаш щеше да припадне всеки момент. Лицето ѝ бе преbledняло и тресеше главата си като луда жена.

— Ама, какво има? — Спуснах се аз към нея, но тя вдигна ръка.

— Спри! — извика, а ръката ѝ трепереше като листо. — Какво правиш?

— Пиших ти бележка — казах и вдигнах листчето.

Ама посочи с костеливия си пръст към другата ми ръка, която все още държеше молива ѝ.

— Пишеш с грешната ръка.

Погледнах към молива в лявата си ръка и го пуснах, гледайки как се търкаля по пода.

Пиших с лявата си ръка. Но аз не бях левичар.

Ама излезе от кухнята, очите ѝ искряха, докато се втурваше по коридора.

— Ама! — провикнах се след нея, но тя затръшна вратата на стаята си. Започнах да тропам. — Ама! Трябва да ми кажеш какво става! Какво не е наред?

Какво не е наред с мен?

— Какъв е този шум? — обади се леля Грейс от дневната. — Опитвам се да си гледам филма.

Седнах на пода, с гръб, облегнат на вратата на стаята на Ама, и зачаках. Но тя не излезе. Нямаше да ми каже нищо. Трябваше да разбера сам. Време беше да си отгледам капачки на коленете.

* * *

Не се почувствах толкова уверен същия ден, когато отново попаднах на баща ми, който пак бе с мисис Инглиш. Този път не бяха в библиотеката, а обядваха заедно в гимназията. В класната стая. Където всички можеха да ги видят, включително и аз. Не бях чак толкова готов за промяна.

Направих грешката да се отбия, за да ѝ оставя първия вариант на есето си за „Салемският процес“, защото забравих да ѝ го дам по време на часа. Отворих вратата, без да си направя труда да погледна първо през малкото стъклено прозорче в горния край, и ето ги двамата. Поделяха си кошница с остатъците от прочутото пържено пиле на Ама. Успокоих се, че поне сега то беше с ужасен вкус.

— Татко?

Баща ми се усмихна, преди да се обърне, което ми подсказа, че е очаквал това да се случи. Вече бе сложил усмивката на лицето си, когато ме погледна.

— Итън? Извинявай, че те изненадвам на твоя територия. Искан да обсъдя няколко неща с Лилиан. Тя има страхотни идеи за проекта ми за Осемнайсетата луна.

— Сигурен съм в това — усмихнах се и аз на мисис Инглиш, като ѝ подавах листа. — Есето ми. Щях да го сложа в кутията при другите. Не ми обръщайте внимание.

Както и аз няма да ви обърна на вас.

Но нямаше начин да се отърва така лесно.

— Готов ли си за утре? — попита ме мисис Инглиш. Сепнах се. Първосигналният отговор на този въпрос щеше да бъде „не“, но проблемът бе, че нямаше представа за какво говори.

— Тъъ, за...?

— За възстановката на процеса в Салем? Ще направим същия казус, който е послужил за основа на пиесата. Пригответе ли аргументите си за случая?

— Да, госпожо.

Това обясняваше кафявия плик с надпис „английски“ в раницата ми. Напоследък не се концентрирах много в час.

— Каква великолепна идея, Лилиан. С удоволствие бих дошъл да гледам, ако не възразяваш — каза баща ми.

— Напротив. Можеш да заснемеш с камера процеса. После ще го гледаме в час.

— Страхотно — кимна баща ми.

Лена, знаеше ли, че утре ще правим възстановка на процеса в Салем в часа по английски?

Не научи ли информацията за делото? Вече не поглеждаш ли в раницата си?

А знаеш ли, че баща ми ще го заснеме с камера? Аз знам. Защото го заварих да обядва с мисис Инглиш.

Уау...

Какво да правим?

Последва дълга пауза.

Предполагам, че трябва да започнеш да я наричаш мис Инглиш? Вече сте по-близки, а може да станете още по-близки.

Не е смешно, Лена!

Тогава може би трябва да довършиш текста на пиесата преди часа по английски утре.

Проблемът с това да се срещнеш с истинското зло в живота е, че обикновеното, делничното зло — администраторите те задържат след часовете, разни досадни задължения и тъпи домашни, които изпълват цялото ти съществуване в училище — започва да ти се струва по-незначително. Освен ако баща ти не започне да излиза с учителката ти по английски.

Независимо колко умело се преструваше, мисис Инглиш бе въплъщение на злото — не знаех дали от онзи, злия вид в реалния живот, или от училищния му вариант. Но и в двата си вида тя ядеше тъпото гумено пиле на Ама с баща ми, а аз бях прецакан.

* * *

Оказа се, че „Салемският процес“ е пиеса повече за кучките, отколкото за вещиците. Лена първа щеше да го признае. Радвах се, че я изчетох. Тя ме накара да намразя още повече половината хора в гимназията и целия отбор на мажоретките — повече от обикновено.

До започването на часа бях горд, че наистина я бях изчел и че знаех няколко неща за Джон Проктър, който бе напълно прецакан. Не бях очаквал обаче костюмите — момчетата бяха със сиви рокли и бели престилки, а момчетата — с бели ризи и панталони, пъхнати във

високи чорапи. Не бях получил такова указание, а може би още бе в раницата ми. Лена също не носеше костюм.

Мисис Инглиш ни изгледа възмутено и ни наказа с по пет точки, а аз се опитах да пренебрегна факта, че баща ми седеше в края на стаята със старата, петнайсетгодишна училищна камера в ръцете.

Класната стая бе преобразена като съдебна зала. Засегнатите от магиите момичета бяха от едната страна — водени от Емили Ашър. Очевидно тяхната роля бе да се държат като стенещи призраци и да се преструват на обсебени. На Емили й идваше отвътре. Май и на другите. Съдиите стояха до тях, а свидетелската скамейка бе от другата страна.

Мисис Инглиш обърна „доброто си око“ към мен.

— Мистър Уейт, защо не започнете като Джон Проктър, а по-късно може да променим ролите?

Супер, аз щях да бъда мъжът, чийто живот беше разрушен от групичката на Емили Ашър.

— Лена, можеш да бъдеш нашата Абигейл. Ще започнем разиграването на пиесата в часа, а докрая на седмицата ще се занимаваме с автентичните случаи, на които е основана тя.

Отидох до стола си в ъгъла, а Лена — до нейния. Мисис Инглиш махна с ръка към баща ми.

— Да започнем записа, Мичъл.

— Готов съм, Лилиан.

Всички в класа се обърнаха и ме изгледаха.

Възстановката мина гладко, което всъщност означаваше, че имаше всички обичайни пречки. Батерията на камерата умря в първите пет минути, главният съдия трябваше да отиде до тоалетната, няколко от обсебените момичета бяха хванати да си пишат есемеси, а конфискуването на телефоните им предизвика по-голям проблем, отколкото се предполагаше дяволът да им е причинил.

Баща ми не каза нито дума, но знаех, че е тук. Присъствието му ми пречеше да говоря, да се движа или да дишам. Защо бе тук? Защо се мотаеше с мисис Инглиш? Не намирах логично обяснение.

Итън! Твой ред е, трябва да се защитиш!

Какво?

Погледнах към камерата. Всички в стаята ме бяха зяпнали.

Започни да говориш, а аз ще имитирам пристъп на астма, както направи Линк по време на последния тест по биология.

— Казвам се Джон Проктър.

Спрях. Името ми бе Джон. Също като Джон от Здравния център. И като Джон, проснат на розовия килим в стаята на Ридли. Отново, ето ме мен и ето го, Джон. Какво ми казваше сега вселената?

— Итън? — обади се мисис Инглиш леко отегчено.

Погледнах към листа пред мен.

— Казвам се Джон Проктър и тези обвинения са фалшиви.

Не знаех дали това бе правилната реплика. Погледнах пак към камерата, но този път не видях баща си зад нея.

Видях нещо друго. Отражението ми в лещата започна да се променя, като вълна, надигаща се по повърхността на езерото. После бавно се върна на фокус. За секунда се взирах пак в себе си. Гледах образа си, докато ъгълчетата на устните ми се извиха в язвителна усмивка.

Имах чувството, че някой ме оципа силно. Не можех да дишам.

Защото аз не се усмихвах в този момент.

— Какво, по дяволите... — Гласът ми трепеше. Обсебените момичета започнаха да се кикотят.

Итън, добре ли си?

— Искате ли да добавите още нещо към тази впечатляваща защита, мистър Проктър? — Мисис Инглиш бе повече от ядосана. Мислеше, че се правя на интересен.

Порових из бележките си, ръцете ми трепереха, но намерих нужния цитат.

— Как бих могъл да живея без името си? Давам ви душата си, оставате ми името ми.

Усещах, че стъкленото ѝ око бе вперено в мен.

Итън! Кажете нещо!

— Оставете ми душата. Оставете ми името.

Този цитат бе грешен, но същевременно нещо в него звучеше правилно.

Нещо ме преследваше. Не знаех какво е, нито какво искаше. Но знаех кой бях аз.

Итън Уейт, син на Лила Джейн Евърс Уейт и Мичъл Уейт. Син на Пазител и смъртен, поклонник на баскетбола и шоколадовото мляко,

на комиксите и романите, които криех под леглото си, отгледан от родителите си, от Ама и Мариан, от целия този град и всички в него, за добро или за лошо.

И обичах едно момиче. Името ѝ беше Лена.

Въпросът е кой си ти? И какво искаш от мен?

Не изчаках отговора. Трябваше да се махна от тази стая. Избутах столовете, за да си проправя път. Не успях да стигна достатъчно бързо до вратата. Затръшнах я силно и се втурнах по коридора, тичах, без да се обръщам назад.

Защото вече знаех думите. Бях ги чувал дузина пъти и всеки път ми се струаха все по-абсурдни. И всеки път стомахът ми се обръщаше и ми се гадеше от тях.

АЗ ЧАКАМ.

1.XI

ЦАРИЦАТА НА ДЕМОНИТЕ

Една от особеностите на това да живееш в малко градче е, че не можеш да излезеш от час по средата на историческа възстановка, която учителката ти по английски е подготвяла със седмици. Не и без последствия. На повечето места това ще доведе до административни наказания, задържане след часовете и др. такива, но в Гатлин може да означава и друго. Че Ама ще те накара да се появиш на входната врата на учителката си с поднос с курабийки с фъстъчено масло. Точно там се намирах в момента.

Потропах по вратата с надеждата мисис Инглиш да не си е вкъщи. Взирах се в червената врата и пристъпвах неловко от крак на крак. Лена харесва червени врати. Казва, че червеното е цвят на щастието; чародейците обаче не ги обичат. За тях вратите по принцип бяха опасни — всички граници бяха там. Само смъртните имаха червени врати.

Майка ми ги мразеше. Не харесваше и хората, които имаха червени врати. Казваше, че да имаш червена врата в Гатлин, означава, че си от хората, които уж не се боят да бъдат различни. Но ако си мислиш, че една червена врата наистина ще те направи такъв, значи наистина си като всички останали.

Нямах време да усъвършенствам теорията си за червените врати, защото точно тогава тази пред мен се отвори. Мисис Инглиш стоеше на прага в рокля на цветя и пухкави чехли.

— Итън? Какво правиш тук?

— Дойдох да се извиня, госпожо — казах аз и ѝ подадох чинията. — Донесох ви малко курабийки.

— Тогава, предполагам, трябва да влезеш.

Тя отстъпи назад и отвори вратата по-широко.

Не очаквах такъв отговор. Мислех, че ще се извиня, ще ѝ бутна в ръцете курабийките на Ама, тя ще ги приеме и аз ще се изнеса оттам.

Но не и че ще влизам в къщата ѝ. С червена или с друга врата не бях особено щастлив.

— Защо не поседнем в салона да си поговорим?

Последвах я в малката стаичка, която не приличаше на нито един салон или дневна, които някога бях виждал. Това бе най-малката къща, в която бях влизал. Стените бяха покрити с черно-бели семейни снимки. Бяха толкова стари и лицата — толкова малки, че трябваше да спирам и да се заглеждам в тях, за да ги видя наистина, а това ги правеше странно лични. Поне странно за Гатлин, където семействата са на показ през цялото време, мъртви или живи.

Ясно, мисис Инглиш беше странна.

— Моля те, седни. Ще ти донеса чаша вода.

Не беше въпрос дали искам, сякаш бе мое задължение да пия вода. Тя отиде в кухнята, която бе с размера на два шкафа. Чувах течащата вода.

— Благодаря, госпожо.

На перваза над камината имаше колекция от керамични фигурки — кълбо, книга, котка, куче, луна, звезда. Версията на Лилиан Инглиш на дрънкулките, които Сестрите събираха и не позволяваха на никого да ги докосва, докато те не завършиха потрошени сред руините на къщата в двора им. В средата на лавицата имаше малък телевизор с антенки като ушички на заек, който сигурно не работеше поне от двайсет години. Върху него бе поставена саксия с някакво растение, подобно на паяк — така цялата композиция приличаше просто на голяма саксия. Само дето растението май бе мъртво. Саксия, която не бе саксия, върху телевизор, който не бе телевизор, върху камина, която не бе камина — всичко изглеждаше безсмислено.

До камината имаше малък шкаф с книги. Той май единствен бе точно това, което бе, защото в него имаше книги. Наведох се да прочета заглавията: „Да убиеш присмехулник“, „Невидимият човек“, „Франкенщайн“, „Доктор Джекил и мистър Хайд“, „Големите надежди“.

Входната врата се затръшна и чух глас, който никога не бях очаквал да чуя в дома на учителката си по английски.

— „Големите надежди“. Една от любимите ми книги. Толкова е... трагична.

Сарафина стоеше пред вратата, жълтите ѝ очи се взираха право в мен. Ейбрахам се материализира право в креслото с протъркана тапицерия на цветя в ъгъла на стаята. Изглеждаше, че се чувства удобно, сякаш е просто друг гост. „Книгата на луните“ лежеше в скута му.

— Итън? Ти ли отвори вратата... — попита мисис Инглиш, която се появи в същата секунда от кухнята. Не знам дали беше заради непознатите в дневната ѝ или заради жълтите очи на Сарафина, но изпусна каната с водата и тя се строши на покрития с килим на цветя под. — Кои са тези хора?

Погледнах към Ейбрахам.

— Дошли са за мен.

Той се разсмя.

— Не и този път, момче. Тук сме за нещо друго.

Мисис Инглиш трепереше цялата.

— Не притежавам нищо ценно. Аз съм обикновена учителка.

Сарафина се усмихна, което винаги я правеше да изглежда още по-страшна.

— Всъщност ти имаш нещо, което е много ценно за нас, *Лилиан*.

Мисис Инглиш отстъпи назад.

— Не знам кои сте, но трябва да напуснете. Съседите ми вероятно вече са позвънили в полицията. Това е много спокойна улица.

Гласът ѝ бе станал по-писклив. Бях сигурен, че всеки момент ще припадне.

— Остави я на мира! — извиках аз и тръгнах към Сарафина.

Тя разпери пръстите си и почувствах силата ѝ, десет пъти по-мощна от всеки юмрук, който би могъл да бъде стоварен в гърдите ми. Паднах назад, ударих се в шкафа с книгите и те се разпиляха край мен.

— Седни, Итън. Мисля, че ще бъде много подобаващо да наблюдаваш края на света, който познаваш.

Не можех да се изправя. Все още усещах удара на Сарафина в тялото си.

— Вие сте луди — прошепна мисис Инглиш с широко отворени от изумление очи.

Сарафина насочи пронизващия си поглед към нея.

— Нямах си и на идея колко.

Ейбрахам загаси пурата си в помощната масичка до креслото и стана от него. Отвори „Книгата на луните“ уверено, сякаш предварително си бе отбелязал страницата.

— Какво ще правите? Ще извикате още Бесове ли? — изкрещях аз.

Този път и двамата се разсмяха.

— В сравнение с това, което ще призова, Бесовете приличат на домашно котенце — каза Ейбрахам. Започна да чете на език, който не познавах. Навярно бе чародейски език — наядски. Думите бяха почти мелодични, докато не ги повтори на английски и осъзнах какво означават.

— От кръв, пепел и скръб. Заради демоните, приковани долу...

— Спри! — изкрещях аз, но Ейбрахам дори не погледна към мен.

Сарафина изви ръката си съвсем леко, направо грациозно, и почувствах как гръдният ми кош се стегна. Болката бе ужасна.

— Ще станеш свидетел как историята ще се промени, Итън — и за чародейците, и за смъртните. Прояви малко уважение.

Ейбрахам продължаваше да чете.

— Призовавам техния създател.

В мига, в който изговори последната дума, мисис Инглиш ахна и се строполи на пода. Очите ѝ се обърнаха навътре и тя започна да се тресе и гърчи като парцалена кукла. Вратът ѝ се бе извил неестествено, отпуснат на гърдите ѝ. Мислех само колко безжизнена изглеждаше.

Сякаш бе мъртва.

Ейбрахам зачете отново, но го чувах като изпод вода — всичко бе забавено и приглушено. Колко още хора щяха да умрат заради тях?

— ... за да отмъсти. И за да служи!

Гласът му отекна из малката стая и стените се разтресоха. Той затвори рязко страниците на книгата и пристъпи към тялото на мисис Инглиш.

Подобното на паяк растение падна от телевизора и саксията се счупи в каменната камина. Някои от малките керамични фигурки се разпиляха във всички посоки — животът на мисис Инглиш се разпадаше на парчета пред очите ми.

— Тя идва! — провикна се Сарафина към Ейбрахам и осъзнах, че и двамата се взираха в тялото на пода. Опитах се да стана, но

гърдите ми все още бяха притиснати от непоносима тежест. Каквото и да се случваше в момента, не можех да го спра.

Беше прекалено късно.

Първо се надигна шията на мисис Инглиш, а тялото ѝ бавно я последва, изправяйки се от земята, теглено нагоре от някаква невидима нишка. Беше ужасно — начинът, по който безжизненото тяло се движеше като кукла на конците. Когато се изправи, очите ѝ изненадващо се отвориха.

Но това не бяха очите на мисис Инглиш. Там имаше само тъмни сенки.

Тресенето спря и цялата стая замръзна.

— Кой ме повика? — проговори мисис Инглиш, но гласът не беше нейният. Беше нечовешки. Нямаше никакви интонации, никаква емоция — звучеше злокобно и гибелно.

Ейбрахам се усмихна. Очевидно се гордееше от направеното от него.

— Аз. Общият ред е нарушен и те призовах, за да доведеш онези, които се скитат в бездната на подземния свят и не намират покой, за да се присъединят към нас.

Очите на мисис Инглиш се взираха в нищото покрай него, но гласът отговори.

— Това не може да бъде сторено.

Сарафина погледна стреснато към Ейбрахам.

— Какво гово...

Той я стрелна с поглед и я накара да замълчи. Обърна се отново към създаването, обитаващо тялото на мисис Инглиш.

— Не бях достатъчно ясен. Имаме тела за тях. Доведи тук бездушните и им предложи телата на светлите чародейци. Това ще бъде съвсем нов ред. Ти ще го създадеш. Ти ще го обвържеш.

От тялото на мисис Инглиш се разнесе боботещ звук, като че ли създаването вътре се смееше по някакъв болен начин.

— Аз съм Лилум. Времето. Истината. Съдбата. Безкрайната река. Колелото на съдбата. Ти не можеш да ми нареждаш.

Лилум. Лилиан Инглиш. Беше като някаква извратена космическа грешка. Само дето не беше шега — особено онази част, която не можех да спра да повтарям в главата си.

Колелото на съдбата ще смаже всички ни.

Ейбрахам изглеждаше смаян, а Сарафина отстъпи назад. Каквато и да бе тази Лилум, двамата явно бяха смятали, че ще могат да я контролират. Ейбрахам стисна по-силно „Книгата на луните“ и смени тактиката.

— Тогава те умолявам — като Царица на демоните. Помогни ни да създадем нов ред. В който Светлината най-накрая ще бъде затъмнена от Мрака завинаги.

Застинах. Всичко си идваше на мястото. Предвещаващата песен бе права. Не бях чувал нито дума за тази Лилум, но песента ме бе предупредила за Царицата на демоните и за Колелото на съдбата няколко пъти.

Опитах се да не се паникьосам.

Лилум отговори с изнервящия си безстрастен глас.

— Светлината и Мракът не значат нищо за мен. Има само една сила, родена от Мрачния огън, където са създадени всички сили.

За какво говореше? Това, че бе Царица на демоните не я ли правеше Мрак?

— Не — прошепна Сарафина, сякаш в отговор на моите мисли. — Не е възможно. Царицата на демоните е истински Мрак, тя е в бездната.

— Същността ми е Мрачният огън, изворът и на двете сили — и на Светлината, и на Мрака.

Сарафина изглеждаше объркана, нещо, което не бях виждал в нея — освен във виденията.

И тогава осъзнах, че двамата с Ейбрахам не разбираха Лилум изобщо. Не че аз я разбирах напълно, но знаех, че тя не е потънала в мрак, както те смятаха. Беше нещо различно, нещо уникално. Може би Лилум беше сив, нов нюанс в спектъра.

А може би беше точно обратното и Лилум не притежаваше нито Мрак, нито Светлина — тя беше отсъствие и на двете.

Но и в двата случая тя не бе една от тях.

— Но ти можеш да създадеш нов ред — каза Сарафина.

Главата на мисис Инглиш трепна при звука на гласа й.

— Мога. Но има цена, която трябва да бъде платена.

— Каква е цената? — попитах, без да имам време да помисля.

Главата се обърна в посока към мен.

— Кладата. Процесът.

Царицата на демоните, Колелото на съдбата, която и да бе тя, определено не говореше за домашното ми по английски^[1].

— Не разбирам.

— Замълчи, момче! — кресна ми Ейбрахам.

Но Лилум все още се взираше немиждащо към мен.

— Тази смъртна има думите, които са ми нужни. — Замълча за миг. Говореше за мисис Инглиш. — Процесът. Пещта. Съдът, в който се топят метали. Кладата, в която влизаш. Alegория на смъртните. — Очевидно претърсваше ума на мисис Инглиш. — Тежко изпитание. Да. Изпитание. По време на Осемнайсетата луна.

— Какво изпитание?

— По време на Осемнайсетата луна — повтори тя. — За онзи, който ще възстанови Реда. Избраника.

Това бе посланието от моята Предвещаваща песен — поне голямата част от нея.

Онзи, който е двама.

— Кой е той? — попита Ейбрахам. — Кажи ми сега! Кой ще възстанови Реда?

Шията на мисис Инглиш се изви неестествено към него, орбитите на немиждащите ѝ мрачни очи го фиксираха. Тътнещ звук прогърмя из къщата.

— Ти не можеш да ми нареждаш!

Преди Ейбрахам да каже и дума, ослепителна светлина излезе от тъмните орбити, където трябваше да бъдат очите на мисис Инглиш, и се изстреля право към него и Сарафина. Ейбрахам дори нямаше време да разкъса пространството и да се изпари. Светлината ги удари и избухна около тях, изпълвайки цялата стая. Невидимата хватка на Сарафина, която ме държеше неподвижен досега, изчезна и аз вдигнах ръка, за да защитя очите си. Но все още я усещах, сякаш гледах право в слънцето.

След няколко секунди свалих длан и погледнах към мястото, където бяха стояли Ейбрахам и Сарафина. Черни петна затъмниха зрението ми.

Нямаше ги.

— Мъртви ли са? — попитах с надежда аз. Може би Ейбрахам най-накрая бе прекалил с използването на „Книгата на луните“. Книгата винаги вземаше нещо в замяна.

— Мъртви. — Лилум млъкна. — Не. Не е дошло времето им да бъдат съдени.

Не бях съгласен, но нямах намерение да споря със създание, което бе толкова могъщо, че можеше да се разправи едновременно и с Ейбрахам, и със Сарафина.

— А какво стана с тях?

— Отпратих ги далеч. Не желях да чувам повече гласовете им.

Май не отговори точно на въпроса ми.

Но имах и друг и не знам как, но успях да намеря сили и да ѝ го задам.

— Онзи, който трябва да се подложи на изпитанието на Осемнайсетата луна... Да не говориш за Единия, който е двама?

Тъмните празни орбити се обърнаха към мен и гласът проговори.

— Единият, който е двама — с когото ще бъде платен балансът. Мрачният огън, от който са родени всички сили, ще възстанови Реда отново. Избраника.

— Значи можем да го оправим? Редът, имам предвид.

— Ако балансът бъде платен, ще има нов Общ ред.

Гласът ѝ беше напълно безстрастен, равен, сякаш това, на което се надявах, не означаваше нищо особено.

— Какво имаш предвид под „баланс“?

— Баланс. Отплата. Саможертва.

Саможертва.

От Единия, който е двама.

— Не и Лена — прошепнах аз. Не можех да я загубя отново. — Тя не може да се жертва. Тя не искаше да наруши Реда.

— Едновременно Мрак и Светлина. Съвършеният баланс. Истинска магия — каза Лилум тихо. Мислеше ли в момента, търсеше ли точните думи в главата на мисис Инглиш, или просто се бе уморила да слуша и моя глас? — Тя не е избраната за изпитанието. Детето на Мрака и Светлината ще обвърже новия Ред.

Не беше Лена.

Поех си дълбоко дъх.

— Чакай. Тогава кой е?

Може би не бе разбрала какво я питах.

— Ти ще намериш Единия, който е двама — отвърна тихо гласът. Празните черни сенки се взираха към мен от лицето на мисис Инглиш.

— Защо аз?

— Защото ти си Водача. Онзи, който бележи и проправя пътя между световите ни. Светът на демоните и светът на смъртните.

— Може би не искам да съм Водач — отвърнах аз, без да мисля. Но беше вярно. Не знаех как да намеря този човек и не исках съдбата на двата най-важни за мен свята, на смъртните и на чародейците, да зависи от мен.

Стените започнаха да се тресат отново, керамичните фигурки се блъскаха една в друга. Наблюдавах как малката луна се приближаваше опасно близко до ръба на полицата над камината.

— Разбирам. Но не можем да избираме какви да бъдем в Общия ред. Аз съм Царицата на демоните. — Дали това означаваше, че и тя не искаше да бъде това, което беше? — Общият ред съществува отвъд всичко. Реката тече. Колелото се върти. Този момент ще се превърне в следващия. Всичко се променя.

Стените спряха да се тресат и луната застина на място точно преди да се претърколи през ръба.

— Това е начинът. Няма друг.

Разбих го.

Беше последното, което каза Лилум, преди обладаното от нея тяло на мисис Инглиш да се строполи на пода.

[1] Оригиналното име на пиесата „Салемският процес“ на Артър Милър е „The Crucible“. Тук има игра на думи с основните значения на думата — „огнище в пещ“, „тежко изпитание“, „клада“. — Б.пр. ↑

1.XI

СТРАНАТА НА „ЛОШОТО ОКО“

Спадналите очила, затвореното стъклено око и разпиляната коса — за пръв път я виждах така, нестегната в маниакалния си кок — Лириан Инглиш почти приличаше на човек. На приятен човек.

Позвъних на 911. После седнах в изтърканото кресло, загледан в тялото на мисис Инглиш, чакайки линейката. Дали беше мъртва? Още една случайна жертва в тази война, която не бях сигурен дали можем да спечелим. Още нещо, за което носех отговорност.

Линейката пристигна скоро. Когато Уди Портър и Бъд Суит откриха пулс, си отдъхнах. Наблюдавах как товариша носилката в задната част на „буса“, както Уди наричаше линейката.

— Знаеш ли на кого да се обадим за нея? — попита ме Бъд, когато затръшна вратата.

Да, имаше един човек.

— Ще звънна на някого.

Върнах се в малката къща на мисис Инглиш, минах през коридора и отидох в кухнята. Тапетите там бяха с шарки на колибрита. Не исках да звъня на баща си, но го дължах на мисис Инглиш след всичко, което бе преживяла. Вдигнах бледорозовата слушалка на телефона и се взрях в редиците с цифри. Ръката ми започна да трепери.

Не можех да си спомня номера у дома.

Може би бях в шок. Това си казвах, но знаех, че има и още нещо. Какво ставаше с мен? Защо?

Затворих очи, надявайки се пръстите ми сами да наберат номера. Комбинация от цифри мина през ума ми. Номерът на Лена и на Линк, и на библиотеката. Но един не можех да си спомня — моя.

* * *

Лилиан Инглиш не беше на училище за първи път от цяла вечност. Поставиха ѝ диагноза „тежко изтощение“. Предполагам, имаше логика в това. Ейбрахам и Сарафина могат да изтощят всекиго, дори без помощта на Царицата на демоните.

Това бе причината няколко дни по-късно с Лена да се мотаем сами в класната стая. Часът бе свършил, директор Харпър бе събрал купчината с есета, които той така или иначе нямаше да оцени, но двамата все още седяхме по чиновете си.

Мисля, че искахме да останем още малко на мястото, където мисис Инглиш никога не се бе държала като марионетка, където тя самата бе Царица на демоните. Истинската мисис Инглиш беше десницата на правосъдието, дори да не бе Колелото на съдбата. В нейните часове винаги имаше дисциплина.

Предвид на тези нейни способности и цялата тази история с процеса, човешките изпитания и прочие, разбихах защо Лилум се чувстваше така добре в тялото ѝ.

— Трябваше да се досетя. Държеше се странно през цялата година — въздъхнах аз. — И със сигурност стъкленото ѝ око беше от погрешната страна поне веднъж.

— Мислиш, че Лилум е идвала в училище и ни е водила часовете по английски? Каза, че тя е говорела много странно. Щяхме да го забележим — каза Лена и беше права.

— Все пак трябва да е била в тялото ѝ от известно време, защото Ейбрахам и Сарафина дойдоха в дома ѝ. И, повярвай ми, знаеха много добре какво търсят.

Седяхме в мълчание в противоположни краища на стаята. Днес бях откъм страната на „лошото око“. Такъв ден беше. Бях разказал на Лена три пъти всяка подробност от онзи ден, с изключение на частта със забравянето на телефонния ми номер. Не исках да я тревожа. Но тя постоянно се връщаше към станалото и искаше да знае още и още.

Не я винях. Аз бях там и все още не проумявах всичко.

Най-накрая Лена се обади откъм „добрата страна“.

— Защо според теб трябва да намерим Единия, който е двама?

Беше по-притеснена от мен, може би защото тъкмо бе разбрала за това. Или защото бе намесена и майка ѝ.

— Забрави ли речта на Лилум за изпитанието и скачането в кладата?

Бях ѝ казал всичко, което помнех.

— Не, естествено. Но ако този „един“ може да направи това, което ние не можем? Да създаде Нов ред, или каквото там трябва.

Стана от мястото си и седна на ръба на бюрото на мисис Инглиш, като поклащаше небрежно крака. Новият Ред. Нищо чудно, че не спираше да мисли за това. Лена знаеше, че според думите на Лилум тя щеше да го обвърже, да направи тези заклинания, които щяха да го направят стабилен и непоклатим.

— Как ще го обвържеш, между впрочем? — попитах я аз.

Тя сви рамене.

— Нямам идея.

Все имаше някакъв начин да разберем.

— Може би в „Lunae libri“ ще има някаква информация за това.

Лена се изнерви.

— Да бе, сигурно. Под буквата „Н“ за „Нов ред“. Или на „О“ — за „обвързване със заклинания“. Или на „П“ — за „психарка“, както се чувствам в момента.

— На мен ли го казваш?

Тя въздъхна и залюля по-силно крака.

— Дори да знаех как да го направя, защо трябва да съм аз? Последния ред го разруших.

Изглеждаше уморена, черната ѝ тениска бе на петна от жегата, а герданът ѝ се бе оплел в дългата ѝ коса.

— Може би е трябвало да бъде разрушен. Понякога така трябва да стане с нещата, преди да ги поправиш отново.

— А може би не трябва да бъдат поправени.

— Искаш ли да се махаме вече оттук? Днес вече достатъчно говорихме за процеси и изпитания.

Тя кимна с благодарност.

— Да, да вървим.

Тръгнахме по коридора, хванати за ръце. Забелязах как косата ѝ се накъдри по краищата. Чародейският бриз. Така че не се изненадах, когато мис Хестър дори не вдигна глава от бюрото си и продължи да си лакира ноктите, докато я подминавахме, оставяйки световите на смъртни и на демони зад себе си.

* * *

Езерото Моултри беше горещо и кафяво, както Линк бе казал. Не се виждаше и капка вода. Нямаше никого, въпреки че видяхме „сувенир“ от мисис Линкълн и приятелчетата ѝ, забучен в напуканата кал по ронещите се брегове.

Табела.

„ДЕНОНОЩНА ГОРЕЩА ЛИНИЯ
СЪОБЩЕТЕ ЗА ВСЯКАКВИ АПОКАЛИПТИЧНИ
ЗНАЦИ“

В долния край бе написала домашния си номер.

— Какво точно има предвид под „апокалиптични знаци“? — попита Лена, като едва сдържаше усмивката си.

— Не знам, но съм сигурен, че ако попитаме мисис Линкълн, още утре ще постави нова табела с уточнения и примери. Може да има забрани. „Не ловете риба. Не скачайте. Не призовавайте дявола. Забранено за мор, жегата и скакалци. Категорично не допускаме Бесове.“

Лена изрита с крак засъхналите буци пръст.

— „Никакви кървави реки.“

Бях ѝ разказал за моя сън.

— „Без човешки жертвоприношения.“

— Моля те, не давай на Ейбрахам идеи.

Лена отпусна глава на рамото ми.

— Помниш ли кога за последно бяхме тук? — попитах я аз и я погъделичках с една суха тревичка. — Ти избяга с харлитото на Джон.

— Не искам да си спомням това. Искам да помня само доброто, само хубавите моменти — прошепна тя.

— Имаме много такива.

Тя се усмихна и аз знаех, че вече имахме още един.

Като деня, в който я открих да плаче в градината на „Грийнбриър“.

Понякога я поглеждах и всичко спираше. Светът и всички хора изчезваха и аз знаех, че нищо не може да ни раздели.

Притеглих я към себе си и я целунах, до мъртвото езеро, където никой не можеше да ни види и никой не се интересувахе от нас. С всяка секунда болката в тялото ми се усилваше и притискаше сърцето ми, което биеше все по-бързо, но не спрях. Нищо друго нямаше значение. Искях да чувствам ръцете ѝ по кожата си, устните ѝ да захапват долната ми устна. Искях да усещам тялото ѝ до моето, докато спра да чувствам всичко друго.

Защото, имах неприятното предчувствие, че ако не откриехме този, който ни беше нужен, онзи, който бе двама, и ако не го убедяхме да стори каквото трябваше да се направи до Осемнайсетата луна, нямаше да има никакво значение какво щеше да се случи на никого от нас.

Тя затвори очи, аз затворих моите и макар че не се държахме за ръце, ми се струваше, че го правим.

Защото и двамата знаехме какво имаше помежду ни. И никой, и нищо не можеше да ни го отнеме.

20.XI

СЛЕДВАЩОТО ПОКОЛЕНИЕ

— Назад, бойскаутче. Казах всичко, което знам. Защо ще крия нещо? — усмихна ми се Джон и погледна към Лив. — Вече само на думи аз съм мъжът, който носи панталоните вкъщи. Тя е тази с колана.

Вярно беше. Коланът му със скорпиона бе увит около китката на Лив. Лена й го беше дала, защото сега тя беше бавачката на Джон, когато Макон не беше с него. Никога не го оставяха сам. Нощем Макон даже правеше заклинание за прикриване и затваряне на кабинета.

Но ако Джон казваше истината за способностите си, можеше просто да го докосне и щеше да получи нови сили. Въпросът беше защо не го правеше? Започвах да си мисля, че не искаше, но в това нямаше никакъв смисъл.

Не че напоследък нещо имаше.

След разговора ми с Лилум — Колелото на съдбата, Царицата на демоните, мисис Инглиш, която не беше мисис Инглиш — имах повече въпроси, отколкото отговори. Нямах представа как да намеря онзи, който бе двама, а не знаех колко време ни оставаше. Трябваше да разбера кога ще настъпи Осемнайсетата луна. Не исках да се откажа от идеята си, че тя е свързана с Джон Брийд — още откакто другият Джон в Здравния център ми написа онова послание за края на света.

На този Джон обаче явно не му пукаше. Излягаше се в едно походно легло, опряно до стената и правеше само две неща: спеше и ме вбесяваше.

Лена бе нервна. Определено очарованието му вече не й действаше.

— Ейбрахам трябва да ти е споменал нещо за Осемнайсетата луна.

Той сви отегчено рамене.

— Приятелят ти не спира да дрънка за това, но Ейбрахам не ми е говорил нищо.

— Така ли? А защо не си довлечеш тук задника, за да ти го скрирам?

Итън, успокой се. Не му позволявай да те засегне.

Лив пристъпи към мен.

— Итън, моля те да се държим цивилизовано. Доколкото знаем, Джон е също такава жертва на терора на Ейбрахам като всички нас.

В гласа ѝ личеше съчувствие, даже прекалено много съчувствие.

— Напоследък да е ухапвал някого от твоите *най-добри приятели*? — троснах ѝ се аз.

Лив ме погледна засрамено.

— Тогава не искам да чувам нито дума за цивилизовано поведение и други простотии.

Джон се надигна от леглото.

— Не ѝ говори така. Ядосан си на мен. Не си го изкарвай на Оливия. Тя се побърква и работи без почивка, за да ви помогне.

Погледнах към Лив. Тя се бе изчервила и свела глава; преструвайки се, че проверява данните на циферблата на селенометъра си. Зачудих се дали инкубуският магнетизъм на Джон най-накрая не беше почнал да ѝ влияе.

— Не се обиждай, но си затвори устата.

— Итън! — Лена ме стрелна с нейната версия на строгия поглед. Сега бях атакуван от две страни.

На Джон явно му бе забавно.

— Ту искаш да говоря, ту да мълча. Кажи ми, когато си изясниш желанията.

Нямах никакво желание да говоря с него. Искях просто да изчезне от живота ми.

— Лив, какъв е смисълът да го държите тук? Нищо важно не ни е казал. Обзалагам се, че използва чародейските сили, които е изсмукал, и изпраща съобщения на Ейбрахам и Сарафина. Сигурно вече знаят къде е и скоро ще се появят.

Лив скръсти ръце на гърдите си неодобрително.

— Джон не изсмуква ничии сили. През повечето време е тук с мен. Или с Макон и с мен. — Пак започна да се изчервява. — Като му крещиш, няма да постигнеш нищо. На практика Джон е бил изтезаван през целия си живот. Не можеш да си представиш как са се държали с

него Ейбрахам и Силас. Нищо, което кажеш, не може дори да се доближи до това, което е преживял, докато е растял.

Обърнах се към Джон.

— Значи това правиш сега? Разказваш тъжни истории на Лив, за да я накараш да ти съчувства? Човече, ти наистина си голям манипулативен задник.

Джон стана и дойде до мен.

— Странно, аз пък си мислех какъв очарователен задник си ти.

— Наистина ли? — попитах аз, свивайки вече ръката си в юмрук.

— Не. — И той направи същото.

— Достатъчно! — извика Лена и застана помежду ни. — Така не помагате.

— И не е научно издържано, вежливо и възпитано. Да не споменавам, че няма и най-малък намек за забавно — добави Лив.

Джон се върна на леглото си.

— Не знам защо всички сте убедени, че това, което става, има нещо общо с мен.

Нямах намерение да му казвам за посланието от момчето в болничната стая.

— Има нещо общо с Осемнайсетата луна. Рожденият ден на Лена е чак през февруари, освен ако Сарафина и Ейбрахам не решат отново да призоват времето по-рано.

Лена скръсти ръце и се загледа в Джон.

Той сви рамене и черната му татуировка се видя под ръкава на тениската.

— Значи разполагате с няколко месеца. По-добре се разбързайте.

— Казах ти, тя не твърди, че е Осемнайсетата луна на Лена. Може да нямаме толкова време.

Лив се обърна и ме погледна.

— Кой не е твърдял това?

По дяволите, не исках още да ѝ разказвам за Лилум, особено пред Джон. Лена не беше единственото момиче, което познавах, което бе две неща едновременно. Лив вече не бе официално Пазител, но продължаваше да се държи като такава.

— Никой. Не е важно.

Тя ме наблюдаваше внимателно.

— Ти каза, че момче на име Джон от Здравния център знае за Осемнайсетата луна — онзи от стаята с тъжния рожден ден. Мислех, че това е причината да се заяждаш с Джон.

— „Да се заяждам с Джон?“ Това ли смяташ, че правя?

Не можех да повярвам колко бързо ѝ бе промил мозъка.

— Всъщност бих го нарекъл „тормоз“ — усмихна се самодоволно Джон, но не му обърнах внимание. Бях зает да разреша спора ни с Лив.

— Да, имаше момче на име Джон, но не беше в стаята с рождения...

Не довърших.

Момче на име Джон.

Лена ме погледна.

Стаята с рождения ден.

И двамата мислехме за едно и също.

Ами ако през цялото време сме подхождали погрешно към това?

— Джон, кога е твоят рожден ден?

Той се беше проснал на леглото и подхвърляше гумена топка — тя се удряше в срещуположната стена, над краката му, и се връщаше при него.

— Защо? Искаш да ми спретнеш купон ли, смъртни приятелю? Не си падам много по тортите.

— Просто отговори на въпроса — каза Лена.

Топката се удари отново в стената.

— През декември, 22. Поне така ми е казвал Ейбрахам. Но може и да е избрал просто някакъв случаен ден. Той ме намери, помните ли? Не е като да е имало бележка с рождената ми дата, забучена с карфица на дрехите ми.

Не можеше да е толкова глупав и да не схваща.

— Да не би Ейбрахам да прилича на човек, на когото ще му пука дали имаш, или нямаш рожден ден?

Топката спря да удря по стената.

Лив прелистваше бясно някакъв алманах. Чувах учестеното ѝ дишане.

— О, божичко!

Джон стана, отиде до масата и погледна през рамото ѝ.

— Какво?

— На 22 декември е зимното слънцестоене, най-дългата нощ в годината.

Джон се тръсна в стола до нея. Опитваше да докарва изражение на досада, но личеше, че любопитството му е събудено.

— Е, нощта е дълга. И какво от това?

Лив затвори алманаха.

— Древните келти са смятали зимното слънцестоене за най-свещения ден през годината. Вярвали са, че колелото на времето спира да се върти за кратко в мига на слънцестоенето. Било е време за пречистване и прераждане...

Лив още говореше, но не чувах нищо от собствените си мисли.

Колелото на времето.

Колелото на съдбата.

Пречистване и прераждане.

Жертвоприношение.

Това ли се опитваше да ми каже Лилум в дома на мисис Инглиш? На Осемнайсетата луна, в нощта на зимното слънцестоене, трябва да бъде направено жертвоприношение, за да бъде създаден новият Ред.

— Итън? — Лена се взираше притеснено в мен. — Добре ли си?

— Не. И никой от нас не е — отвърнах, поглеждайки Джон. — Ако казваш истината и не чакаш Ейбрахам и Сарафина да дойдат да те спасят, трябва да ми разкажеш всичко, което знаеш за него.

Джон се облегна на масата и се втренчи в мен.

— Ако смяташ, че не мога да избягам от този малък кабинет в Тунелите, значи си по-голям идиот, отколкото съм мислел. Нямах представа на какво съм способен. Тук съм, защото... — погледна за кратко към Лив и продължи, — защото няма къде другаде да отида.

Не знаех дали лъжеше. Но всички знаци — песните, посланията, дори леля Пру и Лилум — сочеха към него.

Джон подаде молив на Лив.

— Вземи червеното си дневниче и ще ви кажа каквото искате да знаете.

След като изслушах спомените на Джон за детството му със Силас Рейвънуд, което приличаше на история за жестоко военно обучение, през което Силас се опитвал да го превърне в безчувствен

войник, знаещ наизуст всичките му тъпи античародейски доктрини, дори аз започнах да изпитвам леко съчувствие към него. Не че щях да го призная.

Лив записваше всяка негова дума.

— Значи, да обобщим. Силас мрази чародейците. Интересно. Като се има предвид, че два пъти се е женил за чародейки — отбеляза тя. После погледна към Джон. — И е отгледал един.

Джон се разсмя и нямаше начин да не забележим горчивината в смеха му.

— Не бих искал да съм на твое място, ако той чуе да ме наричаш така. Дватамата с Ейбрахам никога не са ме смятали за чародеец. Според Ейбрахам аз съм „следващото поколение“ — по-силен, по-бърз, недосегаем за светлината и всякакви други хубави нещица. Той беше доста апокалиптично настроен за демон. Вярваше, че краят приближава, дори ако се наложеше да го предизвика сам. Искаше по-нисшата раса окончателно да бъде заличена от лицето на земята.

Не бях сигурен колко още можех да понеса.

— Предполагам, че това са лоши новини за нас, смъртните.

Джон ме изглежда замислено.

— Смъртните не са нисшата раса. Вие сте просто дъното на хранителната верига. Говореше за чародейците.

Лив затъкна молива зад ухото си.

— Не бях осъзнавала колко много мрази светлите чародейци.

Джон поклати глава.

— Не разбирате. Не говоря за светлите чародейци. Той иска да се отърве от всички.

Лена го погледна изненадано.

— Но Сарафина...

— Не му пука за нея. Просто ѝ казва това, което тя иска да чуе. — Джон вече бе много сериозен. — Ейбрахам Рейвънуд не се интересува от никого.

* * *

Имаше много нощи, в които не можех да спя, но тази нощ просто не исках. Исках да забравя за заговора на Ейбрахам Рейвънуд за

унищожението на света и за обещанието на Лилум, че той щеше да се самоунищожи така или иначе. Освен ако някой не пожелаеше да се жертва. Някой, когото първо трябваше да открия.

Ако заспах, тези мисли щяха да се преобразят в съзнанието ми в кървави реки — толкова реални, колкото калта по чаршафите ми от онези първи дни, когато срещнах Лена. Искях да намеря място, където да се скрия от всичко това, където кошмарите и реките, и реалността не можеха да ме докоснат. За мен това място винаги бе в някоя книга.

Знаех подходящата. Не беше под леглото ми, а в една от кутиите за обувки, подпрени на стената. В тези кутии пазех всичко ценно за мен и знаех какво имаше във всяка от тях.

Поне така си мислех.

За секунда не можех да помръдна. Оглеждах с очи яркооцветените картонени кутии, търсейки в главата си картата, която щеше да ме доведе до тази, която ми бе нужна. Но тя не бе там. Ръцете ми започнаха да треперят. Дясната — онази, с която доскоро пишех — и лявата — онази, която използвах сега.

Не знаех къде е кутията.

Нещо не беше наред с мен и то нямаше нищо общо с чародейците или с Пазителите, или с Общия ред. Променях се, изгубвах се все повече и повече, с всеки изминал ден. И няхах представа защо.

Лусил скочи от леглото ми, когато почнах да ровя из кутиите, да хвърлям капачите им, да вадя навън всичко — от капачки на бутилки и баскетболни карти до стари снимки на майка ми — и да го изсипвам по пода. Не спрях, докато не я намерих в една черна кутия „Адидас“. Махнах капака и тя бе там — „За мишките и хората“ на Стайнбек.

Историята не бе щастлива, от онези, които се очаква човек да чете, когато иска да избяга от всичко, което го измъчва. Но я избрах с определена причина. Имаше нещо за жертвата; независимо дали бе саможертва или принасяне на друг в жертва, за да спасиш живота си — това беше въпрос на мнение.

Реших, че мога да стигна най-накрая до по-твърдо решение за това, докато прелиствам страниците отново. Беше прекалено късно, когато изведнъж осъзнах, че някой друг също търсеше отговори на страниците на друга книга.

Лена!

Тя също четеше в този момент.

Когато Сарафина стана на деветнайсет години, роди прекрасно момиченце. Бебето бе изненада и макар че Сарафина прекарваше часове, взирайки се в деликатното лице, детето бе благословия за нея. Но и още нещо. Сарафина никога не бе искала да има дете. Не искаше то да има същия изпълнен с несигурност живот, който бе предопределен за всички от рода Дюшан. Не искаше да се налага детето ѝ да се бори с Мрака, който щеше да дебне вътре в него. Докато момиченцето ѝ не получи истинското си име, на шестнайсет години, Сарафина щеше да я нарича Лена, защото това означаваше „ярката“, с жалката надежда, че така ще предотврати проклятието. Джон се бе разсмял. Звучеше му като нещо, което смъртните биха направили — да вложат надеждите си в едно име.

Но Сарафина трябваше да се надява на нещо.

Лена не беше единственият неочакван човек, който се бе появил в живота ѝ.

Беше излязла сама навън, когато видя Ейбрахам Рейвънуд да стои на същия ъгъл, където го срещна за първи път преди почти година. Сякаш я бе чакал, знаейки, че ще дойде. Сякаш виждаше войната, която се водеше в съзнанието ѝ. Война, която се боеше, че не може да спечели.

Махна ѝ, като че ли бяха стари приятели.

— Изглеждаш притеснена, мис Дюшан. Нещо тревожи ли те, мила? Мога ли да ти помогна по някакъв начин?

С бялата си брада и бастуна Ейбрахам напомняше на Сарафина за дядо ѝ. Семейството ѝ липсваше, въпреки че те отказваха да я приемат.

— Не мисля.

— Все още ли се бориш с истинската си природа? Гласовете по-силни ли са вече?

Да, така беше, но той откъде можеше да го знае? Инкубусите не стават Мрак. Те са родени в тъмнината.

Той опита отново.

— Започна ли да предизвикваш пожари, без да искаш? Процесът се нарича Пробуждането на огъня.

Сарафина застина на място. Вече бе предизвикала неволно няколко малки пожара. Когато ставаше прекалено емоционална, чувствата ѝ се материализираха в пламъци. Сега съзнанието ѝ бе обсебено само от две мисли: огъня и Лена.

— Не знаех, че си има име — прошепна тя.

— Доста неща има, които не знаеш. Бих искал да те поканя да дойдеш при мен. Мога да те науча на всичко, което трябва да знаеш.

Сарафина извърна поглед встрани. Той беше Мрак, демон. Черните му очи ѝ казваха всичко, което имаше нужда да знае. Не можеше да вярва на Ейбрахам Рейвънуд.

— Имаш дете, нали? — Не беше точно въпрос. — Искаш ли да живее в този свят, обвързана с проклятие, датиращо от време много преди ти самата да се родиш? Или искаш тя да бъде свободна сама да се Призове?

Сарафина не бе казала на Джон за срещата си с Ейбрахам в Тунелите. Той нямаше да разбере. За Джон светът бе черен или бял, Светлина или Мрак. Не знаеше, че могат да съществуват заедно, в един и същи човек, както ставаше с нея. Тя мразеше да лъже, но го правеше заради Лена.

Ейбрахам ѝ разкри нещо, за което никой в семейството ѝ не говореше — пророчество, свързано с проклятието. Пророчество, което можеше да спаси Лена.

— Сигурен съм, че чародейците в семейството ти никога не са ти споменавали за това.

После извади от джоба си сгънат лист, отвори го и ѝ прочете думите, които обещаваха да променят всичко: „Първият ще бъде Тъмен. Но вторият може да избере да се върне назад“.

Сарафина притаи дъх.

— Разбираш ли какво означава това? — Ейбрахам знаеше, че казаното означава всичко за нея и тя трепна при звука на неговите думи, сякаш те също бяха част от пророчеството. — Първата Самородна в семейството на Дюшан ще бъде Мрак, Катаклист. — Говореше за нея. — Но втората ще има шанс. Ще може сама да се Призове.

Сарафина намери смелост и зададе въпроса, който я измъчваше.

— Защо ми помагате?

Ейбрахам се усмихна.

— Имам момче, не по-голямо от Лена. Баща ти го отглежда. Родителите му са го изоставили, защото има някои много необичайни сили. Очаква го и необичайна съдба.

— Но аз не искам дъщеря ми да става Мрак.

— Не мисля, че разбираш истински същността на Мрака. Умът ти е бил отровен от светлите чародейци. Светлината и Мракът са двете страни на едно и също нещо.

Част от Сарафина се чудеше дали не е прав. Молеше се да е така.

Ейбрахам започна да я учи как да контролира силите си и гласовете. Имаше само един начин да ги прогони. Сарафина предизвикваше пожари, подпалваше ниви с царевица и горски участъци. Беше облекчение да освободи мощта си. И никой да не пострада.

Но гласовете все още идваха за нея, шепнеха ѝ същата дума отново и отново.

Пали!

Когато те не я преследваха, чуваше гласа на Ейбрахам в главата си, моменти от разговорите им се повтаряха постоянно в съзнанието ѝ: „Светлите чародейци са по-лоши и от смъртните. Изпълнени са със завист, защото силите им са по-нисши. Искат да замърсят кръвта ни, като я смесят с кръвта на смъртните. Но Общият ред няма да го допусне“.

Късно през нощта някои от думите ѝ звучаха логично. „Светлите чародейци отхвърлят Мрачния огън, от който са създадени всички сили.“ Някой се опитваше да зарови дълбоко в сенките на съзнанието си. „Ако бяха достатъчно силни, щяха да избият всички ни.“

* * *

Лежах на пода в разхвърляната си стая, вперил очи в синия таван. Лусил лежеше на гърдите ми и си ближеше лапичките. Гласът на Лена си проправи път в съзнанието ми толкова спокойно и тихо, че почти не я чувах.

Направила го е заради мен. Обичала ме е.

Не знаех какво да ѝ кажа. Вярно бе, но не беше толкова просто. С всяко видение виждахме как Сарафина потъваше все по-дълбоко в Мрака.

Знам, че те е обичала, Лена. Но не мисля, че е можела да се пребори с това, което се е случвало с нея.

Не вярвах, че защитавах жената, убила майка ми. Но Изабел не беше Сарафина, поне не в този момент още. Сарафина бе убила Изабел, както бе направила с майка ми.

Ейбрахам. Това ѝ се е случило.

Лена искаше да обвини някого. Всички искаме. Чух как се обръщат страниците на книгата в ръцете ѝ.

Лена, не я докосвай пак!

Не се тревожи. Не всеки път има видения.

Сетих се за Сиянието, как ме повличаше от този свят в друг на съвсем случаен принцип. Не исках да мисля за последното нещо, което бе казала Лена — „всеки път“. Колко пъти бе отваряла книгата на Сарафина? Лена се обади отново, преди да реша дали да я попитам или не.

Този цитат ми е любимият. Преписала си го е няколко пъти по страниците. „Страданието — най-добрият учител — ме научи да разбирам вашето сърце.“^[1]

Зачудих се кое сърце бе имала предвид Сарафина.

Може би нейното собствено.

^[1] Глава 59, „Големите надежди“, Чарлз Дикенз, изд. „Народна младеж“, 1980 г. — Б.пр. ↑

24.XI

ПОВЕЧЕ ГРЕШНО, ОТКОЛКОТО ПРАВИЛНО

Беше Денят на благодарността, което означаваше две неща. Посещение от леля ми Каролин. И годишното „състезание“ между ореховия пай на Ама, ябълковия пай на Ама и тиквения пай на Ама. Ама винаги печелеше, но конкуренцията бе жестока и обсъждането предизвикваше много шум и яростни емоции край масата.

Тази година го очаквах с нетърпение, повече от обикновено. Ама печеше пай за пръв път от месеци и част от мен подозираше, че го прави само за да не заподозре някой, че има нещо необичайно. Но не ми пукаше. В компанията на баща ми, облечен в спортното си сако, а не като миналата година — с пижама, на леля Каролин и Мариан, които играеха на скрабъл със Сестрите, сред носещото се от фурната ухание на пай, почти забравих скакалците и жегата и че леля Пру не беше с нас. По-неприятното беше, че това ми напомни за всички други неща, които забравях напоследък — неща, които не би трябвало да забравям. Чудех се колко още ще мога да помня въобще.

Имаше само един човек, който може би знаеше отговора на този въпрос.

Стоях около минута пред вратата на Ама, преди да почукам. Да получиш отговор за нещо от Ама, беше все едно да се опиташ да извадиш зъбите на алигатор. Тя винаги пазеше тайни. Това бе част от нея, също като бонбоните „Ред Хотс“ и кръстословиците, кухненската ѝ престилка и суеверията ѝ. Може би бе част от същността ѝ на гадател. Но този път бе различно.

Никога не я бях виждал да се отделя от печката на Деня на благодарността, докато пайовете ѝ все още се пекат, или да пропусне да направи любимите на чичо Абнър лимонени целувки. Беше крайно време да си отгледам онези капачки на коленете.

Протегнах ръка, за да потропам.

— Ще влизаш ли най-накрая, или ще пробиеш дупка на килима от стоене там? — провикна се Ама отвътре.

Отворих вратата, готов за гледката на рафтовете, пълни с бурканчета и стъкленици, пълни с всякакви неща, от сол на кристали до пръст от гробищата. Лавиците бяха отрупани с книги и вестници, с тетрадки, изписани с рецептите на Ама. Отдавна бях разбрал, че тези рецепти най-вероятно нямат нищо общо с готвенето. Стаята ѝ винаги ми бе приличала на аптека, наситена с мистерия и с лек за всичко, което те мъчи.

Но днес бе различно. Вътре цареше хаос — като в моята, след като бях изсипал съдържанието на двацет кутии за обувки на пода. Сякаш бе търсила нещо, което не можеше да намери. Бутилките, обикновено грижливо подредени по рафтовете, с етикетите навън, бяха струпани накуп върху скрина ѝ. Книгите бяха на купчини по пода, на леглото, навсякъде, но не и на лавиците. Някои от тях бяха отворени — стари дневници, изписани на гула, езика на предците ѝ. Имаше и други неща, които никога досега не бях виждал — черни пера, клонки и кошница с камъни.

Ама седеше в средата на този хаос.

Пристъпих напред.

— Какво е станало тук?

Тя протегна ръка и аз я издърпах, за да се изправи.

— Нищо не е станало. Почиствам. Няма да е зле да се опиташ да направиш същото в онзи хаос, който наричаш своя стая — сопна ми се тя. Опитваше се да ме разкара, но аз не поддадох. — Хайде. Върви. Пайовете са почти готови.

Мина покрай мен. След миг щеше да бъде навън, в коридора, на път за кухнята.

— Какво не ми е наред? — изстрелях бързо и Ама замръзна на място.

Първо не каза нищо.

— Ти си на седемнайсет. Предполагам, че повечето неща в теб не са наред — каза накрая, но без да се обърне с лице към мен.

— Имаш предвид като това да пиша с погрешната ръка или внезапно да намразя шоколадовото мляко и бърканите ти яйца? Да забравям имената на хора, които съм познавал през целия си живот? За такива „не наред“ неща ли говориш?

Ама се обърна бавно, кафявите ѝ очи искряха. Ръцете ѝ трепереха и тя бързо ги пхна в джобовете на престилката си, за да не забележа.

Каквото и да ставаше с мен, Ама беше наясно.

Пое си дълбоко дъх. Може би най-накрая щеше да ми каже.

— Не знам за какво говориш. Но аз... работя по въпроса. Може да има нещо общо с жегата и с тези проклети буболечки, с проблемите на чародейците...

Лъжеше ме. За пръв път в живота си даваше някакъв отговор, колкото и странен да бе той, и това ме стресна още повече.

— Ама, какво не ми казваш? Какво знаеш?

— „Зная, че Изкупителят ми е жив.“^[1]

Погледна ме предизвикателно. Беше ред от химн, с който бях израснал в църквата, докато правех балончета с дъвка и се опитвах да не заспя.

— Ама.

— „Каква утеха тези сладки думи носят“ — довърши тя и ме потупа по гърба.

— Моля те.

Но тя вече бе излязла в коридора и пееше, което беше малко налудничаво. Звучеше, както когато си мислиш, че нещо лошо ще се случи, но се опитваш да се убедиш, че не е така. Ужасът обаче си личи в гласа ти, макар да се надяваш, че ще го прикриеш.

Не можеш.

— „Жив е, жив е Онзи, който умря“ — пееше и ме побутваше пред себе си. — „Живее Той, Водача, неподвластен на смъртта.“

Вратата се затръшна след мен.

— Сега...

Вече бе изминала половината коридор, все още напявайки си останалата част от химна.

— Нека да хапнем, преди лелите ти да са нахлули в кухнята и да изгорят къщата до основи.

Гледах я как подтичва и крещи още преди да е стигнала до кухнята.

— Всички да се съберат в дневната, преди храната ми да е изстинала.

Май щях да имам повече късмет, ако бях попитал нейния Водач, неподвластния на смъртта.

Когато се довлачих до дневната, всички вече бяха заели местата си. Лена и Макон явно току-що бяха пристигнали и стояха в единия край на стаята, а Мариан бе потънала в дълбок разговор с леля Каролин в другия. Ама все още подвикваше нареждания от кухнята, когато птицата се охлаждаше. „Почиваше“, както се изразяваше тя. Леля Грейс се запрепъва към масата, размахвайки кърпичката си.

— Не карай таз хубава птица да чака повече. Умряла е достойно и заслужава нашето уважение.

Телма и леля Мърси се влачеха точно зад нея.

— Ако наричаш „достойна смърт“ изстрела със сачми, предполагам, че си права — измърмори леля Мърси, като мина покрай сестра си, за да седне точно пред бисквитите.

— Не започвай, Мърси Лин. Знаеш, че вегетарианството е една стъпка по-близо до света без белъо и свещеници. Това си е доказан факт.

Лена седна до Мариан, опитвайки се да сдържи смеха си. Дори Макон се затрудняваше да задържи обичайното си хладнокръвно изражение. Баща ми стоеше зад стола на Ама и я чакаше най-накрая да дойде от кухнята, за да го отмести за нея като истински южняшки джентълмен. Като слушах как леля Грейс и леля Мърси се заяждат помежду си, ми стана още по-мъчно за леля Пру. Тя ми липсваше.

Но докато заемах мястото си, забелязах, че още някой го нямаше.

— Къде е Лив?

Мариан погледна към Макон, преди да отговори.

— Тя реши да си остане вкъщи тази вечер.

Леля Грейс чу достатъчно от разговора и реши да се намеси.

— Е, ама туй никак не е американско. Ти покани ли я, Итън?

— Лив не е американка. И, да, поканих я.

Беше почти вярно. Бях помолил Мариан да я доведе. Това си беше покана, нали? Мариан разгъна кърпата си в скута.

— Не мисля, че щеше да се чувства удобно, ако бе дошла.

Лена прехапа долната си устна, сякаш й стана зле.

Заради мен.

Или заради мен, Лена. Не я поканих лично, беше малко... грубо. Чувствам се като кретен.

Аз също.

Нямаше какво повече да си кажем, защото точно тогава Ама влезе, носейки зелена тенджера.

— Добре... Време е да благодарим на бог и да ядем.

Седна, баща ми придърпа стола ѝ и зае своето място. Всички се хванахме за ръце и леля Каролин сведе глава, за да каже молитвата за Деня на благодарността, каквато ни беше традицията.

Чувствах силата на семейството си. По същия начин се бях почувствал, когато се присъединих към чародейския кръг. Въпреки че Лена и Макон бяха единствените истински чародейци тук, пак я усещах. Недоловимото жужене на нашата сила, а не онова на скакалците, поглъщащи града, или на инкубусите, раздиращи небето.

И тогава чух и нещо друго, но не беше благодарствената молитва, а песен, тътнеща в главата ми толкова силно, че се уплаших да не я разцепи на две.

*„Осемнайсет луни, осемнайсет мъртви тела
от пръстта се надигат, обръщат се през глава.
Земята отдолу, небето над нас,
краят на дните, Жътварският час...”*

Осемнайсет мъртъвци? Жътварят?

Леля Каролин приключи молитвата си, а аз бях готов да започна моята.

Шест парчета пай по-късно, ореховият — и, разбира се, Ама — бяха обявени за победители. Баща ми се бе оттеглил на обичайната си следпуйкова дрямка на дивана, приклещен между Сестрите. Вечерята бе прекратена прекалено рано, когато всички проявихме гигантската глупост да се отпуснем назад в твърдите си дървени столове и да се предадем.

Не ядох толкова много, колкото обикновено. Чувствах се гузен. Мислех само за Лив, как седи сама в Тунелите на Деня на

благодарността, независимо дали за нея бе такъв празник като за нас или не.

Знам.

Лена стоеше на прага на кухнята и се взираше в мен.

Лена. Не е каквото си мислиш.

Тя дойде до плота, където бяха подредени купищата остатъци от вечерята.

— Мисля, че трябва да опаковаш останалото от пайовете на Ама и да го занесеш долу.

— Защо?

Лена сведе засрамено очи.

— Не разбирах как се е чувствала до вечерта, в която Ридли направи заклинанието *Furor*. Знам какво е да нямаш приятели. Но сигурно е дори още по-ужасно да имаш и да ги загубиш.

— Да не казваш, че искаш да бъдем пак приятели с Лив? — попитах с недоверие аз.

Тя поклати глава. Личеше, че ѝ е трудно.

— Не. Но казвам, че ти вярвам.

— Това да не е от онези тестове, които момчетата не разбират и на които винаги се провалят?

Лена се усмихна и започна да покрива пая с готварското фолио на Ама.

— Не и днес.

Тъкмо тръгнахме към входната врата, когато Ама се появи.

— Къде си мислите, че отивате?

— В „Рейвънуд“. Ще занеса на Лив малко от твой орехов пай.

Ама се опита да ме стрелне с *онзи* поглед, но този път не ѝ се получи.

— Значи ми казваш, че ще слизаш в Тунелите.

— Само за да видя Лив, обещавам.

Тя търкаше несъзнателно златния си амулет на гърдите.

— Отиваш и веднага се връщаш. Не желая да чувам за никакви заклинания или огньовете, Бесове или някакви други демони. За нито един. Чу ли ме?

Винаги я чувах, дори когато не говореше.

* * *

Лена повдигна капака на външната чародейска врата в пода в стаята на Ридли. Все още не вярвах, че ще ме пусне да сляза сам. Но пък момичетата винаги усещат, когато гаджето им мисли как да целуне друго момиче — не сме чак толкова добри в преструвките. И сега случаят не бе такъв.

Подаде ми пая.

— Ще те чакам тук. Искам да поогледам наоколо.

Чудех се дали е идвала в стаята на Ридли от нощта, в която намерихме Джон. Знаех, че се притесняваше за братовчедка си, особено след като вече не притежаваше никакви сили.

— Няма да се бавя дълго.

Целунах я и пристъпих надолу по стъпалата, които не виждах.

Чух гласовете им още преди да ги видя.

— Не съм сигурна дали това е подходяща южняшка вечеря за Деня на благодарността, тъй като никога досега не съм присъствала на такава. Но си я бива, доста е изискана — в сравнение с това, което ям обикновено.

Лив. Звучеше подозрително щастлива.

Знаех чий беше другият глас, не ми беше нужно да го виждам.

— Ти си късметлийка. Аз също не съм имал. Ейбрахам и Силас не си падаха много по празниците. А и да не забравяме, че не се нуждаем чак толкова от храна. Така че няма с какво да го сравня.

Джон.

— Какво, никакъв Хелюин? Коледа? Ден на подаръците^[2]?

Лив се смееше, но личеше, че въпросът ѝ е сериозен.

— Нито един от тези.

— Това е доста зловещо и тъжно. Съжалявам.

— Не е голяма работа.

— Значи това ти е първият Ден на благодарността — разсмия се тя.

— И на двама ни. Ще го отпразнуваме заедно — добави той.

От думите му и начина, по който ги каза, стомахът ми се сви, сякаш бях ял прекалено много пай и после се бях върнал отново към пуйката.

Подадох глава зад ъгъла. Джон и Лив се бяха привели над масата в кабинета на Макон. На нея имаше две свещи и един алуминиев поднос с вечеря. Пуйка. Почувствах се ужасно, особено след пиршеството, което бе приготвила Ама за нас.

Лив държеше в ръка запалката на Джон и се опитваше да запали свещите на масата.

— Ръката ги трепери.

— Не е вярно — отвърна тя и погледна към ръката си. — Тук става течение.

— Притеснявам ли те? — попита Джон с усмивка. — Всичко е наред, нищо няма да ти направя.

— Притеснена? Моля те — отвърна Лив, но бузите ѝ добиха познатия румен цвят. — Не се боя от теб, ако това си мислиш.

Двамата се гледаха втренчено за миг.

— Ауч! — Лив изпусна запалката и разтърси ръка. Явно си бе изгорила пръста.

— Добре ли си? Дай да видя — каза веднага Джон и грабна ръката ѝ, после разтвори дланта ѝ, за да огледа пръстите. Постави широката си длан върху нейната мъничка ръка и я закри почти изцяло.

Лив прехапа устни.

— Мисля, че трябва да я полея със студена вода...

— Чакай.

— Какво...? — Лив погледна към ръцете им. Джон махна своята и тя размърда невярващо пръстите си. — Как го направи?

Джон изглеждаше засрамен.

— Както ти казах, ако докосна чародеец, поглъщам силите му. Не ги крада. Просто така става.

— Ти си Тавматург. Лечител. Като Риан, братовчедката на Лена. Не си...

— Не се тревожи. Не беше тя. Взах я от едно момиче, с което се сблъсках веднъж.

Не можех да кажа дали беше саркастичен или не.

Облекчение се разля на лицето на Лив.

— Това е забележително. Знаеш го, нали? — каза, загледана в пръста си.

— Не знам нищо. Само че съм изрод по природа.

— Не съм убедена, че природата има нещо общо с това, след като в цялата вселена няма друг като теб, поне доколкото знаем. Но си специален.

Каза го толкова уверено и естествено, сякаш всички вярвахме в това. Сякаш не говореше за Джон Брийд.

— Толкова съм специален, че никой не ме иска — разсмя се той, но някак огорчено. — Толкова специален, че правя неща, които не помня.

— У дома, в Англия, наричаме това „алкохолен тур“ — обикаляш по баровете и някъде по средата вече не само пълзиш, но и не помниш нищо.

— На мен ми се губят цели седмици, Оливия.

Мразех начина, по който произнасяше името ѝ. *О-ли-ви-я*. Все едно искаше да натърти на всяка сричка и да го задържи на езика си възможно най-дълго.

— Постоянно ли става? — попита с любопитство Лив, но ми се стори, че имаше нещо повече от обичайния ѝ чисто научен интерес. Защото звучеше и натъжено.

Той кимна.

— Освен когато бях затворен в Сиянието. Не че там ставаше нещо, което да си заслужава да се помни.

Прочисти гърлото си и влязох в стаята.

— Така ли? Значи можеш да се върнеш обратно в онова нещо.

И двамата ме погледнаха стреснато. Лицето на Джон се помрачи и момчето, което бе говорило с Лив, изчезна.

— Итън. Какво правиш тук? — попита смутено Лив.

— Донесох ти малко от прочутия орехов пай на Ама. Липсваше ни на вечеря. Нямах намерение да ви прекъсвам.

Само че го направих.

Лив метна кърпата си на масата.

— Не ставай глупав. Не прекъсваш нищо. Ние просто бяхме седнали на вечеря — ако може да се нарекат така съмнителните части на тази птица тук.

— Хей, не говори така за първия ни Ден на благодарността, съкровище — ухили й се Джон, а после ме погледна предизвикателно.

Не му обърнах внимание.

— Лив, може ли да ми отделиш една минута?

Тя отмести стола от масата си.

— След теб, Водачо.

Усещах очите на Джон, забити в гърба ми, докато излизахме от стаята.

Съкровище.

Сграбчих Лив за ръката, веднага след като бяхме достатъчно далече, за да не може да ни чуе дори един инкубус.

— Какво правиш?

— Опитвам се да вечерям — каза невинно тя. Бузите й поруменияха, но не ме гледаше дръзко.

— Имам предвид, какво правиш с *него*?

Тя постави ръце на кръста си.

— Нещо конкретно ли търсиш? Затова ли се нуждаеш от мен?

Вървахме към „Lunae libri“, вече бяхме стигнали до високите рафтове с книги. Факлите по стените се запалваха сами, бележейки пътя, по който минавахме. Лив взе една.

— Последно бях чул, че той не яде нищо друго, освен чипс „Доритос“.

— Не яде. Просто ми правеше компания. Като... приятел.

Застанах пред нея и тя спря на място.

— Лив. Той не ти е приятел.

Тя ме погледна раздразнено.

— Тогава какъв ми е? Щом си такъв експерт.

— Не знам какъв е или на какъв се преструва, но знам, че не ти е приятел.

— А теб какво те интересува?

— Лив, можеше да дойдеш у нас тази вечер. Беше поканена. Макон и Мариан бяха там. Искаха да бъдеш с тях.

— Това си е било направо невероятна покана. Как ли съм я пропуснала?

Знаех, че чувствата ѝ бяха наранени, но не знаех как да оправя нещата. Трябваше да я поканя сам.

— Имах предвид, всички искахме да дойдеш.

— Сигурна съм, че си искал. Също както съм сигурна, че все още мога да покажа синините от последната си среща с Лена.

— Причината бе в заклинанията на Ридли, знаеш го. Пък и ти изобщо не ѝ се даде.

Тя се отпусна.

— Знаех, че можех да дойда у вас тази вечер. Но не ми е мястото там. Не принадлежа никъде всъщност. Както и Джон, предполагам. Може би смъртните и инкубусите не са чак толкова различни.

— Но ти имаш място, на което принадлежиш, Лив. И не е нужно да оставаш тук долу с него. Не си чудовище.

За разлика от него.

Итън? Всичко наред ли е!

Лена се свърза с мен.

Да, Лена. Връщам се след минутка.

Не бързай.

Това беше нейният начин да ми каже, че няма нищо против да си говоря с Лив, независимо дали самата Лив го вярваше или не.

Тя ме гледаше втренчено.

— Какво всъщност правиш тук? Защото съм убедена, че едва ли си загрижен за социалния ми живот.

— Греша.

Все още държах подноса с пай.

Тя го взе, махна фолиото и си отчупи парче пай.

— Ммм... Вкусно. Значи няма нищо ново, за което трябва да знам? — попита, докато отчупваше още едно парче. Паят на Ама беше добро средство за разсейване.

— Какво знаеш за Колелото на съдбата?

Тя ме погледна изненадано.

— Странно, че питаш.

И просто така въпросът за личния ѝ живот бе затворен и се върнахме към любимата ѝ тема — всичко друго.

— Защо?

— Мисля за това, откакто намерихме Вратата на времето.

Извади червения си бележник и го отвори по средата. Там имаше рисунка на три съвършено очертани кръга, всеки един разделен от спици на колело в различни цветове.

— Само това си спомням от вратата.

— Изглежда ми точно. Каза, че е някакъв вид код?

Тя кимна.

— Не съм сигурна, защото ти отвори вратата, без да ги използваш. Но потърсих символа в библиотеката на Макон.

— И?

Лив посочи рисунката.

— Повтарящ се кръг. Мисля, че има нещо общо с това, което наричаш „колело на съдбата“.

— И с *Temporis Porta*.

— Мисля, че да. Но едно не разбирам.

— Какво?

Нещо, което Лив не разбираше, винаги бе лош знак.

— Вратата се отвори сама. Ти дори не докосна някой от кръговете. Ако не го бях видяла с очите си, нямаше да повярвам, че е възможно.

Спомних си допира на твърдото офиково дърво под челото си.

— А пък аз не успях изобщо да мина.

— Но каза, че не разбираш защо. — Все още не схващах накъде водеше мисълта ѝ.

— Каквото и да е това колело на съдбата, мисля, че е свързано с теб, не с мен.

Кимнах и я оставих да вярва в това, но знаех, че не е истина. Все още чувах гласа на Ама в главата си.

Колелото на съдбата ще смаже всички ни.

[1] Цитат от Библията, Йов 19:25, който е първият ред на едноименния химн, написан от английския пастор Самуел Медли (1738–1799). — Б.пр. ↑

[2] На англ. ез. *Boxing Day* (box — кутия) — във Великобритания (и в др. англоезични държави) — 26.XII., денят след Коледа. На този ден работодателите дават на служителите си пари и подаръци за добрата им работа, децата чупят касичките си с пари, отварят

подаръците си. Има версия, че името е свързано и с боксовите турнири, които се провеждат по това време. — Б.пр. [↑](#)

6.XII

СЧУПЕНАТА ДУША

— Итън!

Лена пицеше, а не можех да я намеря. Опитах се да тичам, но продължавах да падам, защото земята се движеше под краката ми. Паважът на главната улица се тресеше толкова силно, че в очите ми летяха камъчета и кал. Пътят се разтвори и имах чувството, че стоя на ръба на две тектонични плочи, които се блъскаха една в друга.

Стоях там, стъпил с по един крак на противоположните плочи, докато светът се тресеше и процепът в земята ставаше все по-широк. Пукнатината вече бе огромна и знаех, че ще пропадна вътре. И зейваше все повече.

Беше само въпрос на време.

— Итън!

Чувах гласа на Лена, но не я виждах.

И тогава погледнах в пукнатината и я видях — далече под мен.

И после пропаднах...

* * *

Подът ми бе по-твърд от обикновено.

Лена!

Чух гласа ѝ, замаян и още сънен.

Тук съм. Било е само сън.

Обърнах се по гръб и се опитах да успокоя дишането си.
Отметнах чаршафа си.

Всичко е наред.

Знаех, че не звуча много убедително.

Сериозно, Итън. Как ти е главата?

Кимнах, макар че тя не можеше да ме види.

Главата ми е добре. Но се притеснявам за земните тектонични плочи.

Лена замълча за няколко секунди.

И за мен.

Да, Лена. И за теб.

Тя знаеше, че когато крещях името ѝ така, беше преживяла поредния ужасяващ край в някой от моите сънища, които не бяхме споделяли от Седемнайсетата луна насам. А сънищата ми ставаха все по-лоши, не по-добри.

Всичко е заради това, което преживяхме през лятото, Итън. И аз все още го преживявам.

Но аз не ѝ казах, че това ми се случваше всяка нощ и не само тя беше в опасност този път. Не мисля, че щеше да иска да знае колко и какво точно преживях аз, отново и отново. Не желяех да разбере, че за мен това сега бе начин на живот.

Имаше още нещо, което бе станало част от начина ми на живот. Отговорът на въпроса, който Ама отказваше да ми даде, а аз не можех да открия сам. Но бях убеден, че има и друг, който го знаеше, и най-накрая бях събрал кураж да го посетя.

Само дето не знаех дали ще успея да го накарам да ми каже.

* * *

Навън бе тъмно като в рог, когато излязох и затворих входната врата зад себе си. Обърнах се и видях Лусил, която седеше на верандата и ме наблюдаваше.

— Не ти ли стигаше мотаенето из Тунелите последния път?

Лусил наклони главичката си на една страна, нейният обичаен отговор.

— Добре тогава, да тръгваме.

Чух раздиране на въздуха. По-скоро дращение и някакво плъоскане, ако трябва да съм точен.

Завъртях се бързо. Не бях готов за още едно посещение от Ейбрахам. Но този път не беше той. Линк лежеше проснат по гръб, в средата на храстите в двора ни.

— Човече, това Пътуване има нужда от много тренировки — измърмори той, докато се измъкваше от храстите и се изтупваше. — Накъде сме тръгнали?

— Откъде знаеш, че отивам някъде? Да не си се ровил из главата ми?

Ако го беше направил, щях да го убия.

— Казвал съм ти и преди, нямам никакво желание да се ровя в тази адска бездна. — Махна няколко клонки от тениската си на „Айрън Мейдън“. — Аз не спя, нали ти казах? Мотая се навън и те чух как се измъкваш. Това е една от моите суперсили. И така, накъде сме?

Не бях сигурен дали трябваше да му кажа. Но истината беше, че не ми се ходеше сам.

— Ню Орлиънс.

— Ти не познаваш никого в... — започна Линк, после се сепна и поклати глава. — Защо винаги ме мъкнеш по гробища и крипти? Не може ли някой път да се помотаем на място, което не е пълно с мъртъвци?

Още един въпрос, на който не можех да отговоря.

* * *

Гробницата на вуду царицата Мари Лаво си беше същата. Загледах се в хиксовете, издълбани във вратата, и се запитах дали не трябва и ние да оставим своя — в случай че никога не излезем оттук. Но нямахме време да му мислим много, защото Линк отвори вратата след секунди и вече бяхме вътре.

Скърцащите, гнили стълби бяха все още там, водещи право в мрака. Както и димът, и отвратителната миризма, която полепваше по тялото и си оставаше там, дори след като си вземеш душ.

Линк се закашля.

— Билки и бензин. Гадост.

— Шшш. Тихо.

Стигнахме долу и видях магазинчето, работилницата, или както се наричаше това ужасно място. Отстрани идваше бледа светлина и осветяваше стъклениците и шишетата. Кожата ми настръхна при вида на влечугите и малката мишка, която отчаяно се опитваше да избяга.

Лусил пристъпваше близо до мен, сякаш се боеше, че може да свърши в някой от тези буркани.

— Откъде сме сигурни, че си е у дома? — прошепна Линк.

Преди да отговаря, зад нас се чу глас.

— Винаги съм си у дома, в една или друга форма.

Познах гробовния глас и тежкия акцент на бокура. Кожата му беше без бръчки, но по лицето му имаше много белези. Отблизо изглеждаше още по-страшен. Белезите приличаха на прорези и пробойни, направени от създание, което май не беше в някоя от онези стъкленици. Дългите му плитки бяха раздърпани и виждах дрънкулките, завързани в тях. Метални символи и амулети, кости и мъниста, които бяха толкова здраво преплетени, че бяха станали част от косата му. Държеше в ръка дървен жезъл, обвит в змийска кожа.

— Съжаляваме, че... идваме така... — започнах аз.

— Позволих ли ви да говорите? — прекъсна ме той, а ръката му стисна жезъла. — Проникването е нарушение на закона. На моя закон и на вашия.

— Не сме дошли, за да крадем или нещо такова... — Гласът ми още трепереше. — Търсим вас. Имам въпрос и мисля, че вие сте единственият човек, който може да ми даде отговорите.

Очите на бокура се присвиха и той потърка замислено козята си брадичка. Може би го бяхме заинтригували, а може би обмисляше какво да прави с телата ни, след като ни убие.

— И какво, млади господа, ви кара да мислите, че знам тези отговори?

— Ама. Искам да кажа, Амари Тредо. Тя беше тук. Искам да знам защо — казах твърдо аз и този път определено привлякох вниманието му. — Мисля, че е било свързано с мен.

Той ме огледа внимателно.

— Значи ти си този. Интересно, че си дошъл тук, младежо, а не при твоята гадателка.

— Тя не ми казва нищо.

Имаше нещо в изражението му, което не можех да разгадая.

— Оттук.

Последвахме го в стаята с дима, пушеците и тегнещата мирис на смърт. Линк вървеше до мен и ми прошепна:

— Сигурен ли си, че това е добра идея?

— Имам си инкубус с мен, нали?

Шегата не беше подходяща, но бях толкова уплашен, че едва мислех.

— Четвърт инкубус — пое си дълбоко дъх Линк. — Да се надяваме, че ще е достатъчно.

Бокорът застана зад дървената маса, а аз и Линк бяхме с лице срещу него от другата ѝ страна.

— Какво знаеш за моите дела с гадателката?

— Знам, че дойде при вас за едно гледане на карти, което не беше харесала.

Не исках да разкривам нищо повече. Бях уплашен, че ще разбере, че не идваме тук за първи път.

— Какво казваха картите? Защо се нуждаеше от помощта ти?

Той ме оглеждаше внимателно, сякаш можеше да види през мен. Леля Дел гледаше по същия начин, когато разкриваше пластовете на времето в дадено пространство.

— Това са два въпроса и само единият от тях е от значение.

— Кой?

Очите му искряха в мрака.

— Твоята гадателка се нуждаеше от помощта ми за нещо, което не можеше да направи сама. Да събере *ti-bon-age*, да закърпи шевовете, които са се разкъсали.

Нямах представа за какво говореше. Какви шевове закърпваше Ама?

Линк също не разбираше.

— Ти... какво? За какво говорим тук?

Очите на бокора бяха вперени в мен.

— Наистина не знаеш какво те очаква, нали, момче? Това, което ни наблюдава сега.

Не можех да си отворя устата.

Наблюдава ни сега.

— Какво... Какво е то? — едва пророних аз. — Как да се отърва от него?

Бокорът отиде до терариума, пълен с извиващи се змии, и вдигна капака.

— Пак два въпроса. Мога да отговоря само на единия.

— Какво ме наблюдава? — попитах с треперещ глас. Ръцете ми трепереха, цялото ми тяло, всяка част от мен.

Бокорът извади една змия, тялото ѝ беше в черно, червено и бяло. Змията се уви около ръката му, но мъжът повдигна внимателно главата ѝ, сякаш знаеше, че може да го нападне и да го ухапе.

— Ще ти покажа.

* * *

Поведе ни към средата на стаята, в близост до източника на гадния дим, огромен стълб, който приличаше на свещ, правена на ръка. Лусил се шмугна под най-близката маса, криейки се от пушека — или от змията, или от лудия тип, който носеше нещо като черупки от яйца към една купа. Натроши черупките с една ръка, а с другата продължаваше внимателно да придържа главата на змията.

— *Ti-bon-age* означава да бъдеш цял, един. Никога да не разкъсваш същността си, своята душа. — Затвори очи. — Ще призова Калфу^[1]. Имаме нужда от помощта на могъщ дух.

Линк ме сръга в ребрата.

— Не съм сигурен, че това ми харесва, човече.

Бокорът започна да говори. Разпознах някои думи от френския креолски на Туайла, но той бе смесен с език, който никога преди не бях чувал. Думите бяха приглушени, като че ли бокорът говореше на някого, достатъчно близо до него, за да чува шепота му.

Не знаех какво се очакваше да видим, но едва ли щеше да бъде по-странно от леля Пру, която излизаше извън тялото си, или от Лилум, която влизаше в телата на други хора — като мисис Инглиш.

Димът започна да се извива бавно и да става по-плътен. Гледах как се вие и приема форма. Бокорът вече пееше по-силно. Димът стана от черен сив, а змията започна да съска. Някой се появи в дима. Бях виждал нещо подобно и преди, в гробището „Бонавентура“, когато Туайла призова духа на майка ми.

Не можех да сваля очи от гледката пред мен. Тялото се оформяше от най-долната част, точно като майка ми. Първо стъпалата, после краката...

— Какво, по дяволите... — възкликна Линк и се опита да отстъпи назад, но спря.

Торсът и ръцете.

Лицето беше последният елемент.

Лице, което можех да позная навсякъде.

Моето.

Подскочих и се запрепъвах назад.

— Мамка му! — извика Линк, но гласът му ми прозвуча много далечно.

Паниката ме завладя като две силни ръце, които стискаха врата ми. Фигурата започна да избледнява.

Но преди това да стане, Блудникът проговори.

— Аз чакам.

След това изчезна.

Бокорът спря да напява, димящата свещ изгасна и всичко свърши.

— Какво беше това? — попитах аз, взирайки се във вещера. — Защо има Блудник, който прилича на мен?

Мъжът се върна до терариума и пусна змията при останалите.

— Той не прилича на теб. Това е *ti-bon-age*. Другата половина на душата ти.

— Какво каза?

Бокорът взе кибрит и запали отново свещта.

— Половината ти душа е при живите, половината — при мъртвите. Остави я зад себе си.

— Къде съм я оставил?!

— В отвъдния свят, когато умря — отговори той и в гласа му прозвуча досада.

Когато умрях.

Говореше за нощта, в която Лена и Ама ме върнаха, нощта на Шестнайсетата луна.

— Как е възможно?

Бокорът изви китката си и клечката угасна.

— Ако се върнеш прекалено бързо, душата ти може да се счупи. Да се раздели. Едната половина отива при живите, но другата остава при мъртвите. Пленена между тези два свята, обвързана с липсващата половина, докато двете не се съберат отново.

Разделена.

Не можеше да е вярно. Сигурно изперкалият тип не обясняваше нещо правилно. Как бе възможно да имах само половин душа? Какво ставаше с другата част? Къде отива...

Обвързана с липсващата половина.

Знаех какво ме бе следвало през цялото това време, криейки се в сенките.

Аз — другото ми аз.

Това бе причината да се променям, да се изгубвам все повече с всеки изминал ден. Причината вече да не харесвам шоколадово мляко и бърканите яйца на Ама. Да не помня какво има в кутиите за обувки в стаята ми или телефонния си номер. Причината внезапно да стана левичар.

Краката ми се подкосиха и почувствах, че залитам напред. Виждах как подът приближава към мен. Една ръка ме сграбчи и ме дръпна назад. Линк.

— Е, как да съберем тези две половини заедно? Има ли заклинание, или нещо подобно? — попита нетърпеливо той, като че само очакваше отговора, за да ме метне на рамо и да побегне към къщи.

Бокорът отметна глава назад и се разсмя. Когато проговори, имах чувството, че гледа право през мен.

— Нужно е много повече от заклинание. Затова твоята гадателка дойде при мен. Но не се тревожи, с нея имаме споразумение.

Сякаш ме заляха с кофа ледена вода.

— Какво споразумение?

Спомних си какво бе казал на Ама, в нощта, когато я проследихме дотук. *Има само една цена.*

— Каква е цената? — изкрещях аз, а гласът ми отекна в ушите ми.

Бокорът повдигна жезъла си и го насочи към мен.

— Тази нощ вече ти разкрих прекалено много тайни.

Усмихна се, целият мрак и цялото зло бяха вложени в гротескната усмивка на това жестоко човешко лице.

— Защо да не платим на теб? — попита Линк.

— Вашата гадателка ще плати достатъчно висока цена от името на всички ви.

Щях да го попитам пак, но знаех, че повече нямаше да ни каже нищо. А и ако имаше още по-дълбоки тайни от тази, не желаех да ги знам.

[1] Калфу — силно божество, дух, владетел на кръстопътищата във вуду религията. Контролира злите духове на подземния свят. Допуска появата на нещастие, унищожение, несправедливост и т.н. в живота на хората. — Б.пр. ↑

7.XII

КАРТИТЕ НА ПРОВИДЕНИЕТО

Прибрах се у дома много след полунощ. Всички вкъщи спяха освен един човек. Лампата в стаята на Ама светеше, светлината се процеждаше между спуснатите сини капаци на прозорците. Чудех се дали тя знаеше, че съм излизал и къде съм ходил. Тайничко дори се надявах да е така. Това, което се канех да направя, щеше да стане сто пъти по-лесно. Ама не беше от хората, с които човек умира от желание да се кара. Не познавах по-твърдоглава личност от нея. Живееше по собствени правила, по собствен закон — нещата, в които вярваше, които за нея бяха толкова сигурни, колкото че слънцето изгрява всяка сутрин. Тя освен това бе и единствената майка, която ми бе останала. В повечето дни дори единственият ми родител, въпреки че баща ми бе жив. От мисълта, че трябва да се карам с нея ми се гадеше.

Но не толкова, колкото ми се гадеше от това, че бях само наполовина себе си. Половината на човека, който някога бях. Ама го е знаела, но не ми каза нито дума. А всички други думи, които ми бе казвала, са били лъжа.

* * *

Потропах на вратата ѝ преди да си променя решението. Тя отвори веднага, сякаш ме бе очаквала. Носеше белия си халат с розови рози, който ѝ бях подарил миналата година за рождения ден. Не ме погледна. Погледът ѝ бе вперен покрай мен, като че ли виждаше нещо повече от стената зад мен. Може и така да беше. Сигурно имаше частички от мен, разпръснати из цялата къща като парчета от счупена бутилка.

— Чаках те — каза тя. Гласът ѝ беше тих, уморен. Отстъпи встрани, за да мога да вляза.

Стаята ѝ все още изглеждаше като претършувана от крадци, но едно нещо бе различно. На малката кръгла маса до прозореца бяха подредени карти. Отидох до нея и вдигнах една. Кървящото острие. Това не бяха карти таро.

— Пак ли се опитваш да гадаеш бъдещето? Какво ти казват тази вечер, Ама?

Тя прекоси стаята и започна да прибира картите на купчинка.

— Не ми казаха кой знае какво. Май съм видяла всичко, което има да се види.

Още една карта привлече погледа ми. Взех я и я вдигнах пред нея.

— А тази? Счупената душа. Какво ти казва тя?

Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че успя да я вземе от мен едва на третия опит.

— Мислиш, че знаеш нещо, но част от нещо е същото като нищо.

— Имаш предвид част от душата ми? Че е същото като нищо? — казах аз. Знаех, че с това ще я нараня, но исках да разбере как се чувствах в момента.

— Откъде си чул това? — попита тя с треперещ глас. Стисна верижката на врата си и започна да търка златния амулет, който висеше на нея.

— От един твой приятел в Ню Орлиънс.

Очите ѝ се разшириха и тя политна назад, но успя да се хване за стола и да седне на него. От реакцията ѝ разбрах, че каквото и да ѝ бяха показали картите тази вечер, посещението ми при бокора бе пълна изненада за нея.

— Истината ли ми казваш, Итън Уейт? Ходил ли си при този дявол?

— Отидох, защото ти ме излъга. Нямах друг избор.

Но Ама не ме слушаше. Тя разбъркваше бясно картите.

— Лельо Айви, покажи ми нещо. Дай ми знак какво означава това.

— Ама!

Тя си мърмореше нещо и пререждаше колодата карти отново и отново.

— Не виждам нищо. Трябва да има начин. Винаги има начин. Просто трябва да се потърси по-внимателно.

Хванах я нежно за раменете.

— Ама, остави картите. Говори с мен.

Тя вдигна карта с рисунка на врабче със счупено крило.

— Забравеното бъдеще. Знаеш ли как се наричат тези карти? Картите на провидението, защото показват повече от бъдещето. Показват съдбата ти. Знаеш ли каква е разликата?

Поклатих глава. Боях се да кажа каквото и да било. Ама беше станала неконтролируема.

— Бъдещето ти може да се промени.

Погледнах в тъмните ѝ очи, които бяха пълни със сълзи.

— Може би и съдбата може да се промени.

Сълзите започнаха да се стичат по лицето ѝ и тя поклати глава истерично.

— Колелото на съдбата смазва всички ни.

Не можех да понеса да го чуя още веднъж. Ама не просто изпадаше в мрачното си настроение, както обикновено. Тя полудяваше, а аз бях тук и гледах как това се случва.

Тя се изправи, прибра полите на халата си и се отпусна на колене на пода. Очите ѝ бяха затворени, но беше вдигнала глава към синия таван.

— Чичо Абнър, лельо Айви, бабо Сула... Нуждая се от помощта ви. Простете прегрешението ми, както Господ Бог прощава на всички ни.

Гледах я как чака, шепнейки думите пак и пак. Мина цял час, преди да се откаже, изтощена и победена.

Великите не се появиха.

* * *

Когато бях малък, майка ми казваше, че всичко, което човек трябва да знае за Юга, може да се открие или в Савана, или в Ню Орлиънс. Очевидно същото важеше и за живота ми.

Лена не беше съгласна. На следващата сутрин спорехме за това на последните чинове в кабинета по история. Май аз побеждавах.

— Счупената душа не е две неща, Лена. Тя е едно нещо, разделено наполовина.

Когато ѝ разказах и споменах „две души“, Лена чу само тази част с двете и предположи, че аз се предлагам за ролята на „Единия, който е двама“.

— Може да е всеки от нас. Колкото аз съм Единият, който е двама, толкова и всеки друг може да бъде. Погледни ме в очите!

Усещах как в нея се надига паника.

— Не казвам, че аз съм този, Лена. Аз съм обикновен смъртен. Щом е нужен чародеец, за да разруши Реда, ще е необходимо много повече от един смъртен, за да го възстанови, не мислиш ли?

Тя не изглеждаше напълно убедена, но дълбоко в себе си знаеше, че съм прав.

За добро или за лошо, бях само това — смъртен. Това бе източникът на целия проблем между нас. Причината едва да успяваме да се докосваме и да не можем истински да бъдем заедно. Как можех да спася чародейския свят, когато дори не можех да живея истински в него?

Лена понижи гласа си.

— Линк. Той е две неща, инкубус и смъртен.

— Шшш... — Погледнах към Линк, но той тънеше в невежество за нашия спор. В момента се мъчеше да издълбае с химикалката си „Линкубус“ в чина си. — Да ти кажа, напълно съм убеден, че не влиза в определението за „Единия, който е двама“.

— Джон също е две неща, чародеец и инкубус.

— Лена.

— Ридли. Сигурно все още има следа от Сирената вътре в нея, независимо че е смъртна. Две — продължи да изброява тя възможните кандидати. — Ама е гадателка и смъртна. Две неща.

— Не е Ама!

Явно го бях изкрещял, защото целият клас се обърна към нас. Лена се засрами и сведе очи.

— Не е ли, мистър Уейт? Защото ние си мислехме, че е — обади се мистър Евънс. Изглеждаше готов да извади малките розови листчета, с които ни изпращаше при директора за наказание.

— Съжалявам, сър.

Прикрих се зад учебника си и понижих глас.

— Знам, че звучи странно, но станалото е за добро. Сега знам защо се случват всички тези шантави неща — особените сънища, как

виждах половината от себе си навсякъде. Всичко вече има обяснение и звучи логично.

Не беше напълно вярно, а и Лена не бе съвсем убедена, но тя не каза нищо повече, нито пък аз. Между жегата и буболечките, Ейбрахам и Бесовите, Джон Брийд и Лилум, обсебваща тялото на учителката ни по английски, имахме достатъчно неща, за които да се притесняваме.

Поне така си казвах.

* * *

„НЕКА ДА ИМА СНЯГ!
ВРЕМЕ ЗА ПРОМЯНА!
КУПЕТЕ СИ БИЛЕТИ СЕГА!“

Плакатите бяха навсякъде, сякаш фактът имаше нужда от реклама. Беше време за Зимния бал и тази година. Организационният комитет — съставен, естествено, от Савана Сноу и нейния фенклуб — реши да го нарече „Снежния бал“^[1]. Савана настояваше, че няма нищо общо с нея и името е избрано само заради горещата вълна, а това бе причината всички останали да го наричаме подигравателно „Кишавия бал“. С Лена смятахме да ходим на бала.

Отначало тя не искаше заради всичко, което бе станало миналата година. Когато ѝ подадох билетите, ме погледна така, сякаш всеки миг щеше да ги подпали.

— Шегуваш се, нали?

— Не, напротив.

Седях срещу нея на масата в столовата и разбърквах леда в содата си със сламка. Нещата не вървяха на добре.

— Как изобщо ти хрумна, че мога да поискам да отида на техните тъпи танци?

— За да танцуваш с мен — казах аз и я погледнах с престорено жален поглед.

— Мога да танцувам с теб в стаята си — протегна ми тя ръка. — Всъщност, я ела! Мога да танцувам с теб веднага, тук.

— Не е същото.

— Няма да дойда.

— Тогава ще отида с някого другиго.

Очите ѝ се присвиха.

— Като Ама.

Тя поклати глава.

— Защо си се заинатил толкова за това? И не ми минавай с номера за танцуването.

— Това е последният ни шанс.

Беше облекчение да се тревожим за нещо толкова безобидно като някакъв гаф по време на танците, а не за унищожението на света, например. Почти бях разочарован, че Ридли не е наоколо, за да съсипе бала със стил.

Накрая Лена се съгласи, въпреки че продължаваше да ми е сърдита. Не ми пукаше. Щях да направя всичко възможно, за да я убедя. Както се развиваха събитията, не бях сигурен, че някога въобще щеше да има други танци в гимназия „Джаксън“.

* * *

Седяхме на затоплените метални скамейки на стадиона и похапнахме обяда си сред това, което се предполагаше да бъде студен декемврийски ден. С Лена не искахме да се срещаме с мисис Инглиш, а Линк не искаше да попадне пред погледа на Савана, така че това място бе станало нашето убежище.

— Все още смяташ да дойдеш утре, нали? — попитах аз, като метнах коричка хляб от сандвича си към Линк. Утре вечер бе Снежният бал и като имах предвид настроението и на Линк, и на Лена, шансът да се доберем до него бе петдесет на петдесет.

— Разбира се. Само още не съм решил дали да изправа косата си да стърчи нагоре или не. Нямам търпение да видиш новия ми смокинг — отвърна той и метна коричката обратно към мен.

— Почакай да видиш моя — каза Лена, докато сваляше ластика от китката си и връзваше косата си на конска опашка. — Решила съм да нося палто и ботуши, както и чадър, в случай че някой реши да изсипе цялата киша от Кишавия бал върху мен.

Изобщо не се опитваше да прикрие сарказма в гласа си.

Така се държаха и двамата, откакто ги убедих да отидем на бала.

— Добре де, може и да не идвате с мен. Но това може да са последните танци в Гатлин — или където и да е. И аз ще отида.

— Престани да го казваш. Няма да са последните танци — изнерви се Лена.

— Деца, деца... Без драми и паника! — Линк ме бутна малко по-силно от нужното по рамото. — Ще бъде страхотно. Лена ще оправи всичко.

— Така ли? — усмихна се леко тя. — Май Джон те е ухапал по-дълбоко, отколкото е трябвало.

— Сигурно. Нямате ли някаво заклинание от типа „Нека тези танци не се провалят“? — попита свъсено Линк, който определено бе потиснат след изчезването на Ридли. — О, не, чакай, нямате. Защото те ще са гадни, независимо какво заклинание ще им направиш.

— Защо не пробваш със заклинанието „Оставам си вкъщи и си затварям устата“? След като ти ще водиш Савана Сноу на бала — троснах му се аз, докато сгъвах опаковката на сандвича си.

— Тя ме помоли!

— Тя те покани и на купона след мача и виж как добре се развиха нещата.

Не започвай с това, Итън.

Да, знам, но е вярно.

Лена ме погледна многозначително.

Само го караш да се чувства по-зле.

Повярвай ми, Савана се справя с тази задача по-успешно.

Линк въздъхна.

— Къде е според теб?

— Кой? — попитах аз, макар че и двамата знаехме за кого говори.

— Сигурно създава хаос и проблеми някъде точно в момента.

Лена сгъваше грижливо торбичката от обяда си на по-малки и по-малки квадратчета.

— Определено създава проблеми.

Звънецът удари.

— Така е по-добре — каза тихо Линк и се изправи.

— Определено по-добре — съгласих се аз.

— Можеше да бъде много по-зле, предполагам. Не че съм си падал по нея, или нещо такова. Не е като да съм бил влюбен.

Не бях сигурен кого се опитваше да убеди, но той пхна ръце в джобовете си и тръгна през игрището, преди да кажа нещо.

— Да, утре определено ще е гадно за него — стиснах аз ръката на Лена, но я пуснах, преди да ми се замае главата.

— Чувствам се толкова зле за него — каза тя. Спря за миг и обви ръце около кръста ми.

Притеглих я към себе си и тя отпусна глава на гърдите ми.

— Знаеш, че съм готова на всичко за теб, нали?

Усмихнах се.

— Знам, че си готова дори да дойдеш на тъпите танци заради мен.

— Да, готова съм. И ще дойда.

Целунах я по челото. Държах устните си, долепени до кожата ѝ, колкото бе възможно, преди да започне да ми става лошо.

Тя вдигна очи към мен.

— Може пък и да успеем да направим утрешния ден забавен. Да накараме Линк да забрави братовчедка ми поне за малко.

— Точно за това говоря.

— Имам идея. Нещо, което да помогне на разбитото линкубиско сърце.

Краят на конската ѝ опашка започна да се къдри.

Тръгнахме заедно през игрището. Така се надявах наистина да имаше заклинание не само за разбити сърца, но и за разбити души.

[1] Игра на думи с името ѝ — Snow — сняг на англ. ез. — Б.пр. ↑

12.XII

КИШАВИЯТ БАЛ

Когато Линк спря пред къщата ни, Савана вече седеше на предната седалка на Бричката. Той излезе и ме пресрещна на тротоара, като че ли искаше да ми каже нещо, без тя да чуе. Беше облечен с пищна риза с жабо отпред, каквито се носеха със смокинги, с официални панталони, и с високите си черни кецове „Ванс“. Приличаше на карикатура на мариачи певец.

— Готино си се издокарал.

— Мислех, че Савана няма да ме хареса. Мислех, че ще откаже да влезе в колата. Кълна се, опитах всичко.

Обикновено би се наслаждавал на такава ситуация. Сега звучеше нещастно.

Рид наистина му е влязла под кожата, Лена.

Просто го докарай до нас. Имам план.

— Нали щяхте да се срещнете със Савана направо на танците? Не трябва ли да е там и да организира нещо си с останалите от Организационния комитет? — понижих аз глас, но май не се налагаше. Чувах как от колата дъни демозаписът на „Холи Ролерс“, сякаш Линк се опитваше по всякакъв начин да прогони Савана.

— Пробвах и с това. Но тя искаше да си направим снимки — сви рамене Линк. — С нейната майка и с моята. Беше истински кошмар. — Опита се да наподобява типичното изражение на майка си. — „Усмивка! Уесли, косата ти стърчи. Изпъни се. Готови за снимка.“

Представих си го. Мисис Линкълн си падаше по снимките и нямаше начин да наблюдава как синът ѝ води Савана Сноу на зимния бал, без да документира всичко за бъдещите поколения. Представата за мисис Линкълн и мисис Сноу в една стая беше повече, отколкото можех да понеса. Особено ако това бе дневната на Линк, където нямаше място, където да седнеш, погледнеш или да протегнеш ръка, без да се натъкнеш на нещо, увито в найлон.

— Залагам пет долара, че Савана няма да пожелае да стъпи в „Рейвънуд“.

Линк се усмихна широко.

* * *

Савана се премести на задната седалка и изглеждаше така, сякаш седеше върху голям облак от розова сметана. Опита се да ме заговори няколко пъти, но не чувах нищо от гърмящата музика. Когато стигнахме до разклонението, водещо към „Рейвънуд“, тя започна леко да скимти.

Линк спря звука.

— Сигурна ли си, че си нямаш нищо против? Знаеш какво казват хората — че имението „Рейвънуд“ е обитавано от духове, още от войната.

Каза й го, сякаш разказваше история на ужасите. Савана обаче повдигна гордо брадичка.

— Не се страхувам. Хората казват много неща. Това не означава, че са верни.

— Така ли?

— Трябва да чуеш какво говорят за теб и приятелчетата ти. — Обърна се към мен. — Не се обиждай, моля те.

Линк наду отново звука, за да я накара да замълчи, докато портите на „Рейвънуд“ се отваряха пред нас. „Този църковен пикник не е никакъв пикник. Ти си моето пържено пиленце. Толкова вкусна, че си облизвам пръстите...“ Савана се опита да надвика музиката.

— „Пържено пиле“ ли ме нарече?

— Не, не теб, Кралице на Кишавия бал. Абсурд — отвърна Линк и затвори очи, докато барабанеше с пръсти по таблото на Бричката.

Излязох от колата. Никога досега не ми е било толкова жал за Линк.

Той отвори вратата от своята страна, но Савана не помръдна. Явно все пак идеята да стъпи в прокълнатата земя на „Рейвънуд“ не й се нравеше особено.

Вратата на имението се откряна, още преди да потропам. Видях вихър от зелено със златни нишки в него, така че платът изглеждаше

изтъкан едновременно в двата цвята. Лена разтвори широко вратата и роклята на раменете ѝ се разлюля красиво — две парчета се вееха свободно надолу, прикрепени към китките ѝ, и така приличаха на криле.

Помниш ли?

Помня. Много си красива.

Наистина помнех. Тази вечер Лена бе пеперуда, като луната в нощта на седемнайсетия ѝ рожден ден. И тогава, и сега все така ми приличаше на магия.

Очите ѝ искряха.

Едното — зелено, другото — златно. Единият, който е две неща.

През тялото ми премина студена тръпка, абсолютно не на място през топлия декември. Лена не забеляза и аз се насилих да я пренебрегна.

— Изглеждаш направо... уау!

Тя се завъртя с танцова стъпка, усмихвайки се.

— Харесва ли ти? Искях да направя нещо различно. Да изляза от пашкула си.

Никога не си била в пашкул, Лена.

Усмивката ѝ стана още по-широка и аз го казах отново, просто не можех да се въздържа.

— Изглеждаш като... себе си. Съвършено.

Тя отметна една къдрица назад, за да ми покаже ухото си — имаше обици — малка златна пеперуда с едно златно и едно зелено крило.

— Чичо Макон ги направи. И това.

Показа ми малката пеперуда, висяща на верижка на шията ѝ.

Искаше ми се да носи и своя гердан. Единствения път, когато я бях виждал без него, нещата не се бяха развили добре. А и не желях нищо в Лена да се променя. Никога вече.

Тя се усмихна.

Знам. Ще я сложа на гerdана си при другите амулети още тази вечер, когато се приберам.

Наведох се и я целунах. После ѝ подадох малката бяла кутийка, която държах. Ама бе направила корсажа ѝ за китката сама, както миналата година.

Лена я отвори.

— Идеален е. Не знаех, че все още има наблизно някакви цветя, които да цъфтят.

Но явно имаше. Едно-едничко златисто цвете, искрящо сред свежите зелени листа. Ако човек ги погледнеше от точния ъгъл, те самите приличаха на криле, сякаш Ама бе знаела какъв ще е тоалетът на Лена.

Може би все още имаше неща, които можеше да предвиди.

Поставих корсажа на китката на Лена, но той се запъна. Когато го придърпах, за да го наместя, забелязах, че носеше тънката сребърна гривна от кутията на Сарафина, но не й казах нищо. Не исках да съсипвам вечерта, още преди да е започнала.

Линк наду класона и увеличи още по-силно музиката.

— По-добре да тръгваме. Линк полудява там. Или поне му се иска вече да е полудял.

Лена си пое дълбоко дъх.

— Почакай — каза тя и ме докосна по ръката. — Има още нещо.

— Какво?

— Не се ядосвай.

Няма момче на света, което да не знае какво означават тези думи. Щеше да ми даде причина да се ядосвам.

— Добре, няма — казах аз, но стомахът ми се преобърна и в него се образува топка.

— Трябва да ми обещаеш.

О, ставаше още по-зле.

— Обещавам.

Стомахът ми се стегна още повече, а топката стана на възел.

— Казах им, че могат да дойдат — изрече тя бързо, сякаш така щеше да ми бъде по-лесно да го приема.

— Казала си какво на кого?

Не бях сигурен, че исках да знам. Имаше толкова много погрешни отговори на този въпрос.

Лена отвори вратата към стария кабинет на Макон. През процепа видях Джон и Лив седнали пред камината.

— Вече постоянно са заедно — снижи глас тя. — Бях убедена, че нещо става. После Рийс ги видя да поправят счупения часовник на дядото на Макон и забеляза лицата им.

Часовник. Като селенометър или като мотор. Неща, които работеха така, както умът на Лив. Отхвърлих тази мисъл. Не и Джон Брийд. Не и с Лив.

— Да поправят часовник? — погледнах неразбиращо към Лена.
— Това ли е голямата тайна?

— Казах ти, Рийс ги видя. И погледна в тях. Не е нужно да си Сибила, за да проумееш какво става.

Лив беше облечена в старомодно изглеждаща рокля, която приличаше на намерена на тавана на Мариан. Беше с ниско падащи рамене и с някаква много фина дантела, само на талията прекъсвана от изтъркания колан със скорпиона. Имаше вид на героиня от филм, който биха ни показали в часа по литература, след като сме прочели книгата за обсъждане. Русата ѝ коса бе пусната свободно, вместо да е сплетена на плитки.

Изглеждаше различно. Изглеждаше... щастлива. Не исках да мисля за това.

Лена? Какво става?

Само гледай.

Джон стоеше зад нея, облечен вероятно в един от костюмите на Макон. И много приличаше на предишния Макон — мрачен и опасен. В момента се опитваше да закрепил корсаж към дантелената ивица на рамото на Лив. Тя се закачаше с него и аз разпознах тона. Лена беше права. Всеки, който ги видеше заедно, щеше да разбере какво става между тях.

Лив го хвана за ръката, която непохватно се опитваше да прикрепи цветето.

— Ще оценя, ако не ми пуснеш кръв, докато правиш това.

Той опита отново.

— Тогава не шавай.

Ръката му обаче продължаваше да потрепва.

Закашлях се и те вдигнаха глави към нас. Лив се изчерви още повече, когато ме видя. Джон изпъна предизвикателно рамене.

— Здравей! — обади се Лив с все още румени бузи.

— Здравсти! — казах аз, защото не можах да се сетя какво да измисля.

— Малко е неловко, нали? — усмихна се Джон, сякаш бяхме приятели.

Обърнах се към Лена, без да му отговоря, защото не бяхме приятели. Никога нямаше да бъдем.

— Дори да приемем, че това не е най-странната ти идея — не казвам, че не е — как според теб ще стане това? Никой от тях не учи в „Джаксън“.

Лена вдигна в ръка два допълнителни билета за Кишавия бал.

— Ти си купил два, аз купих още два. — Кимна към Джон. — Запознай се с моя кавалер.

Моля?!

Погледна към Лив.

— И твоята дама.

Защо правиш това?

— Можем да заведем когото искаме като свой партньор на бала. Само докато влезем.

Да не си полудяла, Лена?

Не. Просто правя услуга на приятел.

Погледнах към Джон и Лив.

И кой внезапно ти стана приятел?

Тя се протегна, постави ръце на раменете ми и ме целуна по бузата.

Ти.

Не разбирам.

Продължаваме напред. Нека приемем, че нещата са такива, каквито са.

Погледнах пак към Джон и Лив.

Това ли е твоята представа за „продължаваме напред“?

Лена кимна.

— Ехо! Ако двамата искате да си говорите на глас, можем да отидем в другата стая — погледна ни Джон нетърпеливо.

— Съжалявам. Всичко е наред — погледна ме Лена многозначително. — Нали така?

Може би беше така, но знаех някого, който хич нямаше да е доволен.

— Имаш ли представа какво ще каже Линк за това? Той ни чака отвън в колата със Савана.

Лена кимна към Джон. В този момент чухме и ръмжащ звук, идващ отвън. Музиката от Бричката внезапно спря.

— Линк вече тръгна натам. Така че, предполагам, можем да потегляме и ние — отбеляза Джон и хвана Лив за ръката.

— Ти *телепортира* Линк? С колата? — възкликнах аз. Не можех да повярвам. — Но дори не го докосна!

Джон сви рамене.

— Казах ти, не следвам много правилата. Мога да правя различни неща. През повечето време дори не знам как точно става.

— Да бе, това ме накара да се чувствам по-добре!

— Успокой се. Идеята беше на гаджето ти.

— Какво ли ще си помисли Савана?

Направо си представих какво щеше да разкаже на майка си. Само това ни липсваше в момента!

— Тя няма да помни нищо — увери ме Лена и ме хвана за ръката. — Хайде, ще отидем с катафалката — каза тя и взе ключовете.

Поклатих глава.

— Да отиде на танците само със Савана, е последното нещо, което Линк искаше.

— Вярвам ти.

Още две думи, които никое момче не иска да чуе от приятелката си.

Какво си намислила? Обясни ми, моля те.

— Групата трябва да е там по-рано — повлече ме тя след себе си.

— Групата?! Искаш да кажеш „Холи Ролерс“?

Е, сега вече бях напълно объркан. Директор Харпър не би позволил „Холи Ролерс“ да свирят на бала, не повече, отколкото... всъщност нямаше никакво подходящо сравнение за това. Никога не би се случило.

Косата на Лена се накъдри от несъществуващия бриз и тя ми метна ключовете на колата.

12.XII

СВЕТЛИНА В МРАКА

Виждах светлините, искрящи през горните прозорци на салона по целия път от паркинга дотам. Купонът вече течеше с пълна сила. Лена ме хвана за ръката.

— Хайде! Не можем да пропуснем това!

Чух глас, който не можех да сбъркам никога — ръмжащите вокали на Линк — и застинах на място.

„Холи Ролерс“ наистина свиреха на бала, както Лена бе казала, че ще стане.

За момент се паникьосах. Осемнайсетата луна бе почти тук, а ние щяхме да танцуваме в „Джаксън“. Изглеждаше тъпо, но също толкова тъпо щеше да бъде да си стоим у дома и да се тревожим за края на света, когато нямаше какво да направим, за да го спрем. А може би най-глупавата част бе това, че понякога си мислех, че аз мога да го предотвратя.

Затова направих единственото логично нещо — преглътнах и обвих ръце около раменете на най-красивото момиче в това училище.

— Добре, Лена. Какво си направила?

— Исках да има поне една хубава вечер без Ридли — каза тя и ме хвана подкупващо под ръка. — Исках го и за теб. — Погледна през рамо към вървящите зад нас Джон и Лив, които си шепнеха нещо. — За всички, предполагам.

Най-странното беше, че напълно разбихах защо го бе направила. Бяхме зациклили в проблеми от лятото насам и те сякаш нямаха край. Ама не можеше да разгадава какво й казват картите, нито да говори с Великите. Мариан бе отстранена от работата си. Лив вече не се обучаваше за Пазител. Макон почти не излизаше от Тунелите. Линк все още се мъчеше да разбере как да бъде инкубус и човек едновременно и как да преодолее раздялата си с Ридли. А Джон направо си бе затворен в едно магическо кълбо. Дори жегата бе зациклила тук, като безкрайно лято от ада, изгубило пътя.

Всичко в Гатлин бе зациклило.

Стореното от Лена нямаше да промени нищо от това, но може би поне за една вечер щяхме да оставим лятото зад нас. Може би то щеше да свърши в някой от следващите дни, отнасяйки жегата и буболечките, и лошите спомени със себе си.

Може би щяхме да се почувстваме нормални поне за малко. Дори ако часовникът продължаваше да тиктака и Осемнайсетата луна приближаваше все повече.

Можем да направим повече от това да се почувстваме нормални, Итън. Можем да сме нормални.

Лена ми се усмихна и аз я притеглих още по-близо към себе си, докато вървахме към салона.

Вътре всичко беше преобразено и явно темата бе една — Линк. „Холи Ролерс“ бяха на сцената, осветени от прожектори, каквито Организационният комитет за бала никога не би могъл да си позволи да наеме. И Линк бе в центъра на всичко това, префърцунената му риза бе разкопчана и подгизнала от пот. Подскачаше насам-натам с микрофон в ръка и редуваше пеенето и свиренето на барабани. Всеки път, когато доближаваше ръба на сцената група момичета от долните курсове пищяха.

И за втори път в живота ми „Холи Ролерс“ звучаха като истинска група — без наоколо да се вижда нито една близалка.

— Какво си направила? — изкрещях към Лена, опитвайки се да надвикам музиката.

— Да кажем, почти нищо. Приеми го като заклинание „Нека тези танци не се провалят“.

— О, значи всичко е било идея на Линк — усмихнах се аз и тя кимна.

— Точно така.

На път за дансинга минахме покрай картонения фон, пред който се предполагаше да застават учениците и да се снимат със захилени физиономии. Столът бе тук, но фотографът не се виждаше никъде. Стори ми се подозрително.

— Къде е фотографът, Лена?

— Жена му започна да ражда — отвърна тя, но не ме погледна.

— Лена.

— Наистина. Можеш да питаш когото си поискаш. Е, недей, тя е малко заета в момента.

Минахме покрай Лив и Джон, които седяха на маса близо до дансинга.

— Виждала съм го само по филмите — възкликна Лив. Очите ѝ искряха от въодушевление.

— Американски училищни танци? — усмихна се Джон. — И на мен ми е за първи път. — Протегна се и докосна една от русите ѝ къдрици. — Хайде да танцуваме, Оливия.

* * *

Час по-късно трябваше да призная, че Лена бе права. Всички си прекарвахме добре и не чувствахме, че още е лято. Беше като истински гимназиален бал, на който чакаш бавните песни, за да се натискаш с гаджето си. Савана беше център на внимание с розовата си пухкава рокля и дори веднъж танцува с Ърл Пети — но само веднъж.

Единственото странно нещо бе завръщането на Линк като рок бог. Но тази вечер дори това не изглеждаше невъзможно.

После обаче Дебелака, ченгето на гимназията, се опита да задържи останалата част от групата, защото пушеха пред сградата на салона в почивката, докато през това време вътре звучеше предварително одобрената от Комитета плейлиста. Не му се получи обаче, защото членовете на групата бяха около дваисет и петгодишни и завършени мръсници. Кое то стана очевидно, когато китаристът прошепна нещо в ухото на Емили Ашър и тя за първи път в живота си остана със зяпнала уста, без да може да каже нещо.

Отидох да намеря Линк, който се моташе в коридора край шкафчетата. Коридорът бе тъмен, с изключение на слабите светлини на тавана, а това го правеше добро място за криене от Савана. Искях да му кажа колко страхотен беше на сцената, защото нищо друго в света нямаше да го направи по-щастлив. Но не успях да го направя.

Той тъкмо изтриваше капчиците пот от лицето си, когато я видях да се появява зад ъгъла.

Ридли.

Дотук с щастието на Линк.

Пъхнах се зад вратата на биолоботорията, преди да ме видят. Може би Ридли щеше да му каже къде е била през цялото това време.

Мен и Лена щеше да ни излъже, ако я попитахме.

— Здравей, захарче — каза тя, като ближеше любимата си черешова близалка. Беше облечена в много черно и разкриваше още повече кожа. Нещо не беше наред, но не можех да кажа какво точно.

— Къде беше, по дяволите? — Линк хвърли потната си риза на пода.

— Наоколо...

— Всички се притеснявахме за теб. Дори след тъпото заклинание, което направи.

Всички означаваше „аз“.

Ридли се разсмя.

— Да бе, повярвах ти.

— Е, къде... — започна той, но после спря. — Защо носиш тъмни очила, Рид?

Притиснах се към стената и погледнах зад ъгъла. Ридли наистина беше със слънчеви очила, каквито носеше преди.

— Свали ги! — почти й изкрещя той. Ако музиката не беше толкова силна, някой щеше да го чуе.

Ридли се облегна на най-близкото шкафче до Линк.

— Не се сърди, захарче. Никога нямаше да се справя с това да бъда смъртна. И двамата го знаехме.

Свали очилата си и видях жълтите ѝ очи. Очите на тъмен чародеец.

— Какво си направила? — попита невярващо той.

Тя сви рамене.

— Нали знаеш, отидох, помолих за прошка и всичко останало. Мисля, че всички приеха, че наказанието ми е било достатъчно. Да бъда смъртна бе истинско мъчение.

Линк се взираше в пода. Познавах този поглед. Винаги гледаше така, когато майка му започнеше да изнася някоя от своите тиради, с които го заплашваше с морален съд, ако не повиши оценките си или не спре да чете „лошите“ според нея книги. Това беше погледът, който казваше: „Каквото и да направя, няма никакво значение“.

— Кои „всички“, Рид? Сарафина и Ейбрахам? — Поклати глава. — При тях ли отиде след всичко, което ти причиниха? След като те се

опитаха да ни убият? Както пусна Джон Брийд от Сиянието въпреки това, което ми стори?

Тя застана пред него и сложи ръце на гърдите му.

— Трябваше да го пусна. Той ми даде сила — опита се да му обясни тя. Саркастичният ѝ тон бе изчезнал. — Не разбираш ли? Това бе единственият начин да се почувствам отново себе си, истинска...

Линк сграбчи китката ѝ и я отблъсна.

— Радвам се, че се чувстваш отново като себе си. Предполагам, че никога не съм знаел коя точно си. Аз съм идиот.

Обърна се и тръгна към двойната врата, която водеше към физкултурния салон.

— Направих го заради нас! — провикна се Ридли и наистина изглеждаше наранена. — Ако не го разбираш, значи наистина си идиот.

Линк се обърна към нея.

— Заради нас? Защо това, което си направила за себе си, ще е било за нас?

— Не разбираш ли? Сега можем да бъдем заедно! Ние сме еднакви. Не съм някое глупаво смъртно момиче, което ще ти омръзне след шест месеца.

— Мислиш, че ми пука за това?

Тя се разсмя.

— Така щеше да стане, повярвай ми. Бях нищо.

— Беше нещо за мен — прошепна той. Погледна към тавана, сякаш отговорът бе изписан някъде там.

— Ела с мен тази вечер. Не мога да остана тук, но дойдох заради теб.

Гледах я, слушах я и виждах Сарафина — онази от виденията. Онази, която се опитваше да открие своята истинска същност, докато мракът си проправяше път в сърцето ѝ.

Може би семейството на Емили грешеше. Може би все още имаше светлина в мрака.

Линк сведе глава към нея, челата им се докоснаха за секунда.

— Не мога. Не след това, което причиниха на приятелите ми и на теб. Не мога да бъда един от тях, Рид. Не съм като теб. И не искам да бъда.

Тя беше смаяна. Личеше си в очите ѝ, макар да бяха жълти.

— Рид?

— Огледай ме добре, захарче. Това е последният път, в който ме виждаш.

Отстъпи назад, все още вперила очи в него. После се обърна и побягна.

Близалката ѝ се изтърколи на пода.

Гласът на Линк бе толкова тих, че едва го чувах.

— Лоша или добра, ти винаги ще бъдеш моето момиче.

След срещата си с Ридли на Линк вече му беше все едно дали е рок бог или не. Не беше в добра форма и не бе единственият. Лена не беше проронила и дума, след като ѝ казах за Ридли. Танците бяха приключили за нас.

Паркингът бе пуст. Никой не би тръгнал от танците толкова рано. Катафалката бе паркирана в далечния край, под счупената улична лампа. Линк ни следваше, а Лив и Джон вървяха пред нас, хванати за ръце. Слушах шума от стъпките ни по асфалта. Така разбрах, че Джон е спрял.

— Не. Не сега — прошепна той.

Проследих погледа му, но бе тъмно като в рог и не виждах нищо.

— Какво става?

— Какво има, човече? — Линк застана до мен, а очите му се втренчиха в колата пред нас. Знаех, че можеше да вижда в мрака, също като Джон.

— Моля те, кажи ми, че не е това, което си мисля.

Джон не помръдна.

— Хънтинг и кървавата му глутница.

Лив се опита да ги види, но бе невъзможно. Поне не и докато Хънтинг не пристъпи под бледата светлина на друга улична лампа. Тя бутна Джон назад.

— Бягай! Върни се в Тунелите!

Лив искаше той да изчезне, да се дематериализира, преди Хънтинг да има възможността да му го причини.

Той поклати глава.

— Не мога да те оставя. Не искам.

— Можеш да ни прехвърлиш — сети се Лив и протегна ръка към него.

— Не мога да взема всички ви наведнъж.

— Тогава тръгвай!

Нямаше значение какво щеше да каже тя. Нямаше време.

Хънтинг се облегна на стълба, между пръстите му гореше цигара. Появиха се още двама инкубуси.

— Значи тук се криеш. В гимназия. Не бих предположил. Никога не си бил особено умен.

Джон избута Лив зад себе си.

— Как ме намерихте?

Хънтинг се разсмя.

— Винаги можем да те намерим, хлапе. Имаш собствено записващо устройство. И това ме кара да се питам как успя да се укриеш от нас толкова дълго време. Където и да си бил, трябваше да си останеш там.

Хънтинг тръгна към нас, а лакеите му вървяха от двете му страни.

Лена стисна ръката ми.

О, божичко. Бил е в безопасност в Тунелите. Аз съм виновна.

Ейбрахам е виновен.

Джон стоеше уверено на място.

— Няма да дойда с теб, Хънтинг.

Хънтинг метна цигарата си към мрака.

— Направо е жалко, че трябва да те измъкна оттук. Много по-интересен си, когато Ейбрахам не бърника в главата ти. Различно ли се чувстваш, когато имаш собствена воля и собствени мисли?

Спомних си как Джон се влачеше като зомби в пещерата при Голямата бариера. Той се кълнеше, че не помни нищо от случилото се през онази нощ. Възможно ли беше Ейбрахам да го е контролирал?

Джон застина.

— За какво говориш?

— Явно все пак не си стигнал много далече в мисленето. Е, добре. Тогава няма и да ти липсва много. — Хънтинг понижи гласа си.

— Знаеш ли какво не ми липсваше на мен? Да те гледам как трепериш от страх като бито куче.

— Млъкни!

Ръцете на Джон започнаха да треперят. Спомних си как преди тялото му постоянно се тресеше странно. Сякаш мускулите му се

свиваха неволно. И как състоянието му се бе влошило, когато беше с Ейбрахам в нощта на Седемнайсетата луна на Лена. Не бях виждал това да се случва нито веднъж, откакто го бяхме намерили в стаята на Ридли.

Хънтинг се разсмя пак.

— Ела и ме накарай. А може и да пропуснем частта, в която те спуквам от бой и те връщам обратно, и просто да си довлечеш задника тук.

Линк застана до Джон.

— Е, ще ми кажеш ли как става? Като обикновен бой ли е, или трябва да използвам някакви особени джедайски техники, които все още не знам?

Смаях се. Линк очевидно се опитваше да направи битката малко по-честна. Джон изглеждаше също толкова изненадан, колкото всички нас.

— Ще се справя и сам. Но... благодаря.

— За какво... — опита се да каже нещо Линк, но нямаше шанс да довърши.

Джон протегна ръце напред, както правеше Лена, когато се канеше да използва силите си, за да раздели земята или да предизвика някоя гръмотевична буря или ураганни дъждове.

Джон използваше силите на Лена — онези, които сигурно бе погълнал последния път, когато я бе докоснал.

Вятърът се появи толкова бързо, че събори Хънтинг на земята. Другите двама инкубуси бяха отхвърлени назад и запратени в другия край на паркинга. Скоростта на вихъра бе ужасно висока и имах чувството, че асфалтът щеше да се подпали. Хънтинг обаче раздра въздуха и се прехвърли другаде, преди да бъде отнесен от пълната сила на вятъра.

Започна да се материализира на няколко метна встрани, но вихрушката го отнесе.

— Пак идва! — изпищя Лив. Беше права.

Лена се втурна напред.

Трябва да помогна на Джон. Не може да се справи сам.

Тя изпъна ръцете си напред, дланите ѝ отблъснаха Хънтинг. Силите ѝ бяха по-мощни от всякога. И също така непредсказуеми. От

небето се изсипа дъжд, сякаш облаците се разтвориха като гигантска дъждовна бездна.

Не! Не сега!

Дъждът се стовари върху нас — както и вятърът, който се насочваше към нас.

Хънтинг бе сух, дъждът се оттичаше по якето му на струйки.

— Готин номер, хлапе. Жалко, че дъщерята на Сарафина разруши Реда. Ако силите ѝ не бяха толкова прецакани, може би щяхте да успеете да се спасите.

Чух кучешко лаене и зърнах Бу Радли да тича откъм една от колите. Макон вървеше след него, а дъждът се стичаше по лицето му.

— Какъв късмет, че ги има все пак... Моите се развиха по доста *интересен* начин.

Хънтинг бе толкова шокиран да го види, колкото и всички ние, но се прикри добре. Запали още една цигара, въпреки поройния дъжд.

— Искаш да кажеш, след като те убих ли? За мен ще бъде удоволствие да го направя отново.

Останалите от глутницата му се бяха освестили и прекосили паркинга по старомодния начин. Сега отново застанаха зад него.

Макон затвори очи.

Всичко изведнъж стана много тихо и застина. Така, както става, преди нещо ужасно да се случи. И не само аз го усещах по този начин.

Хънтинг изчезна, раздирайки сияйното черно небе...

... когато се материализира на сантиметри от Макон, ни обгърна пулсираща зелена светлина. Тя жужеше от изпълващата я сила. Идваше от Макон.

Брат му замръзна сред загадъчния зелен блясък, с протегнатата напред ръка и оголени кучешки зъби.

— Какво е това? — попита Линк, вдигайки ръка, за да закрие очите си от сиянието.

— Това е светлина — отвърна като замаяна Лив.

— Как може да създава светлина? — недоумявах аз.

Лив поклати глава.

— Нямам представа.

Светлината стана още по-ярка и Хънтинг падна на колене, търкаляйки се по искрящия бетон. Агонизиращ звук се надигна от гърдите му, сякаш гласните му струни се разкъсваха. Другите двама

инкубуси също се гърчеха на земята, но аз не можех да сваля очи от Хънтинг.

Цветът започна да се процежда през него, започвайки от върха на главата и продължавайки по лицето му. Беше все едно да наблюдаваш как от някого свалят чаршаф, бавно, сантиметър по сантиметър. Но този чаршаф бе черен слой и докато се движеше надолу, шията му, косата му, кожата му, празните му черни очи... всичко ставаше почти прозрачно. Същото се случваше и с другите от кървавата глутница.

— Какво става?

Не знаех дали наистина очаквах да получа отговор на въпроса си, но Джон се обади.

— Губят силите си. Губят своя Мрак. — От ужасения му поглед личеше, че за първи път вижда подобно нещо с очите си. — Това се случва с инкубусите, когато са изложени на дневна светлина.

Погледах към него, но той не бе повлиян.

— Той наистина създава светлина... — прошепна Лив.

Джон каза още нещо, но не го слушах. Взирах се в другите двама инкубуси, които вече бяха почти напълно прозрачни. Мракът се оттегляше от тях много по-бързо. Гледах как телата им застиват като статуи, очите им бяха втрещени напред в нищото, безжизнени. Но това не бе най-притеснителната част. Черният слой — тъмната сила, която бе изсмукана от телата им — попиваше в земята.

— Къде отива тя? — попита Лена.

— В Подземния свят — отстъпи назад Джон, сякаш не искаше да рискува да се доближи до това, което би могъл да бъде. — Енергията не може да бъде унищожена. Тя просто променя формата си.

Замръзнах на място. Думите се завъртяха в главата ми.

Тя просто променя формата си.

Замислих се за Туайла и леля Пру. За майка ми и Макон. Спомних си зеления блясък на сферата, на Сиянието.

Същата светлина се изливаше върху нас сега. Дали нещо се бе случило с Макон, докато бе затворен в него? Дали майка ми се бе променила по някакъв начин? Дали бе повлияла и „поправила“ мъжа, когото бе обичала и загубила?

— В какво ще се превърнат? — обади се Лив. Звучеше наистина уплашено. Джон й бе казал нещо, за което тя не бе и подозирала, че е възможно да се случи.

Цветът се бе оттеглил от тялото на Хънтинг. Макон не помръдваше, очите му бяха все така плътно затворени, сякаш се намираше по средата на ужасен кошмар.

Отначало Джон не отговори, а когато го направи, ми се искаше да не бях чувал този отговор.

— Бесове.

— Макон никога не би направил такова нещо! — извика изненадано Лив. Аз също не можех да повярвам.

Джон я хвана за ръката.

— Знам. Но той не може да решава как действа вселената, Лив. Никой от нас не може.

— О, божичко... — посочи в този момент Лена към двамата инкубуси, които вече бяха изгубили всякакъв телесен цвят от себе си. Въздухът около тях се раздвижи и тогава осъзнах какво ставаше. Те се разпадаха. Но не се превръщаха в пепел, както става във филмите със зомбитата и вампирите. Части от тях изчезваха, една по една, сякаш никога не ги е имало.

Чух как Макон издиша остро. Ставащото изцеждаше и неговите сили. Гледах го как се бори, за да успее да довърши с Хънтинг, но светлината започна да отслабва, докато накрая черната нощ погълна отново паркинга, на който стояхме вцепенени.

Тялото на Хънтинг се строполи на земята. Той стенеше и се влачеше по асфалта. Лицето и торсът му все още бяха напълно прозрачни.

Макон се отпусна на колене, а Лена приклепна до него.

— Как го направи?

Чичо й не отговори веднага, а изчака дишането му да се успокои.

— И аз самият още не съм сигурен. Но като че ли мога да бъда проводник на енергията на Светлината. Да създавам светлина, бих казал, поради липса на по-добро обяснение.

Джон се наведе към него, за да му помогне да се изправи, клатейки глава.

— А аз си мислех, че аз съм различен. Вие давате нов смисъл на израза „светъл чародеец“, мистър Рейвънуд.

Макон погледна към Джон, хибрида, който можеше да стои невредим на слънчева светлина.

— В Светлината има Мрак, а в Мрака — Светлина.

В този миг чухме как Хънтинг изчезва, отнасяйки в пространството тялото си, беязано от Светлината.

13.XII

СЪЛЗИ И ДЪЖД

След станалото на паркинга Макон и Лив отведоха Джон обратно в Тунелите, където щеше да бъде в безопасност под защитата на заклинанията за прикритие. Поне така се надявахме. Нямаше съмнение, че Хънтинг щеше да разкаже на Ейбрахам всичко, но Лив не беше сигурна дали щеше да има достатъчно сили. Не попитах дали имаше предвид, че силите му няма да стигнат, за да оживее, или за да се добере до Ейбрахам.

По-късно същата нощ с Лена седяхме на стъпалата на нейната разбита веранда, притиснати един в друг. Опитвах се да запомня начина, по който тялото ѝ пасваше съвършено на моето. Зарових лице в косата ѝ. Все още ухаеше на лимони и розмарин. Поне едно нещо не се бе променило.

Повдигнах брадичката ѝ и притиснах устни в нейните. Не я целувах, по-скоро усещах и се наслаждавах на допира им, на вкуса им...

Тази нощ можех да я загубя.

Тя отпусна глава на гърдите ми.

Но не ме загуби.

Знам.

Опитах се да се успокоя, но можех да мисля само за това как се чувствах миналото лято, когато смяха, че съм я загубил. Тъпата болка, която никога не изчезваше. Пустотата. Сигурно така се бе почувствал и Линк, когато Ридли си тръгна. Никога нямаше да забравя лицето му. Изглеждаше толкова съкрушен... И Ридли, с нейните натрапчиви жълти очи.

Почувствах как умът на Лена се терзаеше по-силно и от моя.

Спри, Лена.

Какво да спра?

Да мислиш за Ридли.

Не мога. Тя ми напомня за Сара... за майка ми. Виж в какво се е превърнала Изабел.

Ридли не е Сарафина.

Все още не.

Свалих корсажа с цветето от тънката ѝ китка. Ето я. Гривната на майка ѝ. Докоснах я леко с ръка и в същия миг вече знаех, че всичко, което е принадлежало на Сарафина, е заразено. Верандата започна да се върти...

Беше все по-трудно да следи дните, които минаваха. Сарафина имаше чувството, че живее сред постоянна мъгла, объркана и откъсната от всекидневието. Емоциите бяха отвъд възприятията ѝ, носещи се в периферията на съзнанието ѝ, като че ли принадлежаха на някой друг. Единственото място, където се чувстваше на себе си, по-сигурна, бяха Тунелите. Там усещаше по-ясно връзката между чародейския свят и стихииите, които бяха създали течащата във вените ѝ сила. Това ѝ носеше утеха, можеше да диша по-свободно.

Понякога прекарваше часове долу, в малкия кабинет, който Ейбрахам бе направил за нея. Обикновено беше приятно и спокойно, поне докато не се появи Хънтинг. Нейният полубрат смяташе, че Ейбрахам си губи времето с нея, и не правеше опит да го прикрие.

— Пак ли си тук? — попита той с презрение в гласа поредния път, когато се засякоха долу.

— Само чета — опита се да избегне сблъсъка тя.

Хънтинг бе зъл и жесток и все пак винаги в думите му имаше частица истина. Истина, която тя отчаяно се опитваше да пренебрегне.

Той се облегна на вратата със запалена цигара в ръка и поклати глава.

— Никога няма да разбера защо дядо си губи времето с теб. Имаш ли представа колко чародейци биха убили, за да им бъде той учител?

Беше ѝ писнало да я тормози.

— И защо според теб съм загуба на време?

— Ти си тъмен чародеец, преструващ се на светъл. Катаклизм. Ако това не е загуба, не знам кое е.

Думите му я нараниха, но Сарафина се опита да го прикрие.

— Не се преструвам.

Хънтинг се разсмя, оголвайки кучешките си зъби.

— Нима? Казала ли си на своя съпруг, светлия чародеец, за твоите тайни срещи тук долу? Чудя се колко ли време ще му трябва, за да те намрази.

— Това изобщо не те засяга!

Хънтинг пусна цигарата си в празната кутийка от сода на бюрото.

— Ще приема това за „не“.

Сарафина усети как сърцето ѝ се свива и за миг всичко край нея стана черно.

Бюрото пламна точно в мига, в който Хънтинг си дръпваше ръката от него.

Нямаше предупреждение. В един миг бе сърдита на своя ужасен полубрат, в следващия бюрото се подпали.

Хънтинг се закашля.

— Е, това повече ти приляга.

Сарафина се впусна да гаси огъня с едно старо одеяло. Както можеше да се очаква, Хънтинг не ѝ помогна, а изчезна в личния кабинет на Ейбрахам надолу по коридора. Сарафина погледна към покритите си с пепел длани. Сигурно и лицето ѝ бе изцапано. Не можеше да се прибере при Джон в този вид.

Тръгна към малката баня, която бе малко по-далече от кабинетите им. Когато стигна на няколко метра от вратата на стаята на Ейбрахам, чу гласовете.

— Не знам защо си толкова обсебен от това хлапе? — Гласът на Хънтинг беше изпълнен с горчивина и ярост. — На кого му пука, че може да излиза на дневна светлина? Едва ходи още и Силас вероятно ще го убие, преди да порасне достатъчно, за да ни бъде от полза за нещо.

Говореше за момчето, за което Ейбрахам ѝ бе казал при първата им среща. Онова, което бе малко по-голямо от Лена.

— Силас ще овладее нрава си и ще направи каквото му кажа — тросна се Ейбрахам. — Бъди малко по-прозорлив, момче. Това дете ще бъде следващото поколение. Инкубус, притежаващ цялата ни сила, и нито една от слабостите ни.

— Откъде си толкова сигурен?

— Да не смяташ, че съм избрал родителите му случайно? —
отвърна гневно Ейбрахам, който никак не обичаше да бъде разпитван.
— Знам чудесно какво правя!

За миг настана мълчание. После той отново проговори.

— Не след дълго чародейците ще бъдат премахнати от пътя
ни. Обещавам ти го, ще доживея да го видя.

Сарафина потръпна. Част от нея искаше да се затича към
вратата на Тунела и повече никога да не се върне на това място. Но
не можеше. Трябваше да остане заради Лена.

Трябваше да спре гласовете.

Когато се прибра у дома, Джон бе в дневната.

— Шшш... Бебето заспа — прошепна той и я целуна по бузата,
докато тя се отпусна до него на дивана. — Къде беше?

За секунда се поколеба дали да не го излъже, да му каже, че е
била в библиотеката или на разходка в парка. Но думите на Хънтинг
я преследваха. „Чудя се колко ли време ще му трябва, за да те
намрази.“

Той грешеше за Джон.

— Бях в Тунелите.

— Какво?! — възкликна той. Звучеше така, сякаш смяташе, че
не е чул правилно.

— Срегнах един от роднините си и той ми разказа някои неща
за семейното проклятие. Неща, които не знаех. Втората Самородна,
родена в рода на Дюшан, ще може да се Призове сама. Лена ще може
да избере.

Думите ѝ излизаха една след друга, като порой... Толкова много
неща искаше да сподели с него.

Джон клатеше с недоумение глава.

— Чакай малко. Какъв твой роднина?

Тя вече не можеше да спре.

— Ейбрахам Рейвънуд.

Мъжът ѝ се изправи и се надвеси над нея.

— Ейбрахам Рейвънуд? Кървавият инкубус? Но той е мъртъв.

Сарафина скочи от дивана.

— Не е. Жив е и може да ни помогне да спасим Лена.

Джон се взираше в лицето ѝ, сякаш не можеше да я познае.

— Да ни помогне? Да не си си загубила ума? Той е демон-кръвопиец! Откъде си сигурна, че това, което ти казва въобще, е истина?

— Защо ще ме лъже? Няма да спечели нищо, като ми каже, че Лена има избор.

Джон я сграбчи за раменете и я разтърси.

— Защо би те лъгал? Да кажем, защото е кървав инкубус! Той е много по-лош от тъмен чародеец.

Сарафина се преви под натиска на пръстите му. Нямаше значение, че Джон все още я наричаше Изабел; очите ѝ бяха златистожълти, а кожата ѝ — студена. Тя бе една от тях.

— Но може да помогне на Лена.

Може да помогне и на мен. Това искаше да му каже.

Джон бе толкова бесен, че не забеляза как лицето ѝ се сгърчи от вътрешната болка.

— Не можеш да си сигурна. Най-вероятно те лъже. Дори не знаем дали Лена е Самородна.

Сарафина почувства как нещо се надига в нея, като приливна вълна. В началото не разпозна какво беше. Ярост.

Но гласовете го познаха. Той не ти вярва. Мисли, че си една от тях.

Тя се опита да отблъсне мислите и да се фокусира върху Джон.

— Когато плаче, вали дъжд. Това не е ли достатъчно доказателство за теб?

Той я пусна и прокара пръсти през косата си.

— Изабел, този мъж е чудовище. Не знам какво иска, но си играе с теб, манипулира те с твоите страхове. Не можеш да говориш пак с него.

В нея се надигна паника. Знаеше, че Ейбрахам казва истината за Лена. Джон не беше виждал пророчеството. Но имаше и нещо друго. Ако не се виждаше с Ейбрахам, нямаше да може да контролира гласовете.

Джон се взираше в нея.

— Изабел! Моля те, обеща ми!

Трябваше да го накара да разбере.

— Но, Джон...

Той я прекъсна.

— Не знам дали губиш способността си за преценка или губиш контрол, но ако отново се доближиш до Ейбрахам Рейвънуд, ще си тръгна. И ще взема Лена със себе си.

— Какво каза? — Сарафина не можеше да повярва, че е чула това.

— Ако това, което е казал, е вярно, и Лена има избор, тя ще избере Светлината. Никога няма да позволя Мракът да навлезе в живота ѝ. Знам, че се бориш. Изчезваш по цял ден, а когато си тук, изглеждаш разсеяна и объркана.

Вярно ли беше? Можеше ли да го види по лицето ѝ?

Джон продължи.

— Но моята задача е да защитя Лена. Дори от теб.

Той обичаше Лена повече, отколкото обичаше нея.

Беше готов да си тръгне и да вземе дъщеря ѝ.

И един ден Лена щеше да се Призове. Джон беше сигурен, че тя ще обърне гръб на Сарафина.

Нещо се преобърна в нея. Яростта не се надигаше в нея. Изля се върху ѝ, потоци я под вълните си. И тя чу отново гласа.

Пали.

Завесите пламнаха, огънят се изви по стената зад Джон. Стаята започна да се изпълва с пушек, черен и тъмен, жива, дишаща сянка. Звукът от пламъците, които поглъщаха всичко по пътя си и преминаваха от стената към пода, бе оглушителен. Огънят създаде съвършен кръг около Джон, следвайки невидима пътека, която само Сарафина можеше да види.

— Изабел! Спри! — изкрещя Джон, но гласът му бе победен от тътена на огъня.

Какво направи?

— Как може да ми го причиняваш? Останах до теб дори след като премина отвъд!

Премина отвъд. Той вярваше, че тя е Мрак.

Винаги го бе вярвал.

Погледна към него през облака от дим, който бързо изпълваше стаята. Наблюдаваше пламъците някак отстрани, сякаш нямаше нищо общо с тях. Не стоеше в къщата си, мъжът ѝ не умираше пред очите ѝ. Той не приличаше на онзи Джон, когото бе обичала. Нито дори на мъж, когото би могла да обикне.

Той е предател.

Сега гласът бе пределно ясен и отчетлив. И беше само един. Сарафина го разпозна веднага.

Защото бе нейният.

Преди да излезе от къщата, животът и спомените ѝ вече я бяха напуснали.

Спомни си нещо, което Джон често ѝ казваше. Обърна се и го погледна за последно в зелените очи със своите, потънали в злато.

— Ще те обичам до края на вечността и след това.

** * **

Лена падна на колене на стъпалото под мен и се разрида. Прегърнах я, но не казах нищо.

Току-що бе видяла как майка ѝ убива баща ѝ и я оставя да умре.

Нямаше думи, които да се кажат след това.

13.XII

ПРИСЪДАТА

Няколко часа по-късно Лена ме разтърси.

Събуди се. Трябва да се събудиш, Итън.

Надигнах се рязко.

— Буден съм!

Огледах се объркано наоколо, защото се оказа, че не Лена, а Лив ме разтърсваше. Но все още чувах ехото от гласа на Лена в главата си.

— Итън, аз съм. Трябва да се събудиш.

Погледнах я през полуотворените си очи.

— Сънувам ли?

Лив се намръщи.

— Опасявам се, че не. Това е истинско.

Прокарах ръка през косата си, все така объркан. Навън беше още тъмно, а не можех да си спомня съня си. Помнех само гласа на Лена и неприятното усещане, че нещо не е наред.

— Какво става?

— Мариан. Няма я. Хайде.

Нещата започнаха да си идват на мястото. Бях в стаята си. Лив беше в стаята ми. Не сънувах. Което означаваше...

— Чакай. Как влезе тук?

Лив се притесни.

— Взех стоп. — Тя посочи колана със скорпиона, който носеше около китката си и погледна зад себе си. Поредният инкубус седеше в ъгъла на стаята ми.

Супер.

Джон вдигна дънките ми от пода и ги метна към мен.

— Побързай, бойскаутче.

За човек, който не трябваше да спи, изглеждаше нацупен колкото мен. Лив се изчерви, обърна се с гръб към мен и няколко секунди по-късно чух познатия раздиращ въздуха звук.

Само че за първи път той бе и за мен.

— Къде сме?

Никой не ми отговори. После чух гласа на Джон в мрака.

— Нямам никаква идея.

— Не знаеш ли къде ще се прехвърлиш, когато раздираш въздуха така? Не действа ли инкубуското пътуване по този начин? — попитах аз.

— „Раздирам въздуха“? Това ли е смъртният термин за Пътуването? Много умно.

Звучеше раздразнително, но вече му бях свикнал.

— Ами да... Аз поне го наричам така. Обикновено.

Сенките се движеха и аз потрих очи с ръка, опитвайки се да видя нещо в мрака. Протегнах ръце напред, но не напипах нищо.

— Е, как стигнахме дотук?

— Следвах сигнала.

— Какъв сигнал?

Очите ми постепенно привикваха от мрака на Пътуването към мрака на нищото, в което се намирахме. Неясни сенки преминаваха от черни към сиви нюанси и осъзнах, че сме наблъскани в някакво тясно пространство.

Лив погледна към Джон.

— *Ad Auxilium Concitatio*. Призив за помощ. Древен чародейски сигнал, нещо като SOS. Но само чародеец Шифър може да го улови.

Джон сви рамене.

— Мотах се с един в „Изгнание“, когато бяхме там заедно с Рид и... — Не довърши, но всички знаехме за кого говори. — Явно съм закачил някои от уменията му.

Поклатих глава. Шифри? Имаше толкова много неща за света на Лена, които още не знаех, а може би и никога нямаше да разбера, независимо колко се опитвах.

— Ясно, талантлив си — казах с досада.

— Кой го е изпратил? — попита Лив.

— Аз.

Лена стоеше зад нас в мрака. Едва виждах очертанията на лицето ѝ, но очите ѝ искряха. Погледна към Джон.

— Надявах се, че ще уловиш сигнала.

— Радвам се, че съм добър в нещо.

— Отвъдният съвет на пазителите ще съди Мариан за измяна. Процесът тече в момента. — Гласът ѝ беше пълен с тъга. — Чичо Макон тръгна след нея и не ми позволи да отида с него. Каза, че е прекалено опасно.

Процесът на Мариан. Наистина се случваше, по начина по който се боях, че ще стана още от деня, в който намерих *Temporis Porta*. Всичко, което бях изпитвал — съмненията, паниката, чувството за погрешност — ме връхлетя като гигантска вълна, която за малко да ме събори на земята. Сякаш потъвах или падах.

— Не се тревожи — опита се да я успокои Лив. — Сигурна съм, че е добре. Аз съм виновна за всичко, не тя. Съветът трябва да го признае, рано или късно.

Джон протегна ръката си напред.

— *Ignis*. Огън.

Топъл жълт пламък излезе от средата на дланта му.

— Нови парти номера? — попитах аз.

Той сви рамене.

— Огънят никога не ми е бил сила. Предполагам, че съм добил някои умения от времето с Лена.

Обикновено при такива думи бих го фраснал. Или поне би ме се искало да го направя.

Лена ме сграбчи за ръката.

— Напоследък не мога да запаля и свещ, без да опустоша мястото.

Светлина заля стаята и няхах време да го ударя, защото вече знаех точно къде се намирахме. Отново.

Бях от другата страна на вратата на килера. На пет метра под кухнята ни, в собствената ми къща.

Грабнах стария фенер от стената и поех по ронещия се тунел към вратата в тавана, която никой не можеше да отвори. Към мястото, където друга древна врата ме очакваше.

— Чакай! — извика след мен Джон. — Не знаеш къде води този тунел!

— Всичко е наред — обади се Лив. — Той знае къде отива.

Чувах стъпките им зад себе си, но това само ме караше да тичам по-бързо.

* * *

Щом стигнах до Вратата на времето, веднага започнах да тропам по нея. Този път тя не се отвори. В кожата на ръцете ми влязоха тресчици, но не спрях да думкам по дебелилото дърво.

Нищо, което направих, не помогна.

Отпуснах лице до вратата.

— Лельо Мариан, тук съм! Идвам!

Лена застана зад мен.

Итън, тя не може да те чуе.

Знам.

Джон ме избута встрани и докосна повърхността на двойните врати с ръка. И веднага я отдръпна, сякаш дървото го бе опарило.

— Тука има доста сериозна защита!

Лив сграбчи ръката му, но по нея нямаше следи от изгоряло.

— Не мисля, че има начин да отворим тази врата, освен ако тя самата не пожелае да се отвори.

Говореше за последния път, когато това бе станало — за мен. Този път обаче и двете крила на вратата не помръдваха.

Лив се наведе да разгледа по-отблизо мястото, където рисунките бяха най-видими.

— Трябва да има начин — възкликнах аз и се втурнах отново към дебелиите, издълбани дъски. Нищо. — Трябва да измислим решение. Кой знае какво могат да направят на Мариан.

Лив отстъпи назад.

— Мога да си представя. Но не можем да ѝ помогнем, ако не влезем вътре. Дайте ми минутка. — Извади червения си бележник от кожената си раница. — Опитвам се да разгадая символите от първия път, когато ги видяхме.

Лена ме стрелна с поглед.

— Първия път?

Лив изобщо не вдигна глава.

— Итън не ти ли каза? Намери тази врата преди седмици. Него го пусна да мине, но не и мен. Не пожела да ми каже с подробности какво е видял там. Но оттогава изучавам вратата.

— Преди седмици?

— Не знам точната дата — отвърна разсеяно Лив.

Итън?

Мога да ти обясня. Щях да ти кажа онази вечер в киното, но вече ми се беше ядосала, че съм поканил Лив на танците.

Тайна врата? С тайната ти приятелка? И си намерил нещо тайно зад нея? Защо ли това би ме ядосало?

Трябваше да ти кажа и щях да го направя. И няма за какво да се притесняваш от Лив.

Нямаше да се отърва толкова лесно. Опитвах се да не поглеждам Лена, забил поглед към рисунките в бележника на Лив.

— Това е — казах аз, като разпознах символите.

Лив повдигна листа срещу издълбаните във вратата символи, местейки го от един дървен квадрат към друг, докато ги сравняваше.

— Виждате ли повтарящите се елементи в тези три кръга?

— Колелото — казах автоматично аз. — Каза, че това е колелото на съдбата.

— Да, но може би не е само въпросното колело. Мисля, че всеки кръг представлява един от тримата Пазители. Отвъдният съвет.

— Онези, които се появиха в библиотеката ли? — попита Лена.

Лив кимна.

— Прочетох всичко, което намерих за тях, но то не беше много. И все пак мисля, че онези, които ни посетиха, наистина трябва да са тримата Върховни пазители.

Замислих се за това.

— Звучи логично. Първия път, когато преминах отвъд, се озовах в залата на Пазителите.

— Значи смяташ, че тези знаци ги символизират? — попита Джон. — Тези изроди, които искаха да отведат Лив?

Кимнах.

— И Мариан.

Той изглеждаше по-притеснен за Лив, отколкото за Мариан, което не ме изненадваше, но все още ме ядосваше. Както всичко, което

излизаше от устата му. Лив не ни обърна внимание и на двама ни, а посочи към първия кръг, онзи с най-малкото спици.

— Мисля, че този представлява това, което става сега — настоящето, а този — посочи към втория кръг, пресечен от повече спици — символизира какво е минало.

— Тогава този е... — посочи Джон към последния кръг, в който нямаше никакви спици.

— Това, което никога няма да се случи, или пък което винаги ще бъде. — Лив проследи с пръст очертанията му. — С други думи, бъдещето.

— Ако всеки кръг символизира и някой от Пазителите, тогава кой кой е? — попитах аз.

Лена се вгледа в кръга с най-много спици.

— Мисля, че онзи големият тип е миналото. Той носеше онзи празен пясъчен часовник, когато го видяхме в архива.

Лив кимна.

— Съгласна съм.

Пресегнах се и докоснах кръговете. Бяха твърди и студени, различни от материала на останалата част от дървената врата. Преместих дланта си към празния кръг.

— Жената от Съвета, онази, която приличаше на албинос. Тя е това, което не се е случило, нали? Бъдещето? Защото тя е нищо. Искам да кажа, на практика беше невидима.

Лив докосна третия кръг.

— Което означава, че високият е настоящето.

Светлината в стаята премигна и Джон се обади изнервено.

— Всичко това ми прилича на абсолютни глупости. Нещо, което ще се случи? Което няма да се случи? За какво говорите?

— Това, което ще бъде, и това, което няма да бъде, е еднакво възможно и невъзможно — обясни Лив. — Предполагам, че може да се каже и така: те са отсъствие на история, място, където чародейските хроники не съществуват. *Не можеш да разкажеш история или да запишеш информация за нещо, което още не е станало.* Това е правилото 101 на Пазителя.

Лив говореше някак унесено и аз се запитах какво знаеше тя за „Хрониките на чародейците“.

— Какво чародейско? — недочу Джон и премести светлината от едната си ръка в другата.

— Това е книга — започна Лена, без да сваля очи от вратата. — Пазителите я носеха със себе си, когато дойдоха при Мариан.

— Все тая — изпудтя Джон с отегчение. — Ако говорите за бъдещето, просто си го наричайте така, става ли?

Лив кимна.

— Но трябва да помним, че не става дума само за бъдещето в света на смъртните. Говорим за всичко непознато, за чародейци и за смъртни. Включително неизвестни пространства и светове, места, където светът на демоните се среща с нашите.

— Светът на демоните? — сепнах се аз. Нещо ми звучеше познато. Трябваше да кажа на Лив. — Знам място, където демонският свят се среща с нашия. Искam да кажа, не че знам много неща, но я познавам. Лилум. Царицата на демоните.

Лив побледня на мига, но Джон направо изперка.

— За какво говориш?

— За онова с Лилум...

— Тук няма Лилум — тръсна глава Лив. — Самото присъствие на Лилум в нашия свят ще означава пълно унищожение на съществуването като такова.

— Какво общо има това с нея? — попитах аз.

— С нея? За нея ли говореше преди? Лилум ли ти е казала за Осемнайсетата луна? Царицата на демоните?

И без да отговоря, от изражението на лицето ми, Лив разбра, че беше права.

— Страхотно — промърмори Джон.

Лив застина.

— Къде е мястото, Итън?

Затвори очи, което ме наведе на мисълта, че тя знаеше какво щях да кажа.

— Не знам със сигурност. Но мога да го намеря. Аз съм Водача. Самата Лилум го каза.

Докоснах кръговете с ръце, отново и отново, усещайки допира на твърдото дърво под пръстите си.

Миналото. Настоящето. Бъдещето, което може или не може да съществува.

Пътят.

Дървото започна да трепти под дланите ми. Докоснах отново издълбаните кръгове.

Цветът изчезна напълно от лицето на Лив.

— Лилум ти е казала това?!

Отворих очи и всичко вече ми бе ясно.

— Когато погледнете вратата, виждате врата, нали?

Лив кимна.

Погледнах я.

— Аз виждам път.

Беше истина. Защото *Temporis Porta* се отваряше за мен. Дървото се превръщаше в мъгла и можех да пхна ръката си през нея. От другата страна виждах път, отвеждащ в далечината.

— Хайде, да вървим.

— Къде отиваш? — сграбчи ме Лив за ръката.

— Да намеря Мариан и Макон.

Този път обаче хванах бързо Лив и Лена, преди да премина отвъд. Лив протегна другата си ръка към Джон.

— Дръжте се — поех си дъх аз и пристъпих напред в мъглата...

13.XII

PERFIDIA

Стоварихме се поред тълпата, за малко щяхме да се пребием. Разпознах плащовете им. Само аз бях достатъчно висок, за да виждам над главите им, но нямаше значение. Знаех къде се намирахме.

Процесът — или нещо подобно — беше в разгара си.

Моливът на Лив се движеше по страниците на червения бележник с бясна скорост, докато тя се опитваше да опише с думи всичко, което ставаше край нас.

— *Perfidia*. Латинската дума за „предателство“. Казват, че ще бъде съдена за предателство.

Лицето на Лив бе побледняло, а гласът ѝ едва се чуваше сред шума от заобикалящата ни тълпа.

— Познавам това място.

Разпознах високите прозорци с тежките златни завеси и дървените скамейки. Всичко беше същото — гласовете на хората в тълпата, каменните стени, високият таван, който сякаш продължаваше в безкрая. Хванах Лена за ръката и започнах да си пробивам път към предната част на залата, точно под празния дървен балкон. Лив и Джон разбутваха тълпата и ни следваха.

— Къде е Мариан? — попита Лена паникьосано. — И чичо Макон? Не виждам нищо сред всички тези хора.

— Не ми харесва — каза тихо Лив. — Нещо не е както трябва.

И аз го усещах по същия начин.

Стояхме в центъра на същата претъпкана зала, където бях и първия път, когато преминах през *Temporis Porta*. Но тогава приличаше на място от средновековна Европа — картинка, която можеш да видиш в учебника си по световна история. Помещението бе толкова голямо, че го помислих за гигантски кораб или катедрала. Място, което можеше да те пренесе някъде през океана или към рая, за който Сестрите винаги говореха.

Сега изглеждаше различно. Не можех да го оприлича на нещо, но дори с черните си роби присъстващите — чародейци, смъртни, Пазители или каквито там бяха — приличаха на обикновени хора.

Такива, за които знаеш разни неща. Защото макар в момента да седяха на претъпканите излъскани дървени скамейки, които обикаляха цялата зала, те изглеждаха така, сякаш можеха да седят и в салона на гимназията в очакване да започне събранието на Дисциплинарния комитет. Те очакваха същото нещо. Драма.

И дори по-лошо. Чакаха, искаха кръв. Някого, когото да обвинят и да накажат.

Атмосферата бе като на процеса на века. Сякаш тълпи репортери се бяха скупчили пред стените на Централния затвор на Южна Каролина, когато вътре някой осъден щеше да получи смъртоносната си инжекция. Екзекуциите бяха отразявани от всички телевизионни канали и вестници. Появяваха се малки групички протестиращи, но гласовете им не се чуваха. Всички други висяха там с часове и дни, в очакване на зрелището. Не беше много по-различно от горенето на вещици в „Салемският процес“.

Внезапно тълпата се понесе напред, мърморейки, точно както знаех, че ще стане, и чух удара на чукчето.

— *Silentium.*

Лена ме хвана за ръката.

Нещо става.

Лив посочи към другия край на залата.

— Видях Макон. Ето там е...

Джон се огледа наоколо.

— Не виждам Мариан.

Може би тя не е тук, Итън.

Тук е.

Трябваше да е тук, защото знаех какво щеше да стане. Вдигнах глава към балкона и им посочих с ръка към Мариан, която отново беше там.

Виж...

Отново облечена в черния си плащ и с вдигната качулка, отново с ръце, завързани на китките със златно въже. Стоеше на балкона, надвиснал над залата, по същия начин, както преди. Високият мъж, който беше дошъл в архива, бе до нея.

Хората около нас все още шепнеха. Погледнах към Лив и тя започна да ни превежда.

— Той е Главният пазител. Той ще... — Очите ѝ се разшириха. — Това не е процес, Итън. А произнасяне на присъдата.

Чух латинските думи, но този път не се опитвах да разбирам. Знаех какво означават, преди Пазителят да ги повтори на английски. Мариан беше призната за виновна.

Слушах, без да слушам, вперил очи в лицето ѝ.

— Отвъдният съвет на пазителите, който отговаря единствено пред Общия ред, но не и пред някой човек и създание, не и пред някоя сила, била тя Мрак или Светлина, признава Мариан от Западните пазители за виновна в измяна.

Спомних си първия път, когато чух тези думи.

— Има определени последствия от нейните действия. Последствията трябва да бъдат платени. Пазителят, макар и смъртна, ще се завърне в Мрачния огън, от който са дошли всички сили.

Все едно я осъдиха на смърт. Болка нахлу в цялото ми тяло. Гледах как свалят качулката от обръснатата глава на Мариан. Взирах се в очите ѝ, обградени от тъмни кръгове, сякаш е била бита. Не можех да кажа дали следите бяха от физическа или от емоционална болка, или дори от предсмъртна. В моите представи бе дори нещо още по-ужасно.

Единствено аз бях подготвен за гледката. Лив падна на колене и се разплака. Лена залитна и се притисна до мен и аз я хванах за ръката. Само Джон стоеше неподвижно, с прибрани в джобовете си ръце.

Ехото от гласа на Главния пазител отекна отново из залата.

— Редът е нарушен. Докато новият Ред не се възцари, старият трябва да бъде поддържан и цената да бъде платена.

— Цялата тази съдебна драма. Ако не те познавах по-добре, Ангелус, щях да си помисля, че се бориш за телевизионен рейтинг — разнесе се гласът на Макон над тълпата, но не го виждах.

— Твоята типична за смъртен безотговорност осквернява това свещено място, Макон Рейвънуд.

— Моята смъртна безотговорност е нещо, което нямаш капацитета да проумееш, Ангелус. И те предупреждавам, че няма да подкрепя решението ти.

Главният пазител се провикна, така че да го чуе цялото множество.

— Ти нямаш власт тук.

— А ти нямаш право да съдиш смъртна за предателство към Реда.

— Пазителят принадлежи и на двата свята. Пазителят знае цената. Пазителят избра да допусне унищожението на Реда — отговори мъжът.

— Пазителят е смъртна. Името ѝ е Мариан Ашкрофт. Вече е осъдена на смърт като всеки смъртен. След четирийсет или петдесет години присъдата ѝ ще бъде изпълнена. Така става със смъртните.

— Нямаш право да се изказваш тук — надигна отново глас Главният пазител. Зрителите вече ставаха нетърпеливи.

— Ангелус, тя е слаба. Не притежава сили, не може да се защити сама. Не можеш да наказваш мокрото дете заради проливния дъжд.

— Не разбирам.

— „Единственото нещо, което не се подчинява на правилата на мнозинството, е съвестта на човека.“

Макон цитираше Харпър Лий. Никога не бях разпознал дори един от цитатите на Мариан, но този го помнех от часовете по английски миналата година, когато четяхме „Да убиеш присмехулник“. И от майка ми.

Джон бе навел глава към Лив и си шепнеха нещо. Когато забеляза, че ги гледам, той спря.

— Това е пълна простотия.

Поне веднъж бях съгласен с него.

— Но не можем да направим нищо.

— Защо?

Не знаех как да му го обясня.

— Знам как ще свърши. Тя е призната за виновна в измяна. Ще бъде изпратена обратно в Черния огън, или както там го наричат. Няма как да попречим на това — казах с треперещ глас. — Бил съм тук и преди.

— Така ли? Но аз не съм — каза Джон, пристъпи напред и запляска драматично с ръце.

Цялата зала притихна. Той стисна рамото на Лена, докато минаваше покрай нея.

— Ей, цялата тази работа вони — провикна се високо, докато си пробиваше път към предната част на залата, където стоеше Макон.

Най-накрая го видях.

Джон стигна до него и вдигна ръка, сякаш двамата бяха мятали кошове на баскетболното игрище и сега очакваше Макон да плесне дланта си в неговата, за да му даде пет.

— Добър опит, старче.

Макон бе изненадан, но вдигна ръка. Ръкавът му бе спуснат доста надолу, сякаш ризата му бе прекалено дълга.

Какво става, Лена?

Нямам представа.

Косата ѝ започна да се вие по краищата. Надуших лек мирис на дим във въздуха.

Лена, какво правиш?

Мисля, че е по-правилно да попиташ какво прави той?

Джон махна небрежно с ръка към Главния пазител, който държеше Мариан на балкона.

— Започвам да си мисля, че не слушате достатъчно добре този прекрасен джентълмен, бивш мой брат инкубус — каза той и скочи върху една от пейките, избухвайки някакъв мъж в роба по пътя си.

— Прекращаш границата, изчадие и творение Ейбрахамово. Не мисли, че „Хрониките на чародейците“ те споменават с добро.

— О, не съм си го и помислял. Пък и кога ли хората са били мили с мен? Аз съм кретен. От друга страна, ти си дори по-голям кретен и от мен.

Джон подскочи над пейката, едва докосвайки долната част на дървения балкон. Черните му ботуши се преметнаха напред и назад във въздуха. Тежките златни завеси зад нас избухнаха в пламъци.

Изрита един плешив, татуиран мъж в главата. Разпознах татуировката. Беше белегът на тъмен чародеец.

Сега Джон вече се изкатери по балкона, над главите ни. Постави едната си ръка на рамото на Мариан, а другата обви около раменете на Главния пазител.

— Ангелус, така ли се казваш? Човече, кой те е наказал така? Виж сега каква е работата. Моята приятелка, Лена, ето там, е Самородна. — Сред тълпата се разнесе тих шепот, а хората в близост до нас отстъпиха няколко крачки назад. — Защо не им покажеш?

Лена му се усмихна и най-близката до олтара завеса се подпали. Цялата зала започна да се изпълва с дим.

— А Макон Рейвънуд, той е... добре де, той е смахнат. Дори не знам какво точно е в момента. Дълга история. Имаше една сфера, един огън и няколко лоши, много лоши чародейци... Но ти вероятно си чел за това, нали? В малката си шпионска чародейска книжка.

Погледнах към Мариан и Пазителя. Трудно беше да се каже кой е по-изненадан от ставащото.

— Както и да е, да се върнем на Макон. Могъщ тип е, да знаеш. И много му харесва да прави един номер. Хайде, не се срамувай — погледна той подканващо към него.

Макон сви рамене, затвори очи и над него избухна зелен блясък. Тълпата направо се разбяга назад към стените, но там пък имаше прекалено много пушек вече.

— И оставам аз. Аз не съм Самороден. — Кимна към Макон. — Не съм и това, което е той. — Джон се ухили. — Но работата е там, че докоснах и двамата. И сега мога да правя същото като тях. Това е моята сила, така да се каже. Обзалагам се, че в твоята книжка не пише за чародеец като мен, нали?

Главният пазител се опита да отстъпи назад, но Джон го притисна към себе си още по-близо.

— И така, Ангелус... Нека да проверим какво може да прави странен тип като теб.

Пазителят бе бесен и този път се отдръпна назад по-рязко. Вдигна ръка с насочени към Джон пръсти. Джон наподобя абсолютно точно движението му. Появи се ярка светлина, като светкавица...

Всички стояхме от другата страна на *Temporis Porta*.

Дори Мариан.

13.XII

ДО КРАЯ НА ВЕЧНОСТТА И СЛЕД ТОВА

— Това истинско ли беше? — прошепна Лена.

Посочих към двойната врата — изпод процепа до пода се просмукваше дим. Сграбчих Мариан и я прегърнах, Лив направи същото. Отстъпих неловко назад, защото се бяхме озовали в една прегръдка, но Лена зае мястото ми.

— Благодаря ви — каза тихо Мариан.

Макон стовари ръката си върху рамото на Джон.

— Не мога още да реша дали това там бе брилянтен акт на чиста самоотверженост или просто безскрупулен опит да погълнеш силите на всички ни.

Джон сви рамене.

— Забелязах, че не ми позволи да те докосна по кожата.

Едва сега си спомних, че ръкавът на ризата на Макон бе дръпнат много надолу над ръката му.

— Все още не си готов, за да приемеш моята сила. Но и така да е било, искрено съм ти задължен. Показа невероятен кураж там. Няма да го забравя.

— О, стига. Тези типове бяха задници. Нищо особено не съм направил — отвърна смутено Джон и се отдръпна встрани, но по лицето му личеше, че е много горд от тази похвала.

По лицето на Лив радостта личеше още повече.

Мариан хвана ръката на Макон и той ни поведе през тунела. Със скоростта, с която ходеха, дори краткият път до нашето мазе щеше да отнеме адски дълго време.

— Уф, това е нелепо — каза Джон, чу се бързо раздиране на въздуха и за миг всички бяхме в кабинета на Макон.

— Какви бяха всъщност силите на Ангелус? — попитах аз, докато все още се опитвах да осмисля станалото.

— Не знам, но той определено не желаше ние да разбираме — каза замислено Макон.

— А-ха. Разкара ни оттам много бързо, не успях да го докосна — потвърди Джон.

— Чувствам се ужасно. Мислиш ли, че опожарих онази красива стара зала? — Лена бе на съвсем друга вълна.

Джон се разсмя.

— Не, аз го направих.

— Това е зла зала — каза Макон. — Можем само да се надяваме, че наистина сте го направили.

— Защо това дело бе толкова важно за този Ангелус? Все пак няма да напишат повече от една страничка за него в тези чародейски хроники, нали? — попита Джон.

Макон помогна на Мариан да седне на един стол.

— Той ненавижда смъртните.

Мариан все още трепереше. Макон дръпна одеялото от леглото си и го уви около раменете ѝ. Спомних си как тя бе направила същото за Сестрите след нападението на Бесовете. Световете ни вече не бяха две отделни вселени, чародейска и смъртна. Вече всичко се сшиваше едновременно и заедно. Нещата не можеха да останат такива, не и за дълго.

Лив придърпа стола си близо до този на Мариан и я прегърна. Лена щракна с пръсти към камината. От цепениците се издигнаха пламъци, които стигаха сигурно почти до тавана. Поне не беше дъжд.

— Може би не е свързано само с него. Може би е намесен и Ейбрахам — въздъхна Джон. — Той не се отказва лесно.

Макон сбърчи вежди.

— Това е интересна идея. Ангелус и Ейбрахам. Заради обща цел, може би?

Лив се обади първа.

— Да не намеквате, че Пазителите са в заговор с Ейбрахам? Защото това е абсурдно по толкова много причини, че дори не знам откъде да започна. Просто не е възможно.

Джон отиде до камината и протегна ръце, за да ги стопли.

— Някой забеляза ли колко много тъмни чародейци имаше в онази зала?

— Забелязах онзи, когото ритна в главата — усмихнах се аз.

— Беше случайно — сви той рамене.

Макон поклати глава.

— Както и да е, присъдата е произнесена. Разполагаме с една седмица да измислим нещо, преди да...

Всички погледнахме към Мариан. Очевидно бе, че тя е в шок. Очите ѝ бяха затворени, бе се увила плътно с одеялото и се олюляваше леко напред и назад. Мисля, че отново преживяваше тази нощ.

Макон тръсна ядосано глава.

— Лицемери.

— Защо? — попитах аз.

— Винаги съм имал подозрения относно намеренията на Отвъдния съвет и мога да кажа, че те нямат нищо общо със запазването на хармонията в световите. Властта променя хората. Опасявам се, че те вече не са принципните водачи, каквито са били някога — обясни с възмущение в гласа той. Определено му беше трудно да прикрие разочарованието си.

И изтощението. Там се беше представил добре, но изглеждаше така, сякаш не е спал от дни. Сега, когато вече спеше, постоянно се изненадвах, че има нужда от сън като всички нас.

— Но Мариан е тук, с нас, в безопасност — допълни той и постави ръка на рамото ѝ. Тя не вдигна глава.

— Засега.

Исках да се върна обратно, да премина пред Портата на времето и да размажа всички в онази зала. Не можех да понеса да гледам Мариан така.

Макон се отпусна в стола до нея.

— Да, засега. Но мога да кажа същото и за всекиго от нас. Имаме седмица, преди присъдата да бъде приложена — защото тя беше осъдена за измяна. Толкова време е необходимо на оповестяването на *Perfidia* да се изпълни. Няма да позволя да ѝ се случи нищо, Итън. Това е повече от обещание.

Лив се свлече на масичката пред нея, абсолютно отпаднала.

— Ако някой ще направи нещо, за да сме сигурни, че нищо няма да се случи на Мариан, това съм аз. Ако не бях тръгнала с теб, ако бях останала в библиотеката, както се предполагаше...

— Сега кой е мрънкащата и депресирана чародейка? — побутна я по рамото Лена. — Това си е моята роля. Ти се предполага да си закачливата хиперумна блондинка, помниш ли?

— Колко грубо от моя страна. Извинявам се — усмихна се Лив. Лена ѝ се усмихна в отговор и праметна ръка през рамото ѝ, сякаш двете бяха приятелки. Всъщност в известен смисъл те бяха. През последните дни и месеци всички бяхме обвързани от една обща нишка, която сплиташе съдбите ни. Защото Осемнайсетата луна почти бе дошла, а никой от нас нямаше отговори.

Джон седна до Лив.

— Вината не е твоя. — Метна ми гаден поглед. — Негова е.

Дотук бяхме с приятелството.

Изправих се.

— Трябва да закараме Мариан в дома ѝ.

Тя ме погледна за пръв път.

— Аз... не мога.

Разбих я. Нямаше да може да заспи сама, не и в скоро време. Лив и Мариан бяха отново под един покрив за първи път след толкова време, само че този път бяха в стаята на Лив, а покривът им бе таванът на Тунелите. Зачудих се дали заклинанията за прикритие работи и срещу Пазителите. Надявах се да е така.

* * *

Имаше едно място, където можехме да отидем, независимо че световите ни спираловидно излизаха извън контрол. Мястото, където започна всичко за мен и Лена. Мястото, което беше само наше.

На сутринта след процеса на Мариан отидохме да го намерим отново. Рушащата се градина на „Грийнбриър“ беше черна и овъглена, но вече се виждаха места, където тревата бе почнала пак да расте. Но тънките стъбълца не бяха зелени, а кафяви като всичко останало в окръг Гатлин. Невидимите стени, които защитаваха „Рейвънуд“ от опустошение, не се простираха дотук. И все пак си беше нашето местенце. Поведох Лена към каменната плоча, където бяхме открили медальона на Женевиер. Струваше ми се, че се е случило преди години, а не една година по-рано.

Лена седна на камъка и ме дръпна до нея.

— Помниш ли колко красиво бе тук?

Погледнах я, най-красивото момиче, което някога бях виждал.

— Все още е.

— Представяш ли си как ще изглежда, ако всичко това го няма? Ако не успеем да го поправим, ако няма нов Ред?

Не можех да мисля за нищо друго, освен за жегата, буболечката и пресъхнали езера. Какво щеше да последва? Наводнение?

— Не знам дали ще има някакво значение. Може би и нас няма да ни има и дори няма да забележим разликата.

— Мисля, че и двамата сме видели достатъчно от другия свят, за да знаем, че това не е вярно. — Тя разбираше, че исках да я накарам да се почувства по-добре. — Колко пъти видя майка си? Тя знае какво се случва, може би по-добре от всеки друг.

Нямаше какво да кажа. Лена бе права, но не можех да позволя да понесе сама на крехките си плещи цялото бреме.

— Не го направи нарочно, Лена.

— Не знам дали това може да ме облекчи, все пак разруших света.

Притеглих я до гърдите си, заслушан в нежния ритъм на сърцето ѝ.

— Светът не е разрушен. Още не.

Тя изскубна няколко сухи стръкчета.

— Но нечий живот скоро ще бъде. Единият, който е двама, трябва да се жертва, за да създаде новия Ред.

Никой от нас не можеше да го забрави, макар изобщо да не бяхме близо до отговора кой е той.

И ако Осемнайсетата луна наистина бе рожденият ден на Джон, значи ни оставаха само пет дни, за да разберем това. Животът на Мариан — животът на всички ни — зависеше от нещо толкова малко.

От него.

Или от нея.

Можеше да бъде всеки.

Който и да бе, се чудех какво ли правеше сега — дали имаше някаква представа какво се случва? Може би изобщо не се тревожеше. Може би не знаеше, че краят наближава.

— Не се безпокой. Джон ни купи малко време. Ще измислим нещо — усмихна се тя. — Беше готино да го видиш да прави нещо за нас, а не срещу нас, както обикновено.

— А-ха. Дано да е така.

Не знам защо, но все още не можех да се примиря с присъствието на Джон в живота ни. Независимо че Лена бе решила да даде на Лив шанс да бъдат приятели.

— Какво трябва да означава това? — попита нервно тя.

— Чу Макон. Ами ако просто се е възползвал от възможността да погълне всичките ви сили?

— Не знам. Може би просто трябва да приемем някои неща на доверие.

Не исках да го правя.

— И защо?

— Защото хората се променят. Нещата се променят. Всичко и всеки, когото познаваме, са се променили.

— А ако не искам? — упорствах аз.

— Няма значение. Променяме се, независимо дали го искаме или не.

— Но някои неща са си същите — казах аз. — Не е нужно да решаваме как да работи светът. Дъждът продължава да вали от небето, не да се изкачва нагоре. Слънцето изгрява от изток и залязва на запад. Така е било и така ще бъде. Защо на вас, чародейците, ви е толкова трудно да приемете тази идея?

— Предполагам, че си падаме малко смахнати на тема контрол.

— Мислиш ли?

Косата на Лена леко се накъдри.

— Трудно е да не правиш нещо, когато можеш да го правиш. А в моето семейство няма много неща, които да не можем да правим.

— Наистина ли? — целунах я аз.

Тя се усмихна, без да отдръпва устните си от моите.

— О, млъкни.

— Трудно ли е да не правиш това? — попитах аз, докато я целувах по шията. По ухото. По устните.

— Ами това? — отвори уста тя, за да се оплаче, но не продължи.

Целувахме се, докато ударите на сърцето ми започнаха да отслабват. Дори и тогава обаче не бях сигурен дали щяхме да спрем, но го направихме.

Защото чухме познат звук във въздуха.

Времето и пространството се отвориха. Видях върха на бастуна ми, докато Ейбрахам Рейвънуд се появяваше през дупката в небето, а въздухът зад него се затваряше с пукот и трясък.

Беше облечен с черния си костюм, а на главата му се извисяваше черният цилиндър, с който приличаше на баща на Линкълн.

— Дали чух нещо за някакъв нов Ред? — Свали шапката си и потупа с ръка ръба ѝ, за да махне несъществуващия прах. — Всъщност оказа се, че разрушеният ми върши чудесна работа. И съм сигурен, че моето момче Джон ще бъде на същото мнение, щом се върне обратно там, където му е мястото.

Преди да отговори, чух звук от стъпки в калта. Секунди по-късно видях черните ѝ мотористки ботуши.

— Трябва да се съглася.

Сарафина стоеше до каменния свод, черната ѝ къдрава коса — същата като на Лена — се виеше свободно по раменете ѝ. Въпреки че бе ужасно горещо, носеше дълга черна рокля с ивици плат, които обвиваха тялото ѝ на кръст. Приличаше ми на усмирителна риза.

Лена...

Тя не ми отговори, но чувствах как сърцето ѝ биеше все по-силно. Златните очи на Сарафина се втренчиха в мен.

— Смъртният свят е в състояние на прелестен хаос и унищожение, които неминуемо ще доведат до мъчителен край. И сами да го бяхме планирали, нямаше да се получи толкова добре.

Лесно ѝ беше да го каже, след като първоначалният им план се бе провалил.

Беше зловещо да я видим тук, след като бяхме станали свидетели как подпалва родния дом на Лена с нея самата и с баща ѝ вътре. Но в съзнанието ни присъстваше и другият образ — на момичето, не много по-голямо от Лена, което се бори с мрака в себе си.

И загубва.

Издърпах Лена на крака, ръката ѝ направо прогори моята в мига, в който кожата ни се докоснаха.

Лена. С теб съм.

Знам.

Гласът ѝ прозвуча в главата ми някак кух, лишен от емоции.

Сарафина ѝ се усмихна.

— Моята увредена, полуотдадена на мрака дъщеря. Бих искала да кажа, че ми е приятно да се видим отново, но това би било лъжа. Не бих била себе си, ако не бях честна.

Лицето на Лена напълно бе изгубило цвета си. Стоеше толкова изпъната и неподвижна, че не бях сигурен дали изобщо диша.

— Е, значи не си себе си и по-скоро си нищо, майко, защото и двете знаем, че си лъжкия.

Сарафина размърда небрежно пръсти.

— Нали знаеш какво казват за стъклените къщи и камъните? Не бих посегнала към камък, ако бях на твое място, скъпа. Гледаш ме през едно зелено и едно златно око.

— Не е същото — намесих се аз. — Лена носи и Светлината, и Мрака в себе си.

Сарафина махна с ръка към мен, сякаш бях досадно насекомо, скакалец, опитващ се да си пробие път към слънчевата светлина.

— Във всички нас има и Светлина, и Мрак, Итън. Не си ли го разбрал досега?

По гръбнака ми премина студена тръпка.

Ейбрахам се облегна на бастуна си.

— Говори за себе си, скъпа моя. Сърцето на този стар инкубус е черно като катрана в ада.

Лена не се интересуваше от сърцето на Ейбрахам, нито от липсата на такова у Сарафина.

— Не знам какво искате и не ми пука. Трябва да си тръгнете, преди чичо Макон да е усетил, че сте тук.

— Опасявам се, че не можем да направим това. — Празните черни очи на Ейбрахам бяха втрънчени в Лена. — Имаме работа за вършене.

Всеки път щом чувах гласа му, ме изпълваше гняв. Мразех го заради това, което беше причинил на леля Пру.

— Каква работа? Да унищожите целия град, това, което не успяхте да довършите миналия път?

— О, не се притеснявай. Този път ще го довършим. — Ейбрахам извади лъскав златен часовник от малкото джобче на костюма си и го погледна. — Но първо трябва да убия Единия, който е двама.

Откъде знае кой е той, Лена?

Не използвай келтската нишка. Тя може да те чуе.

Стиснах силно ръката на Лена, без да обръщам внимание, че по кожата ми вече се образуваха мехури от изгорялото.

— Нямаме представа за какво говориш.

— Не ме лъжи, момче! — извика Ейбрахам и насочи бастуна си обвинително към мен. — Да не смяташе, че няма да разберем?

Сарафина се взираше в очите на Лена. Не ги беше видяла в нощта, когато призова Седемнайсетата луна. Тогава бе като затворена в някакво тъмно чародейско полусънно състояние.

— Все пак притежаваме „Книгата на луните“.

В небето се разнесе гръмотевица, но дори ядосана — а аз знаех, че е много ядосана! — Лена не успя да предизвика дъжд.

— Може да задържите книгата. Тя не ни е нужна, за да създадем новия Ред.

На Ейбрахам не му допаднаше да го предизвикват, особено от чародеец, който бе наполовина Светлина.

— Не. Права си, малко момиченце. Нужен ви е Единият, който е двама. Но ние няма да му позволим да се принесе в жертва. Ще го убием преди това.

Опитах се да отпратя мислите си в онази част на съзнанието ми, която можех да заключа от Лена, защото ако тя знаеше какво си мислех, и Сарафина щеше да го знае. Но дори и там едно и също подозрение продължаваше да си проправя път навън.

Те смятаха, че това е Лена.

И щяха да я убият.

Опитах се да я избутам зад себе си. Но в мига, в който помръднах, Ейбрахам протегна ръката си. Краката ми се отлепиха от земята и бях отпратен назад, хванат в желязна хватка, която притискаше гърлото ми. Ейбрахам започна да свива ръката си и аз усетих как невидимата ръкавица се свива около врата ми.

— Причини ми достатъчно проблеми не за един, а за два човешки живота. Това ще приключи сега.

— Итън! — изпищя Лена. — Остави го на мира!

Но ръката само се сви още по-здраво. Усещах, че започва да смачква гръкляна ми. Тялото ми се извиваше и тресеше, и си спомних Джон в Тунелите, когато беше с Лена. Същото потръпване, което не можеше да контролира. Така ли се чувстваше човек, когато е в хватката на Ейбрахам Рейвънуд?

Лена се затича към мен, но Сарафина щракна с пръсти и около нея избухна съвършен огнен кръг. Напомни ми за бащата на Лена, стоящ по средата на пламъците, докато Сарафина го наблюдаваше как умира.

Лена вдигна ръка и Сарафина политна назад. Удари се силно в земята, плъзгайки се по нея и разпръсквайки пръст край себе си с такава скорост, че човешкото око дори не можеше да я проследи.

Изправи се и изтупа калната си рокля с окървавените си ръце.

— Някой се е упражнявал — усмихна се тя. — Аз също.

Направи кръг с ръка и втори огнен кръг заобиколи първия.

Лена! Махай се оттам!

Не можех да кажа думите на глас. Нямах достатъчно въздух.

Сарафина пристъпи напред.

— Няма да има нов Ред. Вселената вече доведе Мрака в смъртния свят. Но нещата ще стават още по-зле.

Светкавица разсече синьото небе на Каролина, спусна се над старата каменна арка и я разби на пух и прах. Навсякъде се разлетяха малки камъчета. Златните очи на Сарафина искряха. Погледнах към Лена — същото ставаше и с нейните. Пламъците от външния кръг около нея се разширяваха и вече докоснаха пламъците от вътрешния кръг.

— Сарафина! — извика Ейбрахам. — Престани с тези игрички! Убий я, или аз ще го направя.

Сарафина пристъпи величествено към Лена, роклята ѝ се вееше около глезените ѝ. Четирите конници на Апокалипсиса бяха нищо в сравнение с нея. Тя беше въплъщение на яростта и отмъщението, на чистия гняв и злото в прелестно извратена човешка форма.

— За последен път ме унижаваш.

Над нас небето започна да се смрачава, превръщайки се в един-единствен плътен черен облак. Опитах да се отскубна от свръхестествената хватка, но всеки път щом помръдвах, ръката на Ейбрахам стискаше по-здраво гърлото ми. Беше ми трудно да държа очите си отворени. Продължавах да мигам и се мъчех да не припадна.

Лена протегна отворените си длани над огъня и кръгът започна да се отдръпва от нея. Пламъците не угасваха, но се движеха според нейната воля.

Черният облак следваше Сарафина и се виеше над главата ѝ. Премигвах упорито в опитите си да се концентрирам. Изведнъж осъзнах, че това, което следваше Сарафина, не бе гръмотевичен облак.

Беше вихрушка от Бесове.

Сарафина надвика съскация огън.

— На първия ден имаше Тъмна материя. На втория от нея се появи Бездната, на третия оттам се надигна Мрачният огън. На четвъртия ден от дима и пламъците се родиха всички сили. — Спря точно до очертанията на пламтящия кръг. — На петия Лилум, Царицата на демоните, се надигна от пепелта. И на шестия бе създаден Редът, за да крепи баланса на енергията, която не познава граници. — Косата на Сарафина започна да се пърли от жегата. — И на седмия дойде Книгата.

„Книгата на луните“ се появи на земята пред нея, страниците ѝ се разтваряха сами. После спряха рязко. Книгата лежеше отворена в краката ѝ, недосегаема за пламъците.

Сарафина започна да рецитира по памет.

*„Дойдох от гласовете в мрака.
От болката на падналите се родих.
Отчаяние донесох и то ме призова.
От сърцето на Книгата чух зова.
Отмъщение потърсих за тях
и с отговор тя ме дари.“*

В мига, в който произнесе последната дума, огънят се раздели и създаде пътека през средата на пламъците.

Видях как Сарафина вдигна ръцете си пред себе си и затвори очи. Разпери пръсти и от върховете им излязоха огнени искри. Но тя се намръщи, изглеждаше объркана. Нещо не беше наред.

Силите ѝ не действаха.

От пръстите ѝ така и не излязоха пламъци, а искрите паднаха надолу и подпалиха роклята ѝ.

На мен самия вече не ми оставаха сили. Усещах, че ще припадна. И тогава чух глас в някакво затънтено ъгълче на съзнанието ми. Не

беше Лена или Лилум, нито дори Сарафина. Нашепваше ми отново и отново, толкова тихо, че едва го чувах.

Смъртоносната хватка около врата ми се отпусна, но когато погледнах към Ейбрахам, видях, че положението на ръката му не бе променено. Изпъсках и вдишах така дълбоко въздух, че за малко да се задавя. Думите в главата ми звучаха по-силно.

Две думи.

АЗ ЧАКАМ.

Видях лицето му — моето лице — за частица от секундата. Това беше моята друга половина, моята Счупена душа. Опитваше се да ми помогне.

Невидимата ръка бе махната от гърлото ми и въздухът навлезе в дробовете ми. Изражението на лицето на Ейбрахам бе смесица от изненада, объркване и ярост.

Запрепъвах се, докато тичах към Лена, все още опитвайки се да си поема колкото се може повече въздух. Докато стигна до горящия кръг, Сарафина бе обградена от още един и тя се опитваше да угаси краищата на димящата си рокля.

Спрях на няколко стъпки от нея. Температурата бе толкова висока, че не можех да продължа напред. Лена стоеше пред Сарафина, от другата страна на пламтящия кръг. Косата ѝ димеше, сякаш всеки момент полепналите искрички щяха да я подпалят, лицето ѝ бе почерняло от пушека.

Облакът от Бесове се бе преместил от Сарафина към Ейбрахам. Той наблюдаваше, но не помагаше на своята ученичка.

— Лена! Помогни ми! — извика тя и падна на колене. Приличаше на Изабел в нощта, когато бе Призована, паднала в краката на майка си. — Никога не съм искала да те нараня. Никога не съм искала нищо от това.

Почернялото лице на Лена бе изпълнено с гняв.

— Не. Само искаше да умра.

Очите на Сарафина бяха влажни от дима и изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да се разплаче.

— Животът ми никога не е бил такъв, какъвто исках. Нямах право на избор. Борих се упорито с Мрака, но не бях достатъчно силна — закашля се тя, опитвайки се да прогони дима. Лицето ѝ бе покрито с пепел, а очите ѝ бяха зачервени и златистият им цвят почти не се

виждаше. — Ти винаги си била по-силната от нас, дори като бебе. Така оцеля.

Разпознах емоцията в очите на Лена. Беше смутена. Сарафина бе жертва на проклятието, от което се бе страхувала през целия си живот, проклятието, което я бе пощадило. Ако не беше станало така, каква ли щеше да бъде майка ѝ?

— За какво говориш?

Сарафина се закашля, черният пушек се извиваше все по-плътено около нея.

— Имаше ужасна буря и дъждът угаси огъня. Ти се спаси сама.

Странното бе, че в гласа ѝ прозвучаха облекчение и радост, сякаш не именно тя бе оставила детето си да умре.

Лена погледна майка си.

— И днес искаш да довършиш започнатото тогава.

Един въглен падна върху роклята на Сарафина и платът пламна отново. Тя започна да тупа по него с голи ръце, докато го угаси. Повдигна очи и погледна Лена.

— Моля те... — Гласът ѝ бе толкова пресипнал, че почти не се чуваше. Протегна ръка към нея. — Нямахте да те нараня. Само щях да го накарам да си помисли, че ще го направя.

Говореше за Ейбрахам, за онзи, който първи я бе тласнал към Мрака, онзи, който стоеше сега тук и я наблюдаваше как изгаря.

Лена поклати глава, но по лицето ѝ се стекоха сълзи.

— Как мога да ти вярвам?

Но още докато го казваше, пламъците започнаха да отслабват в пространството между тях двете. Бяха само на сантиметри разстояние една от друга, пръстите им можеха да се докоснат. Лена протегна ръката си напред. Видях изгарянията по ръката на Сарафина, когато посегна към дъщеря си.

— Винаги съм те обичала, Лена. Ти си моето малко момиченце.

Лена затвори очи. Беше трудно да гледаш към Сарафина, с димящата ѝ коса и изгорената кожа. Сигурно бе направо невъзможно, ако бе твоя майка.

— Искане ми се да можех да ти вярвам...

— Лена, погледни ме — каза Сарафина. Личеше, че силите я напускат. — Ще те обичам до края на вечността и след това.

Спомних си думите от видението. Последното нещо, което Сарафина бе казала на бащата на Лена, преди да го остави да умре. *Ще те обичам до края на вечността и след това.*

Лена също си ги бе спомнила.

Видях как лицето ѝ се сгърчи от болка, докато отдръпваше ръката си.

— Ти не ме обичаш. Не си способна на любов.

Огънят се издигна отново на същото място, където бе затихнал преди минута. Сарафина бе погълната от пламъците, които някога бе контролирала, но сега силите ѝ бяха непредсказуеми, като на всички чародейци.

— Не! — изпищя тя.

— Съжалявам, Изабел — прошепна Лена.

Сарафина се втурна напред и ръкавите на роклята ѝ пламнаха.

— Ах, ти, малка кучко! Да беше изгоряла заедно с жалкия си баща! Ще те намеря в следващия ти живот...

Писъците се извисиха до невъобразими висоти, докато пламъците поглъщаха тялото ѝ. Беше по-ужасяващо от смразяващите кръвта викове на Бесовете. Това бе звук на болка и смърт, и нещастие.

Тялото ѝ се свлече на земята, а пламъците го обвиха като вихрушка от скакалци, оставящи след себе си единствено беснеещия огън. В същия миг Лена падна на колене, втренчила очи в мястото, където допреди минута стоеше майка ѝ.

Лена!

Изтичах до нея и я отдръпнах от огъня. Тя кашляше и се опитваше да си поеме дъх. Ейбрахам приближи към нас, а черният облак от демонични духове го следваше. Придърпах Лена до себе си, докато наблюдавахме как „Грийнбриър“ гори за втори път.

Кървавият древен инкубус спря до нас, върхът на бастуна му на практика докосваше разтопените подметки на кецовете ми.

— Е, знаете какво казват. Ако искаш нещо да се свърши както трябва, свърши го сам.

— Ти не ѝ помогна. — Не знам защо го казах, не ми пукаше, че Сарафина бе мъртва. Но защо не ѝ помогна?

Ейбрахам се разсмя.

— Спестихте ми усилието да я убия сам. Вече не ми бе толкова полезна, превръщаше се в проблем.

Зачудих се дали Сарафина бе осъзнавала колко заменима е за него. Колко ненужна е била в очите на господаря, на когото бе служила?

— Но тя беше една от вас!

— Тъмните чародейци нямат нищо общо с мен и моя вид, момче. Те са като плъхове. Има много като Сарафина там, откъдето е дошла и тя. — Погледна към Лена, лицето му бе мрачно също като празните му очи. — След като твоята малка приятелка умре, следващата ми задача ще бъде да се отърва от тях.

Не го слушай, Лена.

Но тя изобщо не го слушаше. Не слушаше никого. Знаех го, защото чувах единствените думи, повтарящи се отново и отново в главата ѝ.

Оставих майка си да умре.

Оставих майка си да умре.

Оставих майка си да умре.

Избутах я зад себе си, макар да бях наясно, че тя имаше по-добри шансове да се пребори с Ейбрахам, отколкото аз.

— Леля ми беше права. Ти си дяволът.

— О, колко мило от нейна страна. Искаше ми се да е така. — Извади златния си часовник и погледна колко е часът. — Но за сметка на това познавам неколцина демони, които отдавна чакат възможността да посетят този свят. — Пъхна обратно часовника в джоба си. — Изглежда, хлапета, че времето ви изтече.

14.XII

ДЕМОНСКАТА ВРАТА

Ейбрахам вдигна „Книгата на луните“ и страниците отново започнаха сами да се разгръщат, и то толкова бързо, че бях сигурен, че ще се скъсат. Когато спряха, той прокара пръст по страниците с благоговение. Това бе неговата библия. На фона на черния дим зад гърба му Ейбрахам започна да чете.

*„Във дни на мрак навсякъде се лее кръв,
пълчища демона за братята си мъртви ще мъстят.
Врата белязана, ако не се открие,
земята пазви ще разтвори, друга да разкрие.*

*Sanguine effuso, atris diebus,
orietur daemonum legio ut interfectos ulciscatur.
Si ianua notata inveniri non potuerit,
tellus hiscat ut de terra ipsa ianuam offerat.“*

Нямах желание да се мотая наоколо, за да гледам пълчищата от демони, които Ейбрахам призоваваше, за да ни довършат. Бесовете ми бяха достатъчно. Сграбчих Лена за ръката и я издърпах, бягайки колкото се можеше по-надалече от огъня и мъртвата майка на Лена, от Ейбрахам и „Книгата на луните“, от цялото зло, което той призоваваше.

— Итън! Тръгнали сме в погрешна посока.

Лена беше права. Трябваше да тичаме към „Рейвънуд“, а не към памуковите полета, които преди са били част от „Блекуел“, плантацията, намираща се от другата страна на „Грийнбриър“. Но нямаше накъде другаде да отидем. Ейбрахам се намираще между нас и

„Рейвънуд“ и садистичната му усмивка разкриваше, че е наясно с положението ни. Това беше игра и той ѝ се наслаждаваше.

— Нямаме избор, трябва да...

Лена ме прекъсна.

— Нещо не е наред. Усещам го.

Небето над нас потъмня и чух тътнещ звук. Но не беше гръмотевица или писъците на Бесовите — тях не можех да ги сбъркам.

— Какво е това? — извиках аз, докато повличах Лена нагоре към хълма, който преди бе водил от пътя към плантацията „Блекуел“.

Преди Лена да успее да ми отговори, земята под нас започна да се движи. Сякаш се изплъзваше изпод краката ми, въпреки че се опитвах да запазя равновесие. Тътнещият звук ставаше все по-гръмък и се появиха и други шумове — дърветата се разцепваха и падаха, зад нас се надигаше хаотична симфония от жуженето на хилядите скакалци и страховитото пукане и чупене.

Или под нас.

Лена го видя първа.

— О, божичко!

По средата на калния път земята се бе разцепила на две и пукнатината се носеше точно към нас — ставаше все по-широка, земята се разтваряше пред очите ни, а пръстта и калта се изсипваха надолу в процепа като плуващи пясъци, засмуквани в дупка.

Земетресение.

Беше невъзможно, тук, в Юга няма земетресения. На запад се случват постоянно — в Калифорния например. Но бях виждал достатъчно филми, за да разпозная земетресение, когато го видя.

Звукът бе ужасяващ, както и гледката на самоизяждащата се земя. Черният вихър от Бесове се появи отново в небето и се втурна напред.

Земята зад нас се разцепваше все по-бързо, разкъсвайки се като слаб шев.

— Не можем да го надбягаме! Нито пък тях! — провикна се Лена, изпълнена с гняв. — В капан сме.

— Може би не — казах аз, загледан в хълма.

Бричката се носеше по пътя. Линк караше така, сякаш майка му току-що го бе хванала пиян в църквата. Пред колата имаше нещо, което се движеше още по-бързо.

Беше Бу. Не ленивото черно куче, което спеше до леглото на Лена. Това бе чародейското куче, което приличаше на вълк и тичаше по-бързо и от най-бързия си простосмъртен събрат.

Лена погледна назад.

— Няма да успеем!

Ейбрахам все още стоеше на поляната, незасегнат от вихрите, които се виеха край него. Обърна се и погледна в подножието на хълма, където в момента Бричката се носеше бясно по шосето.

И аз погледнах надолу. Линк се бе подал през прозореца и ми крещеше нещо. Не го чувах, но каквото и да ни караше да правим — да скачаме, да тичаме или нещо подобно — просто нямаше време.

Поклатих мълчаливо глава и погледнах за последно към Ейбрахам. Очите на Линк проследиха погледа ми.

После той изчезна.

Бричката все още се движеше, но шофьорското място бе празно. Бу подскочи встрани, когато колата профуча покрай него, пропускайки извивката. После тя се преобърна и се разби на пътя, търкулвайки се веднъж и още веднъж.

Видях как застава на капак и в същия миг чух раздирането...

Една ръка се протегна към моята. Бях издърпан в черната пустота, която пренасяше инкубусите от едно място на друго, но не ми беше нужно да виждам кой е. Знаех, че пръстите, които се бяха забили в плътта ми, бяха на Линк.

Все още се въртях из пустотата, когато изведнъж усетих, че падам и светът отново се появи пред очите ми.

Късчета черно небе и искрици кафяво...

Гърбът ми се удари в нещо твърдо, повече от веднъж.

Наблюдавах как небето се отдалечава все повече от мен, а земята се приближаваше с всяка секунда. Но тялото ми се блъсна в нещо стабилно и внезапно вече не падах.

Итън!

Някой ме сграбчи за ръката и болката разкъса рамото ми. Премигнах. Бях пленен от море от дълги, кафяви... клони?

— Пич, добре ли си?

Обърнах се бавно в посоката, от която идваше гласът. Линк стоеше под дървото и се взираше към мен. Лена бе до него, напълно паникьосана.

— Пленен съм от дърво. Как мислиш?

Лена се усмихна с облекчение.

— Мисля, че току-що ти спасих задника с моите суперсили — ухили се Линк.

— Итън, можеш ли да слезеш? — попита Лена.

— Да. Не мисля, че има нещо счупено — отвърнах аз и направих опит да измъкна краката си от клоните.

— Мога да те пренеса долу за секунда — предложи Линк.

— Не, благодаря. Стига ми за днес. — Притеснявах се къде можеше да ме прехвърли, ако му дадох шанс за втори опит.

Болеше ме при всяко помръдване, така че ми бяха нужни няколко минути, докато се смъкна долу. Щом докоснах земята, Лена се метна на врата ми.

— Ти си добре!

Не исках да ѝ казвам, че ако ме стиснеше малко по-силно, определено нямаше да бъда добре. Вече усещах, че и малкото ми останала енергия се изцеждаше от мен.

— Така мисля.

— Ей, вие двамата сте по-тежки, отколкото изглеждате. А и пренасям хора за пръв път. Отпуснете се — продължаваше да се хили Линк. — Все пак спасих живота ви.

Вдигнах стиснатия си юмрук за поздрав.

— Така е, човече. Щяхме да сме мъртви, ако не беше ти.

Той удари юмрука си в моя.

— Е, това ме прави герой, нали?

— Супер, сега главата ти ще стане още по-голяма. Не че това е възможно.

Но той знаеше какво всъщност му казвах. *Благодаря ти, че спаси задника ми и момичето, което обичам.*

Лена го прегърна.

— Ти си моят герой!

— Даже жертвах Бричката — погледна ме Линк. — Много лошо ли беше?

— Много.

Той сви рамене.

— Е, няма нищо, което малко здраво тиксо не може да оправя.

— Хм, надявам се, че имаш повечко от него. Как въобще ни намери?

— Нали знаеш как казват, че животните усещат предварително торнадата, земетресенията и други подобни? Явно същото става и с инкубусите.

— Земетресението... — прошепна Лена. — Мислиш ли, че е стигнало до града?

— Вече го удари — каза Линк. — Главната улица се цепна точно по средата.

— Всички наред ли са? — Имах предвид Ама, баща ми и моите стогодишни лели.

— Не знам. Майка ми поведе купища хора към църквата и те се затвориха там. Говореше нещо за основите на сградата, за стомана в гредите и за някакво предаване, което била гледала по телевизията.

Ясно, мисис Линкълн щеше да спасява всички на улицата с образователни програми. Определено имаше талант да командва и организира хората.

— Когато си тръгнах — продължи той, — крещеше нещо за Апокалипсиса и седемте знака.

— Трябва да се доберем някак до вкъщи — казах аз. Не живеехме толкова близо до църквата, колкото Линк, и бях напълно уверен, че нашето „имение“ не бе строено с противоземетръсни основи.

— Няма начин. Пътят се разцепи точно зад мен веднага след като излязох на шосе номер 9. Трябва да минем през гробището.

Трудно ми бе да повярвам, че Линк сам предлага това — гробището, нощем, по средата на свръхестествено земетресение.

Лена ме докосна по рамото.

— Имам лошо предчувствие.

— Така ли! — усмихнах се тъжно аз. — Аз имам лошо предчувствие за всичко, откакто се върнах от оня свят и се превърнах в демон.

* * *

Когато минахме през портите на „Градината на вечния покой“, гробището на Гатлин, попаднахме на място, което бе всичко друго, но не и изпълнено с покой. Дори със светещите кръстове — една от местните особености, пак бе толкова тъмно, че не виждахме и на метър пред себе си. Скакалците бяха направо полудели и жужаха ужасно силно, сякаш бяхме разбутали гнездо на оси. Светкавица разсече мрака, разцепвайки небето на две така, както трусят бе разцепил земята.

Линк ни водеше, тъй като единствено той виждаше нещо.

— Знаеш ли, майка ми е права за едно. В Библията е казано, че накрая ще има земетресение.

Погледнах го, като че ли се бе смахнал напълно.

— И кога за последно четете Библията? В Неделното училище, когато бяхме на девет?

Той сви рамене.

— Просто казвам...

Лена прехапа долната си устна замислено.

— Линк може и да е прав. Ами ако не Ейбрахам е причинил това, а е резултат от разрушения Ред? Както жегата и буболечките, и пресъхналото езеро?

Знаех, че се чувства отговорна, но това не бе причинено от края на смъртните ни дни. Това си беше свръхестествен Апокалипсис.

— И е просто съвпадение, че Ейбрахам четеше за разтваряне на земята, за да излязат демоните оттам в същия момент?

Линк ме зяпна.

— Какво искаш да кажеш с това „да излязат демоните оттам“? Да излязат откъде?

Земята започна отново да се тресе. Линк млъкна и се заслуша. Сякаш се опитваше да определи откъде започваше земетресението или къде щеше да удари. Грохотът се превърна в скърцащ звук — сякаш стояхме на веранда, която се канеше да се строполи под краката ни. Звучеше като подземна гръмотевица.

— Още едно ли идва? — попитах аз. Не можех да реша дали е по-добре да останем на място, или да се впуснем да бягаме.

Линк се огледа наоколо.

— Мисля, че трябва...

Земята под нас се разтресе и асфалтът се пропука. Нямаше къде да избягаме, а и нямаше да имаме време да стигнем до никъде. Земята се разпадаше край мен, но аз не пропадах. Парченцата от шосето се издигаха и политаха към небето.

Трупаха се едно върху друго и оформяха нестабилен триъгълник. После спряха. Светещите кръстове започнаха да премигват.

— Кажи ми, че това не е какво си мисля — отстъпи назад Линк сред мъртвата суха трева, осеяна с изкуствени цветя и надгробни плочи.

Надгробните камъни сякаш се движеха. Може би приближаваше нов земен трус или нещо по-лошо.

— За какво говориш?

Първият камък излезе от пръстта, преди да има време да ми отговори. Беше още един трус — поне така си помислих в началото.

Но грешах.

Надгробните плочи не падаха. Бяха избутвани отдолу.

Камъни и пръст политаха във въздуха и се стоварваха отново на земята като пуснати от небето бомби. Последваха ги прогнили ковчези. Стогодишни дъбови и черни лакирани ковчези се търкаляха надолу по хълма, капациите им се отваряха и изсипваха навън изгнилите трупове вътре в тях. Миризмата бе толкова отвратителна, че Линк си запуши устата и носа.

— Итън! — изпищя Лена.

Стиснах я за ръката.

— Бягайте!

На Линк не беше нужно да му го казвам два пъти. Кости и дъски летяха във въздуха като шрапнели, но той поемаше ударите вместо нас като истински супергерой.

— Лена, какво става? — попитах задъхано аз, докато тичахме, без да пускам ръката ѝ.

— Мисля, че Ейбрахам е отворил някаква врата към Подземния свят.

Тя се препъна и аз я изправих отново на крака.

Стигнахме хълма, който водеше до най-старата част на гробището. Онзи, по който бях бутал количката на леля Мърси повече пъти, отколкото можех да преброя. Хълмът бе тъмен и с мъка избягвах огромните дупки, които почти не се виждаха в земята.

— Оттук! — извика към нас Линк, който вече бе стигнал до върха. Спря и аз си помислих, че ни изчаква. Но когато стигнахме до него, осъзнах, че се взираше към гробището.

Мавзолеите и гробовете избухваха, обсипвайки земята с големи каменни късове, кости и части от тела. Пластмасов фавн лежеше паднал в пръстта. Някой сякаш бе разкопал всеки гроб в гробището.

В далечния край на това, което някога бе добрата част от хълма, имаше труп. От етапа на разлагането му личеше, че е бил заровен наскоро. Тялото се взираше в нас, но нямаше очи. Очните му орбити бяха напълно празни. В него обаче имаше нещо и то движеше това, което бе останало от тялото — така, както Лилум ръководеше мисис Инглиш.

Линк протегна напред ръце, за да ни защити. Трупът наведе глава на една страна и се заслуша в нещо. После от празните му очи, от носа и устата излезе тъмна мъгла. Тялото се прекърши и падна на земята. Мъглата се изви като Бяс, после се понесе в небето и изчезна.

— Това Блудник ли беше? — попитах аз.

Линк отговори преди Лена.

— Не. Беше някакъв демон.

— Откъде знаеш? — прошепна тихо тя, сякаш се боеше да не събудим още мъртъвци.

Линк извърна глава.

— По същия начин, както кучето знае, когато види друго куче.

— На мен не ми приличаше на куче — опитах се да се пошегувам аз, за да го накарам да се почувства по-добре, но моментът май не бе подходящ.

Линк гледаше втренчено в лежащото на земята тяло, в което допреди миг се бе вселил демонът.

— Може би майка ми е права и това е Краят на дните. Може би ще има възможност най-накрая да използва мелничката си за жито, противогазовите маски и онази надуваема лодка.

— Лодка? Това ли стърчи до покрива в гаража ви?

Линк кимна.

— За случаите, когато се надигнат водите и настане поредният световен потоп, с който господ ще отмъсти на всички грешници.

Поклатих глава.

— Не господ. Ейбрахам Рейвънуд.

Земята най-после спря да се тресе, но дори не го забелязахме. Тримата треперехме толкова силно, че беше невъзможно да направим разликата.

17.XII

ПРЕМИНАВАНЕТО ОТВЪД

Шестнайсет тела лежаха в градската морга. Според Предвещаващата песен на майка ми трябваше да са осемнайсет. Не знаех защо земетресението бе спряло и армията от Бесове изчезна. Може би унищожаването на града вече не бе толкова привлекателно за тях, след като ние се бяхме махнали от него. А и всъщност градът си бе унищожен. Но ако бях научил нещо за Ейбрахам, то бе, че за всяко негово действие има основателна причина. Знаех и друго — че животът ми се бе превърнал в място, където рационалното вървеше ръка за ръка със свръхестественото, управлявано от някаква перверзна, странна математика, която не можеше да греши. Знаех без никакво съмнение, че трябваше да има още две тела. Ето колко силно вярвах в песните. Номер седемнайсет и осемнайсет. Това бяха числата, които се повтаряха постоянно в главата ми, докато шофирах към Здравния център.

Имах смътното и ужасяващо подозрение, че знаех кой е липсващият седемнайсети.

* * *

Резервният генератор се включваше и изключваше. Личеше по премигващите светлини в сградата. Боби Мърфи не бе на рецепцията. Всъщност никъде не се виждаше жив човек от персонала. Днешните катастрофални събития в „Градината на вечния покой“ нямаше да предизвикат голяма емоция сред обитателите на Центъра, място, където повечето хора не усещаха нищо, дори то да се стовареше върху тях с пълна сила. Шестнайсет. Чудех се дали имат шестнайсет маси в моргата. Бях доста сигурен, че нямат.

Пътешествието до моргата вероятно тук бе напълно редовно събитие. Имаше повече от една въртящи се врати между мъртвите и живите, през които човек минаваше, докато вървеше по тези коридори. Когато влизаш през вратите на Здравния център, вселената ти постепенно се свиваше, ставаше все по-малка и по-малка, докато целият ти свят не се превърнеше в един коридор, една сестра, една стая два на три метра с прасковени стени.

Когато се озовеш тук, вътре, вече не ти пука много какво се случва там, навън. Това място бе като пространство между световите. Особено за мен, защото всеки път щом хванех ръката на леля Пру, наистина се озовавах в друг свят.

Нищо не изглеждаше реално, което беше иронично, защото отвъд тези стени събитията бяха по-реални от всякога. И ако не измислех какво да правя с някои от тях — като това как да се справя с могъщата Лилум от демонския свят и с неплатения кръвен дълг, който разрушаваше Гатлин и няколко малко по-големи свята извън него — скоро нямаше да има никакви прасковени стени, които да наричаме свой „дом“.

Тръгнах по мрачния коридор към стаята на леля Пру. Аварийните лампи светнаха за миг и видях фигура в болнична нощница, стояща в края на коридора, влачеща цялата метална подпора на системата си в ръка. После светлините изгаснаха и не виждах нищо. Ново светване, но този път пред мен нямаше никого.

Само че можех да се закълна, че това беше леля ми.

— Лельо Пру?!

Настана отново мрак. Чувствах се наистина сам — и то не от онази, спокойната самота, която човек понякога изпитва. Усещах как някой се движи в мрака. Светлина.

— Какво, по дя... — стреснах се аз и подскочих.

Леля Пру стоеше пред мен, лицето ѝ бе на сантиметри от моето. Виждах всяка бръчка, всеки белег от всяка сълза и всеки път като карта на чародейските тунели. Тя ме подкани с пръст, сякаш искаше да я последвам някъде. После го допря до устните си.

— Шшш...

Лампите отново угаснаха и нея я нямаше.

Затичах се, препъвайки се в мрака, докато стигнах до стаята на леля Пру. Бутнах вратата, но тя не се отвори.

— Леа, аз съм!

Вратата се отвори и пред мен застана Леа, вдигнала пръст към устните си в почти същия жест, който преди секунди бе направила леля ми. Обърках се.

— Шшш... — каза тя, докато затваряше вратата зад мен. — Време е.

Ама и майката на Макон, Арелия, седяха до леглото. Тя явно бе дошла в града специално заради леля Пру. Очите им бяха затворени и се държаха за ръце над тялото на леля ми. На пода до леглото забелязах блещукането и потръпването на хиляди малки плитчици и мъниста.

— Лельо Туайла? Ти ли си? — попитах аз. Видях проблясваща за секунда усмивка.

Ама ми изшътка.

Усетих и как съсухрената ръка на леля Пру се вкопчва в моята и ме потупва успокоително.

Шшш...

Надуших, че нещо гори — шепа треви димяха в цветна керамична купа на перваза на прозореца. Леглото бе покрито с любимата завивка на леля Пру, онази с пришитите на нея малки топчета, а не с болничните чаршафи. Възглавницата ѝ с калъфката на цветя беше под главата ѝ. Харлон Джеймс IV се беше сгушил в краката ѝ.

Имаше нещо различно в леля Пру. Към тялото ѝ нямаше прикрепени тръбички, лепенки или жици, свързани с монитор. Беше с плетените си пантофи и с най-хубавия си халат — онзи с розовите цветя и със седефените копчета. Сякаш се канеше да направи редовната си обиколка по улицата на Сестрите и да изкоментира кой от съседите се нуждае от нова боя на оградата.

Оказах се прав. Тя беше номер седемнайсет.

Избутах Ама и Арелия и хванах ръката ѝ. Ама отвори едно око и ме стрелна с поглед.

— Дръж встрани ръцете си, Итън Уейт. Няма нужда да отиваш там, където е тръгнала тя.

Този път щях да ѝ се опълча.

— Тя е моя леля, Ама. Искам да се сбогувам с нея.

Арелия поклати глава, без да отваря очи.

— Нямаме време за това. — Гласът ѝ заглъхваше, като че ли потъваше в някаква далечна стая.

— Леля Пру дойде при мен. Мисля, че иска да ми каже нещо.

Ама отвори и двете си очи и ме погледна.

— Има свят на живите и има свят на неживите. Тя живя добър живот и е готова. Точно сега имам достатъчно проблеми, за да опазя хората, които обичам, в света на живите. Така че, ако нямаш нищо против... — изсумтя, сякаш слагаше вечерята, а аз закъснях да седна на масата.

Погледнах я така, както никога преди. Погледът ми казваше:

Всъщност имам нещо против.

Тя въздъхна и ме хвана за ръката. С другата стиснах крехката длан на леля Пру. Затворих очи и зачаках.

— Лельо Пру?

Нищо не се случи.

Лельо Пру.

Отворих очи.

— Какво не е наред? — прошепнах аз.

— Не мога да кажа. Целият този хаос и тези демони, вдигащи толкова врява, сигурно са я уплашили.

— Всички тези тела — допълни тихичко Арелия.

Ама кимна.

— Прекалено много хора се преместиха в отвъдното тази нощ.

— Но още не е свършило. Трябва да са осемнайсет. Така каза песента.

Ама ме погледна със сгърчено от мъка лице.

— Може би песента е сгрешила. Дори картите и Великите бъркат понякога. Може би не всичко се търкаля надолу по хълма толкова бързо, колкото си мислиш.

— Това са песните на мама и тя каза „осемнайсет“. Никога не е бъркала и ти го знаеш.

Знам го, Итън Уейт. Не беше нужно да го казва. Виждах го в очите ѝ, в начина по който бе стисната челюстта ѝ и лицето ѝ бе изопнато.

Протегнах отново ръката си.

— Моля те.

Ама погледна през рамо.

— Леа, Арелия, Туайла, помогнете ни малко.

Хванахме се за ръце в кръг — смъртни и чародейци. Аз, загубеният Водач. Леа, светлата Сукуба. Ама, гадателката, която се луташе в мрака. Арелия, ясновидката, която виждаше повече, отколкото искаше. И Туайла, която някога бе призовавала духовете на мъртвите, гадателката в отвъдния свят. Трябваше ни светлина, за да покаже на леля Пру пътя към дома.

Всички те вече бяха част от моето семейство.

Ето ни, държахме се за ръце в болничната стая и се сбогувахме с човек, който в много отношения вече отдавна си бе отишъл.

Ама кимна към Туайла.

— Ще ни окажеш ли честта?

След секунди стаята изчезна сред сенките, а светлината избледня. Усещах порива на вятъра, въпреки че бяхме вътре.

Или поне така си мислех.

Мракът стана по-плътен и в един момент се озовахме в огромна стая, с лице към кръгла врата. Разпознах я веднага — вратата в задната част на „Изгнание“, клуба в Тунелите. Този път обаче помещението бе празно. Бях сам.

Поставих и двете си ръце на вратата, докосвайки сребристата кръгла дръжка във формата на колело, която я отваряше. Натиснах с цялата си сила, но не успях да я накарам да се завърти.

— Трябва да вкараш малко повече мускули в туй, Итън.

Обърнах се и леля Пру стоеше зад мен, с плетените си пантофи и домашната си роба, подпряна на подвижната си метална болнична система. Тя дори не бе прикрепена към тялото ѝ.

— Лельо Пру! — метнах се на врата ѝ аз и я прегърнах, усещайки костите ѝ под тънката ѝ кожа. — Не си отивай.

— О, стига си дрънкар. Същият досадник кат Ама си. Всяка нощ идва таз седмица и ме уговаря да остана. Все слага под възглавницата ми някакви неща, които вонят кат старите памперси на Харлон Джеймс — сбърчи тя нос. — Достатъчно се застоях на туй място. Вече дори не пускат моите филми по телевизията.

— Не можеш ли да останеш? Има толкова много места из Тунелите, които трябва да се маркират. А и не мисля, че леля Мърси и леля Грейс ще се оправят без теб.

— Затуй исках да говоря с теб. Важно е, така че внимавай. Слушаш ли ме?

— Слушам те.

Знаех, че искаше да ми каже нещо важно, нещо, което никой от другите нямаше да разбере.

Леля Пру се наведе и ми прошепна.

— Трябва да ги спреш.

— Да спра кого? — попитах аз, а космите на врата ми настръхнаха.

Още шепнене.

— Знам точно какво съ опитват да направят, затуй поканих половината град на моето парти.

Нейното „парти“.

— Имаш предвид погребението ти?

Тя кимна.

— Планирам го, откакто станах на петдесет и две. Искам да стане точно тъй, както съм наредила. С китайски порцелан и ленени салфетки, с голяма купа с пунш и Сиси Хъникът да пее „Изумителна благодат“^[1]. Оставих списък с подробностите в чекмеджето на нощната ми масичка, ако е оцеляла от торнадото.

Не можех да повярвам, че това е причината да ме доведе тук. Но все пак тя си беше такава, леля Пру.

— Разбрах, лельо.

— Списъкът с гости е много важен, Итън.

— Ясно. Искаш да си сигурна, че всички правилни хора ще бъдат там.

Тя ме погледна, сякаш съм идиот.

— Не. Искам да съм сигурна, че погрешните няма да дойдат. Искам да знам, че *определени* хора няма да се домъкнат на мойто тържество. Туй не е коледен купон в пожарната.

Говореше сериозно, но в очите ѝ видях палава искра, сякаш всеки момент щеше да запее — абсолютно фалшиво и в типично свой оперен стил — любимия си химн „Да се облегнеш под вечните мишци“^[2].

— Искам да затръшнеш вратата, преди Юнис Хъникът да вкара и единия си крак в църквата. Не ме интересува дали Сиси ще пее, нито

че таз Юнис твърди, че Всемогъщият е сложил ръка на рамото ѝ. Тя няма да получи нито чаша от моя пунш.

Прегърнах я толкова силно, че я повдигнах във въздуха.

— Ще ми липсваш, леля Пру.

— Разбира се, че шъ ти липсвам. Но времето ми е дошло и имам работа да върша, да се срещна със съпрузите си. Да не споменавам и няколкото Харлон Джеймсовци. Сега, имаш ли нещо против да отвориш вратата пред една стара дама? Не съ чувствам много добре днес.

— Тази ли? — Докоснах металната врата пред нас.

— Същата — кимна леля Пру и се пусна от дръжката на системата си.

— Накъде води?

Тя сви рамене.

— Не мога да ти кажа. Само знам, че оттук трябва да мина.

— Ами ако не трябва да се отваря?

— Итън, да не ми казваш, че те е страх да отвориш таз глупава малка врата? Завърти туй проклето колело най-накрая!

Сложих ръце на кръглата дръжка и напънах с цялата си сила. Тя не помръдна.

— Шъ накараш една стара жена да прави всичко сама? — изпуктя леля Пру и ме избута настрани. После се протегна с треперещата си ръка към вратата.

Тя се отвори веднага и ослепителна светлина и вятър, и пръски вода заляха стаята. Зърнах отражението на синя водна повърхност. Протегнах ръка към леля Пру и тя я пое. Помогнах ѝ да премине през прага. За секунда останахме така, на срещуположните страни на вратата.

Тя погледна през рамо в синевата зад себе си.

— Изглежда, че това е пътят ми. Ще ми покажеш ли накъде да вървя, както ми обеща?

Замръзнах на място.

— Обещал съм да ти покажа пътя ли?

Тя кимна.

— Разбира се. Ти ми каза за Последната врата. Откъде иначе шъ зная за нея?

— Не знам нищо за Последната врата, леля Пру. Никога не съм минавал през нея.

— Естествено, че си минавал. Стоиш отвъд нея и в този момент.

Погледнах и ето ме, другото ми аз. Мъглив и сив, трептящ като сянка.

Това бях аз от старата видеокамера. Аз от сънищата ми.

Моята Счупена душа.

Той се отправи към кръглата врата. Леля Пру махна с ръка към него.

— Шъ ме водиш ли до онзи фар?

В мига, в който го каза, видях пътеката от камъни, водеща до зелен хълм, на който се издигаше бял каменен фар.

Квадратен и стар, изграден от обикновени, поставени един върху друг блокове, а на върха им, високо в чистата синева на небето се издигаше бяла кула. Ширналата се отвъд вода беше дори още по-синя. Тревата, която се движеше в ритъма на вятъра, бе зелена и жива и ме накара да копнея за нещо, което никога не бях виждал.

Но предполагам, че го бях виждал, защото ето ме, вървах по каменната пътека.

Стомахът ми се преобърна и внезапно някой изви ръката зад гърба ми, като че ли Линк упражняваше хватките си върху мен.

Глас — най-гръмкият глас във вселената, от най-силния човек, когото познавах, прогърмя в ушите ми.

— Върви напред, Прудънс. Нямах нужда от помощта на Итън. Туайла ще бъде с теб и всичко ще бъде наред, когато стигнеш до фара.

Ама кимна с усмивка и внезапно Туайла се появи до леля Пру — не онази Туайла, създадена от светлината, а истинската, изглеждаща по същия начин както в нощта, в която бе умряла. Леля Пру ме погледна и ми даде въздушна целувка, после хвана ръката на Туайла и се обърна към фара.

Опитах се да видя дали другата половина на душата ми беше още там, но кръглата врата се затръшна толкова рязко, че звукът отекна из целия клуб зад мен.

Леа завъртя колелото ѝ с двете си ръце, напъвайки с всички сили. Опитах се да ѝ помогна, но тя ме отблъсна. Арелия също бе тук, мърморейки си нещо, което не разбирах. Ама продължаваше да ме

държи и хватката ѝ бе толкова здрава, че ако бяхме на състезание по борба, тя щеше да спечели със сигурност.

Арелия отвори очи.

— Сега. Трябва да е сега.

Настана мрак.

* * *

Отворих очи и всички стояхме около безжизненото тяло на леля Пру. Беше си отишла, но ние вече го знаехме. Преди да кажа каквото и да било, Ама ме избута от стаята и ме поведе надолу по коридора.

— Ти... — започна тя, но едва говореше, а костеливият ѝ пръст трепереше, насочен към мен.

Пет минути по-късно бяхме в колата ми и тя пусна ръката ми само докато ни докарах до вкъщи. Половината пътища в града бяха затворени заради земетресението.

Взирах се във въртящия се волан пред мен и мислех за дръжката — колело на кръглата врата.

— Какво беше това? Последната врата?

Ама се обърна и ме зашлеви през лицето. Никога не ми бе посягала, през целия ми живот. Никога.

— Да не си посмял да ме уплашиш отново така!

[1] „Изумителна благодат“ („Amazing Grace“) — евангелистки химн, най-популярният от т.нар. „Химни от Олни“. Написан е от свещеника и композитор Джон Нютън (1725–1807) и неговия приятел — поетът Уилям Купър (1731–1800). — Б.пр. ↑

[2] „Да се облегнеш под вечните мишци“ („Leaning on the Everlasting Arms“) — евангелистки химн, създаден през 1887 г. по музика на Антъни Шоуолтър и текст на Елиша Хофман. Цитатът е от Библията, Второзаконие, 33:27. — Б.пр. ↑

19.XII

ВРЕМЕ ЗА СКРЪБ

Кремавият лист бе плътен и нагънат осем пъти, завързан с лилава копринена панделка. Намерих го в най-долното чекмедже в тоалетната масичка, точно както бе казала леля Пру. Прочетох го на глас на Сестрите, които се впуснаха в пререкания с Телма за него, докато Ама не ги спря.

— Щом Прудънс Джейн е искала да използваме скъпия китайски порцеланов сервиз, ще го използваме. Няма смисъл да се спори с мъртвите — каза тя и скръсти ръце на гърдите си.

Леля Пру бе починала преди два дни. Стори ми се неправилно да я наричаме „мъртва“.

— Сега остава да ми кажеш, че не иска и погребални картофи^[1] — каза леля Мърси и размахва възмутено носната си кърпичка.

Проверих в листа.

— Иска. Но не желае да ги приготвя Джанин Мейбъри. И не иска отгоре им да има натрошен чипс.

Леля Мърси кимна с глава важно, сякаш четях „Декларацията за независимост“.

— Право си е. Джанин казва, че така стават по-вкусни, но Прудънс Джейн винаги е твърдяла, че го правят само за да им излиза по-евтино.

Брадичката ѝ потрепери. Леля Мърси бе развалина. Откакто чу за смъртта на леля Пру, само размахваше кърпичката си и се бършеше с нея. Леля Грейс обаче се бе разшетала. Пишеше съболезнователни картички, за да уведоми всички колко им е мъчно на нея и на сестра ѝ за смъртта на леля Пру, въпреки че Телма се опита да ѝ обясни, че обикновено се прави обратното — другите хора се предполагаше да им изпращат такива картички на тях. Леля Грейс я бе погледнала, сякаш Телма се бе побъркала.

— И защо шъ ми ги пращат на мен? Това са мои картички. Прудънс бе моя сестра.

Телма поклати глава, но не каза нищо повече.

Когато възникнеше спор за нещо, ме караха да чета писмото отново. А то бе толкова ексцентрично и особено, колкото бе и самата леля Пру.

„Скъпи момичета“, започваше писмото. За тях си те не бяха Сестрите, а винаги „момичетата“.

„Скъпи момичета, ако четете това, значи съм поела по пътя към вечния покой. Макар че шъ бъда заета да се появя подobaващо при своя Създател, искам да съм сигурна, че прощалното ми тържество ще протече според моите изисквания. И не си мислете, че няма да скоча от гроба си и да се изтърся директно в църквата, ако Юнис Хъникът стъпи дори с един крак вътре.“

Само леля Пру можеше да сложи фейсконтрол за присъстващите на погребението ѝ.

Писмото продължаваше в този дух. Освен изискването всичките Харлон Джеймсовци да присъстват заедно с Лусил, както и малко скандалният подбор на аранжимента на „Изумителна благодат“ и погрешната версия на „Остани с мен“^[2], най-голямата изненада бе хвалебственото слово.

Искаше Ама да го изнесе.

— Това е абсурдно — изсумтя тя.

— Това е поискала леля Пру. Виж! — Посочих ѝ листа.

Ама не го погледна.

— Значи и тя е глупачка, като всички вас.

Потупах я по гърба.

— Няма смисъл да се спори с мъртвите. — Тя ме изгледа сърдито и аз свих рамене. — Поне не ти се налага да си наемаш смокинг.

Баща ми също се предаде и се надигна от стола си.

— Ами, аз по-добре да започна да търся шотландските гайдари.

В крайна сметка шотландските гайдари ни бяха подарък от Макон. След като чу молбата на леля Пру, той настоя да ги доведе лично от клуб „Хайландс Елк“, Колумбия, столицата на щата. Поне така каза, но доколкото познавах него и системата на Тунелите, бях убеден, че са дошли директно от Шотландия същата сутрин. Те изпълняваха толкова красиво „Изумителна благодат“, че когато хората започнаха да пристигат, никой не искаше да влезе в църквата. Огромна тълпа се струпа на предната алея и по тротоарите и останаха да слушат, докато преподобният не излезе и не ги прикани да заемат местата си.

Останах близо до входа, загледан в множеството. Катафалка — истинска, не като тази на Лена и Макон, спря пред църквата. Леля Пру беше погребана в Съмървил и щеше да остане там, докато „Градината на вечния покой“ не бъдеше възстановена и отново отворена. Сестрите наричаха съмървилското гробище „Новото гробище“, защото съществуваше само от седемдесет години.

Видът на катафалката ми припомни за първия път, когато видях Лена — на път за училище, предишната година. Спомних си как си бях помислил, че е знамение, може би дори за нещо ужасно.

Така ли се оказа?

Като погледнех назад към всичко, което се случи, всичко, което ме бе довело от онази катафалка до тази, все още не можех да кажа със сигурност.

Не заради Лена. Тя винаги щеше да бъде най-хубавото нещо, което някога ми се бе случвало. А защото всичко се бе променило.

И двамата се бяхме променили. Осъзнавах го.

Но Гатлин също се бе променил и това вече ми беше трудно да го разбера.

И така, стоях на входа на църквата и наблюдавах какво се случва.

Оставях го да се случва, защото няхах избор. До Осемнайсетата луна имаше два дни. Ако с Лена не откриехме какво точно иска Лилум — кого всъщност иска, нямаше как да предвидим колко неща още щяха да се променят. Може би тази катафалка също бе знамение за това, което предстоеше.

Бяхме прекарвали часове в архива, но не открихме нищо. И все пак знаех, че след края на погребението пак щяхме да отидем там. Нищо друго не ни оставаше, освен да опитваме отново и отново. Дори да изглеждаше безнадеждно.

Не можеш да се бориш със съдбата.

Това ли ми беше казала майка ми?

— Не виждам каретата си с коне. Бели коне, така бях уточнила в писмото си.

Бих познал този глас навсякъде и винаги.

Леля Пру стоеше до мен. Без да блещука, без да сияе. Съвсем обикновена, каквато си беше. Ако не носеше дрехите, с които бе умряла, щях да я взема за някого от гостите на погребението ѝ.

— Ами... имяхме проблем с това. Не успяхме да намерим.

Тя не ми обърна внимание.

— Мисля, че бях ясна и за това, че искам Сиси Хъникът да пее „Изумителна благодат“, както пъ на службата за Шарлийн Уоткинс. А не я виждам тук. Ама тези приятелчета наистина влагат сърце в изпълнението си, трябва да им се признае.

— Сиси Хъникът каза, че ако искаме да пее, трябва да поканим и Юнис.

Това обяснение задоволи леля Пру. Обърнахме се пак към гайдарите.

— Мисля, че това е единственият химн, който знаят. И не съм много убеден, че са южняци.

Тя се усмихна.

— Разбира се, че не са.

Музиката се носеше над тълпата, сближаваше хората. Личеше си, че леля Пру е доволна, независимо какво казваше.

— Хубава тълпа се е сбрала. Доста хора са надошли. Повече, отколкото съм виждала от години. Повече, отколкото имаше на погребенията на всичките ми съпрузи, събрани заедно. — Погледна към мен. — Не мислиш ли тъй, Итън?

Усмигнах се.

— Да, госпожо. Хубава тълпа — отвърнах и разхлабих яката на ризата си. Беше почти четирийсет градуса и имаш чувството, че скоро ще припадна.

— Сега, моля те, облечи си сако — виж колко хубаво ти стои смокингът, и покажи малко уважение към починалите, момко.

* * *

Ама и баща ми стигнаха до компромис относно хвалебственото слово. Ама нямаше да го произнесе, но щеше да прочете стихотворение. Когато ни каза какво смята да чете, никой не обърна особено внимание. Само дето се оказа, че две от точките в списъка на леля Пру се засичаха по едно и също време. Защото тя избра да прочете химна „Остани с мен“.

*„Остани с мен; здрач спуска се над нашите души
и мракът е все по-дълбок, Господи, затуй с мен
остани.*

*Подкрепа и утеха нийде не намирам в този ден,
но на безпомощните ти помощ дай и остани със
мен.*

*Към залеза си краткият ни път се приближава,
и радостта дарена ни отслабва, славата ни
отминава.*

*Промяна и упадък във всичко, виждам, си личи.
О, ти, който си единствен същият, с мен остани.“*

Думите ме поразиха като куршуми. Мракът ставаше все по-дълбок, и макар да не знаех каква беше ролята на здрача тук, беше ясно, че се спуска все по-бързо. Не само утеха не намирах никъде и не само радостта и житейската слава отминаваха.

Ама бе права. Както и човекът, написал този химн преди стотина години.

Промяна и упадък бяха единственото, което виждах край себе си.

Не знаех дали тук имаше нещо или някой, който да не се променяше, но ако имаше, щях да го помоля за много повече, отколкото само да остане с мен.

Исках да ме спаси.

Ама прочете химна и сгъна листа обратно в джоба си. В църквата бе толкова тихо, че карфица да паднеше, щеше да се чуе. Тя остана на подиума, неподвижно, потомка и точно копие на гордата Сула пророчицата. И тогава внезапно си дадох сметка какво бе направила тя.

Това не беше стихотворение, не по начина, по който го прочете. Вече не беше и химн.

Бе пророчество.

[1] Погребални картофи — традиционно американско ястие, което произлиза от мормонската традиция в щата Юта. Често се поднася на помените след погребение, откъдето идва и името му. Освен картофи, има и много други съставки — лук, сметана, сирене, натрошен чипс или корнфлейке и др. — Б.пр. ↑

[2] „Остани с мен“ („Abide with Me“) — християнски химн, написан от Хенри Франсис Лит през 1847 г. Изключително популярен в англоезичния свят, особено като погребален химн. — Б.пр. ↑

20.XII

ХИБРИД

Стоях на върха на бялата водна кула, с гръб към слънцето. Безглавата ми сянка падаше върху затопления боядисан метал и изчезваше зад ръба право в небето.

АЗ ЧАКАМ.

Ето го. Другата ми половина. Сънят ми се повтаряше като филм, който бях гледал безброй пъти, и вече започвах да се прекъсвам сам, да пренареждам сцените и да ги пускам забързани...

Силен удар.

Изкарване на въздуха.

Тежест в гърдите.

Пропадане...

* * *

— Итън!

Превъртях се в леглото и се озовах на пода в стаята си.

— Нищо чудно, че в стаята ти постоянно се появяват инкубуси. Спиш като мъртвец.

Джон Брийд се беше надвесил над мен. От мястото, където лежах, ми изглеждаше поне три метра висок. Освен това имаше вид на някого, който щеше да ме срита по задника с лекота, много по-качествено, отколкото аз се сритвах сам в съня си.

Това беше странна мисъл. Но изречението, което чух, беше още по-странно.

— Нуждая се от помощта ти.

* * *

Джон седеше на стола пред бюрото ми, който вече бях решил да наричам „инкубуския стол“.

— Искате ли да измислите някакъв начин да спите, защото това взе да ми писва — казах аз, докато намъквах старата си тениска с „Харли Дейвидсън“ през главата си. Кое то беше доста иронично, имайки предвид, че седях срещу Джон.

— Да, ама май няма такава възможност — отвърна той, вперил поглед в синия ми таван.

— Тогава поне да осъзнаете, че останалите се нуждаем от...

Джон ме прекъсна.

— Аз съм.

— Какво?

— Лив ми разказа всичко. Единият, който е двама — аз съм.

— Сигурен ли си? — Все още не бях убеден, че можехме да му вярваме.

— Аха. Разбрах го днес, на погребението на леля ти.

Погледнах към часовника. Би трябвало да каже „вчера“, а аз би трябвало да спя в този момент.

— И как го разбра?

Той стана и закрачи нервно из стаята.

— Винаги съм знаел, че съм аз. Роден съм, за да бъда две неща. Но на погребението разбрах, че това е нещо, което трябва да направя. Почувствах го, докато гадателката говореше.

— Ама?

Знаех, че погребението на леля Пру бе много емоционално за семейството ми, за целия град всъщност, но не очаквах да е въздействало така и на Джон. Той не беше част нито от нас, нито от града ни.

— Какво искаш да кажеш с това, че винаги си знаел?

— Утре е рожденият ми ден, нали? Моята Осемнайсета луна.

Не звучеше особено щастливо и не го винях. Като се имаше предвид, че рожденият му ден щеше да причини края на света и на всичко...

— Сигурен ли си в това, което казваш? — повторих аз.

Той кимна.

— Трябва да извърша размяната, както каза Царицата на демоните. Моят жалък прецакан живот на експеримент срещу новия

Ред. Почти се чувствам зле за вселената. Сделката не е лоша за нашата страна. Само дето няма да съм тук, за да го видя.

— Но Лив ще бъде — казах аз.

— Лив ще бъде. — Джон се отпусна на стола и се хвана за главата.

— По дяволите.

Той ме погледна.

— По дяволите? Това ли успя да измислиш? Все пак се отказвам от живота си.

Не можех да си представя какво минава през главата му. Какво можеше да накара тип като него да умре. Почти. Знаех какво е да жертваш себе си за момичето, което обичаш. Бях готов да направя същото на Голямата бариера, когато се сблъскахме с Ейбрахам и Хънтинг. И на Хъни Хил, когато се изправихме срещу огъня и Сарафина. Бях готов да умра за Лена още хиляда пъти.

— Лив няма да е щастлива.

— Не. Не е — съгласи се той. — Но ме разбира.

— Мисля, че тези неща са доста трудни за разбиране. От доста време се опитвам, но на мен не ми се получава.

— Знаеш ли какъв е проблемът ти, смъртни приятелю?

— Краят на света?

Джон поклати глава.

— Мислиш прекалено много.

— Така ли? — почти се разсмях.

— Повярвай ми. Понякога просто трябва да се довериш на инстинктите си.

— И какво иска от мен твоят инстинкт? — казах го бавно, без да поглеждам към него.

— Не знаех точно, докато не дойдох тук — отвърна Джон, после пристъпи до мен и ме сграбчи за ръката. — Мястото, което сънуваш. Бялата водна кула. Там трябва да отида.

Преди да успея да му кажа мнението си за това, че се бе ровичкал из сънищата ми, по напълно инкубски начин, той направи номера си и ме пренесе в пространството.

Не виждах Джон. Не виждах нищо освен мрак и сребристи ивици светлина. Когато направих крачка напред през нея, чух раздиращия звук отново и видях лицето ѝ.

Лив ни чакаше на върха на водната кула. Впусна се бясна към нас. Но не гледаше към мен.

— Да не полудя напълно? Нима смяташе, че няма да разбере какво си намислил? Откъде идваш? — разплака се тя.

Джон пристъпи пред мен.

— Откъде знаеш, че ще бъда тук?

Тя размаха лист хартия пред него.

— Остави ми бележка.

— Оставил си й бележка? — попитах аз.

— Просто й казвах „сбогом“ и някои други неща. Не съм написал къде ще ходя.

Поклатих глава.

— Това е Лив. Не ти ли хрумна, че ще се досети?

Тя повдигна китката си. Стрелките на селенометъра й направо бяха полудели.

— Единият, който е двама? Нима мислеше, че не съм разбрала от самото начало, че си ти? Ако не ми беше написал, никога нямаше да ти го кажа, но...

— Лив.

— От месеци се опитвам да намеря начин да реша проблема, без да те засегне — каза тихо тя и затвори очи.

Той протегна ръка към нея.

— Аз се опитвам да го реша, без да засегна теб.

— Не е нужно да го правиш — поклати Лив глава и Джон я придърпа към гърдите си и я целуна по челото.

— Напротив. Нужно е. Поне веднъж в живота си искам да постъпя правилно.

Сините очи на Лив бяха зачервени от плач.

— Не искам да отиваш. Ние само... Аз никога нямах шанса... Ние никога нямахме шанс...

Той постави пръст на устните й.

— Шшш... Имахме. Аз имах. — Погледна встрани, в нощта, но все още говореше на нея. — Обичам те, Оливия. Това бе моят шанс.

Тя не отговори, само сълзите й потекоха по лицето й.

Джон пристъпи към мен и ме дръпна за ръката.

— Грижи се за нея вместо мен, става ли?

Кимнах.

Той се наведе по-близо.

— Ако я нараниш, ако я докоснеш, ако позволиш някой да разбие сърцето ѝ, ще те намеря и ще те убия. И после ще продължа да ти причинявам болка и в отвъдния свят. Разбра ли ме?

Разбирах го по-добре, отколкото той предполагаше.

Джон ме пусна и съблече якето си. Подаде го на Лив.

— Запази го. За да ме помниш. Има и още нещо — каза той и бръкна в един от джобовете. — Не помня майка си, но Ейбрахам ми е казвал, че това е било нейно. Искам да го вземеш.

Беше златна гривна с надпис на наядски или друг чародейски език, който само Лив би успяла да разчете. Краката ѝ се подкосиха и тя започна да хлипа.

Джон я прегърна толкова силно, че върховете на обувките ѝ едва докосваха земята.

— Радвам се, че срещнах някого, на когото да искам да я дам.

— И аз... — отвърна едва чуто тя.

Той я целуна отново и отстъпи назад.

Кимна ми.

И се метна през ръба на кулата.

И тогава чух гласа ѝ, отекващ в мрака. Лилум.

Балансът не е платен.

Само Избраника може да извърши това жертвоприношение.

20.XII

ПОГРЕШНИЯТ

Когато отворих очи, бях отново в стаята си. Втренчих се в синия таван и се опитах да се сетя как се бях озовал тук. Бяхме се пренесли, но не с Джон. В това бях сигурен, защото той лежеше в безсъзнание на пода ми.

Трябва да е бил някой друг. Някой по-могъщ от инкубус. Някой, който знаеше за Осемнайсетата луна.

Някой, който явно знаеше всичко — включително единственото, за което вече започвах да се досещам.

Лив разтърсваше Джон, все още хлипайки.

— Събуди се, Джон. Моля те, събуди се!

Той отвори очи и за секунда изглеждаше напълно объркан.

— Какво, по дяволите...

Тя се метна на врата му.

— Няма никакви дяволи, никакъв ад, никакъв рай!

— Къде съм? — попита той, все още дезориентиран.

— В стаята ми — обясних аз, надигнах се и се облегнах на стената.

— Как се озовах тук?

— Не питай.

Не исках да обяснявам, че Лилум ни бе пренесла по някакъв начин всички.

Повече се притеснявах в момента за друго.

Избраника не беше Джон Брийд.

Трябваше да говоря с един човек.

21.XII

ИСТИНАТА

Потропах на вратата и зачаках сред бледия жълт кръг от светлината на лампата на верандата. Гледах вратата, пристъпвайки неловко от крак на крак, с ръце, пъхнати в джобовете. Искаше ми се да не бях тук. Искаше ми сърцето ми да не препускаше толкова силно.

Щеше да помисли, че съм полудял.

И защо не? Аз самият вече си го мислех.

Първо видях халата, после пухкавите чехли и стъкленото око.

— Итън? Какво правиш тук? С Мичъл ли си? — мисис Инглиш надникна зад мен, потупвайки пластмасовите ролки в косата си, сякаш имаше начин да ги направи да изглеждат по-привлекателни.

— Не, госпожо.

Тя изглеждаше разочарована и веднага превключи на училищния си тон.

— Имаш ли представа колко късно е?

Беше едва девет.

— Може ли да вляза за минутка? Наистина трябва да говоря с вас.

Е, не точно с вас.

— Сега ли?

— Само за минута. Става дума за... процеса.

Процесът на саможертвата, за вземането на решения...

Но това не можех да ѝ го кажа веднага.

Това привлече вниманието ѝ, защото си помисли, че говоря за пиесата, както си знаех, че ще стане.

Последвах я в дневната ѝ за втори път, но тя не помнеше, че това се е случвало. Колекцията от керамични фигурки на лавицата над камината бе подредена идеално, сякаш тук не се бе случвало нищо драматично. Единственият издайнически знак бе, че растението паяк

бе изчезнало. Предполагам, че някои неща се счупват толкова зле, че не могат да бъдат поправени.

— Заповядай, Итън, седни.

Автоматично седнах в стола с цветната тапицерия и после скочих като опарен, защото в малката стая нямаше друго място за сядане. Никой истински син на Гатлин не би могъл да седи, докато дамата стои права.

— Добре съм си така, вие седнете, госпожо.

Мисис Инглиш намести очилата си, докато сядаше на стола.

— Хм, трябва да призная, че това ми се случва за пръв път.

Не и за мен. Но нека си остане така.

— Итън? За какво точно искаше да говорим?

Закашлях се леко, за да прочистя гърлото си.

— Може да ви се стори малко странно...

— Слушам те.

Не мисли за това. Кажете думите. Тя ще те чуе някак си.

— Там е работата. Не искам да говоря с вас. Искам да говоря със... знаете. Само дето не знаете. С другото ви аз.

— Моля?

— Лилум, госпожо.

— Произнася се Лилиан, но не мисля, че е подходящо да ме наричаш по първо име. — Млъкна и се поколеба за миг. — Може би те притеснява приятелството ми с баща ти...

Нямах време за това.

— Царицата на демоните? Тук ли е?

— Какво?

Не спирай.

— Колелото на съдбата? Безкрайната река? Чуваш ли ме?

Мисис Инглиш се изправи. Лицето ѝ бе пламнало и никога не я бях виждал толкова ядосана.

— Да не си надрусан? Това някакъв идиотски номер ли е?

Огледах се отчаяно из стаята. Очите ми се спряха на фигурките на лавицата и отидох до тях. Луната бе от камък, светла и кръгла, с полумесец, издълбан върху нея.

— Трябва да поговорим за луната.

— Ще се обадя на баща ти.

Не спирай.

— Осемнайсетата луна. Нищо ли не ви говори?

С периферното си зрение видях как посяга към слушалката на телефона.

Аз посегнах към луната.

Стаята се изпълни със светлина. Мисис Инглиш замръзна на място, пространството започна да се разпада край нея...

Намирах се пред *Temporis Porta*, но вратите бяха широко отворени. От другата страна имаше тунел с грубо измазани с хоросан стени. Пристъпих напред.

Тунелът бе малък, таванът бе толкова нисък, че трябваше да се привеждам, докато ходех. По стената имаше тънки линии, които изглеждаха така, сякаш някой ги бе използвал, за да отброява нещо. Вървах около километър, когато видях прогнило дървено стълбище. Осем стъпала.

Най-отгоре имаше дървен капак с желязна халка за отваряне. Изкачих се предпазливо по стъпалата, надявайки се, че ще издържат тежестта ми. Щом стигнах горе, се наложи да блъсна капака силно с рамото си и да натисна силно, за да го отворя.

Слънчевата светлина се изля в тунела и върху мен. Намирах се в средата на поле и точно от мястото, където стоях, започваше пътека. Не толкова пътека, колкото две успоредни, виещи се линии, където високата трева бе приведена и утъпкана в пръстта. Полетата от двете страни бяха като от чисто злато, царевица и слънчева светлина — не кафяви, незасегнати от скакалците и сушата. Небето бе в онова синьо, което бях почнал да наричам гатлинско синьо. Ефирно и безоблачно.

Ехо? Тук ли си?

Тя не беше тук, а аз не можех да повярвам къде се намирах.

Бих познал това място винаги; бях виждал достатъчно снимки — плантацията на моя прапрапрапрадядо Елис Уейт. Този, който се бе бил на отсрещната страна на път номер 9 по време на Гражданската война и бе загинал. Оттук можех да видя моя — и неговия — дом, „имението“ Ландинг. Трудно ми беше да кажа дали изглеждаше същото, поне сините капаци на прозорците бяха май непроменени. Погледнах надолу към капака, скрит от калта и тревата, и веднага разбрах. Това бе тунелът, който водеше до килера в мазето на къщата

ни. Бях излязъл от другата страна — безопасната, където робите, ползващи мрежата за подпомагане на бегълците, можеха да се скрият в гъстите полета.

Защо Вратата на времето ме бе довела тук? Какво правеше Лилум във фермата на семейството ми, преди повече от сто и петдесет години?

Лилум? Къде си?

Половин ръждясал велосипед лежеше от едната страна на пътя. Или поне приличаше на част от такъв. Виждах къде е бил разрязан металът и как по рамката бе прокаран маркуч. Сигурно е бил използван за напояване на полето. Чифт кални гумени ботуши стояха в пръстта до кормилото на колелото. Полетата се простираха край мен във всички посоки, докъдето ми стигаше погледът.

Какво трябва да правя тук?

Погледнах пак към ръждясалата половинка от велосипеда и усетих как ме залива вълна на безнадеждност. Нямах начин да успея да напоя полето. То бе прекалено голямо, а аз бях сам.

Слънцето напичаше все по-силно и листата ставаха кафяви и полето скоро нямаше да бъде така златисто, а изгоряло и мъртво като всичко останало. Чух познатото жужене. Скакалците идваха.

Защо ми показваш това?

Седнах в пръстта и се загледах в синьото небе. Видях голяма пчела, прелитаща опиянена от едно цвете на друго. Усещах почвата под мен, мека и топла, макар да бе суха. Зарових пръстите си дълбоко в нея и я почувствах, деряща кожата ми като груб, едър пясък.

Знаех защо бях тук. Независимо дали можех да го довърша или не, трябваше да опитам.

Това е, нали?

Нахлузих горещите, кални ботуши и вдигнах ръждясалото метално полуколело. Държах дръжките и бутах предната част пред себе си. Започнах да изливам вода върху полето, ред след ред слънчогледи. Колелото скърцаше, докато вървах и го извивах, а жегата жулеше врата ми, но аз не спирах — привеждах се и натисках с цялата си сила през буците пръст и браздите в полето.

Чух звук като от тежка каменна врата, която се отваряше за пръв път от столетие, или като че ли огромен каменен блок бе избутан от входа на някоя пещера.

Беше вода.

Настъпваше бавно, завръщаше се към полето от старата помпа или кладенец, към които бе прикачен маркучът. Натиснах още по-силно. Водата започна да тече през пръстта на ручейчета. Изливаше се по кухите бразди в полето и образуваше вади, които се превръщаха в малки потоци, а те се разливаха в по-големи реки, които знаех, че в крайна сметка ще наводнят целия път и ще се слеят в една обща, огромна река.

Безкрайната река.

Затичах се колкото можех по-бързо. Гледах как спиците на колелото се въртят с все по-голяма скорост и изпомпват по-силно водата, докато накрая колелото вече се движеше толкова бясно, че очертанията му се замъглиха. Силата на водата бе толкова яростна, че маркучът се разцепи като гърба на изкормена змия. Навсякъде имаше вода. Пръстта се превръщаше в кал под краката ми, бях подгизнал до кости. Сякаш карах велосипед за първи път, сякаш летях, правейки нещо, което само аз можех да направя.

Спрях, останал напълно без дъх.

Колелото на съдбата.

Взирах се в него, ръждясало, огънато и по-старо от пръстта. Моето колело на съдбата, тук в ръцете ми. В старото фамилно поле.

Най-накрая разбирах.

Това беше изпитание. Моето изпитание. Само и единствено мое.

Било е такова през цялото време.

Сетих се за Джон, лежащ на пода на стаята ми.

Гласът на Лилум бе казала, че не той е Избраника.

Аз съм, нали?

Аз съм Избраника.

Аз съм Единият, който е двама.

Винаги съм бил аз.

Гледах как полето отново се раззеленява и покрива със злато. Жегата отстъпваше. Тлъстата пчела отлетя в небето, защото небето бе истинско, а не нарисувано.

Чух тътена на гръмотевица, после светкавица разтρε се въздуха, а аз стоях в средата на полето, държейки в ръка ръждясало колело, докато дъждът започваше да вали.

Въздухът праснаше от магия и изпитах същото чувство като онзи път, когато стъпих на брега при Голямата бариера — само че сега бе стократно по-силно. Звукът бе така мощен, че ушите ми забумтяха.

— Лилум? — извиках с жалкия си смъртен глас, който звучеше нелепо сред обширното поле. — Знам, че си тук. Усещам те.

— Тук съм — отекна гласът ѝ някъде отгоре, от ослепителното синьо небе. Не можех да я видя, но тя беше тук — не мисис Инглиш, а истинската Лилум. В своето безименно, безформено състояние, навсякъде около мен.

Поех си дълбоко дъх.

— Готов съм.

— И?

Това беше въпрос. Но вече знаех отговора.

— Знам кой съм. И какво трябва да направя.

— Кой си ти? — Въпросът увисна във въздуха.

Погледнах към небето, излагайки лицето си на слънцето. Казах думите, от които се боях още от мига, в който за първи път бяха прошепнати в най-дълбокото, най-мрачно пространство на съзнанието ми.

— Аз съм Единият, който е двама — изкрещях го с пълна сила. — Имам една душа в смъртния свят и една в отвъдния. — Гласът ми звучеше различно. Уверено. — Единият, който е две неща.

Млъкнах и зачаках. Бях облекчен, че най-накрая го казах, огромната тежест бе вдигната от плещите ми. Сякаш преди това бях крепил на гърба си цялото изгарящо синьо небе.

— Наистина си ти. Няма друг. — В гласа ѝ не личеше никаква следа от емоция. — Трябва да бъде платена определена цена, за да бъде създаден новият Ред.

— Знам.

— Очаква те кладата, изпитанието, тежък тест. Трябва да си сигурен в избора си. По време на слънцестоеенето.

Останах там дълго време. Усещах прохладния въздух и неподвижността край себе си. Чувствах единственото нещо, което не бях чувствал, откакто Редът бе променен.

— Ако го направя, всичко ще стане както беше преди. Лена ще бъде добре без мен. Отвъдният съвет на пазителите ще остави Мариан

и Лив на мира. Гатлин няма да бъде опустошаван от земетресения и суша.

Не питах, а договарях сделката на живота си.

— Нищо не е сигурно. Но... ще има отново Ред. Нов порядък и хармония в света.

Ако щях да умирам, имаше още нещо, което исках.

— И Ама няма да плати цената, която дължи на бокора.

— Тази сделка е била направена доброволно. Не мога да я променя.

— Не ме интересува! Направи нещо!

Още в мига, в който го изкрещях, знаех, че тя няма да изпълни молбата.

— Винаги има последствия.

Също като с мен. Избраника.

Затворих очи и се замислих за Лена и Ама, за Линк. За Мариан и баща си. За майка си. За всички хора, които обичах.

Хората, които щях да загубя.

Хората, които не можех да рискувам да загубя.

Нямаше много за мислене. Не колкото предполагах, че ще има. Предполагам, че някои решения са взети, още преди съзнателно да ги направиш. Пристъпих напред и се озовах отново сред светлината.

— Обещай ми.

— Сторено е. Това е обет. Обещание, както ти го наричаш.

Не ми беше достатъчно.

— Кажй го сама.

— Да. Обещавам. — После тя каза дума, която не бе на нито един език, който познавах, дори звуците ѝ бяха неразбираеми. Но самата дума приличаше на гръм и светкавица и аз разбрах истината в нея.

— Тогава съм сигурен.

Секунда по-късно стоях отново в дневната на Лилиан Инглиш, а тя се бе отпуснала в безсъзнание в цветния си стол. Чувах гласа на баща си от другата страна на телефона в ръката ѝ.

— Ало? Ало?

Мозъкът ми превключи на автопилот. Вдигнах телефона и прекъснах връзката с баща ми. После позвъних на 911 за съвсем смъртната Лилиан Инглиш. Трябваше обаче да оставя слушалката, без да кажа нито дума, защото Сиси Хъникът работеше в диспечерския център и щеше да разпознае гласа ми. Не можех да рискувам да бъда хванат в дома на припадналата си учителка по английски за втори път. Но това беше без значение. Вече имаха адреса. Щяха да изпратят линейка, за да проверят, както преди.

А смъртната мисис Инглиш отново нямаше да си спомня, че съм бил там.

* * *

Подкарах колата право към „Рейвънуд“, без да спирам, без да мисля, без да включвам радиото или да свалям прозореца. В един миг шофирах през града, а в следващия тропях по входната врата на Лена. Не можех да дишам. Бях като пленен в погрешна атмосфера, в някакъв ужасяващ кошмар.

Помня как удрях с юмрук по чародейската луна безброй пъти, но тя не реагира на докосването ми. Може би вече нямаше начин да скрия колко различен бях. Колко незавършен.

Помня, че виках и плаках, и мислено крещях името ѝ с *Келтската нишка*, докато Лена най-накрая отвори вратата, облечена с пурпурната си китайска пижама. Беше с нея в нощта, когато ми бе споделила тайната си — че е чародейка. Седнала на стъпалата на верандата ми по средата на нощта.

Сега, седнал на нейните стъпала, аз ѝ казах моята.

Случилото се след това бе прекалено болезнено, за да го запомня.

Лежахме в старото желязно легло на Лена, преплели тела така, сякаш никога вече нямаше да бъдат разделени. Не можехме да се докосваме, но не можехме и да не се докосваме. Не можехме да спрем да се вираме един в друг, но всеки път щом очите ни се срещаха, болеше още повече. Бяхме изтощени, но нямаше начин да заспим.

Нямахме достатъчно време да си прошепнем всички неща, които трябваше да си кажем. Но самите думи няхаха никакво значение.

Мислехме едно-единствено нещо.

Обичам те.

Брояхме часовете, минутите, секундите.

Вече не разполагахме дори с тях.

21.XII

ПОСЛЕДНАТА ИГРА

Беше последният ден. Нямахме какво повече да се решава. Утре бе слънцестоеенето и бях направил избора си. Лежах в леглото и се взирах в синия таван, боядисан в цвета на небето, за да пречи на пчелите да си правят гнезда там. Още една сутрин.

Още едно боядисано синьо небе.

Прибрах се от дома на Лена и легнах да спя. Оставих прозореца си отворен, в случай че някой поискаше да ме види, да ме преследва или да ме нарани.

Никой не дойде.

Усещах мириса на кафе и чувах стъпките на баща си отдолу. Ама беше до печката. Вафли. Определено печеше вафли. Сигурно чакаше да се събудя.

Реших да не казвам на баща ми. След всичко, което бе преживял с майка ми, не мислех, че щеше да разбере. Не исках да мисля как щеше да му се отрази. Как може би отново щеше да полудее, както преди. Бях прекалено уплашен, за да мисля за тези неща. Сега, когато вече нямаше значение как се чувствах, изпитвах всички възможни чувства на света.

Понякога животът си прави странни шеги с нас.

* * *

С Линк се опитахме да обядваме в „Дейри Кийн“, но в крайна сметка се отказахме. Той не можеше да яде, аз също. Нали знаете как осъдените на смърт трябва да си избират последното ястие и това е много важен момент за тях? При мен не се получаваше така.

Не исках скариди със зърнена каша, нито кейк с кафява захар. Не можех да задържа никаква храна. А и никога не ти дават

единственото нещо, което искаш.

Време.

Накрая отидохме до баскетболното игрище на площадката в основното училище и поиграхме малко. Линк ме остави да спечеля, което бе странно, защото преди аз го оставях да печели. В последните шест месеца нещата наистина се бяха променили доста.

Не говорихме много. В един момент той хвана топката, след като му я подадох, и я задържа. Гледаше ме по същия начин, както когато седеше до мен на погребението на майка ми, въпреки че се предполагаше на тази пейка в църквата да седи само семейството на починалата.

— Не съм добър в тези неща, нали знаеш?

— Да... Нито пък аз.

Извадих навития стар комикс, който носех в задния си джоб.

— Ето ти нещо, да ти напомня за мен.

Той го разви и се разсмя.

— „Аквамен“? Смяташ, че този смешен комикс ще ми напомня за теб и жалките ти сили?

Свих рамене.

— Не можем всички да бъдем Магнито.

— Ей, човече — каза той, като дриблираше с топката и я местеше от едната си ръка в другата. — Сигурен ли си, че искаш да го направиш?

— Не. Искам да кажа, сигурен съм, че изобщо не желая да го правя. Но нямам избор.

Линк беше наясно с липсата на избор. Бе живял целия си живот така.

Затупка по-силно с топката.

— И няма никакъв друг начин?

— Не, освен ако не искаш да седнеш с майка си на верандата и да наблюдавате Края на дните.

Опитвах се да го изкарам на шега, но нещо напоследък не ми се получаваше. Може би Счупената ми душа бе виновна за това.

Линк спря да дриблира и пъкна топката под мишница.

— Хей, Итън...

— Какво?

— Спомняш ли си онова „Туинки“ в автобуса? Онова, което ти дадох във втори клас, в деня, когато се запознахме?

— Кое то намери на пода и ми го даде, без да ми кажеш? Отлично помня.

Той се ухили и метна топката.

— Не беше падало на пода. Това си го измислих.

Топката се удари в обръча и се изтърколи на улицата.

Оставихме я там.

* * *

Намерих Мариан и Лив в архива, отново заедно на мястото, на което принадлежаха.

— Лельо Мариан!

Бях толкова щастлив да я видя, че почти я смачках, докато я прегръщах. Когато най-накрая я пуснах, видях, че тя ме чака да го кажа. Нещо, каквото и да е — за причината, поради която я бяха пуснали.

Затова започнах. Поднесох им историята бавно, парченце по парченце, въпреки че те невинаги си пасваха. Отначало и двете бяха облекчени — мислеха, че ще чуят някакви добри новини. Гатлин и смъртният свят нямаше да бъдат унищожени в свръхестествен Апокалипсис. Чародейците нямаше да загубят силите си или да се подпалват неволно, въпреки че в случая със Сарафина това ни спаси живота. Те чуха това, което исках да чуят. Всичко щеше да бъде наред.

Трябваше да е наред.

Щях да дам живота си в замяна на това — тази част обаче я пропуснах.

Но и двете бяха прекалено умни, за да оставят историята да свърши така. И колкото повече парченца им давах, толкова по-бързо умовете им ги напасваха, за да създадат цялата сбъркана истина. Разбрах точно кога запълниха и последното парченце.

Ужасният миг, когато видях как израженията на лицата им се промениха и усмивките им изчезнаха. Лив не ме погледна. Въртеше бясно селенометъра на китката си и извиваше кожените си гривни.

— Ще измислим нещо. Винаги го правим. Трябва да има и друг начин.

— Няма.

Не беше нужно да го казвам; тя вече го знаеше.

Без да каже нито дума, Лив махна една от гривните си и я завърза на китката ми. По лицето ѝ се стичаха сълзи, но тя не вдигаше очи към мен. Опитах се да си представя какво ли е да си на нейно място, но не можех. Беше прекалено тежко.

Спомних си как загубих майка си, как се взирах в костюма, оставен на стола в ъгъла на стаята ми, който ме чакаше да го облека и да призная, че майка ми е мъртва. Спомних си как Лена падна на колене в калта, хлипаща в деня на погребението на Макон. Сестрите, които гледаха невиждащо в ковчег на леля Пру, мачкайки кърпичките си в ръце. Кой щеше да ги развежда сега из града и да се грижи за тях? Никой не ти казва това. По-трудно е да бъдеш онзи, който остава след смъртта на другия.

Спомних си колко спокойно леля Пру премина през Последната врата. Тя беше в покой със себе си, но къде бе покойт за останалите от нас?

Мариан не каза нито дума. Гледаше ме, сякаш искаше да запамети лицето ми и да замрази този момент във времето, така че никога да не го забрави. Тя знаеше истината. Мисля, че бе очаквала нещо такова да се случи от момента, в който Отвъдният съвет на пазителите я беше освободил.

Нищо не ни се дава даром, винаги трябва да се плати цената.

Ако зависеше от нея, тя щеше да направи същото, за да защити хората, които обичаше.

Бях убеден, че и Лив би постъпила така. По своя си начин точно това бе направила тя за Макон. Същото бе направил Джон за нея на водната кула. Може би сега се чувстваше гузна, че Избраника се оказах аз, а не Джон.

Надявах се, че знаеше истината — че не беше виновна за това, нито аз, нито той. Независимо колко пъти ми се бе искало да повярвам, че е така.

Това бе моят живот и беше настъпил моментът да свърши.

Аз бях Водача. Това бе моята най-важна и най-ужасна мисия.

Винаги е била изписана в картите, онези, които Ама толкова отчаяно се опитваше да промени.

Винаги съм бил аз.

Но те не ме оставиха да кажа нищо от това. Мариан ме прегърна, а Лив прегърна и двама ни. Някога майка ми ме прегръщаше така, сякаш ако зависеше от нея, никога нямаше да ме пусне. После Мариан ми прошепна нещо тихо. Беше от Чърчил. И се надявах да го запомня, където и да отивах.

„Това не е крайт. Това дори не е началото на края. Но може би е крайт на началото.“

21.XII

ИЗОСТАВЕНИТЕ

Лена не беше в стаята си в „Рейвънуд“. Седнах на леглото ѝ да я изчакам и вперих поглед в тавана. Замислих се за нещо и взех възглавницата ѝ, после зарових лице в нея. Спомних си как миришеха възглавниците на мама, след като си бе отишла. Беше като магия за мен, сякаш част от нея все още съществуваше в моя свят. Исках Лена да има поне това.

Спомних си как счупихме леглото ѝ, онзи път, когато покривът падна върху нас, и другия, когато се бяхме разделили и мазилката се сипеше отвсякъде. Погледнах стените, сетих се за думите, които се изписаха сами върху тях, когато Лена за пръв път ми каза как се чувства.

Не само ти си влюбен.

Стените в стаята вече не бяха стъклени. Изглеждаше така, както в първия ден, когато се срещнахме. Може би по този начин Лена се опитваше да задържи нещата. Като ги върне както са били в началото, когато пред нас имаше море от възможности. Не можех да мисля повече за това...

Навсякъде имаше изписани думи, предполагам, защото така се чувстваше тя.

„КОЙ ЩЕ СЪДИ СЪДИЯТА?“

Не ставаше по този начин. Не можеш просто да върнеш часовника обратно. Нямах да се получи за никого. Дори за нас.

„НЕ С ТРЯСЪК, А С ШЕПОТ.“

Стореното бе сторено.

Мисля, че тя също го знаеше, защото бе оставила съобщение за мен, изписано по стените на стаята си с черен маркер. Като в доброто старо време.

ДЯВОЛСКА МАТЕМАТИКА

какво е СПРАВЕДЛИВО в свят
който разкъсахме на две
сякаш може да има
половина за мен
и половина за теб
какво е ЧЕСТНО когато
няма нищо
което да поделим
какво е ТВОЕ когато
болката ти е моя
това тъжно уравнение е мое
този тъжен път е мой
това е решението казват те
не плачи
върни се на чина
опитай
да забравиш събирането
умножавай
и решавай
затова тези
които са изоставени
мразят
делението

Отпуснах глава на стената до думите.

Лена.

Тя не ми отговори.

Лена, ти не си изоставена. Ти си оцеляла.

Думите ѝ започнаха бавно да изплуват в съзнанието ми, накъсано...

Няма да оцелея, няма да преживея това. Не можеш да го искаш от мен.

Знаех, че плачеше. Представих си я как лежи на зелената трева в „Грийнбриър“. Това бе следващото място, на което щях да я потърся.

Не бива да си сама. Изчакай ме. Идвам.

Толкова много неща исках да ѝ кажа, че не знаех откъде да започна и просто спрях. Изтрих очи с ръкава на блузата си и отворих раницата си. Извадих резервния маркер, който Лена държеше в нея, така, както хората си държат резервната гума в багажника на колата си.

За пръв път свалих капачката му и стъпих върху момичешкия стол пред нейната стара бяла тоалетна масичка. Той простена под тежестта ми, но ме издържа. А и не ми беше нужно много време. Очите ми пареха от сълзите в тях и ми бе трудно да гледам.

Започнах да пиша по тавана, там, където мазилката бе напукана, над главите ни, където се бяха появявали толкова други думи, похубави думи, пълни с надежда.

Не бях голям поет, но пишех истината и това беше достатъчно.

„Винаги ще те обичам.“

Итън

* * *

Открих я да лежи сред овъглената трева в „Грийнбриър“, на същото място, където я бях намерил, когато потроши стъклата на прозорците в училище. Ръцете ѝ бяха пъхнати под главата, както тогава. Взираше се в тънката ивица синьо небе над нас.

Легнах до нея.

Тя не се опитваше да прикрие сълзите си.

— Различно е, знаеш ли? Небето изглежда различно сега.

Говореше на глас, не използваше *Келтската нишка*. Внезапно говореното бе станало нещо специално. Както и всички други обикновени неща.

— Така ли?

Тя си пое тежко дъх.

— Когато те срещнах за първи път, това ми направи най-голямо впечатление. Погледнах към небето и си помислих: „Ще обикна това момче, защото дори и небето изглежда различно“.

Не можах да ѝ кажа нищо, гърлото ми бе пресъхнало, не можех да дишам.

Но Лена не бе свършила.

— Помня точния момент, в който те видях. Бях в колата си. Ти играеше баскетбол навън с приятелите си. И топката излезе от игрището и ти изтича да я вземеш. И погледна към мен.

— И аз го помня. Не знаех, че си ме видяла.

Тя се усмихна.

— Да те видя ли? Аз почти се блъснах с катафалката.

Погледнах отново към небето.

— Вярваш ли в любовта отпреди първия поглед, Лена?

А ти вярваш ли в любовта след последния поглед, Итън?

След смъртта, това искаше да каже тя.

Не беше честно. Трябваше да се оплакваме за вечерния си час. Да се опитваме да намерим място освен „Дейри Кийн“, където да получим работа през лятото заедно. Да се тревожим дали ще постъпим в един и същи колеж. Не това.

Тя се претърколи по тревата и се отдалечи от мен, хлипаше и скубеше нещастните стръкчета трева, които попаднеха под ръцете ѝ. Отметнах внимателно косата ѝ встрани и ѝ прошепнах:

— Да.

Какво?

Вярвам в любовта след смъртта.

Лена изхлипа.

Може би така ще го помня, Лена. Може би за мен животът след смъртта ще бъде да те запомня.

Тя се обърна и ме погледна.

— Искаш да кажеш, както майка ти помни теб?

Кимнах.

— Не знам в какво точно вярвам. Но заради теб и заради майка ми знам, че вярвам.

И аз вярвам. Но искам да си тук, с мен. Не ми пука дали ще бъде горещо като в ада и всяко листенце ще умре. Без теб нищо няма да има значение.

Знаех колко ѝ е трудно, защото мислех само за едно — как не искам да я оставям. Но не можех да го кажа. Само щеше да влоши нещата.

Не говорим за мъртви листенца и тревички. Знаеш го. Светът ще се самоунищожи, заедно с всички хора, които обичаме.

Лена поклати глава.

— Не ме интересува. Не си представям свят, в който те няма.

— Може би ще успееш да си представиш света, който винаги съм искал да видя. — Пресегнах се към задния си джоб и извадих оттам нагънатата, измачкана карта, която висеше години наред на стената ми. — Може би ще го видиш заради мен. Отбелязал съм маршрутите със зелено. Не си длъжна да я използваш. Но ми се иска някой да го направи. Планирам го отдавна — всъщност през целия си живот. Това са местата от любимите ми книги.

— Помня — каза тя с тих глас. — Джак Керуак.

— А може да си направиш своя карта. — Усетих как тя затаи дъх. — Смешното е, че преди да те срещна исках само да се махна колкото е възможно по-скоро от този град. Малко иронично, не мислиш ли? Никой не може да отиде по-далече оттам, накъдето съм тръгнал, а сега бих дал всичко, за да остана тук.

Лена ме бутна с ръце по гърдите и се отдръпна назад. Картата падна на земята между нас.

— Не го казвай! Никъде не отиваш!

Наведох се и вдигнах картата, на която бяха отбелязани всички места, на които бях мечтал да отида, преди да разбера кое е мястото, където принадлежах.

— Просто ми я пази, става ли така?

Лена се взираше в нагънатия лист, сякаш бе най-опасното нещо на света. После вдигна ръце и свали гердана от шията си.

— Ако ти ми пазиш това.

— Лена, не.

Но той висеше във въздуха между нас и тя просто го пусна — сребристото копче, червената нишка, коледната звезда, всичките ѝ спомени — в дланта ми. Протегнах ръка и повдигнах брадичката ѝ, за да ме погледне.

— Знам, че е трудно, но можем да се престорим, че не се случва. Искам да ми обещаеш нещо.

— Какво? — Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали.

— Трябва да останеш тук и да обвържеш новия Ред със заклинания, или каквато там е ролята ти в това. Иначе всичко, което ще направя, ще бъде напразно.

— Не можеш да искаш това от мен. Вече го преживях веднъж, когато мислех, че чичо Макон е мъртъв, и видях как се справих. Или по-точно, как не се справих — допълни тя с пресипнал глас. — Няма да успея без теб.

Обещай ми, че ще опиташ.

— Не! — разтърси глава Лена с разширени от ужас очи. — Не можеш да се откажеш. Трябва да има друг начин. Все още има време. — Вече изпадаше в истерия. — Моля те, Итън.

Сграбчих я и я притиснах, без да ме интересува дали от допира ни кожата ми щеше да пламне. Щеше да ми липсва всичко от нея.

— Шшш... Всичко е наред, Лена.

Не, не беше.

Заклех се пред себе си, че ще намеря начин да се върна при нея, както майка ми бе открила път към мен. Това бе обещанието, което направих, дори и да не успеях го спазя.

Затворих очи и зарових лице в косата ѝ. Исках да запомня това. Как сърцето ѝ туптеше до моето, когато я прегръщах. Уханието на лимони и розмарин, което ме бе довело до нея, още преди да я познавах. Когато настъпеше моментът, исках това да е последното нещо, което щях да помня. Последната ми мисъл.

Лимони и розмарин. Черна коса и очи в зелено и златно.

Тя не каза нищо повече и аз спрях да я подтиквам да проговори, защото така или иначе не чувахме нищо, освен как сърцата ни се разбиват на парченца и над нас надвисва последната дума, онази, която отказвахме да кажем.

Онази, която щеше да дойде, независимо дали щяхме да я произнесем или не.

Сбогом.

21.XII

СЧУПЕНИ БУТИЛКИ

Когато се прибрах у дома, Ама седеше до кухненската маса. Картите, кръстословиците, „Ред Хотс“ и Сестрите не се виждаха никъде. На масата имаше само една стара, пукната бутилка от кока-кола. Беше от бутилковото дърво, онова, в което Ама така и не успя да улови духа, който искаше. Моят.

Репетирах наум този разговор от мига, в който осъзнах, че аз трябваше да се подложа на изпитанието, не Джон. Мислех си за стотиците различни начини, по които можеш да кажеш на някой, който те обичаше като родна майка, че ще умреш. Какво казваш в такъв случай?

Все още не бях измислил, а сега, когато стоях в кухнята на Ама и се взирах в нея, ми се струваше невъзможно. Но някак си имах чувството, че тя вече го знаеше.

Седнах на стола срещу нея.

— Ама, трябва да говоря с теб.

Тя кимна, като разсеяно въртеше бутилката между ръцете си.

— Признавам, че този път направих всичко погрешно. Мислех, че ти си пробил дяволската дупка във вселената, а се оказа, че съм аз.

— Вината не е твоя.

— Когато ураганът удари, вината не е на метеоролога — не повече, отколкото на бог, независимо какво казва майката на Уесли. И в двата случая това няма никакво значение за хората, останали без покрив над главите си, нали така? — Погледна ме примирено. — Но мисля, че и двамата знаем, че аз съм причината за всичко. А тази дупка се оказа прекалено голяма за мен, за да я запуша.

Поставих едрите си длани върху нейните — ръцете ѝ изглеждаха толкова мънички в сравнение с моите.

— Това трябва да ти кажа. Мога да го оправя.

Ама трепна, тревожните бръчки в челото ѝ се врязаха още по-надълбоко.

— За какво говориш, Итън Уейт?

— Мога да го спра. Жегата и сушата, земетресенията и загубата на силата на чародейците — всичко. Но ти вече го знаеш, нали? Затова отиде при бокора.

Лицето ѝ стана мъртвешки бледо.

— Не смей да говориш за тоз дявол в тази къща! Ти не знаеш...

— Знам, че го посети, Ама — проследих те.

Вече нямаше време за игрички. Не можех да си тръгна, без да се сбогувам с нея. Дори ако тя не желаете да чуе тези думи от мен.

— Предполагам, че това си видяла в картите, нали? Знам, че се опита да промениш нещата, но Колелото на съдбата се стоварва върху всички ни.

Стаята бе толкова тиха, сякаш някой бе изсмукал въздуха от нея.

— Така каза ти, нали?

Никой от нас не помръдваше, нито дишаше. За миг Ама изглеждаше толкова стресната, че бях убеден, че ще хукне и ще посипе цялата къща в сол.

Но не, лицето ѝ се сгърчи и тя се спусна към мен, после стисна ръцете ми така, като че ли искаше да ме разтърси.

— Не и ти! Ти си моето момче. Колелото няма никаква работа с теб. Грешката е моя, но аз ще оправя всичко.

Поставих ръце на слабичките ѝ раменца и се загледах как сълзите се стичат по лицето ѝ.

— Не можеш, Ама. Само аз мога. Трябва да съм аз. Тръгвам преди съмване...

— Не говори! Нито дума повече! — извика тя и заби пръсти в ръцете ми, сякаш се опитваше да не потъне в някаква морска бездна.

— Ама, чуй ме...

— Не! Ти ме чуй! — започна да ме умолява тя с налудничаво изражение. — Измислила съм всичко. Сключих сделка. Просто трябва да почакаш. — Вече говореше на себе си като луда жена. — Всичко съм измислила. Ще видиш.

Ама грешеше. Не знам дали знаеше, но аз бях наясно.

— Това трябва да го направя аз. Ако не го направя, ти и татко, целият този град — всички ще загинат.

— Не ме е грижа за този град! — изсъска тя. — Да изгори до основи! Нищо няма да се случи на момчето ми! Чува ли ме? —

Започна да върти глава от една страна на друга, оглеждайки се из стаята, сякаш търсеше някого, който се криеше в сенките. Когато погледна пак мен, коленете ѝ се подкосиха и тялото ѝ заплашително се приведе на една страна. Щеше да припадне. Сграбчих я за ръцете и я повдигнах нагоре. Очите ѝ не се откъсваха от моите. — Вече загубих майка ти. Не мога да загубя и теб.

Положих я внимателно на един от столовете и се отпуснах на пода до нея, наблюдавайки я как бавно идва на себе си.

— Дишай дълбоко. — Спомних си как Телма казваше това на леля Мърси, когато получаваше някой от своите припадъци. Но отдавна бяхме преминали етапа на дишането.

Ама се опита да ме отблъсне.

— Добре съм. Стига да ми обещаеш, че няма да правиш нищо глупаво. Ще оправя кашата. Само чакам подходящата нишка, за да закърпя таз дупка.

Нишка от макарата с черна магия на бокора, обзалагах се аз. Не исках последното нещо, което ще кажа на Ама да бъде лъжа. Но в момента с нея не можеше да се говори разумно. Нямаше начин да я убедя, че постъпвам правилно. Тя беше сигурна, че имаше някаква пробойна и ще успеем да се възползваме от нея, също като Лена.

— Добре, Ама. Нека те заведем до стаята ти.

Тя се подпря на ръката ми, докато се изправяше.

— Трябва да ми обещаеш, Итън Уейт.

Погледнах я право в очите.

— Няма да правя нещо глупаво. Обещавам. — Беше само наполовина лъжа. Защото да спасяваш хората, които обичаш, не е глупаво. Дори не е въпрос на избор.

Но все още исках последните думи, които Ама ще чуе от мен, да са чиста истина, както това, че утре слънцето ще изгрее. Затова след като ѝ помогнах да седне в любимия ѝ стол, я прегърнах силно и ѝ прошепнах:

— Обичам те, Ама.

Нямаше нищо по-вярно от това, което да ѝ кажа.

Входната врата се тресна точно когато затварях вратата на спалнята на Ама.

— Привет на всички! У дома съм си — прозвуча гласът на баща ми от коридора. Канех се да отговоря, когато чух познатия звук от отварянето на друга врата. — Ще си бъда в кабинета. Имам много неща за четене.

Беше иронично. Баща ми прекарваше цялото си време в търсене на информация за Осемнайсетата луна, а аз знаех повече за нея, отколкото ми се искаше.

Когато се върнах в кухнята, видях старата бутилка на масата, там, където Ама я бе оставила. Беше прекалено късно, за да се улавя нещо в нея, но я взех в ръце. Дали щеше да има бутилкови дървета на мястото, където отивах? По пътя към стаята си минах край кабинета, в който баща ми се бе затворил, за да работи. Все още седеше пред старото бюро на майка ми, лампата бе светната, документите му бяха разпилени навсякъде, знаех, че има и кофеиново кафе, което вкарваше контрабандно, за да не го усети Ама. Отворих уста, за да кажа нещо. Не знаех какво — но точно в този миг той се ровеше в чекмеджето, извади оттам тапи за уши и си ги сложи.

Сбогом, татко.

Облегнах чело на вратата. Оставих нещата да бъдат такива, каквито бяха. Щеше да разбере всичко сам, съвсем скоро.

* * *

Лена заспа, плачейки, едва след полунощ. Лежах в леглото си и си четях „За мишките и хората“ за последен път. През последните месеци спомените ми толкова бяха избледнели за най-различни неща, че не помнех голяма част от историята. Но един момент помнех. Края. Притесняваше ме всеки път, когато го четях — начинът, по който Джордж застрелва Лени, докато му разказва за фермата, която ще си имат някой ден. Фермата, която Лени никога нямаше да види.

Когато учихме романа в училище, всички бяха на мнение, че Джордж извършва голяма саможертва, застрелвайки най-добрия си приятел. Това бе убийство по милост, защото Джордж знае, че Лени ще бъде обесен заради неволното убийство на момичето в ранчото. Но аз не се вързах на тази версия. Да застреляш най-добрия си приятел в главата, вместо да избягаш с него, не ми се струваше голяма

саможертва. Лени бе извършил саможертвата — независимо дали го осъзнаваше или не. Което беше най-ужасното в историята — мисля, че той така или иначе щеше да се жертва за Джордж, доброволно, без да се замисли. Той искаше Джордж да има тази ферма, да бъде щастлив.

Знаех, че моята саможертва нямаше да направи никого щастлив, но щях да спася живота им. Това бе достатъчно. Знаех и че никой от хората, които ме обичаха, нямаше да ми позволи да извърша тази саможертва в тяхно име и именно заради това в един през нощта нахлузих дънките си.

Погледнах за последно стаята си — струпаните една върху друга до стените кутии с обувки, които съдържаха всичко важно за мен; стола в ъгъла, където бе седнала майка ми, когато ме посети преди два месеца; купчините от любимите ми книги, скрити под леглото; и въртящия се стол, който не се въртеше, когато Макон сядаше на него. Искях да запомня всичко. Докато прекрачвах перваза на прозореца, се зачудих дали ще успея.

* * *

Водната кула на Съмървил се извисяваше над мен на лунната светлина. Повечето хора не биха избрали това място, но в сънищата ми се случваше тук, така че знаех, че изборът ми бе правилен. Напоследък приемах много неща на доверие. Да опознаваш себе си, не ти оставя много време, за да променяш живота си. Настройваш се някак философски и проумяваш нещата — по-скоро, те някак сами се „проумяват“ — и всичко ти се избистря в съзнанието.

Първата ти целувка не е толкова важна, колкото последната.

Тестът по математика наистина е без значение.

Хубавият пай наистина е хубав.

Нещата, в които си добър, и нещата, в които не си, са просто две различни страни на едно и също нещо.

Това важи и за хората, които обичаш, и онези, които мразиш — и за хората, които обичат или не обичат теб.

Единственото важно нещо е, че винаги има неколцина души на този свят, за които ще те е грижа.

Животът е наистина, наистина кратък.

Извадих гердана на Лена от задния си джоб и го погледнах за последен път. Протегнах ръка през отворения прозорец на волвото и го пуснах на седалката. Не исках нищо да му се случи, когато това свършеше. Радвах се, че ми го беше дала. Чувствах, че част от нея беше тук с мен.

Но бях сам. Исках да бъде така, без приятелите, без семейството, без разговори, без келтски нишки. Дори и без Лена. Исках нещата да се случат съвсем естествено.

Начинът, по който ги чувствах, бе ужасен. Начинът, по който се случваха — още повече.

Вече го усещах. Съдбата ми ме настигаше — съдбата ми и нещо друго.

Небето се раздра на няколко метра от мястото, където стоях. Очаквах Линк да излезе от мрака с пакетче вафли или нещо подобно, но бе Джон Брийд.

— Какво става? Макон и Лив добре ли са? — попитах аз.

— Да, всичко е наред, предвид ситуацията.

— Тогава какво правиш тук?

Той сви рамене и разсеяно защрака с капака на запалката си — отвори я, затвори я, отвори я...

— Реших, че може да имаш нужда от някой до теб.

— Защо? За да ме бутнеш от ръба ли? — Само наполовина се шегувах.

Той затвори рязко запалката.

— Да кажем, че когато си там, е по-трудно, отколкото си мислиш. Освен това ти беше там с мен, нали!

Логиката му бе извратена, но то пък и цялата ситуация бе такава.

Не знаех какво да кажа. Беше ми трудно да повярвам, че той бе същият задник, който преди време ме бе фраснал на панаира и се бе опитал да открадне приятелката ми. Сега бе почти готин тип. Почти. Влюбването може да направи това с хората. И с инкубусите.

— Благодаря, човече... Как е там? Имам предвид, по пътя надолу...

Джон тръсна глава.

— Повярвай ми, не искаш да знаеш.

Тръгнахме към водната кула. Огромна бяла луна блокираше светлината на истинската. Бялата метална стълба беше само на няколко

метра от нас.

Усетих, че е зад мен преди Джон и се обърнах.

Ама.

Никой друг не миришеше на графит от моливите и на люти бонбони.

— Итън Уейт! Бях до теб в деня, в който се роди, и ще бъда с теб в деня, в който ще умреш, независимо дали от тази или от другата страна.

Продължих да вървя.

Гласът ѝ се повиши.

— Но и в двата случая няма да е днес!

Джон май се забавляваше.

— По дяволите, Уейт. Семейството ти е доста смахнато за обикновени простосмъртни.

Напрегнах се, като си представих вида на Ама, въоръжена с нейните мъниста, куклички, а вероятно и с Библията. Но когато се обърнах, погледът ми първо се спря на многото плитки и увития в змийска кожа жезъл на бокора.

Той ми се усмихна.

— Виждам, че не си намерил своята *ti-bon-age*. Или си успял? По-лесно е да намериш, отколкото да задържиш, нали?

— Недей да говориш с него — сопна му се Ама. Каквато и да бе причината бокорът да е тук, явно не беше, за да ме бутне от ръба на кулата.

— Ама! — извиках я аз и тя се обърна към мен. За първи път видях колко далече се бе изгубила; обикновено пронизителните ѝ кафяви очи сега бяха объркани и нервни, а гордата ѝ осанка — приведена. — Не знам защо си го довела тук, но не бива да се занимаваш с типове като него.

Бокорът отметна глава назад и се разсмя.

— С гадателката имаме сделка и възнамерявам да изпълня своята част от нея.

— Каква сделка? — попитах аз.

Но Ама стрелна бокора с поглед, който казваше: „Затваряй си устата!“. После махна с ръка, сякаш искаше да ме отпъди, както правеше, когато бях малък.

— Това си е между мен и Създателя ми. Ти се прибираш у дома, а той си отива там, където му е мястото.

— Не ми звучи като молба — каза Джон. Погледна към Ама. — Ами ако Итън не иска да се върне?

Ама присви очи.

— Знаех, че ще си тук, дяволът, шепнещ на ухото на момчето ми. Все още мога да виждам някои неща. А ти си черен като въглен в снега — независимо от цвета на очите ти. Затова доведох и аз малко мрак със себе си.

Бокорът не беше тук заради мен или заради моята счупена душа. Беше дошъл, за да е сигурен, че Джон няма да застане на пътя на Ама.

Джон вдигна ръце с презрителна усмивка, все едно се предаваше.

— Не се опитвам да накарам Итън да направи нищо. Дошъл съм като приятел.

Чух звука от удрящи се една в друга бутилки и забелязах на кръста на бокора връв с бутилки — същите, каквито висяха по бутилковите дървета.

Бокорът вдигна една от тях пред себе си, ръката му беше върху корковата тапа.

— Доведох и някои приятели.

Махна тапата и от гърлото на бутилката излезе някаква черна мъгла. Извиваше се бавно, почти хипнотично, докато се оформи като човешко тяло. Мъж. Но Блудникът този път не изглеждаше като другите, които бях виждал досега. Крайниците му бяха изкривени в неестествени пози. Чертите на лицето му бяха гротескни, от тялото му липсваха части и плътта около тях изглеждаше като изгнила. Приличаше на зомби от филм на ужасите — разкъсан и разпадащ се на парчета. Очите му бяха празни и нефокусирани.

Джон отстъпи назад.

— Вие, смъртните, сте по-изперкали от нас.

— Какво, по дяволите, е това? — Не можех да спра да се вирам в него.

Бокорът хвърли някакъв прах в пръстта около него.

— Една от душите на непризованите. Когато близките на някого не се погрижат за мъртъвците си, аз идвам за тях — усмихна се той и разклати бутилката пред зомбито.

Догади ми се. Мислех, че залавянето на зли духове в бутилки бе едно от смахнатите суеверия на Ама. Не знаех, че има зли вещици, практикуващи вуду, които обикалят гробищата със стари бутилки от кока-кола.

Изтезаваният дух пристъпи към Джон, изражението на лицето му бе застинало в състояние на ужасен и мълчалив писък. Джон разпери ръце пред него, така, както Лена правеше.

— Назад, Итън. Не знам какво ще направи това нещо.

Отстъпих назад тъкмо когато от ръцете на Джон започнаха да излизат пламъци. Не притежаваше толкова голяма мощ като Лена или Сарафина, но все пак имаше достатъчно огън. Пламъците стигнаха до духа и го погълнаха. Виждах очертанията на тялото му в центъра на огъня, замръзналото му във вечен писък лице. После мъглата се разпадна и формата изчезна. След няколко секунди черната мъгла започна да се вие пред огъня и духът се материализира на няколко метра встрани.

— Явно това няма да свърши работа — каза Джон, изтривайки ръце в дънките си. — Не съм...

Непризованият се втурна към Джон, но не спря, когато стигна до него. Черната мъгла влезе в тялото му и почти се разтвори напълно, но Джон светкавично раздра въздуха и изчезна от погледа ми. Духът бе изхвърлен насилствено, сякаш бе засмукан обратно навън. Джон се появи на няколко метра встрани. Личеше, че бе потресен. Прокара ръце по тялото си, все едно искаше да провери дали нещо не му липсваше. Духът невъзмутимо се виеше спираловидно във въздуха.

— Направи ли ти нещо?!

Джон все още се опитваше да се отърси от станалото.

— Опита се да влезе в мен. Тъмните духове се нуждаят от тяло, което да обладаят, ако искат да причинят истински щети.

Отново се разнесе потропващият звук. Бокорът отваряше бутилките и от всяка от тях излизаше тъмна, плътна мъгла.

— Виж. Има още от тях.

— Прецакани сме — каза Джон.

— Ама, спри го! — извиках аз. Но нямаше смисъл. Тя бе скръстила ръце на гърдите си и изглеждаше по-решена и налудничава от всякога.

— Ще се прибереш вкъщи с мен или той ще изпразни тези бутилки по-бързо, отколкото можеш да изпиеш чаша мляко.

Този път Ама бе станала толкова мрачна, че не знаех как да си я върна обратно, как да стигна до сърцето ѝ, което бе изпълнено със светлина.

Погледнах към Джон.

— Не можеш ли да го накараш да изчезне или да се превърне в нещо?

Той поклати глава.

— Нямам никакви сили, които да влияят върху гневни непризовани духове.

Димни кръгове се понесоха във въздуха, когато изведнъж някой излезе от сенките.

— За щастие аз притежавам някакви. — Макон Рейвънуд дръпна няколко пъти от пурата, която държеше в ръка. — Амари, разочарован съм. Това не е от най-добрите ти идеи.

Ама избута встрани бокора, привързаните за колана му бутилки се раздрънчаха заплашително. Насочи костеливия си пръст към Макон.

— И ти щеше да направиш същото за племенницата си, по-бързо, отколкото грешник ще открадне парите от подноса с дарения, Мелхизедек! Не смей да стоиш тук в цялото си величие и могъщество и да ме кориш, че не позволявам на момчето си да се жертва като агнец!

Бокорът освободи още един непризован дух зад Ама. Макон го наблюдаваше спокойно как се издига във въздуха.

— Извинете ме, сър. Ще ви помоля любезно да приберете обратно притежанията си и да ни освободите от присъствието си. Приятелката ми не е била съвсем на себе си, когато е поискала да се възползва от услугите ви. Скръбта замъглява разума, нали знаете?

Бокорът се разсмя, насочи жезъла си към един от духовете и го изпрати към Макон.

— Не съм обикновен наемник, чародеецо. Сделката, която тя сключи с мен, не може да бъде развалена.

Духът направи едно кръгче и се спусна надолу към Макон с разкъсаната си зейнала уста. Макон затвори очи, а аз захрих моите с длан, очаквайки ослепителната зелена светлина, която почти унищожи

Хънтинг. Но светлина нямаше. Беше точно обратното — пълно отсъствие на светлина. Мрак.

Обширен кръг от абсолютна тъмнина се оформи в небето над непризования дух. Приличаше на една от онези снимки от сателит на урагани, само дето нямаше пенещи се вихри. Това беше истинска дупка в небето.

Непризованият дух се извиваше, докато черната дупка го притегляше като магнит. Когато духът стигна до външния край на дупката, изчезна, малко по-малко, засмукан навътре. Напомни ми как ръката ми изчезваше, когато я пъхнех във фалшивата решетка отвън чародейската библиотека, само че това тук не изглеждаше като илюзия. Когато мъгливите пръсти на духа най-накрая бяха погълнати от пустотата, дупката се затвори и изчезна.

— Знаеше ли, че може да прави такива неща? — прошепна Джон.

— Дори нямам представа какво направи.

Очите на бокора се разшириха от удивление, но той не беше уплашен. Насочи жезъла си към останалите духове и изпочупените им форми започнаха да се гърчат в посока към Макон. И зад всеки от тях се образува по една черна дупка, която ги погълна, един по един. После дупките изчезнаха като изгорели фойерверки.

Една от празните бутилки се изплъзна от ръката на бокора и падна на земята. Чух как се строши в сухата пръст. Макон отвори очи и погледна противника си невъзмутимо.

— Както казах и преди, услугите ви вече не са желани. Предлагам ви да се върнете в дупката си, преди да създам една специално за вас.

Бокорът отвори една грубо ушита торбичка и напълни шепата си с бял прах, който разпръска в кръг около себе си. Ама отстъпи назад, повдигайки края на роклята си, за да не се докосне до него. Бокорът повдигна ръката си и издуха частичките прах от нея към Макон. Те се разпиляха във въздуха като пепел. Но преди да стигнат до Макон, във въздуха се отвори още една дупка и ги погълна. Макон завъртя пурата между пръстите си.

— Сър — използвам това определение от куртоазия — освен ако не разполагате с друг арсенал, ви съветвам да поемете право към дома.

— Или какво, чародеецо?

— Или следващата черна дупка наистина ще бъде за вас.

Очите на бокора искряха в мрака.

— Правиш грешка, Рейвънуд. Старата жена ми е длъжница и тя ще си плати дълга — в този живот или в следващия. Не се меси.

Хвърли нещо на земята и от мястото, където то падна, се издигна дим. Когато димът се разсея, мъжът бе изчезнал.

— Той може да Пътува? — възкликнах аз. Това беше невъзможно!

Макон пристъпи към нас.

— Жалки трикове от треторазреден фокусник.

Джон гледаше Макон с възхита.

— Как го направи? Това, което току-що направи? Знаех, че можеш да създаваш светлина, но какво бе това?

— Парчета мрак. Дупки във вселената, предполагам — отвърна той. — Не е особено приятно занимание.

— Но ти вече си светъл чародеец. Как е възможно да създаваш мрак?

— Сега съм светъл чародеец, но дълги години бях инкубус. В някои от нас съществуват едновременно и Мрак, и Светлина. Ти би трябвало да го знаеш по-добре от всекиго друг, Джон.

Джон се канеше да каже нещо, когато Ама се провикна към нас.

— Мелхизедек Рейвънуд! За последен път те моля да не се бъркаш в делата ми. Грижи се за своето семейство, аз ще се грижа за моето! Итън Уейт, тръгваме си веднага!

Поклатих глава.

— Не мога.

Ама посочи обвинително с ръка към Макон.

— Ти си виновен! Никога няма да ти го простя, чуваш ли ме? Нито днес, нито утре, нито когато се видим в ада, където ще се озовем и двамата заради греховете си. Заради онзи грях, който ще извърша.

Ама поръси нещо около краката си в кръг. Белите кристалчета блещукаха като снежинки. Сол.

— Амари! — провикна се Макон, но гласът му бе изпълнен с нежност. Знаеше, че тя е много разстроена.

— Лельо Дилайла, чичо Абнър, лельо Айви, бабо Сула. Нуждая се от помощта ви — нареждаше високо Ама, вдигнала поглед към черното небе. — Вие сте кръв от кръвта ми и ви призовавам да ми

помогнете да се преборя с този, който застрашава това, което обичам най-силно.

Призоваваше Великите и се опитваше да ги настрои срещу Макон. Почувствах силата на молбата ѝ — отчаянието ѝ, лудостта ѝ, любовта ѝ. Но бе прекалено примесена с погрешни неща, за да бъде правилна. Само тя не можеше да го види.

— Те няма да дойдат — прошепнах аз на Макон. — Опитва се и преди да ги повика, но те не се показаха.

— Е, може би им е липсвала подходяща мотивация.

Проследих погледа на Макон — взираше се във водната кула — и видях как фигурите надвиснаха над главите ни на фона на лунната светлина. Великите — предците на Ама от отвъдния свят. Най-накрая бяха отговорили на молбите ѝ.

Ама посочи към Макон.

— Той се опитва да нарани момчето ми и да го отведе от този свят. Спрете го! Постъпете правилно!

Великите гледаха към Макон и за миг притаих дъх. Сула носеше наниз с мъниста, увити около китката ѝ, като броеница от някаква нейна религия. Дилайла и Айви бяха застанали от двете ѝ страни и не сваляха очи от Макон.

Но чичо Абнър гледаше право към мен, очите му търсеха моите. Те бяха огромни и кафяви и пълни с въпроси. Искях да им отговоря, но не бях сигурен какво точно ме питаше. Явно той сам намери нужните отговори някак си, защото се обърна към Сула и ѝ заговори на гула, креолския език, на който говореха помежду си.

— Направете каквото е нужно! — провикна се отново Ама към мрака.

Великите я погледнаха и се хванаха за ръце. После бавно ѝ обърнаха гръб. Постъпваха правилно. Правеха каквото бе нужно.

Ама нададе сподавен писък и падна на колене.

— Не!

Докато изчезваха, Великите все още се държаха за ръце, с обърнати към Луната лица.

Макон постави ръка на рамото ми.

— Ще се погрижа за Амари, Итън. Независимо дали тя иска помощта ми или не.

Тръгнах към ръждивата метална стълба.

— Искаш ли да дойда с теб? — провикна се Джон зад мен.

Поклатих глава. Трябваше да го направя сам. Сам, колкото е възможно да бъдеш, когато половината от душата ти те следва, където и да отидеш.

— Итън... — обади се Макон. Не можех да се обърна, вече бях хванал перилото на стълбата. — Довиждане, мистър Уейт.

Това беше, няколко нищо незначещи думи. Само това ни бе останало да си кажем.

— Ще се погрижите за нея. — Това не бе въпрос.

— Ще се погрижа, синко.

Стиснах с две ръце перилата на стълбата пред себе си.

— Не! Момчето ми!

Чух писъка на Ама и звука на краката й, които ритяха и бръскаха в земята, докато Макон я държеше и възпираше да ме последва.

Започнах да се катеря.

— Итън Лоусън Уейт...

С всеки раздиращ въздуха писък се изкачвах по-високо. В главата ми се въртеше постоянно една мисъл.

Правилното нещо и лесното нещо никога не са едно и също.

22.XII

КРАЯТ

Стоях на върха на бялата водна кула, втренчен в Луната. Нямах сянка, нямаше и никакви звезди — или поне не можех да ги видя. Съмървил се простираше пред мен, разпръснати малки светлилки, чак до чернотата на пресъхналото езеро, което някога беше щастливо място за мен и за Лена. Поне едно от нашите щастливи и любими места. Но сега бях сам. И не се чувствах щастлив. Не чувствах нищо, освен страх — и сякаш всеки миг щях да повърна.

Все още чувах писъците на Ама.

Отпуснах се на колене за секунда, подпирайки се с ръце на боядисания метал. Погледнах надолу и видях сърце, изрисувано с черен маркер. Усмяхнах се при спомена как Лена го бе нарисувала тук и се изправих.

Време е. Вече няма връщане назад.

Погледнах към малките светлилки, сякаш очаквах да ми дадат куража да извърша немислимото. Стомахът ми се преобърна, изпитвах гадене и тежест, нещо беше напълно сбъркано.

Но знаех, че така е правилно.

Затворих очи и усетих удара в кръста си, който изкара въздуха от дробовете ми, ръцете, които ме влачеха по металната стълба. Успях да го зърна за миг — него, мен — когато челюстта ми се удари в перилото на стълбата, и се препънах.

Той се опитваше да ме спре. Това бе правил през цялото това време в сънищата ми.

Помъчих се да го отблъсна. Наведох се и видях как едни черни кецове ритат във въздуха. После видях как удрят. Бяха толкова стари и оръфани, че можеха да бъдат моите. Така го помнех от съня си. Така се предполагаше да стане.

Какво правиш?

Този път той питаше мен.

Метнах го на пода и противникът ми се приземи по гръб. Хванах го за яката на ризата му, а той хвана мен. Гледахме се в очите и там другата половина на душата ми видя истината.

И двамата щяхме да умрем. Щяхме да бъдем заедно, когато това щеше да се случи.

Извадих старата бутилка от кока-кола, която Ама бе оставила порано на кухненската маса. Ако цяло бутилково дърво можеше да улови купища души, може би една бутилка щеше да успее да задържи моята.

Аз чакам.

Видях как лицето му се променя.

Очите му се разширяват.

Той се хвърли към мен.

Нямаше да го пусна.

Взирахме се в очите си и се стискахме за гърлата.

Докато се претъркулвахме

през ръба на водната кула

и падахме

по целия път

надолу,

мислех

само

за

едно.

Л

Е

Н

А

* * *

Деветнайсет луни...

БЛАГОДАРНОСТИ

Три луни и повече от 1600 страници от деня, в който седнахме, за да докажем на няколко самодоволни тийнейджъри, че можем да напишем книга, нашето постоянно нарастващо чародейско семейство няма да се побере на една или две страници, ако опитаме да изброим всички ви поименно.

Благодарни сме на всички наши невероятно талантлив издатели в трийсет и осемте държави, които приветстваха с добре дошли Чародейските хроники в своя свят. Благодарни сме на нашите приятели — колеги писатели и читатели, на приятелите си агенти и редактори, на нашите онлайн и маркетинг приятели, на приятелите ни учители и библиотекари, на приятелите ни книжари. Дължим силна прегръдка на нашите приятели преводачи по целия свят, особено на д-р Сара Линдхайм, нашият класик и Пазител. Но повече от всичко сме благодарни на младите хора (и на младите по сърце), които четат книгите ни, и особено на нашите читатели — момичета и момчета чародейци от фен форума ни, които са безпощадни критици и редактори и които, надяваме се, някой ден ще разплакват други писатели по-брутално, отколкото разплакваха нас.

По божията воля и ако небето не се стовари върху главите ни.

И накрая, благодарни сме на семействата си, на близките ни хора, на тези с нашата кръвна група — всички вие сигурно вече го знаете, защото сте седели тук, докато сме писали тези думи. Нашите книги са за това колко е важно да се държиш за семейството си, да откриеш своето „племе“. Всъщност няма по-важно нещо. За нас това е магия. Отне ни доста време, за да ви открием и ви обичаме всичките.

Ема, Мей, Кейт и Луис, Ник, Стела и Алекс — обичаме ви, най-много, завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.